

JESSICA PARK

Mối tình 2D

Flat-out love

"Chuyện có
tích thời
facebook"

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Dịch giả: HOÀNG ANH
LÀM ebook: DÂU LÊ

Mối tình 2D

Jessica Park

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Lời cảm ơn](#)

[Phần 1](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Phần 2](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Phần 3](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

Giới thiệu

Mối tình 2D (tựa gốc Flat-out love) là một cuốn tiểu thuyết hài hước lãng mạn dành cho các bạn trẻ, đã lọt vào bảng xếp hạng danh tiếng New York Times Bestsellers, trở thành hiện tượng văn học mạng của năm 2012. Cuốn tiểu thuyết được kể bằng một giọng văn hài hước trẻ trung, xen lẫn những mẫu email ngắn, những dòng cập nhật trạng thái và những đoạn chat Facebook qua lại giữa hai nhân vật chính.

Julie Seagle đã không may mắn tìm được một căn phòng trọ tử tế ở Boston để thuận tiện cho việc học đại học của mình. Vì lẽ đó, Julie đã phải thu xếp ở nhờ vài hôm trong nhà bạn cũ của mẹ cô, Erin Watkins. Ngay khi đặt chân đến ngôi nhà này, Julie đã cảm thấy một điều gì đó không bình thường ở tất cả các thành viên trong gia đình, đặc biệt là cô con gái út, Celeste. Thông minh nhưng thiếu kỹ năng giao tiếp và các mối quan hệ xã hội, Celeste chỉ tôn thờ người anh cả Finn đang đi du lịch vòng quanh thế giới. Cô bé luôn mang theo bên mình tấm hình Finn Phẳng (2D) bằng chính chiều cao thực của Finn ngoài đời, luôn tâm sự với anh trai mọi chuyện buồn vui..., điều này khiến cô bé trở nên kỳ quặc trong mắt bạn bè. Julie quyết định tìm căn nguyên sự việc để giúp đỡ cô bé.

Tuy nhiên, với một ông bố đi công tác triền miên, một bà mẹ chìm đắm trong công việc và một cậu anh trai thứ Matthew lập dị, Julie không còn cách nào khác ngoài đi tìm câu trả lời ở Finn qua kết nối trên mạng xã hội Facebook. Những tấm hình Finn từ những nơi xa xôi cùng các status cập nhật liên tục những trải nghiệm mạo hiểm và các hoạt động vì cộng đồng của Finn khiến Julie đặc biệt ngưỡng mộ. Finn trở thành bạn Fb của Julie trong nỗ lực muốn tiếp cận và giúp đỡ em gái anh. Những lời tâm sự dí dỏm của anh đã khiến Julie thầm yêu chàng trai “người hùng” này dù chưa từng gặp mặt. Finn cũng là người cô tin cậy chia sẻ nỗi buồn thiếu vắng người cha mà Julie luôn cố vượt qua bằng cách tự huỷ hoại mình. Song hành với Finn trên Fb là cậu em Matt ngoài đời thực, chàng trai được Julie cho là vô cảm, song kỳ thực lại luôn thầm lặng đồng hành chia sẻ những nỗi đau mất mát có thật của Julie, của cô em gái Celeste... Chính anh mới là người gắn kết tất cả, cùng nỗ lực của Julie giúp gia đình Watkins quay trở về với nhịp sống cân bằng của chính họ.

Nhưng mối tình trên mạng nào rồi cũng phải đến lúc bước ra thế giới thật. Julie sẽ lựa chọn như thế nào khi đối diện với sự thật không dễ chấp nhận về chàng trai mình đã yêu? Liệu hạnh phúc có mỉm cười với cô gái dễ mến, tận tâm và chân thành ấy? Liệu câu chuyện cổ tích thời Facebook có khép lại với một kết thúc có hậu?

Mối tình 2D là một cuốn sách sâu sắc làm độc giả bật cười cho đến khi phải thực sự bật khóc. Sự chia sẻ cảm động và niềm tin sâu sắc về tình anh em, tình gia đình, tình bạn, tình yêu... khiến nó thực sự là câu chuyện cổ tích thời Facebook...

“- Em xin lỗi. Vẫn luôn là anh – Julie nói.

- Cái gì? – Anh khẽ hỏi.

Nó ngẩng đầu lên và áp má mình vào má anh.

- Vẫn luôn là anh. Em cứ tưởng là ai khác, nhưng chính là anh. Anh là người mà em đã cảm thấy.”

Hình như em say nắng anh rồi.

Tốt. Anh nghĩ anh cũng say nắng em rồi. Chúng mình đừng kéo chiếc dù này nhé.

Vậy là chúng ta đã bung dù và đang trôi lơ lửng, cười gió đập mây. Chỉ có anh và em. Khi chúng ta rơi như thế này em có thể nghe thấy anh, nhớ không? Anh bảo em là anh không muốn chuyện này kết thúc. Anh không muốn tiếp đất và tiến vào thế giới thực, vì anh thích thế giới trên này của chúng ta hơn.

Nhận định

“Mối tình 2D” là cuốn sách đầu tiên mà trong một thời gian dài đã khiến tôi cảm động sâu sắc.

--- Book & a Latte ---

Đây là cuốn sách TUYỆT VỜI nhất mà tôi từng đọc... Tôi đã từng đọc rất nhiều nhưng không có cuốn nào như thế này. Nó khiến tôi bật cười cho đến khi tôi khóc thật sự. Thật dí dỏm, u buồn, lãng mạn và trên cả tuyệt diệu.

--- ComaCalm's Corner ---

Cuốn sách này hay đến lúc không tưởng. Nó xếp thứ nhất trong top những cuốn sách yêu thích của tôi. Nó đã vượt hơn... tôi dám nói là... vượt trội hơn tác phẩm tôi cực say mê của Nicholas Sparks. Một dạng sách hoàn toàn khác nhưng tôi đang cố chứng minh một quan điểm ở đây

--- Just Another Book Addict ---

Nó khiến tôi cười, khóc và cảm nhận những cảm xúc mà tôi nghĩ trái tim đen tối của mình không cho phép cảm nhận.

--- See K.Read ---

Tác giả

JESSICA PARK

Jessica Park sinh ra tại Boston, hiện sống ở New Hampshire, là nữ nhà văn chuyên viết truyện cho lứa tuổi teen.

Mối tình 2D sau khi ra mắt dưới hình thức tự xuất bản thông qua hệ thống Kindle của Amazon đã nhanh chóng giành được thiện cảm của bạn đọc, bán được 45.000 bản ebook chỉ trong một tháng và lọt vào các bảng xếp hạng sách bán chạy nhất của Amazon, New York Times, USA Today, trở thành hiện tượng văn học tuổi teen của năm 2012.

Một số tác phẩm tiêu biểu của Jessica Park:

Flat-Out Love

Relatively Famous

What The Kids Say (1&2)

Left Drowning

Để biết thêm thông tin về Jessica Park, bạn hãy truy cập trang web:

<http://jessicapark.me/>

hoặc like trang Facebook cá nhân:

<https://www.facebook.com/authorjessicapark>

hoặc bạn cũng có thể theo dõi tác giả trên

[twitter@JessicaPark24](https://twitter.com/JessicaPark24)

Hoàng Anh là dịch giả hai thứ tiếng Anh, Pháp, đã có hơn mười đầu sách dịch được xuất bản. Bạn đọc sẽ dễ dàng nhận ra chất giọng dí dỏm, trẻ trung của anh trong những tiểu thuyết lãng mạn mới nhất anh vừa dịch như Mối tình 2D, Anh chàng mộ bên, Cô nàng mộ bên...

Đặc biệt, dịch giả Hoàng Anh còn đặc biệt thành công khi chuyển ngữ các tác phẩm văn học trinh thám được nhiều độc giả yêu thích: Mùi Adam, Kẻ nhắc tường, Ngôi nhà lựa, v.v

“Tình chỉ đẹp khi còn trên... Facebook”

Tặng Lori, người đã tự làm ra
những chiếc bản lề của chính mình

Lời cảm ơn

Xin dành lời cảm ơn to lớn cho toàn bộ gia đình tôi vì đã chịu đựng tính khí kỳ quái của tôi trong khi viết cuốn sách này. Một lời cảm ơn đặc biệt đến cha tôi, người đã sử dụng kiến thức tâm lý khi đọc bản thảo của tôi và đưa ra nhiều ghi chú hữu ích. Con yêu ba, ba ơi.

Xin gửi vô số cái ôm cho Jessica Whitney, người luôn gọi tôi là “cô gái ngọt ngào” khi tôi cần điều đó nhất. Mọi người đều nên có một kẻ đồng lõa thú vị như vậy.

Lori Gondelman xứng đáng được phong làm nữ thần. Lori đã đọc sửa từng chương, tặng tôi vô số lời động viên, kêu gào thúc ép tôi viết nhanh hơn, bảo tôi những gì cần giữ lại hoặc nên bỏ đi, và gửi cho tôi hàng túi cà phê Dukin’ Donuts để tôi có thể thoải mái “phê” caffeine mà viết cho đến nửa đêm. Tôi ngờ rằng nếu không can thiệp vào việc đánh máy chắc Lori cũng sẽ cầm tay tôi khi tôi viết truyện. Không ai có thể làm được nhiều hơn thế, và tôi vô cùng biết ơn niềm tin bền bỉ mà Lori đã dành cho cuốn sách này cũng như cho tôi.

Christy Poser đã chia sẻ kinh nghiệm nhảy dù của cô ấy với tôi qua điện thoại và thậm chí còn gửi các bản DVD quay những cú nhảy của mình. Mặc dù rõ ràng là một người liều mạng đáng sợ, Julie mắc nợ Christy. Cũng như tôi mắc nợ cô ấy.

Hai tác giả Karen MacInerney và Heather Webber đơn giản là quá xuất sắc. Cả hai đã chỉ cho tôi hướng đi đúng đắn và không hề khó chịu về việc họ đúng đắn như thế nào. Họ là những người thông minh, những nhà văn tài năng, và những người bạn tuyệt vời.

Cám ơn Meg Travis, Shelly Toler Franz, Caitlyn Henderson, Carrie Spellman, và Pixie Poe vì đã đọc các phiên bản khác nhau của đề cương, bản thảo và hết mình ủng hộ tôi. Tôi đã biết Meg từ hồi trung học, và bây giờ cũng như hồi đó cô ấy là một người không thể nào quên. Shelly và Caitlyn đúng là niềm ao ước của các tác giả và cho thấy bạn bè trên Facebook quả là những người bạn thực sự. Carrie là một độc giả kiêm nhà phê bình đáng tin cậy, và những lời có cánh của cô ấy là động lực tôi cần để hoàn thành cuốn sách. Pixie không chỉ là một người nghiện sách, mà còn có một cái tên rất ngẫu và sở hữu một cây Giáng Sinh màu hồng. Một cô gái còn yêu cầu gì hơn thế từ một người bạn?

Anh chàng Adam Conner – Sax thần sầu đã giải mã ngôn ngữ nói của MIT và chịu đựng sự lảm nhảm của tôi khi tôi nghĩ ra nhân vật của mình. Như trước giờ vẫn thế, anh tỏ ra là một người nồng nhiệt, đáng yêu, và đa tài phát sợ.

Một cái nghiêng đầu cung kính dành cho Jonathan Slavin, người thích series phim Hàm cá mập cũng nhiều như tôi.

David Pacheco vô đối và khôi hài đã rất hào phóng khi cung cấp phần lớn các cập nhật trạng thái cho cuốn sách. (Dave, chú ý nhé, đây là nơi anh được ghi công cho tài năng của mình.) Anh đã kiên nhẫn chịu trận rất nhiều câu hỏi của tôi và trả lời tất cả với sự ân cần hài hước nhiều hơn những gì chúng xứng đáng. Như một lời cảm ơn, tôi sẽ gửi cho anh một cái xác sống, cỗ máy thời gian, sổ kế toán cho Câu lạc bộ Procrastinator, và một cái bánh sandwich xịt đầy pho mát. Hãy theo dõi anh ta trên Twitter@whatdolknow nếu bạn nghĩ rằng bạn có thể theo nổi. Nhưng đừng lo, phần lớn chúng tôi đều không thể.

Carmen Comeaux và Jim Thompson đã đủ tử tế để thực hiện kỳ công biên tập trên một bản thảo rất thô vụng. Carmen đã can đảm vượt khó, ngay cả khi các lỗi ngữ pháp của tôi khiến cô phải viết chữ “King khủng!” ở bên lề bản thảo. Và qua đây Jim sẽ nổi tiếng như là “vua dấu gạch nối.” Hai người thật hoàn hảo, nghiêm cẩn, và quá giỏi nghề.

Brian Yagel đã làm tất cả mọi thứ từ hỗ trợ kỹ thuật trên thực tế cho đến nhả ngọc phun châu những thuật ngữ dị thường mà tôi vẫn còn chưa hiểu được hoàn toàn. Thế nhưng nó lại có ý nghĩa với cậu. Và cậu đã xoay xở để giữ nguyên sự nhã nhặn ngay cả khi nói ra những thứ như “ứng dụng của bên thứ ba” và “các bản ghi điều khiển”. Tận hưởng hai phút của cậu với những dòng cập nhật Facebook đó nhé, nhóc.

Điều quan trọng không phải là bạn biết cái gì –

hoặc khi nào bạn hiểu ra. Mà là cả cuộc hành trình.

Phần 1

Chương 1

Julie Seagle nhìn thẳng trước mặt và tự hứa với mình một điều. Nó sẽ không bao giờ muốn nhà trên Craigslist một lần nào nữa. Quai đeo của chiếc va li chặt căng nghiêng vào vai khiến Julie phải thả nó xuống cạnh hai chiếc va li nằm trên vỉa hè. Có khả năng bây giờ Julie chẳng có nơi nào để cất chúng. Nó nheo mắt nghi ngờ nhìn bảng hiệu đèn nhấp nháy rao bán những chiếc bánh burrito ngon nhất Boston. Có đọc lại bản in của cái email cũng chẳng thay đổi được gì. Hừm, địa chỉ thì đúng ở đây rồi. Nhưng dù Julie thích món burrito và cái quán nhỏ cũng tương đối xinh, rõ ràng là ngôi nhà kia không thể có một căn hộ ba phòng ngủ dành cho sinh viên. Nó thở dài và móc di động trong ví ra.

- Mẹ ơi!

- Cưng hả? Vậy là con tới Boston rồi hả? Ohio bắt đầu nhớ con rồi nè. Mẹ không thể tin nổi con đã lên đường đi học đại học. Căn hộ sao rồi con? Có gặp mấy bạn ở trọ cùng chưa?

Julie hắng giọng và nhìn lên cái mái bằng của quán ăn.

- Căn hộ... khá thoáng. Nó có thiết kế mở.

- Phòng của con thế nào? Có chật không con? – Mẹ Julie tỏ ra lo lắng. – Mà nếu có chật chút đỉnh, chắc nó cũng đỡ hơn ký túc xá hả con?

- Phòng của con á? Nó... ơ... khá là trống trải, có thể nói như vậy.

Julie ngồi lên một chiếc va li. Một chiếc xe buýt thẳng kết phía sau lưng khiến nó nhăn mặt vì âm thanh chói tai.

- Cái gì vậy? Phòng của con nhìn ra đường hả? Chúa ơi, có phải nó nằm ở tầng trệt không vậy? Nguy hiểm đó, Julie. Dễ bị trộm lăm. Cửa sổ có khóa không con? Để mẹ nhờ cậu. Chắc là phải làm gì đó với căn phòng để an tâm hơn.

- Làm gì có cửa sổ nào, mẹ ơi. – Julie cảm thấy mắt cay cay. Đây đúng là một cơn ác mộng. Nó chỉ mới đến Boston, hay cụ thể hơn là Jamaica Plain được một tiếng đồng hồ, vậy mà những hi vọng về một cuộc đời sinh viên huy hoàng đã bắt đầu ám mùi đồ ăn Nam Mỹ nhiều hơn nó tưởng. – Thật ra con đâu có căn phòng tử tế nào.

Mẹ Julie khựng lại.

- Con nói vậy là sao? Mẹ đã đóng tiền tháng đầu, tháng cuối và đặt cọc đúng như chủ nhà yêu cầu. Séc ngân hàng chứ bộ giỡn chơi sao? Thằng cha đó đem phòng của con cho đứa khác thuê hả? – Sự hoảng hốt tăng cao trong giọng nói của mẹ Julie chẳng giúp ích được gì.

- Con đã đến đúng địa chỉ. Anh lái taxi bảo đảm như thế. Nhưng cái căn nhà cho thuê đó hóa ra là một quán burrito.

- Burrito! Trời đất quỷ thần ơi!

- Con biết. Burrito đúng là món ăn đáng sợ. – Julie ngó quanh, hoàn toàn không biết nên làm gì tiếp theo. – Mẹ ơi, con phải làm gì bây giờ?

Mặc dù không muốn làm mẹ mình lo lắng thêm, Julie vẫn không thể kiểm soát được sự run rẩy trong giọng nói của mình. Nó đang bơ vơ một mình giữa một thành phố xa lạ, chẳng quen biết ai, và đang ngồi lên cả núi hành lý.

Ít ra thì ưu điểm của việc bị kẹt ở một con đường đông đúc là không ai tỏ ra rằng nó trông thật lạc lõng. Rất nhiều người đã đi qua mà không buồn liếc nhìn nó thêm cái thứ hai. Đây là tuần đầu tiên của tháng Chín, Julie lại đang ở một nơi có nhiều trường đại học, nãy giờ nó đã trông thấy nhiều hơn một chiếc xe tải của dịch vụ dọn nhà len lỏi trong dòng xe cộ trên đường, chở theo các sinh viên và đồ đạc của họ tới những căn hộ thật sự chứ không phải tiệm nướng bánh. Julie quệt nhanh nước mắt và kéo cặp kính mát gài trên đầu xuống. Nó sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được chen chúc với một đám bạn ngồi trên một trong những chiếc xe tải kia.

- Con không có căn phòng nào hết. Và với số tiền mẹ đã phải trả... đáng lẽ nó phải rẻ hơn ký túc xá và không bốc mùi burrito.

Lần đầu tiên rời xa gia đình, bị lừa mất tiền vì một căn hộ không tồn tại và trở thành vô gia cư tại Boston, tất cả thật là thảm họa đối với Julie.

- Julie, con đừng lo về số tiền đó vào lúc này. Đây không phải lỗi của con. Mẹ cũng đã nghĩ cái quảng cáo đó hoàn toàn bình thường. Con cứ ngồi yên vài phút, mẹ sẽ gọi điện cho nhà trường để coi liệu họ có thể giúp con được không. Bình tĩnh nha. Con vẫn ổn chứ?

Julie sụt sịt.

- Dạ.

- Đừng đi đâu hết. Mẹ sẽ gọi lại ngay và chúng ta sẽ giải quyết chuyện này.

Julie đeo tai nghe rồi dành hai mươi phút tiếp theo để thưởng thức thứ âm nhạc ủ ê, cào nhẹ lớp sơn móng tay màu tím đậm vừa sơn hôm qua, và cập nhật dòng trạng thái trên Facebook của mình.

Julie Seagle *Boston, ngày 1: Không thích cái biệt danh Beantown vì nghe sắc mùi du lịch. Nhưng chính thức làm cư dân của nó dù đang vô gia cư.*

Via hè tỏa hơi nóng ngọt ngào, và cho đến lúc này cái thành phố nóng như phòng xông hơi vẫn chưa quyến rũ được Julie. Tất cả những gì nó muốn là một trải nghiệm đại học bình thường, một cơ hội được học hành mà không sợ sẽ khiến đám bạn chọc quê vì nó thực sự thích học. Julie không cần phải vào ngôi trường đại học đắt đỏ nhất, hoặc những trường hàng đầu, danh tiếng nhất. Nó chỉ muốn được thoát khỏi cảm giác luôn phải che giấu bản thân. Thật hay khi cuối cùng cũng được thoải mái thừa nhận rằng văn chương khiến nó mê mẩn, rằng cuộn mình ôm sách học thật là sướng, rằng nó chẳng muốn gì hơn là tham gia hết mình vào các buổi thảo luận sôi nổi trong lớp. Vậy thì, mong muốn có một nơi để ở khi bắt đầu sự nghiệp đại học là một điều hoàn toàn hợp lí.

Chắc hẳn trường đại học Whitney sẽ không để một con bé đến từ miền nam Ohio phải tự mình xoay xở trên đường phố Boston rồi. Julie hoàn toàn có thể ngủ một đêm trong khách sạn, nhưng nó muốn có một giải pháp lâu dài hơn. Thế nào chẳng có vài đứa sinh viên thay đổi kế hoạch vào phút chót và giải phóng một chỗ trong phòng ký túc xá? Dám lắm. Mà cái quán burrito cũng đang tuyển người làm, biết đâu đây là dấu hiệu cho thấy nó nên phủi bụi vốn liếng tiếng Tây Ban Nha và khơi dậy niềm đam mê nấu nướng trong mình...

Điện thoại của Julie chỉ vừa đổ một hồi chuông là nó bắt máy ngay.

- Mẹ hả mẹ?

- Cái trường quái quỷ đó không giúp gì được. Hình như mọi ngôi trường trong tầm bán kính ba chục dặm quanh đó đều rơi vào tình trạng thiếu phòng trọ y chang, nên trường Whitney cũng đang trong tình thế phải nhét sinh viên vô khách sạn. Mẹ đã nảy ra một ý khác. Con còn nhớ cô Erin Watkins không?

- Bạn cùng phòng hồi đại học của mẹ đúng không, cái cô luật sư giỏi giang đó hả? Con không biết hai người vẫn còn là bạn.

- Ờ, bọn mẹ cũng không thật sự thân thiết. Mấy năm nay mẹ không còn nói chuyện với Erin, nhưng mẹ nhớ trong tờ tập san cựu học sinh có nói cô ấy sống ở Cambridge và hiện đang giảng dạy tại Harvard. May mắn là mẹ đã tóm được cô ấy tại văn phòng.

- Ôi trời, chuyện này thật xấu hổ, nhưng cô ấy có biết căn hộ cho thuê nào không ạ? – Julie

khấp khởi hỏi.

- Ờ, không. Nhưng Erin nhất quyết bảo con tới ở với cô ấy cho đến khi con tìm được một giải pháp thích hợp. Cậu Matthew con cô ấy đang trên đường tới rước con đó. Mẹ đã đưa Erin địa chỉ. Cô ấy nói chỗ con đang đứng không phải là một khu vực tử tế, và thật may trời chưa tối vì mới có bốn giờ chiều. Matthew lái một chiếc Volvo xanh dương. Cậu ta sẽ tới chỗ con ngay.

- OK. Matt, khu vực nguy hiểm, xe Volvo xanh. Nếu con lên lộn xe, bị giết và quăng xác trong một con hẻm, con muốn mẹ biết là con yêu mẹ biết chừng nào. Mẹ đừng ngó vô cái ngăn kéo bàn học thứ ba của con nha.

- Đừng có giỡn kiểu đó. Dù sao thì, Matthew đang học ở MIT. Hình như là khoa vật lí gì đó. Hay là toán học nhỉ? Con có tin không? Với bộ gen của Erin, mẹ sẽ ngạc nhiên nếu con trai cô ấy không phải là thiên tài.

- Con chắc chắn anh ấy rất hấp dẫn. Chỉ nội chữ *vật lí* cũng đã đủ khiến con rạo rục và đỏ bừng rồi nè.

- Julie, mẹ không phải bà mối nha. Mẹ đang cố đưa con tới một chỗ an toàn để không phải sợ muốn chết vì con.

- Dạ, con đi kiểm dịch vụ hẹn hò trên mạng vậy. – Nói đoạn Julie đứng lên và vuốt lại mặt trước của chiếc áo. Nó nhẹ cả người vì ít nhất cũng có thể đứng đợi một ai đó tới đón chứ không phải ngồi thất thểu.

- Lần cuối mẹ nói chuyện với cô Erin là hồi nào vậy?

- Nhiều năm trước. Từ khi tốt nghiệp, bọn mẹ chỉ nói chuyện với nhau được vài lần. Lâu lâu mẹ cũng nghe thấy tin tức của cô ấy. Bạn trong trường đại học là bạn cả đời, dù có khi nhiều năm trời các con không nói chuyện với nhau. Rồi con sẽ thấy.

Một chiếc xe sẫm màu chạy chậm lại rồi dừng hẳn, đậu song song cạnh một chiếc xe khác ngay trước mặt Julie.

- Mẹ ơi, con phải đi rồi. Con nghĩ nhân vật tên Matt đã xuất hiện.

- Con có chắc là cậu ta không?

Julie ngó bên trong xe khi cửa kính hạ xuống.

- Con thấy một gã điên khùng một tay cầm kẹo mút, tay kia cầm cái liềm dính máu. Ôi trời!

Hắn bắt con lên xe mẹ ời. Chắc là đúng người rồi.

- Julie, thôi đi! – Mẹ nó thốt lên. – Con không biết mẹ cảm thấy như thế nào khi đưa con gái duy nhất phải lang thang ở Boston đâu. Mẹ ước gì có thể ở đó với con. Hãy chắc chắn đó là Matthew. Đòi cậu ta đưa bằng lái đi.

- Con sẽ làm thế. Con sẽ gọi sau khi đến nơi. Con yêu mẹ.

- Mẹ cũng yêu con, cưng à. Mẹ xin lỗi vì sự cố này. Cảm ơn cô Erin giúp mẹ, mẹ sẽ nói chuyện với cả hai cô cháu sau.

Julie gác máy và khắp khởi nhìn anh chàng đang đi vòng qua chiếc xe đến chỗ mình.

- Anh Matt hả?

- Căn cứ theo mấy cái va li, anh đoán em là Julie? Hay là anh đang bắt cóc nhầm cô gái khác đây? – Anh chàng cười nhẹ và bắt tay Julie.

Matt cao thiệt là cao, ít nhất cũng phải một mét tám ba, và có mái tóc màu vàng sậm lòe xòa che mắt. Làn da tái tồ cáo anh ta không ra ngoài nhiều trong mùa hè vừa qua, nhưng chỉ cần liếc sơ chiếc áo thun là Julie hiểu ngay sự tình. Chiếc áo nhét trong cái quần jean lưng thùng có in hàng chữ *Triết gia Nietzsche là bạn tri kỷ*. Rõ ràng Matt không phải là loại người chạy theo đám đông, và Julie nghi ngờ anh chàng cầm mặt trong thư viện suốt cả mùa hè. Nhưng Matt đủ tử tế để gác lại chuyện đang làm để đi rước nó. Julie cũng có những lúc khá lập dị, dù không ngu tới mức khoe ra trên chiếc áo thun. Nó giấu kín những điều đó. Theo cách mà bất kỳ người nào có kỹ năng xã hội đều làm.

- Cảm ơn anh đã tới rước em. Em thật sự không biết sẽ phải làm gì. Em hi vọng không làm phiền anh quá? – Vừa nói Julie vừa giúp Matt chất hành lí vào trong cốp xe rồi lên ngồi ghế trước. Ánh mặt trời tháng Chín đã hun nóng chiếc xe, khiến Julie bất giác phe phẩy chiếc áo để giải nhiệt.

- Không có gì. Xin lỗi em, xe hơi nóng vì máy lạnh đang hỏng mà không ai chịu sửa. Nhưng cũng không phải đi lâu đâu. – Matt xoay chìa khóa khởi động xe và một loạt tiếng phành phạch vang lên, khiến Julie đâm sợ cả hai đứa sẽ phải ở lại lâu hơn trên con đường vắng vắng này. – Đừng lo. Cái xe này chuyên bị như thế nếu anh khởi động lại sau khi tắt máy chưa lâu. Chỉ cần tăng ga một chút... Lên đường thôi!

Julie liếc nhìn mình trong chiếc gương bên hông xe. Cui nó thật tiều tụy. Mồ hôi ướt đầm đìa nữa chứ. Không phải ướt theo kiểu có thể được diễn đạt bằng từ *hấp dẫn*. Nó đưa một ngón tay quệt ngang mi mắt dưới, xóa đi chỗ mực kẻ mắt màu nâu đã bắt đầu bị lem, rồi nhanh chóng

vuốt lại lớp tóc mái đang phồng lên. Mái tóc nâu nhuộm highlight của nó không thể sáng đẹp trong độ ẩm như thế này. Julie không định lôi ngay ra hộp phấn nén và dặm lại mấy vết tàn nhang li ti trên mũi, nhưng nó thích tạo một ấn tượng ban đầu tốt đẹp hơn khi đổ bộ tới ngôi nhà của gia đình Watkins.

Matt bẻ nhanh vô lăng sang phải, tránh một chiếc xe đột ngột cúp đầu xe mình.

- Chào mừng đến Boston, được biết đến chủ yếu với trò ép xe.

- Em đã bắt đầu thích nó rồi đó. Giữa việc bị gạt tiền, không nhà cửa và chuẩn bị nhập học đại học, thực sự khởi đầu của em như vậy là quá tốt rồi, đúng không anh? – Julie mỉm cười yếu ớt, ngả đầu vào khung cửa sổ và hít một hơi.

- Nó đã có thể tệ hơn thế. Em có thể ở nhà, giống như anh. Nhưng em sẽ yêu Boston. Bất kỳ thành phố lớn nào cũng có khiếm khuyết, nhưng Boston là một nơi tuyệt vời để đi học, vậy nên một khi em đã thu xếp ổn định mọi thứ, em sẽ ổn thôi. Em vào trường Whitney à?

- Vâng ạ. Nó không giống MIT đâu. – Julie mỉm cười châm chọc. – Em tin chắc *Văn chương 101* không thể cạnh tranh được với, cái gì ta, *Sự tôn thờ dành cho Toán vi phân á?*

Matt bật cười đáp:

- Suýt đúng. Đó là năm ngoái. Năm nay là *Sự sùng bái đối với Lí thuyết và Ứng dụng Giải tích Fourier*. Và môn anh thích nhất, *Vật lí lượng tử II: Mối tình lãng mạn giữa Năng lượng và Vật chất*.

Julie quay sang Matt.

- Anh học hai ngành cùng lúc sao? Vật lí và toán? Chúa ơi...

- Anh biết. Một sách mà. – Matthew nhún vai.

- Không, em ấn tượng thiệt đó. Em chỉ ngạc nhiên làm sao bộ não của anh có thể nằm vừa trong hộp sọ.

- Anh có một bộ lọc được thiết kế nhằm cho phép những thông tin thừa thãi ngủ yên cho đến khi anh cần tiếp cận. Tuy nhiên nó mới chỉ là phiên bản thử nghiệm, nên anh xin lỗi trước về bất cứ điều gì khác thường. Anh thật sự không thể chịu trách nhiệm đâu đấy.

- Cám ơn anh đã cảnh báo. – Julie nghiêm chỉnh gạt đầu. – Em không biết em sẽ vào ngành nào. Có thể là tâm lí? Hay Anh ngữ? Không biết nữa. Mình vẫn còn đang ở Jamaica Plain hả anh?

- Không. Hiện giờ chúng ta đang ở Cambridge. Và kia – Matthew nói khi họ vòng qua một góc đường và băng qua cầu – là sông Charles. Đây là Memorial Drive, quảng trường Harvard nằm ngay ở đằng kia. Chúng ta có thể đi qua đó nếu em muốn nhìn. – Julie háo hức gật đầu. – Có một trạm xe điện ngầm ở ngay đây, nó chỉ cách nhà anh có vài phút đi bộ thôi.

Đây là lần đầu tiên Julie cảm thấy hào hứng kể từ lúc máy bay hạ cánh. Con sông thật đẹp, được điểm xuyết bởi những người chèo thuyền và ca nô. Chiếc áo phao nổi bật mà họ mặc làm cho mặt nước lấp lánh những vệt màu. Hai người lái xe ngang qua các cổng vòm và cổng sắt, vỉa hè đông đúc, những con đường lát đá hộc nằm giữa các tòa nhà, và nhiều cửa hàng cửa hiệu. Julie thích không khí náo nhiệt nơi đây.

- Trường Whitney có ở xa đây không ạ? Biết đâu em có thể tìm được một căn phòng trong khu này?

- Không xa tuyến xe điện ngầm. Trường Whitney nằm ở Back Bay thuộc Boston, chứ không phải Cambridge, nên em cần xuống tại trạm Hynes. Nó ở ngay gần trường nhạc Berklee.

- Tuyệt. Nếu em nổi hứng muốn hát vài bài của Lady Gaga, em sẽ tìm được nhóm bè không chút khó khăn. – Julie nhú mày trước vẻ mặt thần nhiên của Matt. – Lady Gaga đó anh. Nón mũ dị hợm. Độn vai nhọn hoắt nữa. Gây bão trên toàn thế giới mấy năm vừa rồi. Thích trang phục da bó sát gắn lông chim, ổ khóa... Trời đất ơi? Không có gì quen thuộc với anh sao?

- Anh không hiểu em nói gì. – Matt nói. – Mình tới nhà rồi.

Matt đưa xe vào lối đi của một ngôi nhà lớn màu xám xanh với viền trắng và các cửa chớp màu đen. Con đường rợp một màu xanh của cây cối và vườn hoa, những ngôi nhà cổ kính tuyệt đẹp nép mình sau hàng rào hoặc bờ giậu. Thật là khó tin họ chỉ vừa rời khỏi con phố chính và ở gần quảng trường Harvard nhộn nhịp đến thế. Chẳng cần phải là một sinh viên MIT cũng có thể nhận ra đây là một khu nhà giàu.

- Chắc lúc này mẹ anh đã ở nhà rồi. Anh biết mẹ muốn có mặt khi em đến mà. Bố anh và Celeste chắc cũng đang trên đường về. Bố anh có một cuộc họp ở trường con bé.

- Em gái anh? – Julie đoán mò.

Matt xuống xe.

- Ừ. Con bé vừa qua tuổi mười ba. Hi vọng em thích bữa tối mua mang về. Mấy năm nay ở nhà anh chẳng ai nấu nướng một bữa hoàn chỉnh.

- Trừ phi đó là món burrito.

Matt mở cốp xe rồi khựng lại.

- Julie này, có lẽ anh nên...

- Sao vậy anh? – Con bé nhìn Matt. – Có chuyện gì à? Chúng ta sẽ ăn burrito sao?

Matt lắc đầu.

- Thôi em hiểu rồi. Ba mẹ anh không vui vì phải miễn cưỡng tiếp nhận em, đúng không? Đâu ai muốn một người lạ vô ở trong nhà mình.

- Không, không phải. Chỉ là... Celeste. – Anh chàng tỏ ra lúng túng trong việc diễn đạt điều mình muốn nói. – Con bé là... ơ... một đứa trẻ đặc biệt.

- Em thích đặc biệt. – Julie nói trong lúc lôi chiếc va li ra khỏi cốp xe. Rất thích.

Chương 2

Julie nghĩ đến khả năng mình đang bước vào một thư viện hơn là một tư dinh. Những chiếc kệ màu trắng nằm dọc hai bên tiền sảnh được chất đầy sách. Không phải những quyển truyện giật gân bìa mềm. Đây rõ ràng không phải là nơi dành cho các độc giả tầm thường. Phía bên phải mở ra một căn phòng nhỏ, ở đó có một chiếc dương cầm đã choán gần hết không gian ngập nắng. Julie đi theo Matt rẽ trái vào một phòng khách và lập tức yêu thích thứ cảm giác do cách bài trí nội thất gợi lên. Những chiếc mặt nạ và tranh vẽ được treo đầy trên tường, một quả địa cầu và một tấm bản đồ được đặt trên hai chiếc bàn ở hai đầu của một bộ xa lông màu be nom rất sang trọng.

Julie không thể không nhận thấy sự tương phản rõ rệt giữa ngôi nhà này và nhà của nó. Con bé thích sự gọn bó của mẹ nó với vài kẻ ô, các bức tường sơn vàng và những món đồ thanh lí, cũng như việc căn nhà luôn sạch sẽ ngăn nắp. Giản dị mà ấm cúng. Nhưng khi ngó quanh căn phòng này, Julie buộc phải thừa nhận có điều gì đó rất lôi cuốn nơi những bức tượng độc đáo, những chiếc gối in hoa và vẻ kinh viện tổng thể.

- Matt, con đây à? Con có tìm được con bé không? – Một giọng nói vang lên từ căn phòng

khác, tiếp nối bởi tiếng những bước chân vội vã. Julie ngược lên nhìn khuôn mặt thư thái của người phụ nữ vừa đi vào phòng.

- Julie Seagle! Cháu là bản sao y đúc của mẹ hay sao thế này? Cô là Erin Watkins. Mừng cháu đến nhà. Cảm ơn trời mẹ cháu đã gọi được cho cô. – Người phụ nữ băng qua gian phòng và bắt tay Julie.

- Cháu rất cảm ơn cô đã giúp đỡ. Cô thật tốt bụng khi cho phép cháu ở lại đây tối nay. Việc đầu tiên cháu sẽ làm sáng mai là đi kiểm chỗ trọ.

Erin cao gần bằng Matt, và Julie có thể cảm thấy các đốt xương nơi bàn tay lạnh ngắt của cô. Ôi trời, cô ấy mới gầy làm sao. Nhìn không tới mức hom hem, nhưng chắc chắn là người yếu đuối. Erin xua tay rồi hất một sợi tóc xám ra sau đầu, nơi tóc cô được búi chặt.

- Cô sẵn sàng làm mọi chuyện vì Kate, nên cháu cứ thoải mái lưu lại đây cho đến khi tìm được một chỗ ở. Nhắc đến mẹ cháu, chắc cháu nên báo cho mẹ biết là đã đến nơi an toàn. Để cô đưa cháu lên gác và chỉ phòng cho cháu trước, sau đó cháu có thể gọi điện cho mẹ.

- Mẹ cứ để con. – Matt nhanh nhẩu tiến lại chỗ hành lí của Julie.

- Vớ vẩn nào. Mẹ biết con còn bài tập phải làm. Mẹ sẽ báo khi bố và Celeste đem thức ăn tối về. Julie, đi theo cô. – Erin khoan thai băng qua phòng khách và nhắc một chiếc va li của Julie lên. – Cô hi vọng cháu sẽ thoải mái khi ở đây. Cô biết hôm nay cháu chỉ mong được dọn đến căn nhà thuê của mình, nhưng ít ra cháu cũng không phải ở khách sạn.

- Mẹ ơi, con cần phải nói chuyện với mẹ.

- Ờ, được rồi, Matt. Nghỉ ngơi đi. – Erin đáp.

Julie xách hai món hành lí còn lại và đi theo cô Erin, trong khi Matt đứng chôn chân tại chỗ. Nó quay lại nói với anh chàng:

- Cảm ơn anh đã đi rước em.

Matt gật đầu và ngả người ra sau trên hai gót chân, tay đút túi quần.

- Không có gì.

Có vẻ Matt là người dễ chịu. Anh dễ bắt chuyện, cực kì ưa nhìn, lại thông minh và có khiếu hài hước. Matt hơi khác thường, Julie đoán thế, nhưng nó tương đối có năng khiếu trong việc xử lí người khác thường.

Julie bước theo cầu thang rộng rãi lên tầng trên. Chiều nghỉ là một không gian mở thoáng đãng với bốn cánh cửa có lẽ dẫn vào các phòng ngủ, và một hành lang ngắn. Lại các bức tường màu trắng sáng và các tác phẩm nghệ thuật đắt tiền.

- Đây rồi. – Erin vừa nói vừa xoay vai mở một cánh cửa.

Phòng ngủ này cho cảm giác rất nam tính, với giường tối màu, kệ gỗ đặt vài quyển sách, ảnh chụp, máy chơi nhạc và đĩa DVD. Một chiếc tivi nhỏ màn hình phẳng được treo đối diện với chiếc giường, cùng một khoảng trống trên bàn giấy vừa đủ đặt một chiếc máy tính xách tay.

- Cháu cứ tự nhiên như ở nhà. Phòng vệ sinh ở ngay cuối hành lang. Cô sẽ đem vài chiếc khăn sạch cho cháu, và... ồ, chắc chú Roger gọi. – Eric quay đầu về phía tiếng chuông điện thoại réo vang ở một phòng khác. – Cháu có thích đồ ăn Thái không?

- Thích lắm ạ. Cháu cảm ơn cô.

- Cháu cứ thông thả sắp xếp đồ đạc. Có mấy ngăn tủ trống để cháu dùng đấy. – Erin nói, rồi rời phòng để đi nghe điện thoại.

Julie ngồi xuống giường và nhìn quanh. Nơi này mang dấu ấn *con trai* khắp nơi. Chẳng nhằm nhò gì. Nhưng nó chỉ muốn chạy ngay ra Target để dùng chút tiền ít ỏi còn lại từ hồi hè mà mua những vật dụng con gái.

Cám ơn trời nó đã thắng cuộc thi viết tiểu luận của quận, chứ nếu không nó đã phải dồn tất cả khoản dành dụm của mình vô chiếc máy tính xách tay. Julie đã mất vài tuần để viết bài luận về các phản ứng của nước Mỹ trước thiên tai, nhưng đổi lại nó đã có một chiếc máy Mac mới. Cũng may, đám bạn nó không đọc tờ nội san của trường ngoại trừ những gì liên quan đến thể thao, khiêu vũ, hoặc đánh lộn, chứ không thì nó đã bị châm chọc không thương tiếc vì đã tham gia vào một chương trình viện trợ xã hội trá hình.

Sự thật là các bạn của Julie chưa bao giờ hiểu nó hoàn toàn. Mẹ nó cũng thế, mặc dù chắc chắn mẹ cảm thấy tự hào về thành tích học tập của nó. Thực tế là mẹ Julie đã giữ bí mật về việc nó ở lại trường sau giờ học chính khóa để học thêm môn Anh ngữ. Bạn bè nó mà biết được thì chúng cười ngất. Và dù Julie rất sung sướng khi được hi sinh thời gian rảnh sau buổi học để nghe thầy giảng về Graham Greene, nó không muốn phải giải thích cho đám bạn học kém hơn về nguyên nhân mình làm như vậy. Chúng không quan tâm đến việc học hành theo kiểu của Julie và thường tỏ ra không hiểu những gì con bé nói. Jared, bạn trai cũ của Julie, chắc sẽ đảo mắt liên tục với ý tưởng tình nguyện bỏ thêm thời gian để học.

Nhắc tới Jared, Julie tự hỏi lúc này hắn đang làm gì. Chắc là đang quần toga chơi trò chống tay uống bia tại cái trường đại học tầm thường nơi hắn đang theo học. *Đồ khốn*. Julie hi vọng

hắn đã mất hút trong đám thanh niên đầu óc ngu si tứ chi phát triển và bị những cô nàng náo nhãng ngực khủng chuyên mặc áo dây đuối thẳng. Arizona có thể giữ hắn lại cho mình. Tuy nhiên, Julie vẫn không thể không đọc mỗi khi Jared bình luận về cập nhật trạng thái của nó trên Facebook.

Julie đặt máy tính lên bàn rồi bật lên. Đúng, nó có chiếc điện thoại thông minh, nhưng nếu tình thế không bắt buộc thì nó không thích gõ cái bàn phím ảo bé xíu. Nó thích chữ in hoa, các loại dấu câu, hơn nữa giới hạn sai sót trên thiết bị di động quá lớn. Julie là một đứa thích đánh máy kiểu truyền thống.

Nó nhận ra cần có mật mã để truy cập vào mạng của nhà Watkins. Tuyệt thật. Đã tự dưng nhảy dù vô nhà người ta, giờ lại còn phải hỏi chuyện này. Nhưng Internet vẫn là ưu tiên. Julie hỏi Erin ngay khi cô gác điện thoại.

- Thưa cô, cháu không muốn làm phiền, nhưng không biết cháu có thể xin mật mã để lên mạng được không ạ?

- Cháu gọi cô bằng tên cho tự nhiên. Còn chuyện kia thì tất nhiên là được rồi. Để cô đi hỏi Matthew. thằng bé đã tạo ra một mật mã ngẫu nhiên vô nghĩa để hàng xóm không thể lén vào Internet nhà cô. Nó đúng là chuyên gia an ninh của gia đình đấy. Chờ cô một chút. – Erin đi một lúc rồi quay lại với một mảnh giấy trên tay.

- Cháu cảm ơn cô ạ. – Julie cầm lấy mảnh giấy và nhìn vào mật mã gồm mười lăm chữ cái. Khùng dữ vậy sao? Chẳng ai có thể nhớ nổi nó. Ngoại trừ Matthew, có lẽ vậy.

- Cô sẽ cho cháu biết khi bữa tối đã sẵn sàng. – Erin khép cửa lại.

Julie mở trang Facebook của mình và nhíu mày. Chưa gì đã có tám bình luận bên dưới dòng trạng thái ban nãy, từ những đứa bạn chẳng hề quan tâm gì tới nó. “Sao dzợ???”, “H m tính sao?” “Ac! Gọi t nha!” Không có bình luận của Jared. Con bé nhấp chuột vào trang của hắn. Cái gì? Thật tử tế khi hắn đã kịp đăng hình chụp ngày đầu tiên tới đại học, trong khi chưa từng gọi điện hoặc email kể từ hồi chia tay nó, một tháng trước khi hai đứa lên đại học.

Jared đã tuyên bố hai đứa không nên tính tới chuyện yêu xa, do đó hắn chủ động cắt đứt sớm. Chuyện có quan trọng gì đâu. Julie tin chắc Jared là trường hợp điển hình của một thằng con trai muốn thỏa mãn xu hướng đồng giới của mình bằng cách tham gia những môn thể thao có sự đụng chạm cơ thể. Trời ạ, đã bao nhiêu lần con bé ngồi ở ngoài rìa thảm đấu vật, vỗ tay như điên trong khi hắn đè một thằng con trai mặc đồ bó xuống sàn với vẻ mặt đầy sung sướng? Chẳng trách Jared đã giành được học bổng đấu vật của trường. Một đứa con gái nào đó có thể chấp nhận nỗ lực vụng về tỏ ra mình đây trai thẳng của Jared, cái lưỡi dày khua khoắng trong miệng và những lời thì thầm quá trớn trong khi sục sạo dưới lớp áo của nó. Nghe cũng hay. Có thể Julie đã rất ngu khi hẹn hò với Jared, nhưng ít ra chưa bao giờ nó ngu tới mức lên

giường cùng hắn. Hắn chưa bao giờ dụ dỗ nó thành công. Đáng lẽ nó nên bỏ quách Jared từ mấy tháng trước cho rồi.

Bây giờ thì Julie đã rời khỏi Ohio, rời cái ngôi trường trung học dưới mức trung bình đó, và rời nhóm bạn toàn những đứa con gái mù quáng sung sướng cổ vũ bạn trai chơi thể thao.

Boston có thể khác. Nó sẽ khác. Julie có thể được là chính mình mà không cần phải bận tâm đến chuyện nói năng cho ra vẻ ngu ngơ hoặc che giấu sự ham học.

Nó ngó một lần cuối tấm hình Jared và đám bạn vật mới quen ở đại học, thầm chúc hắn bình an (hoặc gần như thế), rồi nhanh tay xóa hắn khỏi danh sách bạn bè. Nó đăng một dòng trạng thái mới.

Julie Seagle đã sống sót trên vỉa hè tại Boston mà không bị sút mẻ gì nhiều (trừ lòng tự ái tan nát vì đã ngu ngốc đi thuê một căn phòng không tồn tại trên một trang web lừa đảo) và đang ở nơi trú ẩn an toàn.

Julie ngả người ra sau trên ghế. Nó ngáp ngừng một lúc, rồi kiểm tra tài khoản Gmail mới lập. Ba của nó là người duy nhất có địa chỉ mail này. Hộp thư của nó trống rỗng. Chắc ba nó sẽ viết khi có thời gian. Nó đóng máy tính lại.

Nó thở dài, thối mớ tóc lòa xòa vướng mắt, rồi cầm một khung ảnh trên bàn lên. Đó là hình chụp của một người nào đó mặc bộ đồ thể thao mùa đông đứng trên một sườn đồi tuyết trắng, tấm ván trượt trong tay. Trông không giống Matt, mặc dù khó mà nhìn rõ được đó là ai vì tấm hình khá mờ.

Julie lấy vài thứ trong va li ra, gấp gọn quần áo và nhét vào trong tủ, nhân tiện treo luôn vài chiếc váy mặc ngày thường. Dẫu không thích giữ cả đồ đông đồ nhồi chặt trong va li vì chúng sẽ bị nhăn, Julie cảm thấy không ổn nếu lấy hết mọi thứ ra như thế nó sẽ ở lại đây lâu dài.

Sau bữa tối nó sẽ lên mạng và bắt đầu tìm kiếm chỗ ở. Ngày định hướng tân sinh viên của Whitney là thứ Năm, do đó Julie sẽ có trọn ngày mai để kiểm tra ra thứ gì đó. Nó muốn làm chuyện này thật nhanh, và một thành phố lớn như thế này chắc chắn phải có nhà trọ thích hợp còn trống.

Julie liếc nhìn hình ảnh mình trong gương và mau chóng lục lọi trong mớ hành lí cho tới khi lôi ra túi đồ trang điểm và cái bàn ủi. Chỉ vài phút sau đó là nó đã gần như trở lại làm người bình thường. Có thể chưa đạt chuẩn gái cổ động thể thao, nhưng nó sẽ trải qua bữa tối mà không làm ai kinh hồn trước khi đi tắm thật kỹ và lên giường.

- Julie, em có cần gì không? – Matt vừa gõ vừa mở cửa.

- Em tưởng anh đang học bài. – Julie trêu chọc. – Cảm ơn anh, em không thiếu gì cả. Nhân tiện, em đang ở trong phòng của ai vậy?

- Cửa anh Finn. – Matt ngó qua vai Julie, hờ hững quan sát căn phòng. – Anh ấy không có nhà. Đang đi du lịch.

- Finn là anh trai của anh à?

- Ừ.

Julie mỉm cười. Ôi trời, Matt có vẻ... ngượng.

- Anh ấy lớn hơn anh bao nhiêu tuổi? – Con bé hỏi dò.

- Hai tuổi.

- Nghĩa là bao nhiêu?

Matt gục đầu, món tóc lại rủ xuống che mắt. Anh cười khẽ.

- Hai mươi ba.

- Vậy là anh hai mươi mốt. Nhưng anh mới học năm thứ hai. Sinh nhật anh ngày nào thế. Anh nghỉ một năm sau khi xong trung học à?

- Phải. Em biết không, hình như em rất thích Toán. Với mỗi quan tâm rõ rệt của em dành cho các con số, có thể em sắp chuyển sang một ngành học mới cũng nên.

Julie khoanh tay lại.

- Không dám đâu. Em chưa được lấp bộ lọc mới phát minh của anh.

- Anh có thể đề nghị nhà sản xuất đưa em vào danh sách chờ của phiên bản sắp tới.

- Thôi khỏi, cảm ơn anh.

- Ờ. Phiên bản chạy thử này vẫn còn vài lỗi nhỏ.

Julie mỉm cười.

- Đừng có đùa nha. Nhưng không sao.

Chương 3

- Bữa tối sẽ có trong vài phút nữa. Chắc cháu đói ngấu rồi. – Cô Erin vừa nói vừa thò tay vào trong chạn bếp và lấy ra một chồng đĩa sứ. Cô đã thay một chiếc áo vải lanh cùng quần jean thẫm màu và cuộn mái tóc dài thành một búi gọn sau gáy.

Chiếc máy lạnh trong ngôi nhà làm dịu đi không khí nực nội mà Julie đã chịu đựng suốt cả ngày. Nó biết mình nên tận hưởng điều đó khi còn có thể, vì cơ may muốn được một căn phòng có máy lạnh trung tâm là cực kỳ mong manh. Julie đỡ lấy chồng đĩa trên tay Erin.

- Cô để cháu.

- Cô cảm ơn. Matthew đang sắp xếp vải lót đĩa và dao nĩa. – Bà hất đầu về phía phòng ăn. – À này, Julie, cháu gọi cho mẹ chưa?

- Cháu gọi rồi ạ. Mẹ nhờ cháu chuyển lời cảm ơn cô lần nữa.

- Thôi, không cần phải thế. Cũng may mẹ cháu chưa gửi các đồ đạc còn lại của cháu, chứ không thì chúng đã nằm ở ngoài đường rồi. Cô sẽ bảo mẹ cháu gửi mọi thứ đến đây. Matthew sẽ giúp cháu chuyển đồ sau khi cháu tìm được nhà.

Julie bước vào phòng ăn ngay khi Matt sắp chiếc nĩa cuối cùng. Nó đặt mấy cái đĩa vào vị trí và nhú mày khi đếm lại số lượng.

- Chúng ta chỉ có năm người thôi, đúng không? Anh, em, cô Erin, ba anh và Celeste. Sao lại có một bộ dư? – Nói đoạn Julie giơ tay cất chiếc đĩa thừa.

- Không. Ở... - Matt hắng giọng. – Cứ để nó đấy. Đáng lẽ anh nên cho em biết... - anh chàng loay hoay xếp khăn ăn - ... là Celeste có một... con bé có một... Theo anh đó là một...

Julie chờ đợi trong khi Matt ngập ngừng vài lần, rồi nghiêng người tới và thì thầm:

- Để hiểu được anh thì em cần phải nghe thêm vài từ có nghĩa nữa.

- Anh không biết phải giải thích như thế nào với em nữa. – Matt thở dài. – Celeste, con bé...

Cửa trước mở ra khi Matt lúng búng nói gì đó.

Julie nhìn anh hỏi:

- Cái gì?

Matt lắc đầu.

- Em cứ coi như bình thường là được.

Thức ăn khá ngon. Các nhà hàng Thái ở Cambridge ăn đứt cái quán bán đồ Thái Lan duy nhất ở gần nhà Julie, nơi phục vụ những món không thể gọi là ngon. Và những người cùng ăn với Julie cũng khá thú vị, nếu không muốn nói là luân phiên gây ấn tượng hay là đồng loạt không thể hiểu nổi.

Cô Erin liên tục nói về tình hình chính trị ở Massachusetts. (“Một mạng nhện rối rắm của tham nhũng, gia đình trị và mập mờ nói chung), trật tự cấp bậc của các giáo sư Harvard cùng các cơ hội được bổ nhiệm (“Chi phối bởi một hạ tầng xã hội tồi tệ!”), và lịch sử của hệ thống giao thông công cộng Boston (“Một hỗn hợp độc hại của việc lập kế hoạch yếu kém và thiết kế lạc hậu”).

Ngay khi Julie sợ cô Erin sẽ hết hơi và gục mặt vô đĩa đồ ăn của mình, nó xoay qua hỏi Roger về công việc của chú, nhắc ông chú kiệm lời chia sẻ một chút thông tin.

- Chú đặc biệt thích nghiên cứu động học dinh dưỡng và các cuộc khảo sát liên ngành về môi trường duyên hải. – Chú Roger bắt đầu đưa ra những giải thích phức tạp về các bài báo khoa học gần đây của mình. Chú là nhà nghiên cứu ở Viện hải dương học và đã được nhận một khoản tài trợ để sang Đông Nam Á. – Nhưng chuyến đi của chú sẽ chủ yếu tập trung vào cơ chế tự bảo vệ của loài tôm và sự điều hòa miễn dịch nhằm nâng cao tính bền vững và giảm sử dụng kháng sinh trong nuôi tôm.

Julie chọc chọc đĩa cà ri của mình, lí nhí:

- Nuôi tôm. Hay đấy ạ.

Nó hoàn toàn không hiểu chú Roger đang nói chuyện gì, nhưng thấy thích thú trước sự nhiệt tình của chú. Roger có vẻ ngoài của một *người cha* thực thụ: áo sơ mi gài nút, quần kaki,

giày lười không vớ, mái tóc bạc đã thưa, đôi mắt xanh dịu dàng và những nếp nhăn quyến rũ xuất hiện mỗi khi mỉm cười.

Chú Roger chỉnh lại gọng kính và tựa thân người mảnh khảnh lên bàn, tay vung chiếc nĩa đánh đầy cà ri gà. Trái ngược với cử chỉ vụng tay, giọng nói của ông rất nhẹ nhàng êm tai.

- Tinh chỉnh các kỹ thuật nhằm xác định hoạt động của cơ chế phòng vệ trên con tôm là một việc quan trọng. Hoạt động thực bào này, hoạt động của men phenoloxidase, và tất nhiên là khả năng đào thải vi khuẩn nữa. Sẽ có nhiều thứ để khám phá trong chuyến đi này. – Ông làm rớt một chút nước sốt đậu phộng lên tay áo sơ mi vải nhăn và vội lấy khăn ăn chùi sạch. – Nói mới nhớ, chú phải quay vào phòng làm việc tối nay. Chú còn nhiều thứ giấy tờ cần điền để nộp cho ủy ban tài trợ.

Cô Erin vội tay lấy hộp đựng mì gừng.

- Cô cũng phải đi đến văn phòng tối nay. Cô còn cả núi việc trước mắt, và còn phải hoàn thành đề cương giảng dạy cho học kỳ này. Cô xin lỗi cháu, Julie. Ngày Matt, tuần sau con cũng phải đi học rồi, con nên bắt đầu tích góp tài liệu để tự học đi. Mẹ tin chắc con có thể tìm được thứ gì đó thách thức hơn là đồng bài báo mà mẹ thấy con đọc. – Cô nhú mày với anh chàng.

Khuôn mặt Matt trở ra, giống như từ đầu bữa tối giờ.

- Dạ, con cũng muốn vậy. – Giọng nói của anh chàng có gì đó khiến cho mọi người quanh bàn im lặng một lúc.

Erin buông nĩa.

- Matthew, đừng có dẫn dắt như thế. Một trong số những bài báo con đang đọc được đăng trên một tờ báo chẳng ai biết tới, nó không xứng tầm với con.

- Biết đâu chị Julie có thể giúp được anh ấy? - Celeste đề nghị.

Julie ngó qua phía bên kia bàn và mỉm cười với Celeste. Cô bé mười ba tuổi xinh xắn đến ngỡ ngàng, và Julie cảm thấy không thể không bị thu hút bởi ngoại hình của cô bé. Nom Celeste giống như những đứa trẻ tội nghiệp bị bắt đeo cánh và chụp ảnh cho những tờ lịch mang chủ đề thiên thần. Nhưng với mái tóc dài vàng óng dợn sóng và đôi mắt xanh xuyên thấu kia, cô bé thật... Phải, *thiên thần* đúng là chữ thích hợp nhất.

- Celeste, anh chắc chắn chị Julie không thích thú gì với việc giúp anh sục sạo các bài báo trên mạng đâu. – Matt đáp. – Không phải ai cũng thấy Viện Vật lí Mĩ hấp dẫn giống anh.

- Í! – Celeste đưa bàn tay lên bụng miệng, cười khúc khích. – Anh Matt nói bậy!

- Anh nói là *hấp dẫn*, chứ có nói là *khêu gợi* đâu.

- Đấy, anh nói ra rồi nhé! – Celeste ré lên.

Cô Erin thở dài thành tiếng.

- Matthew, có cần phải vậy không?

- Chỉ là giao tiếp xã hội một chút trong bữa ăn thôi mà mẹ. Có gì mà mẹ phải bực. Hơn nữa, mẹ cũng toàn dùng những chữ như *hệ thống hình phạt, chấn chỉnh, biên niên luật* đấy thôi.

- Matthew! Đủ rồi đó! – Erin nói lớn tiếng để át đi tiếng cười khúc khích của Celeste. Bà nhăn trán tỏ vẻ không hài lòng ra mặt, nhưng Julie có thể cảm thấy một nụ cười cố nén trong đó. – Celeste, bình tĩnh lại nào.

Julie phải cẩn rằng để không bị lây nụ cười của Celeste.

- Dù sao thì, chị tin chắc chị sẽ cản trở anh Matt nhiều hơn là giúp đỡ. Có lẽ chị phải qua hết một học kỳ đại học thì may ra.

Cuối cùng Celeste cũng thôi cười. Cô bé nhìn mặt Julie thăm dò:

- Chị có vẻ quá thông minh để đi học ở trường Whitney.

- Trời đất, Celeste! – Cô Erin gắt lên. – Julie, cô xin lỗi. Cô không biết chuyện gì đang diễn ra trong cái bữa tối nay nữa.

Julie bật cười.

- Có gì đâu ạ. Cháu coi như đó là một lời khen. Cháu biết trường Whitney không phải trường có tiếng mà.

- Sao cháu lại chọn trường đó? – Chú Roger hỏi. – Đâm ra lại phải đi học xa nhà. Chương trình học ở đó khiến cháu quan tâm à?

Julie không biết trả lời như thế nào. Nó biết việc đi học ở trường Whitney có thể không gây được ấn tượng cho những thần dân Harvard/MIT/Viện nghiên cứu vi sinh hải dương học đang ngồi quanh bàn.

- Cháu chỉ muốn thử một thứ mới mẻ. Chuyển đến một thành phố lớn. Và phải nói thật là cháu không được nhận vào một số nơi đã nộp đơn khác. – Julie thú nhận. Mặc dù điểm số và xếp hạng của cháu khá tốt, danh tiếng trường trung học của cháu hình như không có sức nặng nhiều đối với các ban tuyển sinh. Cháu cũng được nhận vào một số trường có thể là tốt, nhưng cháu không có đủ nguồn tài chính. Cháu sẽ phải vay nợ đầm đìa để thanh toán mọi thứ.

- Whitney là một trường tốt. – Erin trấn an Julie. – Quy trình xét tuyển đại học là một thứ gần như không thể hiểu được. Và cháu luôn có thể chuyển đến một trường khác nếu có thành tích tốt tại Whitney.

- Chị đăng ký các môn học chưa ạ? Em có thể giúp chị. – Celeste đề nghị. – Em đã đọc toàn bộ catalog ngành học trên mạng khi anh Finn đi học ở Brandeis. Anh ấy đã có bằng chính là sáng tác và bằng phụ là báo chí.

Julie mỉm cười.

- Chị phải đăng ký vào thứ Sáu này. Chị sẽ rất mừng nếu được em giúp.

Celeste thật xinh xắn và coi bộ giống bố nhiều hơn Matt. Khuôn mặt bầu bĩnh của con bé còn chưa bị dài ra theo tuổi. Tuy ăn nói hết sức thông minh và mạch lạc, ở Celeste vẫn còn điều gì đó non nớt. Chiếc váy yếm màu xanh sáng mà con bé mặc có vẻ thích hợp với một học sinh lớp hai hơn là một thiếu niên. Julie sẽ không đời nào để người khác bắt gặp mình trong một thứ giống như vậy. Nó chỉ dám tưởng tượng ra các bạn cùng lớp của Celeste cảm thấy như thế nào. Nhưng điều khiến Julie ngỡ ngàng nhất nơi Celeste là thứ, hay đúng hơn là người đang ở trên chiếc ghế bên cạnh con bé.

- À quên, chị Julie. Em chưa giới thiệu chị thì phải? – Celeste nói liến thoắng và quay sang chiếc ghế bên cạnh. – Anh Finn Phải, đây là chị Julie. Chị Julie, đây là anh Finn Phải.

Cô Eric lúi húi rót cho mình chút nước khoáng có ga, chú Roger tiếp tục mơ màng nghĩ tới làn nước biển, nhưng Julie tin chắc mình nghe thấy Matt nín thở. Nó ngó cái ghế lần nữa.

Thực tình, nó đã hi vọng có thể trải qua bữa tối mà không phải đề cập tới vấn đề này.

Cho tới lúc ấy, những người khác không nói gì, nhưng chắc hẳn đây là điều Matt đã muốn cho Julie biết: một hình cắt bằng bìa cứng có kích thước bằng người thật của anh Finn đang được đặt dựa nghiêng vào chiếc ghế. Ánh mắt của anh chàng nhìn thẳng vào chùm đèn treo trên trần.

Vui nhất là, cho dù ánh mắt cứng đờ, Finn Phải rõ ràng đẹp trai không thể phủ nhận. Thật sự hấp dẫn, cho dù Julie cảm thấy không thích hợp khi có ý nghĩ như thế, vì ngoài hình dạng đẹp lép, anh ta có rất nhiều điểm chung với một con búp bê bị xì hơi. Lúc này nó chưa thể nhìn

kỹ anh Finn thật trong tấm ảnh chụp ở bãi trượt tuyết, nhưng ở phiên bản to đùng này, nó thấy một mái tóc vàng đánh rối hoàn hảo, một làn da hồng hào khỏe mạnh, và một cơ thể gọn gàng nhưng cơ bắp.

Finn đúng là một mỹ nam. Cho dù ở định dạng 2D.

Julie nhìn qua bàn và cố không để ngáp ngừng quá lâu trước khi nói:

- Rất vui được gặp anh, Finn Phẳng. Em tưởng anh đang đi du lịch.

Celeste nhăn mũi.

- Anh *Finn* mới là người đang đi du lịch. Hiện tại anh ấy đang làm tình nguyện viên tại một khu vực cấm săn bắn dành cho động vật được cứu hộ. Đây là *Finn Phẳng*. Anh ấy là hình ảnh tượng trưng cho anh trai của em.

Ôi trời, chuyện này rõ ràng không được bình thường. Thực ra là điên nặng. Nhưng Julie là khách trong nhà, nó sẽ phải lịch sự với Finn Phẳng giống như mọi thành viên khác trong gia đình.

- Thế thì, Finn Phẳng này, anh có muốn ăn thêm vịt hầm xả không?

Celeste lắc đầu quầy quậy:

- Anh ấy đã ăn tối rồi. Anh ấy đang thử nghiệm không ăn gì sau năm giờ chiều, để giúp cải thiện chuyển hóa cơ bắp *sắc nét* hơn. Là anh ấy nói, chứ không phải em nhé. Nhưng anh ấy cũng *rất* quan tâm đến phụ nữ, và anh ấy nghĩ sẽ may mắn hơn nếu thanh toán được hai cục mỡ thừa ở hai bên bụng. – Celeste đảo mắt, rồi thì thầm. – Em biết chuyện này thật kỳ dị. Như thế này anh ấy đã đẹp lắm rồi.

- Chị ngưỡng mộ sự kiểm soát bản thân của anh ấy. – Julie đáp. – Để xem chị có thể bỏ được món kem lúc nửa đêm không nhé.

Celeste liếc nhìn Finn Phẳng.

- Anh ấy không tán thành đâu. Nhưng em nghĩ chẳng qua anh ấy ghen tị vì chị có một thân hình thon gọn tự nhiên.

- Nếu anh Finn Phẳng thanh toán được hai cục mỡ bên hông đó, chị sẽ thưởng cho anh ấy một ly kem đúp.

- Đồng ý. Nhưng tốt hơn mẹ không được tuần cho anh ấy mấy chiếc bánh Oreo. Đó là món khoái khẩu của anh ấy.

- Mẹ hứa. – Cô Erin giờ hai lòng bàn tay lên, tỏ vẻ không hề có ý định đưa bánh cho cậu con trai sinh đôi bất đắc dĩ.

Julie nhún vai. Nó không quan tâm lắm đến sự hiện diện của Finn Phẳng. Nếu mọi người muốn hành động như thể việc sinh hoạt cùng bản sao phẳng lì của một thành viên trong gia đình là hoàn toàn bình thường, thì nó thấy cũng ổn thôi. Xét cho cùng, anh ta lịch lãm, ưa nhìn, và không có gì quá đáng, ngoài những chia sẻ khá thẳng thừng về đồ ăn vừa rồi. Ừ thì, kỹ năng ăn nói của anh ta bị thiếu, nhưng cứ coi như anh ta nhút nhát khi gặp người lạ đi...

@STENT

Coi nào, mọi người ai chẳng có chút vấn đề về tâm thần, đúng không? Julie tự nhủ. Có thể chính nó cũng có vài trục trặc nhỏ, giống như vấn đề của Celeste là anh chàng Finn Phẳng. Trời ạ, có cả đồng thứ còn tệ hại hơn thế này nhiều. Có thể không kỳ quặc hơn, nhưng tệ hơn. Có lẽ thế.

- Julie, chị đoán lúc này anh Finn đang ở đâu? – Celeste hào hứng hỏi.

- Nam cực.

- Không phải.

- Syria? Mông cổ? New Zealand? Tallahassee? Không á? Vậy thì Boise.

- Ở Boise không có khu cấm săn bắn nào. Ít ra là theo như em biết. Anh Finn đang ở Nam Phi. Tại Eastern Cape, bên bờ Ấn Độ Dương. Hôm qua anh ấy đã gửi cho em ảnh chụp bầy linh dương và bảo lần tới sẽ gửi ảnh một con hổ trắng. Chúng rất hiếm.

- Hay thật đấy. – Julie đồng tình. – Anh ấy còn đi lâu không?

- Chuyện đó thì chưa rõ. – Celeste đáp. – Đến nay anh Finn đã đi vòng quanh thế giới được nhiều tháng, và vẫn còn một danh sách dài những chỗ muốn thăm. Đi đến đâu anh ấy lại tìm việc làm và các công việc từ thiện đến đó, chứ không phải là một người ham chơi đi nghỉ dài hạn. Có thể anh ấy sẽ leo lên ngọn núi Kilimanjaro.

- Nghe hay đấy. – Cô Erin nói. – Cô không phải là người ưa leo núi, nhưng Finn là đứa có đẳng cấp trong chuyện đó. Nó đã từng chinh phục ngọn Denali và Rainier.

- Thật ạ? – Julie thốt lên. - Ấn tượng ghê.

Matt ho húng hắng và vươn người qua bàn để lấy một hộp thức ăn khác.

- Thật đấy, em sẽ cho chị xem mấy tấm ảnh đó sau. – Celeste nói. Erin mỉm cười.

- Finn là đứa thích mạo hiểm. Lúc thằng bé lên tám, một hôm cô về nhà sau giờ làm việc và thấy nó trên ngọn cột điện ở ngoài đường. Cô trông trẻ mãi mê nói chuyện điện thoại đến nỗi không để ý thấy thằng bé đã trèo lên cao cả chục mét. Đương nhiên cô đã đuổi việc cô ta ngay. Khi cô hỏi Finn điều gì khiến nó làm thế, nó bảo là muốn nhòm qua cửa sổ phòng ngủ của Elli Livingston.

- Anh ấy muốn nhìn trộm cô bạn cùng lớp ạ? – Julie phỏng đoán.

Cô Eric bật cười.

- Thật ra là mẹ của cô bé đó. Khi nghe được chuyện đó, cô ấy rất thích thú và gửi một đồng bánh quy kèm theo thiệp cảm ơn. Finn từng là một đứa bé rất thú vị. – Erin lấy khăn ăn chấm miệng. Những ngón tay của cô siết chặt tấm vải. Rồi cô đứng lên. – Cô không muốn vội vàng, nhưng thực tình cô phải đi.

- Anh cũng đi với em. – Roger đáp. – Đêm nay đẹp trời. Anh sẽ xong việc tầm mười một giờ. Lúc đó em xong chưa?

- Thế thì tuyệt. Julie này, sáng mai cháu cứ lấy xe hơi mà đi, nếu cần xem qua các căn hộ cho thuê. Chìa khóa treo cả ở trong bếp ấy. Cô chú đi làm sớm, nên hẹn cháu vào bữa tối nhé. Cô sẽ rất mừng nếu được biết thêm tin tức của mẹ cháu. – Erin đẩy ghế vào sát bàn. – OK, ngủ ngon nhé, cả nhà.

Cô Erin và chú Roger nhanh chóng biến mất, để lại Julie, Matt, Celeste và Fin Phẳng.

Matt ngồi thẳng lại trên ghế rồi nhìn Julie, nhả mặt hỏi:

- Em thấy đủ đặc biệt chưa nào?

Chương 4

Julie thăm dò nét mặt của Celeste trong khi con bé xem danh mục các môn học của trường Whitney. Hai chị em đã ngồi với nhau trên chiếc ghế dài được khoảng nửa tiếng đồng hồ, cân nhắc ưu khuyết điểm của các môn học mà Julie phải lựa chọn. Thật lạ lùng khi một đứa bé mười ba tuổi tỏ ra ham thích chuyện này, nhưng thực sự Celeste tỏ ra cực kỳ có ích trong việc xác định một chương trình học đại học. Julie thậm chí đã bắt đầu quen với kiểu nói chuyện trịnh trọng của con bé.

Lúc này ngôi nhà khá lạnh do máy điều hòa mở hết cỡ. Celeste đắp một cái chăn ngang bụng. Julie chỉnh lại ngay ngắn chiếc laptop trên đùi và để các ngón tay nghỉ ngơi trên bàn phím. Nó nhìn Celeste lui cui viết vào cuốn danh mục.

- Vậy chị phải chọn lớp Anh ngữ nào? 831 à?

- Không phải. Tiếng Anh là mười giờ ngày thứ Ba và thứ Năm, còn Nhập môn tâm lý học là mười hai giờ trưa thứ Hai, Tư, Sáu. Chị ghi lại các mã số môn học đi. – Celeste chỉ cho Julie trang đang xem để nhập vào máy. – Đấy, đến sáng thứ Sáu là chị phải chuẩn bị xong xuôi rồi, nếu không chị sẽ không đăng ký được học trình mong muốn. Ít nhất chị cũng phải đăng ký trước trên mạng để khỏi phải xếp hàng với cả đám đông phiền phức.

- Em nghĩ các bạn học của chị sẽ phiền phức lắm à? Chị đang định kiếm vài người bạn, nhưng giờ thì không biết nữa...

Celeste gập cuốn danh mục lại.

- Người bình thường có thể trở nên rất phiền phức nếu bị đặt trong những tình huống phiền phức.

- Cái đó thì đúng. Chị mừng là có thể đăng ký qua mạng.

Celeste ngả người trên lưng ghế.

- Hồi ở nhà chị có nhiều bạn không? Chị có bạn trai chưa? Em dám cá là rồi. Anh ấy có đẹp trai không ạ?

- Chị vẫn còn nhiều bạn bè ở quê. Mọi người không biến mất sau khi chị đi. Chỉ có điều chị sẽ không gặp họ thường xuyên vì từ giờ phải học ở Boston. Đúng là chị từng có bạn trai, anh ấy cũng dễ thương, những não phẳng lì à.

- Chị có ảnh chụp của bạn bè không? – Celeste hỏi.

- Có thứ. – Julie mở chương trình duyệt hình ảnh và lục trong các album cho đến khi tìm thấy một loạt tấm hình chụp từ tháng Tám. – Mấy tấm này được chụp ở bữa tiệc chia tay của chị. Mẹ chị đã đem lò nướng ra sân sau.

- Tiệc lớn ghê á chị. Nhìn có vẻ rất tuyệt. – Celeste thốt lên.

- Ờ. Xúc xích, mì ống trộn xà lách, một chiếc bánh ngọt ghi lộn tên chị, tất tần tật. Đây là chị với Kristen và Mariam. Còn đây là hình Amy với mẹ chị. – Julie duyệt qua hàng loạt tấm hình trong khi Celeste hỏi han các chi tiết về gần như mọi thứ.

- Chị có ảnh chụp của bố chị không?

Julie tiếp tục kéo các tấm hình lên.

- Không. Ba chị đi công tác hoài à. Nhưng ba chị có tặng cho chị một chiếc điện thoại đời mới, và có gọi điện cho chị trong bữa tiệc. À, cái bánh đây nè. Dễ thương há?

- Ai vậy chị? Chị có cả một ban nhạc phục vụ à? Đây là bạn trai chị phải không? Cái váy của chị đẹp lắm. – Celeste muốn có mọi chi tiết. – Chị mua nó ở đâu thế? Làm sao chị mặc nó nổi? Ngực chị đẹp thật. Thảo nào chị có bạn trai!

- Ờ, đầu tiên là cái váy không chật, nó vừa vặn lắm. Ngực chị có kích thước bình thường thôi. Chị em mình đừng bàn về chúng nữa nhé. Nhưng bữa tiệc thật sự rất vui. Chị không muốn những thứ quá lố, nên mọi chuyện rất hoàn hảo. Thế còn em, tiệc sinh nhật của em thường như thế nào? – Julie hỏi lại.

Celeste nhìn thẳng phía trước mặt, tựa như đang muốn nhìn xuyên qua một món đồ gì đó trên kệ.

- Em không tổ chức tiệc tùng gì nữa. Các buổi tiệc chưa bao giờ suôn sẻ đối với em. – Con bé nói. – Chúng ta phải cho anh Finn Phẳng xem chiếc váy đỏ. Anh ấy sẽ rất thích! Cả tấm ảnh chị chụp hôm tốt nghiệp nữa. Nhìn chị rất sung sướng khi nhận bằng.

Celeste hất tấm chắn qua một bên rồi đi lấy cái hình cắt 2D của ông anh đang dựng cạnh cây đàn piano. Theo lời của cô bé thì Finn Phẳng rất ghét tập đàn, nhưng cô Erin sẽ không tha thứ nếu anh chàng chảnh mắng. Dù là phiên bản phẳng, anh ấy vẫn cảm thấy bị buộc phải làm vừa lòng bố mẹ. Celeste quay vào phòng khách với tấm hình giơ phía trước, tạo cảm giác như Finn Phẳng có thể tự mình di chuyển. Con bé đặt anh chàng xuống bên cạnh Julie rồi chỉnh cho ngay lại, hơi vất vả trong việc giữ thẳng bằng cho tấm hình trên lớp thảm dày.

- Coi nào, Finn Phẳng! – Celeste lăm bắm trong lúc tấm hình cắt của ông anh tiếp tục

nghiêng ngả, rồi ngược nhìn khuôn mặt của anh ta. Mái tóc vàng của con bé đổ ra phía sau đầu, để lộ đôi mắt đầy quyết tâm. – Anh làm ơn đứng thẳng xem nào.

Celeste đưa tay giữ lấy phần bụng của tấm hình, cố gắng giữ cho nó thẳng, nhưng mỗi lần tưởng như đã tìm được tư thế vững vàng cho phần chân đế, Finn Phẳng lại đổ ra phía trước hoặc phía sau. Julie nhận ra lớp thảm dày sẽ không cho phép dựng thẳng tấm hình. Đôi má Celeste ửng đỏ khi con bé bắt đầu trở nên bực bội. Thậm chí là hoảng sợ.

- Trước đây anh đã từng làm được mà! Anh có thể làm được! – Celeste khẩn nài.

Julie nhìn cảnh tượng trước mắt và tự hỏi mình đã dính phải thứ quái quỷ gì khi đặt chân tới ngôi nhà này. Celeste coi bộ khá mệt mỏi, và thật khó khăn khi phải nhìn thấy một đứa trẻ trong tình trạng như thế. Julie đứng dậy và nắm lấy phần vai của Finn Phẳng. Nếu mọi người đều cố bình thường hóa chuyện này thì nó cũng phải ráng chiều theo chứ biết làm sao.

- Em biết không. Đám con trai luôn muốn nằm dài ra. Họ lười lắm. Chị đang tự hỏi không biết có phải anh ấy muốn thế không.

Julie nhận thấy Matt đang đứng ở phía cuối phòng và tỏ ra rất căng thẳng trong việc cân nhắc xem có can thiệp hay không. Anh bước tới một bước. Julie trừng mắt khiến Matt lùi lại.

- Hơn nữa, - Julie nói tiếp với Celeste, - Finn Phẳng không thể nhìn thấy máy tính khi đứng như thế. Anh ấy nên ở trên ghế, giống tụi mình.

Celeste nhìn Julie một chập rồi khuôn mặt cô bé sáng rõ lên.

- Em nghĩ anh ấy rất thích như thế.

Julie nhắc Finn Phẳng lên khỏi tấm thảm, xoay ngang lại rồi đặt nằm nghiêng trên chiếc ghế dài.

- Cẩn thận đấy. – Celeste thốt lên.

- Anh ấy sẽ ổn thôi. Vẫn còn chỗ cho chị em mình này. – Julie ngồi xuống, cẩn thận chừa khoảng trống để không đè vào Finn Phẳng. – Chỉ cần mình không dựa vào lưng ghế là sẽ không có rắc rối gì. Em ngồi xuống đi, chỉ cho chị những tấm hình mà anh ấy muốn coi.

Celeste đi vòng qua chiếc bàn và rón rén ngồi xuống ghế, ngả đầu vào lòng Julie, mắt nhìn vào khuôn mặt của Finn Phẳng lộ ra từ phía sau lưng nó.

- Chắc anh ấy muốn xem tấm váy đỏ trước. Anh ấy đã nghe thấy em bàn luận về cái váy và

nghĩ rằng chị rất bốc lửa khi mặc nó. Đây là anh ấy nói nhé, không phải em.

Julie bật cười.

- Rồi, *chị* đoán anh Finn Phẳng cũng rất hư. Anh ấy sẽ thất vọng thôi, nhưng dù sao chị cũng để cho anh ấy xem tấm hình.

Nó mở tấm hình trong máy tính lên và chờ đợi một lời đánh giá. Ngày hôm đó trông Julie khá xinh, nó thừa nhận như thế. Mặc dù chiếc váy hơi có phần thiếu trên huyệt dưới, nhưng chất vải cũng khá mềm và rủ. Nó thích các dây váy đan chéo buộc thành chiếc nơ ở phía sau lưng.

Celeste im lặng một lúc.

- Anh ấy không hề thất vọng. Anh ấy thấy chị rất đẹp, và chị nên kết bạn qua Facebook với anh ấy. – Ngập ngừng một chút, rồi cô bé nói thêm. – Anh ấy không có ý xúc phạm chị khi nói ra lời bình phẩm lúc này.

Julie nuốt nước bọt.

- Finn Phẳng mà cũng có Facebook nữa á?

Nó rất muốn đọc thử những dòng trạng thái của anh chàng. *Hôm nay được buộc trên mui xe đi tới Starbuck. Thèm uống cà phê vị caramel mà không nhúc nhích cánh tay được nên đành phải đứng nhìn. Đời mình còn nhỏ đến bao giờ?*

Celeste thở dài, bực bội thấy rõ trước sự khờ khạo của Julie.

- Không phải anh Finn Phẳng. Anh *Finn* kia. Chị tìm anh ấy trên Facebook đi. Chị cũng có trang Facebook mà, đúng không? Anh Matty và Finn đều ở trên đó. Anh Matty để cho em xem ké mỗi khi vào trang của anh Finn. Suyt... - Celeste đưa một ngón tay lên môi. – Bố mẹ không thích chuyện này đâu. Hai người rất ghét các thể loại mạng xã hội và xem chúng như biểu hiện của một trí tuệ thấp kém.

- Vậy chắc anh ấy cũng ở trên Twitter?

- Không hề. Còn chị?

Julie lắc đầu.

- Chị cực ghét Twitter, dù buộc lòng phải thỉnh thoảng lên đó để cập nhật tin tức về các sao nọ sao kia. Chị không hiểu được Twitter. Thật không thể nào theo dõi các cuộc đối thoại và

mình dễ dàng tổn thương giờ nhấp chuột vào những cái tên bất kỳ. Hơn nữa, em biết không, em có thể bị tiêm nhiễm từ mấy tấm hình của cái đám nhà Kadasbian đấy.

Celeste nhìn Julie trân trối.

- Vậy chị có lên Facebook không?

Ôi trời, con nhóc này thật là hết chỗ nói.

- Có, chị có lên. Và nếu em không mách với bố mẹ em thì chị cũng sẽ không tiết lộ bí mật của em với anh Matt. Chị cũng rất vinh dự nếu được kết bạn qua Facebook với anh Finn. – Nói rồi Julie đăng nhập vào tài khoản của mình. – Finneas hay Finn nhỉ?

- Luôn là Finn. Anh ấy ghét tên Finneas. Nhưng tên trên Facebook của anh ấy là *Finn Chúa tể*.

Julie cười ngặt nghẽo.

- Sao anh ấy lại lấy tên đó?

- Vì anh Finn không muốn cho những người không mong muốn ở trường trung học tìm ra. Như thế này, anh ấy sẽ ẩn mình tốt hơn. Kết bạn có chọn lọc. Chuyện đó rất quan trọng với anh ấy. Luôn luôn chọn lọc với bạn bè của bạn.

Julie gõ bàn phím, tìm ra anh Finn thật, rồi gửi một lời mời kết bạn. Với vốn vẹn ba mươi hai bạn bè so với hơn bốn trăm của Julie, quả thực anh ta rất kỹ tính. Julie nhìn thấy tên của Matt trong đám bạn bè của Finn và thêm anh vào danh sách luôn. Tiêu chí của Julie là bạn bè không bao giờ thừa. Ít nhất là bạn trên mạng. Bạn ngoài đời thì khác, có vài người nó không cần đến.

- Chị cập nhật trạng thái đi! – Celeste hồi thúc. – Viết cái gì đó vui vào.

Julie ngẫm nghĩ một lúc.

- Thế này được không?

Julie Seagle *Chớ có đem trắng thử lòng người Sói.*

Celeste tựa đầu vào vai Julie.

- Em thích câu này. Rất hài hước và thiết thực. Anh Finn Phẳng cũng thích nữa. Chị viết một

câu cho anh ấy đi.

Chuyện này mới à! Julie chưa bao giờ phải viết một dòng cập nhật trạng thái cho phiên bản phăng của một người khác.

Julie Seagle *phê phán Finn Phăng phục phịch, Finn Phăng phù phép Julie phát phì.*

- Chị giỏi thật. Viết câu toàn vần *Ph*. – Celeste nhìn màn hình máy tính. – Anh Finn Phăng thích câu này. Nhưng em thì không thích lắm.

Julie gõ một câu khác.

Julie Seagle *Bạn không thể quá giàu hoặc quá Finn.*

Celeste đập vào tay Julie.

- Khá hơn rồi.

Julie lấy đá ra khỏi khay và bỏ vào ly nước.

- Anh muốn uống đá không?

Matt gật đầu.

- Có, cảm ơn em.

- Celeste ngủ chưa? – Julie lấy thêm một chiếc ly từ trong tủ.

- Như chết.

- Anh đang chuẩn bị bữa trưa cho ngày mai đấy à? – Con bé nhìn thấy một bộ sưu tập rất có ích cho sức khỏe gồm cà rốt xắt que, nho, bánh quy giòn nguyên hạt, và một chai sữa chua uống. Matt đang nhét tất cả vào một túi đựng đồ ăn.

- Không phải, đây là của Celeste. Cái trường tư thục ngớ ngẩn của nó bắt tội nhỏ phải nghỉ trưa và tự lo đồ ăn trước khi các thầy cô tiếp tục rao giảng về Ai Cập thời tiền triều đại và các thi khúc rút gọn. – Matt nhặt một miếng phô mai lên và bắt đầu cắt thành từng lát mỏng đều đặn.

- Thi khúc rút gọn là gì thế? – Julie nâng người ngồi lên quầy và nhón lấy một miếng phô mai. – Nghe cứ lổn nhổn như sữa vón cục ấy.

- Nó được sáng chế ra bởi một tay tên là Hopkins. Một thi khúc rút gọn có cấu trúc tương ứng với ba phần tư của một thi khúc Petrarch. Ông ta còn có hẳn cả một phép toán cho nó, đến nỗi một số người thường nói rằng mối quan tâm đến các thi khúc của họ bắt nguồn từ mối liên quan giữa chúng và toán học. Nếu như thi khúc Petrarch được đại diện bởi phép toán tám cộng sáu bằng mười bốn, thì thi khúc rút gọn sẽ là mười hai phần hai cộng chín phần hai... - Matt đặt dao xuống. – Julie này.

- Xin lỗi, em ngủ gục. – Julie ngáp rồi đưa tay vỗ má. – Em đùa anh đấy! Sự kết hợp giữa thi ca và toán học đúng là thú vị. Nhưng bước sang *tính toán* thì em thua anh rồi.

Matt cười giễu.

- Thật ra, nó thú vị bởi vì nhiều bài thơ có hình ảnh hoặc cấu trúc toán học. Chẳng hạn như những bài thơ tam giác và thơ âm tiết. Em có biết là chúng ta theo dõi một cách vô thức các đặc tính âm thanh của thơ ca không?

- Không, *anh* mới là người theo dõi một cách vô thức các đặc tính âm thanh và phá hỏng chất thơ tuyệt đẹp bằng cách cắt chúng thành những thành tố toán học. Thường người ta cứ thế mà thưởng thức thơ cổ thôi.

Matt kéo khóa túi đồ ăn của Celeste lại và đến đứng trước mặt Julie.

- Anh cũng thưởng thơ chứ, nhưng theo một cách khác so với em. Anh không thể làm khác được. Anh là một con mọt sách.

- Đấy là anh nói nhé.

- Anh nghĩ là ở một mức độ nào đó, em cũng tuân theo các cấu trúc toán học khi viết văn.

- Em thì nghĩ là anh nhầm. – Julie nháy xuống khỏi quầy và chỉ vào túi đồ ăn trưa. – Vậy Finn Phẳng có cần đồ ăn trưa luôn không?

- Không. Anh ta có một bữa sáng thịnh soạn. Một chồng bánh kếp, lòng trắng trứng chiên với ớt chuông xanh và phô mai Thụy Sĩ, cộng thêm sinh tố trái cây. Bấy nhiêu đó đủ cho anh ta no đến tận tối.

Julie khoanh tay lại.

- Em nói nghiêm túc đấy. Finn Phẳng không thể nào đi cùng con bé đến trường, đúng không?

- Anh ấy đã tốt nghiệp trường Brandeis, nên không cần thiết phải học lại lớp bảy nữa. Mặc dù họ đã bắt anh ấy làm cả đồng bài kiểm tra tốt nghiệp. Anh ấy vừa đủ điểm đậu kỳ thi vấn đáp, vì ông giám khảo nhận thấy thí sinh của mình có vẻ *xa cách* và *kiếm lời*. Đó là một hệ thống kiểm tra rất thiên vị, nhưng ít nhất Finn Phẳng cũng đã vượt qua và không phải ngồi chịu đựng màn tái hiện ngày lễ Tạ ơn đầu tiên nữa. Anh ấy rất sợ các thể loại hành hương.

- Hay ghê. Em hỏi thật, chuyện Finn Phẳng này là thế nào?

- Sau một biến cố đầy bất hạnh giống như kiểu chó sói Will E bị cái đe rơi vào đầu, chàng Finn 3D đã bị biến thành 2D.

Julie bật cười.

- Anh Matt, thôi nào! Em đoán chuyện này phải có gì đó liên quan đến sự vắng mặt của anh Finn.

Matt rên rĩ.

- Đại loại thế. – Anh bước đến chỗ cái tủ lạnh, tổng túi đồ ăn vào trong đó, tiện tay sắp xếp lại một số hộp thức ăn.

- Thế nhưng không ai đề nghị con bé bỏ cái anh chàng đó đi sao? Ý em là, con bé đã quá lớn so với chuyện này, anh không thấy thế à? Chưa kể em không nghĩ có tuổi nào lại thích hợp cho chuyện ngớ ngẩn như thế.

Matt nhún vai.

- Anh không biết nữa. Anh chỉ làm theo mọi người, gật đầu và mỉm cười.

- Thế thì, khi nào anh Finn thật sẽ quay về? Chuyện đó sẽ hóa giải vụ này, đúng không? Con bé có đem Finn Phẳng ra khỏi nhà không? Bạn bè nó nghĩ gì khi đem Finn ra sân bóng và yêu cầu cho anh ta chơi ở vị trí hậu vệ?

- Anh không rõ khi nào anh Finn sẽ về. Anh ấy đang thích thú đi phượt và hoàn toàn vô lo. – Matt xẵng giọng rồi sập cửa tủ lạnh lại. – Khi không đi đến trường thì Celeste đưa Finn Phẳng theo mình khắp mọi nơi. Nhưng con bé không... ra ngoài nhiều. Nhà hàng không phải là một lựa chọn hay, bởi vậy cho nên bọn anh thường ăn đồ mua về. Con bé không chơi bóng đá, cũng không có bạn. Còn gì nữa không, hay như vậy đã đủ để em chế nhạo nó rồi?

- Anh này, - Julie dịu giọng lại, em đâu có chế nhạo con bé. Em rất quý nó. Cả Finn Phẳng nữa. Nhưng em không hiểu tại sao Celeste...

-Mặc kệ chuyện này đi. – Matt nói dứt khoát. – Anh sẽ không nói thêm gì về nó nữa, được chưa? Và làm ơn đừng có lôi chuyện này ra nói với bố mẹ anh.

Julie sửng người.

- Em xin lỗi. – Nó lắp bắp. - Đây không phải việc của em. Đáng lẽ em không nên tọc mạch.

- Không, anh mới phải xin lỗi em. – Matt nói một cách thành khẩn. – Hãy quên chuyện này đi. Nghe anh đây, sáng mai anh phải đưa Celeste đi học, nhưng sau đó anh có thể giúp em đi tìm nhà trọ. Anh đã gọi cho người bạn có chơi với một tay cò nhà, anh ta có một số địa chỉ cho em tham quan. Anh nghĩ em sẽ không phiền nếu anh giúp đỡ.

- Thật á? Tuyệt quá. Cảm ơn anh nhiều lắm. – Julie sẽ không từ chối bất cứ cơ hội thuê nhà nào. – Ngày mai anh có bận không?

- Anh có thời gian. Tay cò nhà nói chúng ta có thể gặp anh ta lúc mười giờ sáng để đi xem nhà. Em OK không?

- Rất OK.

Chương 5

Julie mím môi. Nó không thích tay cò nhà này. Cái bụng thể kia thì chẳng trách quần anh ta chỉ chực tụt xuống. Nhưng lí do thực sự khiến Julie không ưa anh ta là vì anh ta lại đưa họ tới một căn hộ thê thảm gần như trong tình trạng bỏ hoang khác.

- Ôi trời, đây chính là căn hộ mà tôi muốn có. Cũng không lạ khi căn ở Jamaica Plain không ở được. Ông trời đã khiến tôi tìm ra viên ngọc này. Đám gián là một khoản khuyến mãi hậu hĩnh. Tôi luôn muốn sống chung với động vật. Và tôi có thể kiếm thêm thu nhập với công việc bán thân. Mấy cô nàng ngoài kia có vẻ rất thân thiện, tôi tin chắc họ sẽ giúp đỡ và chỉ cho tôi các ngón nghề thành thạo. Xin lỗi phải nói như thế.

Matt giẫm lên một con gián mập ú, bồi thêm:

- Nhiều khả năng tên dất mỗi của mấy cô đó sẽ rất quan tâm đến một cô nàng miền trung tây. Đàn ông Boston luôn phàn nàn vì cứ phải xài lại các cô ả bờ đông cũ xì.

Tay cò nhà xốc lại chiếc quần, lau bầu:

- Này, đây là căn thứ tám rồi đó. Với cái giá mong muốn của cô thì chỉ được thế này thôi. Thích thì thuê, không thích thì thôi.

- Vậy thì em tôi cần đi xem thêm một chỗ nữa, vì đám gián đã đồng lòng từ chối thương lượng thêm về người thuê mới. Mà này, hình như tôi ngửi thấy mùi con gì chết.

Tay cò nhà giờ tay về phía Julie.

- Này bé cưng, với khoản tiền thuê mà cô muốn trả, tốt hơn cô nên ở chung với năm cô bạn khác trong một căn hộ một phòng ngủ. Tôi không có loại căn hộ đó. Cô đi mà tìm trên Craiglist ấy.

Julie nheo mắt.

- Bé cưng sẽ không xài Craiglist. Bé cưng sẽ không sống ở đây. Bé cưng sẽ thất vọng quay về Ohio, nơi cô ta sẽ làm phục vụ bàn tại quán 3D và từ bỏ giấc mơ vào đại học trước khi sang thế kỷ mới.

Trong một thoáng, Julie đã nghĩ đến việc gọi điện cho ba mình để ông đưa nó ra khỏi tình cảnh khổ sở này. Đó là trong trường hợp nó gọi được. Mà thôi. Như thế phiền phức quá. Nó sẽ trang trải các chi phí học đại học nhờ tiền của mẹ và khoản vay dành cho sinh viên, có thể thoát ra khỏi tình thế này mà không phải quy lụy trước mặt ba. Nó đưa tay quạt mồ hôi trên trán. Trời ạ, trong này vừa ẩm mốc vừa nóng nực. Nó có thể cảm thấy mồ hôi đang chảy dọc theo lưng mình. Ai mà ngờ Boston lại nóng ẩm như thế này. Chắc chỉ có người Boston biết với nhau thôi.

Julie biết nó nên rời khỏi tòa nhà trước khi nói thêm những lời nặng nề dành cho tay cò nhà. Thật ra nó cũng đã thô lỗ lắm rồi, nhưng nó không thể chịu trách nhiệm về những thứ bay ra khỏi miệng mình lúc này. Tội nghiệp anh Matt cứ phải lang thang qua các khu nhà của Boston cùng nó để xem những căn hộ không thể ở được. Sau nhiều giờ lùng sục, nó vẫn giậm chân tại chỗ trong việc tìm nhà. Và đến lúc này thì nó bắt đầu nói năng như một con gàn dở.

Julie hít một hơi rồi nói:

- Bây giờ thế này. Em sẽ... - Nó mở lời thật chậm rãi, hi vọng qua việc tích cực uốn lưỡi, một ý tưởng hay ho sẽ xuất hiện và giúp nó nói hết câu. - Em sẽ cân nhắc các giải pháp cho cuộc khủng hoảng nhà ở của mình và tìm ra chiến lược tốt nhất. - Nó ngừng lời. - Và em muốn đi... đi tham khảo các thông báo tìm người ở ghép. Phải. Em sẽ làm thế.

Matt tỏ ra hoài nghi.

- Nếu em muốn vậy thì được thôi. Chúng ta quay lại quảng trường Harvard. Có lẽ đó là nơi dễ dàng nhất để em tìm kiếm. Và đỡ nhọc xác hơn.

- Nhọc xác? Chữ của dân MIT hả anh?

- Còn phải hỏi. Ta đi thôi.

Julie theo Matt ra khỏi căn hộ và lặng lẽ đi với anh chàng suốt mười phút sau đó để tới trạm xe điện ngầm gần nhất.

- Chúng ta đang ở đâu nữa đây? Em hoàn toàn lạc hướng rồi.

- Ngay ở phía ngoài quảng trường Davis. Nói chung đây là một khu vực tử tế, nhưng cũng giống như bất cứ nơi nào, nó có những góc không được hay ho.

- Em rất mừng vì được anh giúp đỡ. Thiệt đó. Đây hoàn toàn là do lỗi của em, đáng lẽ anh không cần phải bỏ cả ngày để đi coi tất cả những căn ổ chuột trong tầm bán kính mười dặm.

Julie cảm thấy kiệt sức và chán chường. Nó đã bắt đầu nhận ra rằng với khoản tiền dành cho thuê nhà mỗi tháng, việc tìm được một căn hộ chấp nhận được là gần như bất khả thi.

Matt giữ cửa trạm xe điện ngầm cho nó. Julie thấy chỗ này đặc biệt đông so với một buổi chiều trong tuần. Đứng ở phía đầu cầu thang là một đám đông những con người đang nói chuyện điện thoại, xô đẩy Julie và chắn mất tầm nhìn của nó. Hơi người càng làm tăng thêm tình trạng kiệt sức và khó chịu của Julie. Nó nhích sát vào Matt hơn để không bị lạc anh, lẻo đẻo đi theo anh tiến đến cầu thang bộ. Hay ít hơn là nó tưởng như vậy.

Tim Julie đập dồn khi nó nhận ra.

- Khoan đã! Không, không dùng cầu thang cuốn. Matt, em không đi cầu thang cuốn.

Julie cố bước ra, nhưng đã quá muộn. Bây giờ nó cảm thấy như mình đang rơi thẳng xuống trong vô vọng. Nó nhìn xuống chân cầu thang, nhận biết cái bậc thang nghiêng nghiêng kỳ dị và

tốc độ cuốn chậm rãi của cầu thang. Chóng mặt và lo lắng thái quá, Julie cảm thấy mọi thứ mờ dần đi và hai đầu gối run lẩy bẩy.

- Julie! Julie! – Nó nhận ra giọng của Matt, nhưng nghe sao mà lạ lùng và mơ hồ quá. Nó nhìn thấy chiếc áo thun màu xanh khi anh quay về phía mình, vòng tay ôm quanh eo giữ lại khi thân người nó khởi sự đổ gục. – Anh giữ được rồi. – Matt nói. – Anh sẽ không để em bị ngã. Cố gắng lên. – Matt ghì chặt Julie vào ngực mình, và trong một thoáng nó tự hỏi liệu có phải anh đang dùng xịt khử mùi hiệu Axe.

- Ôôôô... - Nó thì thào.

- Em định nói gì? Em có ổn không? Cố gắng kiềm chế thêm một phút nữa.

Đột nhiên họ thoát ra khỏi chiếc cầu thang cuốn khủng khiếp, Julie vẫn mềm oặt đi trong vòng tay của Matt, trong khi những người khác bắt đầu bu lại xung quanh.

- Ôi, em xin lỗi. – Đủ tỉnh táo để biết mình không thể ngắt đi trong một trạm xe điện ngầm, Julie cố gượng lại một chút, tìm cách đứng vững và bắt đôi chân hoạt động. Matt khỏe một cách lạ lùng, nếu so với một người chủ yếu dành thời gian ngồi trước máy tính. Thế giới dần dần rõ nét trở lại và Julie nhận ra nó đang nhìn chằm chằm cái áo thun của anh. Trên đó chình ình dòng chữ *FTW*!

For. The. Win. Julie lăm nhăm rồi yếu ớt nhắm mắt lại. Nó cảm thấy như người say rượu, cảm giác mà nó từng có sau ba ly rượu bạc hà ở buổi dạ vũ trung học. Nó không phải là đứa có tử lượng khá. Bằng chứng là đêm đó nó đã cho chó ăn chè trong buồng vệ sinh nữ ở khách sạn Carnegie. Nó mặc kệ cảm giác đó và chọc một ngón tay vào ngực Matt.

- Anh Matthew. Anh cần phải thay đổi trang phục đi.

- Cảm ơn em.

Nó ngật ngưỡng ngược mắt nhìn anh.

- Anh chỉ mặc độc loại áo thun ngớ ngẩn này cho cả tuần sao?

- Anh có nhiều áo mà. Đừng lo.

- Em nhẹ cả người đấy.

- Giờ thì em đỡ chưa?

-Ồ... - Julie nhận ra mình vẫn còn đeo dính lấy Matt. – Vâng, em... Ồn. Tuyệt vời. – Nó bỏ tay xuống khỏi ngực anh và lui lại. Đó. Nó có thể quan sát một cách bình thường, và hai đầu gối không còn mềm oặt nữa. – Em xin lỗi. Chúng ta lên tàu điện thôi.

Matt ngừng vực nhìn Julie hỏi lại:

- Nếu em chắc chắn về chuyện đó.

- Vâng. Em khỏe rồi. Thấy không? – Julie nháy nháy. – Mọi chức năng vận động đã được phục hồi. Hoạt động tâm lí còn nguyên vẹn. Bây giờ thì em có thể tiếp tục đi tìm nhà được rồi.

- Trông em như con dỏ ấy.

Khu vực sân ga tàu điện ngầm khá mát mẻ khiến Julie tỉnh táo trở lại. Mặt tiêu cực của việc đó là giờ đây nó đã có thể nhận thức rõ tính chất đáng xấu hổ mà tình trạng văng vất vừa rồi của nó đã gây ra. Nó rất giỏi né tránh các tình huống khơi mào cho chứng sợ hãi đó, nhưng nó đâu thể nhìn thấy chiếc thang cuốn quái quỷ giữa biển người đông đúc.

Hai người chỉ phải đợi vài phút cho đến khi chuyển tàu kế tiếp dừng lại trong tiếng rít chói tai. Julie và Matt bước lên tàu và ngồi xuống hai chiếc ghế nhìn về phía trung tâm của toa tàu. Julie bắt chéo chân và cố gắng tỏ ra bình thản sau sự cố vừa rồi. Nó vén tóc ra sau tai.

- Giờ thì anh đã biết là em không thích đi thang cuốn. Có lẽ cả thang máy nữa, em nghĩ thế, mặc dù đã nhiều năm em chưa đi thang máy. Nó khiến em hoảng loạn. Em gọi đó là hội chứng sợ di chuyển độ cao.

- Chữ đó không có nghĩa gì cả. – Matt nói với Julie. – Em là một người sợ độ cao. Đó là một trong những hội chứng sợ không gian và sự di chuyển. Nỗi sợ phi lí đối với độ cao khiến em mất kiểm soát. Thật sự không hẳn là em hoảng loạn. Em chỉ cảm thấy choáng váng và sợ hãi một chút, đúng chưa?

- Cám ơn anh đã phá hỏng nỗ lực giảm nhẹ tình hình của em. – Julie quắc mắt, dù phải mất nhiều nỗ lực cho việc đó.

- Không phải thế, chẳng qua là em nên dùng một thuật ngữ chính xác. – Matt đứng dậy và nắm lấy thanh kim loại chạy dọc theo toa tàu phía trên đầu. Cơ thể anh lắc lư theo chuyển động của đoàn tàu điện.

- Em có thể chế ra chữ nào em muốn. Đó là hội chứng của em, em có quyền đặt tên cho nó.

- Thật ra thì nó *không hoàn toàn* là hội chứng của em, vì nhiều người...

- Ôi trời ơi! – Julie van nài. - Chúng ta có thể ngừng tranh cãi về cái tên của thứ khủng khiếp đó được không?

- Chúng ta không tranh cãi, mà là tranh luận. Em không nên sợ hãi quá đáng như thế. Chuyện đó không bình thường lắm đâu.

- Em không cần biết nó bình thường hay bất thường, em có quyền sợ nếu em muốn.

- Dĩ nhiên là em *có quyền*. Anh chỉ đang nói với em rằng cảm giác sợ hãi của em bắt nguồn từ niềm tin rằng đó là một chứng bệnh khác thường. Và theo như thống kê thì em chẳng có lí do gì phải làm thế. – Lúc này trông Matt hoạt bát hẳn lên. Gò má anh ửng hồng, trong khi đôi mắt xám long lanh. – Em có thể thoải mái khi trở thành một phần của nhóm người. Nếu em nhìn vào tỉ lệ phần trăm những người không gặp bất kỳ chứng sợ hãi nào, em sẽ thấy mình có rất nhiều bạn đồng hành đấy.

- Vậy hóa ra em là đứa bệnh hoạn à? – Julie siết tay lại. Trời ạ, thật bực bội với anh chàng Matt này quá. Nhất là khi anh ta cứ giữ cái điệu cười đáng ghét đó và dường như thích thú quá mức khi tỏ ra khó tính. Tuyệt thật. Rốt cuộc nó cũng có ông anh khó chịu mà nó chưa bao giờ muốn.

- Không, *em* không bệnh hoạn. Chứng sợ độ cao chỉ là bệnh hoạn khi phản ứng của em với độ cao vượt ra khỏi giới hạn bình thường.

- Sao anh cứ phải chỉnh lại mọi thứ em nói vậy? – Julie liếc cái áo *FTW!* của Matt. - Trong hai chúng ta, em không nghĩ mình là người vượt ra khỏi giới hạn bình thường. – Chuyển tàu dừng lại. – Hình như anh là người thích tranh cãi.

- Em nói chuyện hết như Finn. Chúng ta đang trao đổi ý kiến với nhau. Tranh luận thôi mà. – Matt nhìn xuống chiếc quần short. – Và cho đến lúc này anh đâu có thích.

- Anh thôi đi. Vậy coi như huề. Anh giữ ý kiến của anh, em cũng vậy. Thôi đi. Em không biết có thể kiếm được một ly Coolatta quanh đây không nữa. Em cần caffeine để có thể tỉnh táo lại mà đi tìm nhà tiếp.

Julie bước xuống tàu, Matt bám sát phía sau.

- Cẩn thận đấy. – Anh cảnh báo. – Em dùng thang bộ đi. Nhà ga này cũng có thang cuốn đấy.

Hai người leo cầu thang bộ và bước ra trung tâm quảng trường Harvard. Matt dẫn Julie tới một tấm bảng thông báo, nơi mọi người gắn các thông tin về đủ mọi chuyện trên đời, từ các

ban nhạc, việc làm cho đến các buổi diễn thuyết và chiếu phim miễn phí. Julie rất thích nơi này. Một đám đông đa dạng có thể làm cho bất kỳ ai cũng cảm thấy thoải mái: sinh viên, giáo sư, các bậc cha mẹ dắt theo bọn trẻ con đi chập chững, và những cô cậu choai choai cúp học. Tất cả xuất hiện đông đảo trên vỉa hè lát gạch. Những nhóm người tụ tập trên các bậc thềm xi măng, các nhạc công đang chơi nhạc và hát các ca khúc của James Taylor. Một người điều khiển rối đang băng qua đường, những con rối cầu kỳ trên tay ông ta nhảy nhót trong tiếng cười thích thú của bọn trẻ con. Ngay cả một người đàn ông mặc váy hoa đi giày trượt đang hò hét một phiên bản chế của *Tuyên ngôn độc lập* cũng không đến nỗi lạc lõng. Nơi này có một nguồn năng lượng khiến Julie ngay lập tức bị mê hoặc.

- Cái này thì sao nhỉ? – Matt chỉ tay vào tờ rơi quảng cáo một căn hộ một phòng ngủ.

- Trước hết, em không thể mượn nổi nó. Thứ hai, quảng cáo này có vẻ rất cũ rồi. Mọi mẫu giấy ghi số điện thoại đều đã bị xé đi.

- Ai mà biết. Không chừng họ gặp phải một vài kẻ thuê nhà rắc rối và hạ giá thuê trong hi vọng có ai đó tử tế hơn gọi đến. Anh dám cá người thuê cuối cùng là một lão hề giàu có nhưng phiền hà, luôn tìm cách lừa bịp các bạn cùng phòng.

Julie nhướn mày.

- Hoặc là một anh một sách chính hiệu MIT luôn muốn chất đầy căn hộ với các món đồ công nghệ và chẳng chừa lại gì nhiều cho các đồ đạc sinh hoạt cần thiết.

Matt gõ gõ thái dương.

- Bây giờ thì đến lượt em nghĩ quần rồi nhé.

Có vài mẫu quảng cáo khá hứa hẹn và Julie lưu lại các số điện thoại. Matt phải về nhà để lấy xe đi đón Celeste, do đó hai người mua bánh mì kẹp thịt mang về tại một tiệm nằm trên phố Mt. Auburn. Sau đó Julie bắt đầu tìm kiếm món đồ uống ưa thích của mình.

- Em cần một ly Coolatta, anh Matt. Làm ơn nói là chúng ta có thể mua ở đâu đây? Em có thể tái diễn vụ thang cuốn nếu không sớm tìm ra một ly. – Julie loạng choạng trên vỉa hè lát đá. – Anh thấy chưa, em bắt đầu trở chứng rồi đây này.

- Được rồi. Ngay ở đằng kia thôi.

Matt dẫn Julie băng qua quảng trường đến một con phố yên tĩnh hơn, rồi xuôi theo đại lộ Massachusetts và một con phố một chiều ngắn hơn. Thỉnh thoảng anh liếc qua Julie.

Julie ngoan ngoãn theo sau Matt, tự hỏi tại sao anh chàng bỏ qua ba tiệm Dunkin' Donut mà không ngó ngang gì cả. Cuối cùng nó chặn Matt lại và nghiêng đầu, hỏi:

- Này, anh chàng tội nghiệp. Anh không biết Coolatta là gì, đúng không?

Matt tỏ ra hơi lúng túng một chút.

- Ờ, không, anh không biết.

- Chờ đã, em phải ghi lại chuyện này mới được. – Julie rút chiếc điện thoại ra và cập nhật dòng trạng thái Facebook, rồi đọc to cho Matt nghe.

Julie Seagle đã phát hiện một lỗ hổng toang hoác trong kho kiến thức của Biết Tuốt. Sẽ ăn mừng vụ này bằng Coolatta.

Nó không thể không ngoác miệng cười.

Matt chống tay vào hông.

- Vớ vẩn. Anh không bao giờ nhận mình là biết tuốt. Anh chỉ tự tin mình biết rõ về nhiều chủ đề.

- Chủ yếu là những chủ đề không quan trọng. – Julie bước đi. – Mà nhân tiện, có một sự khác nhau giữa *tự tin* và *khoe mẽ*. Anh có thấy một tiệm Dunkin' ở đầu phố không? Anh có biết ở quê em, phải lái xe bao lâu mới đến được một tiệm không? Trong khi tại đây, anh có chúng trên mọi góc đường! Đây rõ ràng là thành phố tốt nhất trên thế giới. Và điều khiến anh không bao giờ nghe nói tới món đồ uống ưa thích của em là do anh thuộc loại người chỉ uống những ly espresso đúp không đường tại quán cà phê, đúng không?

- Anh dễ đoán vậy à?

- Không, em là một tín đồ cà phê đây. Nhìn mặt anh là thấy ngay chữ espresso đúp không đường. Nhưng hôm nay anh sẽ gia nhập đám đông quần chúng và thử một ly Coolatta.

Vài phút sau, Julie đã sung sướng nhắm nháp món thức uống mát lạnh trong khi họ rời khỏi quảng trường.

Matt có vẻ không hào hứng lắm. Anh chàng cố tình trưng ra bộ mặt ghê tởm ngay sau ngụm đầu tiên.

- Đây là một món đồ uống rất phổ thông, anh biết đấy. – Julie nói với Matt. – Không có lí do

gì phải làm bộ mặt như thế.

- Chắc đó là lí do anh không trở thành một hình tượng xã hội được. Cuối cùng em đã tìm ra điều đó. Anh không mù quáng học theo tình yêu mà đại chúng dành cho món nước đá ngọt lè giả cà phê này. Thật nhẹ nhõm khi rốt cuộc cũng hiểu tại sao sự phổ biến của anh trên mạng xã hội đang theo đà đi xuống.

- Hoặc là chuyện đó, hoặc là do mấy cái áo. – Julie lẩm nhẩm. – Đây, chúng ta có thể về nhà theo lối bờ sông được không? – Nó có thể nhìn thấy làn nước xanh từ chỗ hai người đang đi và chỉ muốn về nhà theo con đường duyên dáng uốn lượn qua bãi cỏ.

Matt đưa tay vuốt mớ tóc lòa xòa trước mặt.

- Đáng tiếc là bây giờ chúng ta không có thời gian. Sẽ nhanh hơn nếu đi xuyên qua quảng trường. Anh còn phải đi đón Celeste nữa.

- Tất nhiên rồi. Không sao cả. – Julie uống thêm một chút. – Cám ơn anh đã giúp em ngày hôm nay. Em biết đây là một việc rất mệt mỏi, nhưng em thực sự cảm kích. Anh thật tử tế, em xin lỗi nếu em tỏ ra hờn dỗi. Em không nghĩ sẽ khởi động năm đầu đại học theo hướng như thế này. Anh là một hình tượng xã hội đối với em đó. – Nó trêu chọc.

- Ừ, phải. Em đâu có hờn dỗi. Em chỉ có sao nói vậy và dễ giận. Anh thích cả hai thứ đó. Vì những ngày đầu đến Boston đã vượt ngoài sự mong đợi của em, anh nghĩ em đang rất ổn. Anh thấy mừng khi giúp em.

Hai người yên lặng đi bộ thêm vài phút nữa, rồi Julie nhận ra mặc dù khắc khổ nó vẫn cảm thấy không hề khó chịu chút nào khi đi cùng Matt.

- Vậy là ngày nào anh cũng đi rước Celeste hả? – Nó hi vọng anh chàng sẽ không cản đứt đầu mình vì dám hỏi về Celeste.

Matt gật đầu.

- Và anh chơi cùng với con bé sau giờ học, cho đến khi ba mẹ anh về?

- Ừ.

- Vậy anh làm bài vở của anh kiểu gì? Em tưởng anh phải có nhiều bài tập hơn các sinh viên thông thường.

Matt nhún vai.

- Có gì đâu. Anh thức khuya mà, như thế càng thích. Đôi khi anh quay lại trường vào buổi tối nếu cần sử dụng phòng thí nghiệm. Không có gì trở ngại.
- Có phải vì vậy mà anh không ở ký túc xá, hoặc mượn nhà trọ?
- Sẽ thật ngớ ngẩn nếu phải bỏ tiền ra thuê nhà trong khi nhà bố mẹ anh ở rất gần trường.
- Em cũng đoán vậy.

Matt uống thêm một ngụm nữa. À há! Julie cười thầm và bước tiếp. Anh ấy *thích* Coolatta. Giống như mọi người.

Chương 6

Julie lo lắng nhịp chân trên sàn trong khi chờ nghe câu chào của máy trả lời tự động. Nó vừa gọi đến số điện thoại cuối cùng trong nhóm các căn hộ có tiềm năng và hi vọng sẽ gặp may. Một giọng nữ hoạt bát thông báo: “Xin chào! Bạn vừa gọi cho Sally, (là tôi đây!), Megan, Barb và cô bạn cùng phòng mới nhất, Chelsea! Vui lòng để lại tin nhắn, và nếu chúng tôi không bận vui chơi, chúng tôi sẽ gọi lại!”

Julie hừ một tiếng rồi cúp máy. Không rõ nó có ghen tỵ với cô gái cùng phòng thứ tư kia hay không. Cô nàng Sally này ăn nói rất giống với cái đám bạn bát nháo mà nó đã bỏ lại ở quê nhà. Nhưng mặt khác, cũng hay ho khi được gia nhập một bầy con gái không thích gì hơn ngoài việc gọi pizza, làm tóc cho nhau và bình phẩm các show truyền hình thực tế nhảm nhí.

Julie để lại cho mẹ một tin nhắn lạc quan vờ vịt trong hộp thư thoại, theo đó nó đang có một cơ hội tìm được nhà trọ rất cao, và nhiều khả năng sẽ dọn đến nơi ở mới vào cuối tuần. Chuyện đó cũng có thể xảy ra chứ, tại sao không? Nhưng Julie hiểu rằng nó và mẹ đã quá ngây thơ trước những hệ quả của việc chuyển đến sống tại Boston. Nó rửa thầm trong bụng. Bây giờ nó đang tiến một bước gần hơn đến chỗ gọi điện cho ba để xin tiền. Hôm nay là tối thứ Tư, do đó nó vẫn còn vài ngày để biến lời nói dối của mình thành sự thật. Ngày mai nó sẽ có buổi định hướng, và nó sẽ hỏi bất cứ người nào mình gặp mặt để tìm cho ra một căn hộ.

Julie bật máy tính lên và kiểm tra các trang web tìm nhà mà nó đã đánh dấu. Không có gì mới mẻ. Tuy thế, cho dù những ngày đầu đến Boston có vẻ hơi vất vả, nó cũng không thể phàn

nàn được. Ít nhất nó có một chỗ ở tốt, dầu chỉ là tạm thời. Phòng của Finn khá tiện nghi, và không hiểu sao nó cảm thấy tương đối thoải mái khi ở trong đó. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa.

Ngoài ra, nó đã khởi động cho công cuộc học đại học bằng bữa tối với gia đình Watkins còn gì.

Bữa tối lúc này có đồ ăn Ấn Độ nấu sẵn, kết hợp với chủ đề thảo luận về sự đa dạng tôn giáo tại đất nước này, cũng như các cuộc hôn nhân sắp đặt và xì căng đan dùng tiền mua phiếu bầu năm 2008. Julie chẳng có gì nhiều để góp chuyện vì hiểu biết của nó về nền văn hóa và chính trị Ấn Độ là cực kỳ hạn chế, nhưng nó rất thích cuộc thảo luận hào hứng. Cô Erin đập bàn một số lần khi trình bày các luận điểm, chú Roger nghiêng đầu trầm tư và đưa ra những lời bình luận đầy cảm thông với người dân Ấn Độ, còn Matt dẫn ra một số sự kiện lịch sử với ngày tháng chính xác. Dầu chỉ lắng nghe trong phần lớn bữa tối, Julie vẫn cảm thấy cuộc đối thoại này rất thú vị.

Đây là điều mà nó đã hi vọng sẽ gặp được trên giảng đường đại học: những cuộc đối thoại gợi mở, năng động, đầy ắp thông tin, hoàn toàn đối lập với lớp học buồn tẻ và chủ yếu thuộc lòng ở trường trung học. Mặc dù ở đó không có nhân vật 2D nào.

Còn bây giờ, Celeste đã ngủ với Finn Phẳng đứng bên cạnh đầu giường, cô Erin và chú Roger đã quay lại làm việc, còn Matt thì mất hút trong phòng. Anh đã nộp đơn và được chấp thuận làm trợ lý cho một giáo sư, do đó tối nay anh phải nghiên cứu “Các chiến thuật phân tích hiệu quả cho các vấn đề tối ưu không lời phi tuyến tính hỗn hợp nguyên.” Chẳng hiểu cái đó nghĩa là gì nữa. Theo Matt thì công việc của anh bao gồm mã hóa và kiểm tra một thuật toán mới, rồi tiến hành các thử nghiệm số học trên sự biểu diễn của thuật toán lung linh xinh xắn đó. Có vẻ Matt rất hào hứng với việc này. Biết đâu anh còn một sở thích bình dị nào đó mà nó chưa biết tới?

Hộp email của Julie cho biết nó đã kết bạn được với cả Matt và Finn. Ồ, anh Finn lại còn bình luận trên dòng trạng thái mà nó đã nhắc tới tên anh. *Cập nhật. Hay nhất. Từng đọc.* Anh đã viết như thế. Vậy ra anh Finn này cũng có óc hài hước đấy chứ. Cho dù Julie tự hỏi liệu anh có biết nó là ai. Đã có người nào trong gia đình báo cho anh ấy biết nó đến làm khách nhà anh chưa nhỉ? Julie gửi cho anh một tin nhắn cá nhân ngắn:

Em chào anh,

Mặc dù có vẻ như thế, nhưng thật ra em không phải là một đứa ngớ ngẩn chuyên đi kết bạn với người lạ trên Facebook rồi dẫn tên của họ trong các cập nhật trạng thái. Ít ra cũng không theo một tần suất đều đặn. Mẹ em và mẹ anh từng học cùng trường đại học, em đang ở Boston để chuẩn bị theo học tại trường Whitney trong vài ngày tới. Em muốn nhà không được, nên ba mẹ anh đã hào phóng cho em nhảy dù vô chiếm phòng anh trong thời gian tìm nhà. Em không chắc đã có ai kể cho anh nghe về em chưa...

Ở đây có cái bẫy nào mà em cần biết không vậy? Em không muốn Finn Phẳng gặp tai nạn trong trường hợp anh ấy ghé phòng tán chuyện đâu.

Julie

Julie truy cập vào trang cá nhân của Finn. Anh có cả đồng album hình trên mạng. Nó duyệt xem qua một loạt những tấm hình long lanh của anh chàng: tạo dáng phía trước một rặng núi, ướm sững khi lội qua một dòng sông, lấp ló giữa một đám cành lá rừng nhiệt đới, đóng hộp trong bộ đồ trượt tuyết giữa mù sương, và chèo xuồng trên một mặt hồ nguyên sơ. Bên cạnh đó còn có những tấm hình lưu lại công việc thiện nguyện của anh, chẳng hạn như bốc dỡ các thùng thực phẩm phía sau một chiếc xe tải tải tới, quây quần với một nhóm trẻ con trong một lớp học đơn sơ, và vắt vẻo trên chiếc thang để đóng xà gỗ cho một căn nhà đang xây. Tấm hình mà Julie thích nhất là một anh chàng Finn rám nắng trời lên từ mặt biển, tay cầm ván lướt sóng và trên người chỉ mặc độc chiếc quần bơi. Sao mà không thích được kia chứ. Finn đúng là nóng bỏng, anh có thể khiến bất cứ ai cũng phải thềm nhỏ dãi. Cơ bắp, thon gọn, mái tóc hoàn hảo, nụ cười mê hoặc...

Hộp email của Julie kêu *beng* một tiếng. Nó vừa nhận được tin nhắn của Finn.

Chào em, Julie,

Thực tình mà nói, anh hơi thất vọng vì em không phải là một người xem trộm. Anh đã làm mọi thứ có thể để dụ một cô nàng, và anh cứ tưởng rốt cuộc mình đã thành công. Thôi thì đành tiếp tục cố gắng vậy. Hi vọng đám ma xó bên dưới giường của anh không làm em mất ngủ. Bọn chúng có vẻ rất thích những buổi tiệc thâu đêm và nhạc sàn lớn hết cỡ. Nếu chúng gây rắc rối với em, anh nghĩ em nên hát những bài thuộc giai đoạn 2000-2006. Bọn chúng không thích nhạc của mấy năm đó do cuộc khủng hoảng kinh tế quái vật và tất cả đều phải cắt giảm biên chế. Em hãy thử vài bài của Green Day (đám quái vật không thích ứng tốt với những bài pop rock anthem đâu). Nhạc của John Mayer từng phát huy hiệu quả, nhưng sau khi anh ta hát mấy bài vớ vẩn thì lũ ma xó đã lờn thuốc rồi. Nếu thất bại với tất cả mọi cách thì trong tủ đồ của anh có một cây gậy bóng chày. Em cứ việc dùng, đừng ngại.

Vậy là Finn Phẳng không làm em sợ à? Vãi thật. Nhưng em nên để mắt đến cậu ta. Thịnh thoảng cậu ta vẫn lén lấy xe phóng đi chơi mà không chịu đổ xăng đấy.

Finn

Julie bật cười và hồi âm.

Anh Finn,

Cám ơn anh về những lời cảnh báo. Em đã linh cảm FP là một người tinh ranh mà. Anh ta có cái vẻ đó. Chắc tại vì anh ta không chịu nhìn vào mắt người khác.

Em rất thích các mảnh khốe của anh. Ma xó ở Ohio chỉ chịu thua khi em tua lại series truyền hình “According to Jim”, nhưng em chưa bao giờ đủ sức để buộc mình làm chuyện đó.

Julie

Nó quay về trang chủ Facebook. Cả Matt lẫn Finn đều có cập nhật mới. Ôi trời. Hai anh em thật là độc chiêu!

Matthew Watkins *Thích Facebook hơn nói chuyện bên ngoài, vì không phải đợi cho người ta nói xong rồi mới được nói điều gì đó ngớ ngẩn không liên quan.*

Finn Chúa Tể *Người ta thường nói khi bị ai đó nhắc tới bạn sẽ ngứa mũi. Liệu có đúng không nhỉ? Nếu ngứa ở chỗ khác thì sao?*

Julie cũng đâu có vừa. Nó hưởng ứng liền.

Julie Seagle *Có một chữ trong dòng status chả liên quan tẹo nào.*

Nó kiểm tra tài khoản Gmail của mình. Cuối cùng ba nó đã hồi âm.

Chào con, Julie,

Con nghĩ sao nếu đi một chuyến tới California trong dịp nghỉ đông năm nay? Ba tuần dạo quanh các bờ biển. Gửi cho thư ký của ba lịch nghỉ của con, rồi ba con mình sẽ đón Giáng sinh cùng nhau. Mẹ con nói là không sao, nên ba hi vọng con sẽ đồng ý.

Ba

Julie đọc lại email một lần nữa. Đây sẽ là quãng thời gian dài hơn tổng thời gian nó đã trải qua cùng ba mình kể từ lúc nhỏ. Nhưng còn mẹ nó thì sao? Mẹ sẽ buồn vì không có Julie ở nhà trong dịp lễ, mặc dù mẹ đã trao đổi với ba nó và đồng ý. Tất nhiên mẹ Julie hiểu đây là một cơ hội không nên bỏ qua. Mẹ nó là như thế mà. Julie viết hồi âm cho ba.

Con chào ba! Rất mừng khi được nghe tin của ba! Kỳ nghỉ nghe có vẻ rất hay đấy ạ! Con rất muốn được gặp ba. Ba gọi điện trao đổi thêm với con nha. Con yêu ba. Julie

Nó gửi cho ba số điện thoại của mình phòng trường hợp ông làm thất lạc, cùng với số điện thoại cố định của nhà cô chú Watkins.

Julie đóng máy lại và chọn đồ để mặc ngày mai. Buổi định hướng bắt đầu với tiệc cà phê và bánh mì vòng lúc tám giờ rưỡi, kéo dài cho đến hai giờ mười lăm. Nó nhét vào chiếc ví to đựng một cuốn sổ, cây bút, sơ đồ trường học và những chỉ dẫn của Matt. Khi nó nhét tất cả vào túi, một mảnh giấy bông rơi ra. Julie nhặt lên đọc và bật cười. Matt đã nhét một sơ đồ các tuyến tàu điện ngầm vào đồng giấy tờ của Julie, đồng thời vẽ hình đầu lâu xương chéo bên cạnh các trạm dừng có thang cuốn. Bên cạnh phần chú thích của bản sơ đồ, anh chàng đã thêm một dòng miêu tả cho ký hiệu của mình: *Hiểm họa rình rập, đặc biệt cảnh giác*. Julie mỉm cười. Nó không có cơ sở nào để chất vấn Finn Phẳng khi mà bản thân nó còn không leo nổi thang cuốn. Nhưng tất nhiên nó thà bất tỉnh giữa chỗ đông người còn hơn chạy quanh với một cái hình cắt 2D.

Julie tắt đèn và chui vào giường, kéo chăn lên đắp, rồi dễ dàng ngủ thiếp đi. Trong vài giờ đồng hồ.

Âm thanh của chuyến tàu lúc hai giờ mười lăm thường làm nó choàng dậy hồi ở Ohio. Dù ở tận đầu kia của thành phố, nó vẫn có thể nghe thấy hồi còi rúc lên và tiếng xình xịch khi đoàn tàu vào ga. Sau khi giờ tàu chạy được thay đổi, Julie mất mấy tháng để có thể quen với tiếng động và ngủ thẳng giấc. Nó vẫn còn nhớ thời điểm bắt đầu bị mất ngủ trùng với lúc ba nó dọn ra khỏi nhà. Giờ đây sự thiếu vắng âm thanh của đoàn tàu lại là thứ khiến nó tỉnh giấc.

Julie bật ngọn đèn nhỏ ở đầu giường và lôi một cuốn sách từ trên kệ xuống. Thường thì nó có thể đọc cho tới khi không thể mở mắt nổi và ngủ thiếp đi. Nhưng đêm nay nó tỉnh như sáo mà không tài nào tập trung được. Chuyện này không liên quan nhiều đến sự căng thẳng do nhập học đại học, mà chủ yếu do háo hức với sự khởi đầu. Nó bỏ cuốn sách xuống và cầm tấm hình đặt cạnh chiếc đèn lên. Nó mỉm cười khi liên tưởng đến hình ảnh Finn công Celeste chạy trong sân sau. Cô bé đưa tay bịt mắt anh mình và ngửa đầu ra sau hét lên thích thú. Julie đoán Celeste lúc đó chừng năm tuổi, và cũng xinh xắn y như bây giờ.

Julie tắt đèn và mất ba mươi phút nằm trần trọc. Nó phải ngừng suy nghĩ để cố ngủ, nhưng có quá nhiều thứ chộn rộn trong đầu nó: trường đại học, nhà trọ, cô bé Celeste lạ lùng với tấm hình của ông anh, những chiếc áo thun đúng chất một sách của Matt, sự cố của nó trên thang cuốn, mấy con tôm của chú Roger và quan điểm của cô Erin về mọi thứ...

Nó trườn một chiếc gối qua đầu và cố gắng hình dung ra những khung cảnh yên bình. Rồi nó cố gắng khiến mình chán chường bằng cách nghĩ tới những thứ như sữa chua và cấu trúc của bàn đạp côn. Vẫn không ăn thua. Chắc là do lũ ma xó dưới giường. Julie nằm ngửa ra, tự hỏi phải làm trống đầu óc bằng cách nào. Nó nảy ra một ý. Thật ngớ ngẩn, nhưng nó đang tuyệt vọng.

Nó bắt đầu hát khe khẽ. Trời ạ, nó khờ thiệt đó. Ít ra thì nhạc của Green Day là ý tưởng gốc

nghech của Finn, chứ đâu phải của nó. Julie luồn tay vào trong tóc và hít một hơi thật sâu. Ai có thể ngủ nổi khi nghe nhạc của Green Day kia chứ? Julie ậm ừ một hồi rồi tiếp tục hát.

Chỉ mất đúng một câu là Julie đã dẹp yên được đám ma xó dưới giường. Trong khi chìm vào giấc ngủ, nó biết mình phải cảm ơn Finn.

Chương 7

Julie bắt chéo chân, cố gắng tạo sự thoải mái trên chiếc ghế cứng ngắc trong giảng đường, nhưng không được. Mấy cái ghế ngồi ở đây rõ ràng được thiết kế nhằm tăng tối đa sự khó chịu về thể xác và ngăn không để các sinh viên ngủ gật trong giờ học. Hiệu quả, nếu không muốn nói là độc ác. Julie đã sống sót qua bữa sáng chào đón tân sinh viên, trong đó mọi người lặng lẽ ngồi rải rác và ngượng ngịu gật đầu, mỉm cười chào nhau, trong bụng chỉ mong sao cho buổi định hướng bắt đầu thật nhanh. Đáng lẽ buổi nói chuyện có thể tốt hơn thế. Các dãy ghế được bố trí nhìn về phía bục giảng, nơi vài người đang vật lộn tìm cách bật một đoạn video về trường Whitney.

- Xin lỗi cậu. – Julie nói với cô gái ngồi bên cạnh sau khi lỡ đụng cùi chỏ vào cô ta trong nỗ lực lôi cuốn sổ ra khỏi túi xách.

- Không hề gì. Chúng ta giống như cá mòi trong hộp nhỉ? – Cô gái mỉm cười với Julie. – Mình là Dana. Mình không quen ai ở đây cả, hi vọng cậu là một người bình thường và tử tế với mình. Không như gã trên tàu điện ngầm sáng nay làm chân mình tím bầm. Mặc dù có vẻ như gã ta tự cho mình là đàng hoàng.

- Mình là Julie, tới từ Ohio. Mình hứa sẽ không tặng cho chân cậu vết tím nào khác.

- Đội ơn Trời! – Dana ngược mắt nhìn lên và chấp hai tay lại. – Mình sẽ ghi nhớ lời cậu.

Cậu trai ngồi bên trái Julie chồm người về phía Dana.

- Còn tôi thì ngược lại, tôi có thể làm cậu tím chân. Xin lỗi trước nha. Tôi thật sự không thể kiểm soát được việc đó. Rất xin lỗi.

Julie bật cười.

- Vì cậu đã có lời cảnh báo, có thể bạn ấy sẽ tha thứ cho cậu.

Cậu ta chìa tay ra.

- Tôi là Jamie. Sinh trưởng tại Milford, tây Boston.

Julie và Dana lần lượt bắt tay cậu ta. Mái tóc đen óng cả của Dana được cắt ngắn cực đẹp, và gần như không suy suyển khi con bé gật đầu với Jamie.

- Này anh chàng Milford, cậu dễ thương hơn nhiều so với thằng cha tệ hại trên tàu điện ngầm đó, nên có thể mình sẽ để cậu làm tím chân. Đổi lại một khoản phí nho nhỏ.

- Tôi sẽ nhớ điều đó. – Jamie đáp và nhoẻn miệng cười để lộ hai lúm đồng tiền. Cậu ta ngồi lại trên ghế, chỉnh chiếc mũ bóng chày, và đưa tay xoa chỗ râu lởm chớm trên má. Trông cậu ta giống như vừa mới lăn xuống khỏi giường năm phút trước đó. – Cậu ở ký túc xá nào vậy? Tôi ở Thompson.

- Thật ra thì mình thuê nhà ở ngoài. – Dana đáp. – Còn cậu ở đâu, Julie?

- Không ở đâu cả. Thật ra thì, mình cũng có một chỗ đâu đó. Mình ở nhờ nhà một người bạn cho đến khi tìm được chỗ ở. Các cậu có mối nào không?

- Hừm, - Jamie rên lên, - nhà một người bạn à? Nghe có vẻ tệ.

Julie lắc đầu.

- Không, không tệ đến thế đâu. Họ rất tử tế.

- Mình có thể hỏi lòng vòng giúp cậu. – Dana nói. – Nhưng mình biết ký túc xá hết chỗ rồi.

- Phải, và thị trường nhà cho thuê ở quanh đây đúng là thảm họa. Tôi sẽ tìm cơ hội trong khu ký túc xá. Để xem có mục rao vặt tìm bạn ở cùng nào cho cậu hay không. – Jamie đề nghị.

- Thế thì tuyệt quá. Cảm ơn các bạn. – Julie đưa số điện thoại của mình cho Dana và Jamie, đồng thời lưu lại số của hai người. – Băng video chạy rồi kìa. – Nó nhìn xuống tờ chương trình của mình. – Ba mươi phút video giới thiệu khuôn viên trường, tiếp theo là bài nói chuyện của giám đốc thư viện về cách sử dụng danh mục trực tuyến. Hay đây.

Jamie thụt người sâu hơn trên ghế.

- Đánh thức tôi khi nào xong nhé.

Dana chồm người sang đáp:

- Mình sẽ đá chân cậu để báo hiệu màn tra tấn kết thúc.

Jamie nhắm mắt và mỉm cười.

- Được thôi.

Buổi định hướng hóa ra đúng như dự đoán của Julie: chán ngắt, đơn điệu và đầy những bài phát biểu tán dương thành tích của các giáo sư đồng thời hứa hẹn những lớp học hấp dẫn. Sau đó các sinh viên được chia thành nhiều nhóm nhỏ và được dẫn đi tham quan trường. Phần này vui vẻ hơn. Julie cố gắng hết sức ghi nhớ từng khoa để không phải đi quanh trường với sơ đồ bố trí các khu học xá trước mặt. Thế thì thà cầm theo tấm biển đề chữ *Ma mới*.

Sau đó, Julie bắt tàu điện ngầm đến quảng trường Harvard rồi đi bộ dọc theo sông Charles để quay về nhà cô chú Watkins. Đó là lộ trình dài hơn một chút, như Matt đã nói, nhưng cũng đáng công đi. Đây sẽ là một nơi tuyệt vời để học hành. Nó có thể cầm theo một cái mền và ngồi xuống bãi cỏ, miệng nhấm nháp đồ ăn vặt, mắt chăm chú vào cuốn giáo trình. Ai mà biết được, lỡ đâu nó có thể kiếm được căn hộ nào đó gần đây thì sao?

©S.T.E.N.T

Julie vào nhà với chiếc chìa khóa mà Matt đã đưa cho. Ổ khóa nơi cửa trước đúng là phiền toái. Nó phải mất vài phút mới mở được cửa. Nó đi vào bếp lấy nước uống. Tủ lạnh chất đầy các hộp đồ ăn mua mang về, và Julie nghi ngờ sẽ không có ai chịu ăn những món còn dư. Điện thoại di động đổ chuông khiến nó lật đật lục tìm trong túi xách.

Nó không nhận ra số điện thoại của người gọi.

- Alô.

- Julie hả? Chào em, anh Matthew đây. Hôm nay thế nào rồi?

- Chật cứng các thông tin hào hứng. Anh đang ở đâu thế? Làm sao anh có được số của em? Không phải anh sắp đi rước Celeste sao?

- Bởi vậy nên anh mới gọi cho em đây. Em có thể đi đón con bé được không? Anh rất xin lỗi. Một trong các giáo sư của anh cứ nhất định hẹn gặp anh để bàn về nghiên cứu mà anh đang hồ

trợ. Chắc chắn anh có thể bắt ông ấy đổi lịch hẹn sang ngày khác, nhưng có lẽ sẽ tốt hơn nếu anh không làm vậy.

Julie gạt qua bên một hộp thức ăn Thái còn lại từ bữa tối hôm trước và tìm thấy một chai nước khoáng có ga.

- Được chứ. Em nghĩ là được. Trường con bé có xa đây không?

- Chỉ tầm mười phút thôi. Cuộc hẹn hôm nay rất quan trọng, chứ nếu không anh đã không nhờ em giúp. Em có thể dùng xe hơi. Chìa khóa treo trên tường, cạnh bàn điện thoại. Ở đó cũng có giấy ghi chú. Anh sẽ chỉ đường cho em. Cũng dễ thôi, Anh hứa đấy.

- Anh có chắc ba mẹ anh không phiền nếu em lái xe của họ chứ?

- Không hề. Dù sao thì bố mẹ anh cũng hiếm khi dùng đến nó.

Julie nhìn tấm bảng đục lỗ màu trắng treo trên tường. Các móc treo và ngăn nhỏ lưu giữ đủ mọi thứ, từ bút viết, đinh ghim cho đến danh thiếp và các tờ thực đơn thường dùng. Nó trông thấy chùm chìa khóa xe, tiện thể lấy luôn một cây viết và tờ giấy ghi chú.

- Được rồi, anh nói đi.

Matt chỉ đường cho Julie, rồi nói thêm:

- Nếu em rời nhà trong vòng mười phút nữa thì em sẽ có thừa thời gian. Chỉ cần lái xe vào làn đường đưa đón trước cổng trường, Celeste sẽ có mặt ở đó. – Matt ngừng một chút. – Còn một việc này nữa.

- Em phải đem theo Finn Phẳng à? – Julie đoán.

Matt im lặng một lúc rồi mới đáp:

- Phải. Hàng ghế sau đã được gập xuống. Có một cái chặn ở đó để em có thể phủ lên nó.

- Ý anh là *anh ta*?

- Hả?

- Em có thể che *anh ta* lại. Anh tôn trọng chút đi. Làm sao anh có thể thích nó được nếu anh gọi Finn Phẳng là *nó* chứ?

- Nếu Finn Phẳng có gọi anh là gì đó thì anh sẽ hoàn toàn tôn trọng *anh ta*. Cho đến hiện tại thì *anh ta* từ chối gọi anh. Chuyện đó cũng hơi bất lịch sự đó, nếu em hỏi anh.

- Em sẽ nói với anh ta về chuyện đó. Để xem em có làm cho anh ta mềm hơn một chút được không.

- Tuyệt. – Matt đáp. – Cảm ơn em đã nhận lời đi đón Celeste. Anh nghĩ con bé sẽ ổn khi đi cùng em. Con bé có vẻ rất quý mến em. Bảo Celeste anh sẽ gọi điện sau khi họp xong.

- Con bé sẽ ổn.

- Celeste khá là khuôn phép đấy. Việc thay đổi lịch và người đưa đón sẽ...

- Celeste sẽ ổn. – Julie lặp lại. – Em hứa mà.

- Em không thể hứa được điều gì...

- Tạm biệt anh. Họp hành vui nhé. – Julie gác máy trước khi Matt kịp phản đối. Nói cho cùng, nó hoàn toàn có thể đi rước ai đó tại trường, cho dù có hay không có một anh chàng 2D ở ghế sau.

Nó chạy lên lầu thay một chiếc đầm hai dây thoáng mát và buộc tóc lên. Tút tát lại một chút lớp trang điểm đã bắt đầu trôi dưới sức nóng, sau đó nó tiến ra cửa để đi rước Celeste. Nó dừng bước ngay trên bậc thềm và quay lại.

Finn Phẳng đang đứng chờ rất đỉnh đạc trong phòng khách. Julie tiến lại gần tấm hình. Trời ạ, chuyện này thật rắc rối.

- Coi nào anh ngốc. Chúng ta sẽ lên đường đi đón bạn anh. Thế này nhé, người thường không được phép ngồi ngược trên xe, nên anh cúi đầu xuống nhé, như vậy chúng ta sẽ không bị bắt.

Julie nhắc hình cắt của anh chàng Finn lên, kẹp ngang anh ta dưới nách. Tìm cách mở cửa mà không làm hư Finn Phẳng cũng là một thử thách nho nhỏ, sau đó nó phải đặt anh ta trên hiên nhà để khóa cửa lại. Nó mở cửa hậu, đặt Finn Phẳng vào trong, rồi trùm anh ta lại bằng tấm mền xanh nằm sẵn trong xe để che giấu bí mật của Celeste.

Chiếc Volvo nóng chảy mỡ. Julie tự hỏi tại sao một gia đình khá giả như thế mà lại không buồn bảo trì một chiếc xe đáng lẽ chạy rất được. Thật may đó là một chiếc Volvo, và có lẽ nó sẽ vẫn chạy cho dù có thế nào đi nữa. Cả gia đình mà chỉ có một chiếc xe, một việc khá lạ thường, vì hai người lớn đi làm và một sinh viên chắc chắn phải cần hai phương tiện đi lại. Có vẻ như

những người có tiền đôi khi cũng làm chuyện buồn cười.

Nó hài lòng khi nhận thấy Finn Phẳng không để lại bình xăng cạn.

- Cám ơn anh, FP. Rất cảm kích vì sự chu đáo của anh.

Julie tìm thấy trường học của Celeste một cách dễ dàng. Nó cho xe vào một lối đi hình vòng cung và dừng lại phía sau một chiếc Lexus mui kín. Đám học sinh chỉ vừa mới bắt đầu đổ ra ngoài qua cổng trước. Julie quan sát các nhóm bé gái để tìm Celeste. Lứa học sinh cấp hai thường đi thành từng nhóm theo đẳng cấp xã hội rất dễ nhận biết, và Julie còn nhớ chính xác cảm giác ở tuổi mười ba của mình. Đó là một lứa tuổi thật lạ lùng, cái tuổi thiếu niên rắc rối, khi bạn dao động giữa mong muốn trở thành người lớn thực thụ và cảm giác mình còn bé. Cả một cuộc tra tấn khi bạn phải cố tìm ra chiếc váy để mặc và kẻ mắt một cách chính xác như trong các clip ca nhạc, phải xem coi ca sĩ nào là đỉnh, và ca sĩ nào bạn không muốn bị bắt gặp khi nghe nhạc của họ, phải làm thế nào để khiến bọn con trai thích bạn, cũng như việc cần làm khi được chúng để ý. Hừ. Cám ơn trời nó đã qua giai đoạn đó.

Một bé gái mặc váy ngắn và buộc tóc đuôi ngựa đứng riêng ra. Julie nhìn thấy Celeste. Julie cúi sát xuống vô lăng và bị đụng đầu vài lần. Sao con bé Celeste lại mặc một cái váy len màu lam và một chiếc quần xếp ly màu xanh lơ kia chứ? Julie ngẩng đầu lên và thở dài, chỉ muốn nhảy ra khỏi xe và giựt chiếc ba lô ngớ ngẩn mà Celeste đang đeo trên vai. Dù muốn hay không thì những đứa trẻ khác vẫn quan tâm tới bề ngoài của bạn, và Celeste tỏ ra hoàn toàn... *trật chĩa*. Con bé rất xinh phía sau bộ trang phục thảm họa và mái tóc không ra kiểu gì, nhưng vẫn trật lất.

Tệ hơn cả vẻ ngoài của Celeste là việc con bé đi một mình và gần như vô hình trong mắt các bạn. Julie nghiêng rằng khi một thằng nhóc đi ngang qua chỗ Celeste mà không nhận thấy và không buồn lưu tâm khi đụng vào vai con bé. Thằng nhóc mãi đi nhập bọn với một nhóm các cậu trai mặc áo thun sành điệu.

Julie bấm còi và vẫy tay. Cuối cùng nó cũng khiến Celeste chú ý. Con bé nhìn một lượt các chiếc xe hơi rồi tiến về phía chiếc Volvo. Celeste dừng lại bên cạnh cửa xe, mắt mở to và khuôn mặt trơ ra.

- Chào cưng. Lên xe đi. – Julie lên tiếng một cách niềm nở.

Celeste vẫn đứng yên, đợi một lúc rồi mới lên tiếng:

- Sao chị lại ở đây? – Trong giọng nói của con bé có một chút run rẩy mà Julie không thể bỏ qua.

- Anh Matt nhờ chị đi rước em bữa nay. Anh ấy rất xin lỗi. Chị nghĩ anh ấy có một cuộc hẹn rất quan trọng ở trường. Celeste, có gì đâu nào? Finn Phẳng cũng đi cùng chị nè. Anh ấy đã giúp

chị tìm được đường tới đây, vì các chỉ dẫn của anh Matt thật kinh khủng.

Celeste mở cửa rồi ngồi vào ghế.

- Ồ. Vậy là ổn. – Cô bé quay sang phía Julie. – Vậy là ổn rồi.

- Tốt. – Julie đánh xe ra con đường chính. – Vậy chúng ta làm gì đây?

- Ý chị là sao? Chúng ta về nhà thôi.

- Ta hãy làm gì đó. Coi nào!

- Làm gì đó là làm gì?

- Chị không biết nữa. – Julie bật dài và nhịp nhịp ngón tay trên vô lăng - Thậm chí chị còn không biết mình đang ở trên đường gì. Có lẽ chúng ta sẽ bị lạc và mất vài tiếng để tìm ra đường về nhà. Chúng ta sẽ lắng nghe các bài hát mạnh mẽ của cô nàng Kelly Clarkson và hát cho đến khi tắt tiếng.

- Đó không phải là một kế hoạch hay. – Celeste quay lại nhìn về phía sau xe. Con bé hít thật sâu, rồi từ từ thở ra. – Em luôn đi về nhà ngay sau khi rời trường.

Julie quẹo vào một con đường lớn khác và lái xe trong vài phút.

- À há! – Nó đánh xe vào trong bãi đậu của một siêu thị. – Chúng ta hãy mua đồ nấu ăn cho tối nay. Chị muốn cảm ơn ba mẹ em đã cho chị ở nhờ. Em có thích đồ ăn Ý không? Chị sẽ nấu manicotti.

- Ơ. – Celeste nghĩ ngợi một lúc. – Cái đó có thể chấp nhận được.

- Chấp nhận được? Sẽ còn hơn thế nữa kìa. Xốt cà chua tự làm với rau húng tươi. Phô mai và rau bina. Còn bí quyết của chị á? Xốt trắng sền sệt rưới lên trên cùng. Chúng ta có thể thảo luận về kiến trúc Gô-tích của Ý hoặc thời La Mã cổ đại trong bữa tối. Chị biết gia đình em rất thích các buổi tối theo chủ đề.

- Hoặc là thời Phục hưng của Ý. Bố rất thích thời kỳ Phục hưng.

- Em thắng chị rồi đó. – Julie dừng xe và bắt đầu bước xuống, nhưng Celeste không nhúc nhích. – Celeste, em xuống xe đi chứ?

- Em á? Không. Em nên đợi trong xe. Em sẽ làm thế.

- Em không vào siêu thị sao?

- Không.

- Chưa bao giờ luôn?

- Chưa bao giờ.

Chuyện này thật không thể tin nổi. Julie siết ngón tay quanh chìa khóa xe cho tới khi đầu đinh. Ai đó phải sửa chữa chuyện này. Nó đi vòng ra sau xe và mở cửa hậu.

- Thôi được, thật tệ vì FP và chị muốn em chọn những trái cà chua tốt nhất. – Julie hất tấm mền rồi lôi Finn Phẳng ra khỏi xe. – Vậy nên chị sẽ không muốn nghe em phàn nàn về những loại thực phẩm kém chất lượng mà bọn chị chọn. – Nó sập cửa xe lại, lôi một cái xe đựng đồ ra khỏi cụm bên cạnh chiếc xe hơi, rồi đặt anh chàng 2D vào trong đó, thu xếp sao cho thân trên của anh ta lộ ra ngoài.

Celeste vội nhảy xuống xe.

- Chị đang làm gì vậy?

- Mua đồ. Còn em?

- Bắt đầu thấy lo lắng, điều mà em thực sự muốn tránh.

- Ngoài chuyện đó ra em còn làm gì khác?

Celeste mím môi lại, cố giấu nụ cười.

- Mua đồ.

- Tốt. Chúng ta đi nào.

- Chị đừng gọi anh ấy là FP Anh ấy không thích các chữ viết tắt.

- Em bảo anh ấy thôi gọi chị là JS, rồi chị sẽ cân nhắc chuyện đó.

Chương 8

Matt đặt chiếc túi đeo chéo xuống ghế đầu bên cạnh rồi ngồi lên quầy bếp. Anh nhìn đĩa thức ăn trước mặt và hỏi:

- Cái gì thế này?

- Đây là màn thể hiện ẩm thực của “Mèo cái trên mái tôn nóng bỏng”. – Julie chống tay vào hông. – Anh không thấy sao? Sự mô tả rõ ràng của nỗ lực đi tìm bản ngã tính dục, giống như được minh chứng bởi hai hình dạng dương vật đấy thôi?

Matt nhìn Julie.

- Em đang nói cái gì vậy?

- Chứ anh đang nói cái gì? Là món manicotti đó, anh thật ngốc. Anh nghĩ nó là cái gì?

- Anh biết. Anh đang nhắc tới sự vắng mặt của các hộp đựng đồ ăn mà. Em nấu bữa tối à?

- Celeste và em cùng nhau nấu. – Julie chỉnh lại.

- Và hai đứa đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc. – Cô Erin đột ngột xuất hiện trong bếp và đặt ly rượu vang xuống mặt quầy. – Cảm ơn cháu một lần nữa, Julie. Thức ăn rất ngon. Cô không nhớ nổi lần cuối cùng bọn cô cùng nhau nấu nướng là khi nào nữa. Cô ngạc nhiên vì cái lò nướng vẫn còn hoạt động đấy. – Nói đoạn cô quay sang hỏi Matt. – Hôm nay con về muộn. Ở trường thế nào rồi? Buổi họp diễn ra suôn sẻ chứ?

Matt gạt đầu trong khi chùi miệng bằng khăn ăn. Một nửa số thức ăn trong đĩa đã được anh xử lí xong.

- Rất tốt ạ. Con xin lỗi vì đã về muộn. Càng xin lỗi hơn vì con sẽ tăng khối lượng công việc lên gấp đôi sau khi chấp nhận trở thành trợ lí nghiên cứu.

- Với giáo sư Saunders, phải không? Ông ta rất có tiếng tăm, nên đây là một cơ hội tuyệt vời đấy con ạ. – Erin nhấp một ngụm rượu. – Mẹ cũng nghe nói ông ta rất khắt khe, nên con sẽ phải cực kỳ siêng năng trong công việc.

- Con biết mà. Nhân tiện, - Matt vừa nói vừa đứng dậy, - con cần phải lên gác để bắt tay vào

làm việc. Con sẽ ăn nốt bữa tối trên đó. Cảm ơn em nhé, Julie. – Anh chàng cầm đĩa thức ăn của mình và đi về phía cửa sổ. – Mà này, Julie? – Matt dừng lại trên ngưỡng cửa.

- Dạ?

- Như vậy là hôm nay mọi chuyện ổn cả chứ?

- Hoàn toàn ổn. Em đã nói với anh khi anh gọi điện rồi mà. Cả hai lần.

- Được rồi. Cảm ơn em lần nữa.

Julie lau mặt quầy bếp rồi bắt đầu rửa mấy cái chảo quá lớn so với máy rửa chén. Erin cầm lấy một chiếc khăn và đứng cạnh nó.

- Julie, kể cô nghe tình hình mẹ cháu đi. Cô đã không nghe thấy giọng mẹ cháu suốt mấy năm trời cho đến khi mẹ cháu gọi cho cô hôm trước. Mẹ cháu vẫn ổn chứ?

Julie gật đầu đáp:

- Dạ. Mẹ cháu vẫn làm quản lý văn phòng cho công ty bán máy photocopy của ông bà ngoại. Hình như mẹ cháu thích công việc đó. – Nó tráng nước một chiếc chảo rồi đưa cho cô Erin.

- Mẹ cháu vẫn làm chỗ đó à? – Cô Erin ngạc nhiên hỏi lại. – Cầu chúa phù hộ mẹ cháu, cô không thể nào làm việc cho người nhà được. Katie giỏi hơn cô rồi.

- Cô á? Chuyện này nghe có vẻ kỳ cục, nhưng cô và mẹ cháu có vẻ rất khác nhau. Cháu phải khó khăn lắm mới nhìn nhận hai người là bạn đấy ạ.

Thật ra thì Julie không tài nào hình dung nổi mẹ nó và cô Erin cùng đi chơi, rồi cùng trao đổi những ý kiến về chính sách kinh tế xã hội khi không phải lên lớp hoặc trong các buổi họp mặt ở ký túc xá.

- Bọn cô là bạn mà. Mẹ cháu và cô cùng ở chung một phòng trong ba trên bốn năm học đại học. Có thể bây giờ cô và mẹ cháu khác nhau, nhưng hồi ở trường bọn cô giống nhau hơn. Mẹ cháu là một sinh viên giỏi, bản thân đã giỏi sẵn rồi. Cháu có biết điều đó không? Mẹ cháu rất sáng dạ. Nhưng cô và mẹ cháu đã chọn những con đường khác nhau sau khi tốt nghiệp. Từ hồi ở trường bố mẹ cháu đã hẹn hò nhau rồi, hai người kết hôn một năm sau khi tốt nghiệp. Cô làm việc vài năm rồi theo học Luật. Đơn giản cô là người hướng đến sự nghiệp nhiều hơn. Kate chọn một con đường an toàn cho mình. Tất nhiên chuyện đó không hề sai. Cô thấy mừng là mẹ cháu hạnh phúc.

- Cô có nghĩ mẹ cháu cũng muốn đi học thêm trường Luật hay gì đó, giống như cô không?

- Có thể lắm. Mẹ cháu có đầy đủ tư chất. Chỉ có điều đó không phải là điều mẹ cháu muốn. Kate không quan tâm đến việc học thêm sau khi tốt nghiệp, hoặc một sự nghiệp nổi bật hơn. Mẹ cháu chỉ muốn bố cháu và cuộc sống đã có. – Erin ngập ngừng. – Cho đến khi... Cô xin lỗi. Cô vô ý quá.

- Không có gì đâu ạ. Ly dị là ly dị thôi mà. Chuyện đó xảy ra suốt, nên cũng không phải chuyện lớn lao gì.

- Hai người chia tay khi cháu được bốn, năm tuổi, đúng không?

Julie gật đầu.

- Cháu có gặp bố nhiều không?

- Một hoặc hai lần mỗi năm ạ. Sau khi ly dị, sự nghiệp của ba cháu thực sự cất cánh, nên ba cháu không thể gặp cháu nhiều như ông muốn. Ba cháu thực sự bận rộn với công việc. Thỉnh thoảng ba cháu đi công tác qua thị trấn, và ba con cháu đi ăn tối cùng nhau khi ông có thể thu xếp được. Chắc đó là đặc thù công việc của ba cháu. Cháu hiểu mà.

- Bố cháu vẫn còn làm trong chuỗi khách sạn sang trọng đó hả?

Julie gật đầu.

- Vâng ạ. Ba cháu là phó giám đốc vùng của khu Bờ tây. Năm nay ba cháu sẽ đưa cháu đi chơi California trong kỳ nghỉ đông. Giáng sinh đầu tiên không có tuyết của cháu.

- Nghe hay đấy. – Erin nói. – Cô mừng là cháu có thời gian ở bên bố.

- Dạ, cháu tin chắc nó sẽ rất tuyệt. – Julie đáp, rồi tắt vòi nước. – Cháu cũng mừng là mẹ đã gọi cho cô.

- Cô cũng vậy.

- Cháu hi vọng cô hiểu là cháu đang làm mọi thứ có thể để tìm một chỗ ở. Cháu không muốn cô nghĩ là phải chứa chấp cháu ở đây lâu dài.

- Ờ, sao lại không nhỉ?

- Ý cô là sao ạ?

Cô Erin nhún vai rồi rót đầy ly rượu của mình.

- Sao cháu không ở lại? Đỡ tốn tiền ăn ở. Cháu không nghĩ vậy sao? Cháu sẽ không phải lo lắng về tiền thuê nhà, các hóa đơn và những thứ vớ vẩn khác, chỉ phải chú tâm vào chuyện học thôi.

- Cháu không thể để cô làm thế. Như thế không nên.

- Nếu cháu có giờ học buổi sáng thì cháu có thể trông Celeste buổi chiều. Vậy được không? Con bé quý cháu. Cô nhận ra tối nay con bé đã đổi kiểu tóc. Có tay cháu nhúng vào đúng không?

- Dạ vâng. – Julie nói. – Cháu đã tết tóc kiểu Pháp cho Celeste. Có vẻ con bé thích kiểu đó. Vậy là thật ạ? Cô thực sự đồng ý với việc cháu ở lại đây ạ?

- Cả chân lẫn tay. Có gì to tát đâu? Mặc dù cô hiểu có thể cháu thích ở với bạn và trải nghiệm một cuộc đời sinh viên như thường thấy. Bây giờ cháu đã là người lớn, chắc hẳn cháu có thể tự chủ ở đây. Cô không việc gì phải theo dõi cháu nhất cử nhất động. Rõ ràng cháu là người thông minh và có trách nhiệm.

Julie ngẫm nghĩ một lúc. Sao lại không nhỉ? Nó sẽ tiết kiệm được cho mẹ cả đồng tiền, và nếu tìm được một căn hộ ngon lành trong vài tháng nữa, nó vẫn có thể dọn đi kia mà.

- Cháu cũng thích ở lại đây lắm ạ. Cô thật tử tế. Nhưng cháu hiểu cô cần phải trao đổi chuyện này với chú Roger. Cháu cũng rất hiểu nếu chú ấy không muốn có thêm một miệng ăn.

Cô Erin phẩy tay.

- Chú ấy không bận tâm chuyện đó chút nào đâu. Ngoài ra, chú cũng sắp đi qua Đông Nam Á rồi. Nhà có thêm người càng đỡ chứ sao. Với lại như thế này thì Matthew có thể thực sự chuyên tâm vào việc học.

Julie mỉm cười.

- Vậy thì được ạ. Cháu nghĩ đây là một điều tuyệt vời. Cháu cũng thích Celeste nữa. Rất thích.

- Tốt rồi. Không phải ai cũng tôn trọng những sự lựa chọn của con bé. – Erin nhấn mạnh. – Cháu thì khác. Vậy là thỏa thuận nhé. – Cô nâng ly rượu lên chúc mừng Julie. – Chào mừng cháu đến nhà.

- Cô đúng là phao cứu sinh của cháu. Cháu cảm ơn cô nhiều lắm. – Julie sung sướng đáp. – Cháu đi dọn bàn đây.

Julie bắt đầu gom mấy lọ đựng tiêu và muối, cùng với các miếng vải lót đĩa. Ôi trời, thật là nhẹ nhõm! Như thế này chẳng tốt hơn nhiều so với việc chen chúc trong một căn hộ cùng với một bầy con gái sao. Nó sẽ có đủ thời gian ở trường để kết bạn, và không phải lo nghĩ tới chuyện tiền bạc, hoặc cân nhắc nhờ ba giúp đỡ. Ba nó chưa nói gì, nhưng nó biết ông sẽ giúp nếu nó hỏi. Tất nhiên là vậy rồi.

Cho dù ở cùng với bốn thành viên của gia đình Watkins, có vẻ đây là một nơi yên tĩnh tuyệt vời để làm bài vở, và Julie sẽ không cần phải la hét kêu gọi bạn bè vặn nhỏ nhạc lúc ba giờ sáng, hoặc chặn gối lên mặt để ngăn tiếng ồn từ tòa nhà kế cận. Không phải mọi cô gái mười tám tuổi đều muốn như thế, nhưng đó là điều Julie muốn.

- Cháu không biết phải cảm ơn cô thế nào nữa. – Julie đặt các tấm vải lót đĩa lên quầy bếp. – Cháu hi vọng anh Finn sẽ không phiền vì bị cháu chiếm phòng. Anh ấy sẽ sớm quay về phải không ạ? Anh ấy không trả lời khi cháu gửi email.

- Cháu liên lạc với Finn á? – Erin không giấu sự ngạc nhiên trong giọng nói của mình. – Cô không biết chuyện đó đấy... Thật là... vui.

- Dạ, chỉ là một tin nhắn để tự giới thiệu thôi ạ. Cháu cảm thấy hơi ngại khi ở trong phòng anh ấy mà không biết anh ấy là ai.

- Căn phòng đó thuộc toàn quyền của cháu. – Erin mỉm cười. – Giờ thì cháu chạy lên đó đỡ đồ ra luôn đi. Đâu thể bắt cháu cứ cất đồ mãi trong va li như thế chứ, đúng không?

- Dạ. Cháu rất cảm ơn cô đã cho cháu ở nhờ. – Julie nhanh chóng lên cầu thang để soạn đồ ra. Không còn lo lắng, không còn phải đi coi mấy căn nhà ổ chuột đầy gián đó nữa!

Tối nay, Finn Phẳng đứng ngoài cửa phòng của Celeste, canh chừng trong lúc con bé làm bài tập.

- Suyt nào, Finn Phẳng! – Julie nghiêng người nói thầm với tấm hình. – Anh và tôi sẽ phải ở cùng nhau lâu hơn, nên tôi hi vọng anh tiếp tục cư xử một cách gương mẫu như thế. Thỏa thuận không? Anh nghĩ sao? Tôi hiểu mà. Có gì thì cứ nói nha. Còn giờ thì xin lỗi, tôi phải tới phòng anh và soạn đồ ra. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Julie bước vào nơi từ giờ đã là phòng của nó và nhìn quanh. Nó sẽ rất vui khi ở đây. Một cái kệ lớn chất đầy sách hướng dẫn du lịch, album hình, một loạt sách dày cộp về đá và khoáng vật, một chồng báo *Times* và tạp chí *Newsweek* cũ, nhưng nó vẫn còn dư chỗ để chất đồ. Nhìn tổng

thể thì căn phòng có một số không gian trống, như thế thật tốt vì Julie có thể lấp đầy chúng.

Nó mở khóa va li và bắt đầu trút đồng quần áo đã nhăn nhúm của mình ra, cùng với một vài đôi giày mà nó đã cố nhét vào trong hành lí. Tủ áo hoàn toàn trống, ngoại trừ hai thứ: một chiếc áo thun màu xanh biển đã sờn có in hình một người nhảy dù cùng với câu *Đừng quên kéo dù*; và một chiếc áo ấm cũ có câu *Người nhảy dù thích nhảy theo nhóm*. Rõ ràng Julie đã dọn vào căn nhà của một gia đình rất thích những chiếc áo hài hước.

Nó lôi máy tính đặt lên giường và nhắn cho Finn qua Facebook.

Em chào anh,

Hi vọng anh không phiền nếu em chiếm dụng phòng anh lâu hơn một chút. Mẹ anh đã đề nghị em bỏ cái ý tưởng bất khả thi là đi tìm một căn hộ tại Boston và ở lại đây. Sáng em đi học, chiều chơi với Celeste, và tối chiến đấu với đám ma xó trong phòng anh.

Là con gái, em đang phải cưỡng lại ý định lập tức sơn lại phòng ngủ của anh màu hồng và dán kín tường những tấm hình kỳ lân hoặc cầu vồng bảy sắc. Em không hứa là mình sẽ tự kiểm chế được trong bao lâu.

Nam Phi thế nào rồi ạ? Celeste đang đợi coi hình anh đó... Anh bật mí chút xíu đi.

Julie

Nó khoác áo choàng, mang theo các thứ cần dùng trong phòng tắm, rồi bước ra ngoài hành lang. Khi đi ngang qua phòng của Matthew, nó có thể nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ phía sau cánh cửa đóng kín. Matt và cô Erin đang trò chuyện, và mặc dù không nghe được chữ nào, Julie cũng có thể nhận ra khẩu khí của hai người có vẻ không vui. Đúng hơn là họ đang tranh cãi. Nó đi tiếp rồi khép cửa phòng tắm lại.

Tắm nước nóng từ vòi sen thật tuyệt vời. Julie để cho hơi nước bốc lên đầy phòng trong khi thư giãn. Thật là nhẹ người khi không phải lo lắng chuyện nhà cửa nữa. Đi chơi với Celeste sẽ hay lắm đây. Ờ thì, *hay lắm* có thể không phải là từ thích hợp. Độc đáo, khác thường, thú vị và thử thách. Toàn là những chữ Julie ưa thích. Ngoài ra, không thể không nghĩ tới vụ anh chàng Finn Phẳng.

Khi quay trở về phòng ngủ, Julie trông vô người bộ đồ ngủ thường mặc, gồm một chiếc quần vải nhẹ và cái áo ba lỗ, rồi mở ti vi. Nó bắt gặp một chương trình tán dóc về người nổi tiếng và cứ để ti vi mở trong khi ngồi trên giường dùng máy tính. Một số bạn bè đã gửi email kể cho nó nghe về ngày đi học đại học đầu tiên, những tin đồn quanh anh chàng bạn trai cũ của nó, và những lời ta thán về bữa ăn tồi tàn ở căng tin đại học. Nó viết hồi âm cho các bạn rồi đọc tin nhắn của Finn.

Julie,

Trời đất ơi, anh thích màu hồng! Kỳ lân! Và cả cầu vồng nữa! Thật đấy. Rất hay! Anh luôn muốn có một tấm poster hình chú mèo con vắt vẻo trên cành cây với dòng chữ: “Bám chắc vào!” Em có thể tìm được một cái như thế không? Phòng của anh sẽ trở nên đẹp chưa từng thấy! Julie, em thật là ngon lành cành đào.

Nam Phi là một hơi hoàn toàn tuyệt diệu. Tuần này anh tham gia thuần hóa voi. Em có biết không, thuần hóa voi cũng giống như cải tạo người, thật đấy. Ngoại trừ việc bọn anh không treo các thứ tranh ảnh gớm ghiếc trên tường. Nhưng bọn anh cho phép dùng điện thoại di động. Lũ voi sẽ nổi điên nếu không thể gọi điện cho người yêu hoặc đặt bánh pizza. Ngày mai anh sẽ đi ca nô, rồi cắm trại dưới những vì sao.

Chúc em may mắn với gia đình anh. Bí quyết đây: Matt là một kẻ lập dị.

Bảo Celeste anh sẽ gửi ảnh sớm thôi. Anh không phải là dân mọt sách rành công nghệ như cậu em trai, nhưng anh sẽ cố hết sức.

Finn

Không hiểu sao, Julie cảm thấy yên lòng vì Finn cũng ranh mãnh hết như những người còn lại trong gia đình.

Anh Finn,

BIẾT NGAY là anh sẽ thích cách bài trí của em mà! Em sẽ đi kiếm mấy tấm poster mèo con.

Cám ơn anh về vụ ma xó. Thành công tuyệt đối. Lúc này em chưa cần các mẹo khác. Gia đình anh rất tuyệt. Em đã đưa Finn Phẳng đi chợ, và mặc dù em hơi lo anh ta sẽ nghĩ tới việc lấy cắp một hũ lõi artichoke, cuối cùng anh ta đã tự kìm lại được. Anh ta đã nhón một ít trái cây bày bán để ăn vụng, nhưng ai cũng làm vậy thôi.

Vâng, anh Matt cũng lập dị thiệt. Anh nên tự hào về điều đó chứ hả? Em nên được nhận một bí quyết miễn phí khác, vì chuyện đó khỏi nói cũng biết mà. Còn những cái khác nữa thì anh có tính phí không? Em là sinh viên nghèo thôi nha. Có lẽ em sẽ cần một bí quyết về Celeste. Em cảm thấy khá mù mờ về vụ Finn Phẳng. Và em không thể không hỏi anh: cái tên “Finn Chúa tể” trên Facebook của anh là vụ gì vậy?

Julie

Finn đang lên mạng, nên anh trả lời ngay.

Julie,

Em đừng lo. Các bí quyết trong nhà sẽ hoàn toàn miễn phí.

“Finn Chúa tể” là cách để anh khởi đầu một tôn giáo mới. Anh đang làm việc với một dòng hàng tiêu dùng, vì mọi tôn giáo tốt đều đi kèm với những món phụ kiện hợp thời. Anh lại đang muốn làm giàu.

Finn

Anh Finn,

Em sẽ mua túi và nón lưỡi trai có in chữ “Finn Chúa tể”.

Julie

Chương 9

Matthew Watkins “Đôi khi cũng hữu ích khi biết được số 0 của bạn to cỡ nào”. - Tác giả không rõ.

Finn Chúa tể Để dòng cập nhật này có ý nghĩa, các bạn cần biết tôi đang được bao phủ bởi một thứ có nguyên liệu chính là phô mai.

Julie Seagle cho rằng Twitter là đứa em họ nhếch nhác của Facebook. Nó làm mọi thứ ngắn gọn và tệ hại mà con người trách nhiệm của bạn không muốn làm.

- Cái gì ở trong này thế ạ? – Celeste hỏi.

- Chị không biết. Em mở ra đi. – Julie đưa Celeste chiếc kéo và để con bé cắt chỗ băng keo dán miệng thùng giấy. Lúc này, khi các món đồ còn lại của Julie được gửi đến, căn phòng của nó nhanh chóng trở thành một thảm họa. Nó đã bày cái chăn lông lên giường và sắp xếp xong một thùng quần áo.

Celeste mở thùng và nhìn vào bên trong.

- Trông như có cả một tiệm làm đẹp ở trong này.

-Ồ, tuyệt! – Julie vỗ tay và bật nhạc lên. – Bây giờ chị em mình mà tìm được chiếc thùng có cái áo chị muốn mặc tối nay thì coi như xong.

Trước đó Dana đã nhắn tin gọi Julie đến gặp mình tại một buổi ăn nhậu ở ký túc xá tối nay. Jamie cũng đã hứa sẽ có mặt. Dana rõ ràng không thể chọn được bộ đồ thích hợp nào nếu không có con mắt thời trang của Julie.

- Celeste, em lấy cái túi đen trong đó ra giúp chị nhé. Chọn một màu sơn móng tay nào. – Julie bước qua giường rồi nhảy xuống sàn, tránh được Finn Phẳng trong gang tấc, và gom thêm một mớ móc áo trong tủ.

- Chị có quá nhiều màu để chọn lựa trong này. – Celeste vừa nói vừa lôi các lọ sơn móng tay ra và xếp chúng thành một hàng trên tấm thảm.

Julie giơ một chiếc áo lụa màu xanh nhạt lên.

- Tối nay chị sẽ mặc cái này, em hãy chọn màu nào nhìn hợp với nó ấy. – Trong một thoáng Julie đã cảm thấy mình không được lịch sự khi không mời Matt đi chung, nhưng cái ý tưởng xuất hiện cùng anh ở bữa tiệc đầu tiên tại Whitney không đứng ở vị trí đầu tiên trong danh sách của nó.

Celeste nhìn mấy lọ sơn.

- Chị Julie, em không giỏi trong chuyện này. Em không muốn chọn sai màu. Để em hỏi anh Finn Phẳng.

- Không, chị muốn em chọn. Không có lựa chọn nào là sai cả, ngốc ạ. – Julie cầm lấy lọ màu tím than và đổ tươì giơ lên. – Cô nàng ma cà rồng hư hỏng quyến rũ, hoặc cô gái nóng bỏng toàn vẹn kiểu truyền thống. Không có người thất bại trong trò chơi màu sắc này. Trừ phi em mua phải một màu ngớ ngẩn như màu xanh lục kim loại chẳng hạn. Đừng bao giờ mua màu đó. Còn giờ thì hãy để màu sơn lên tiếng thay cho mình. Em chọn đi.

Celeste gật đầu một cách nghiêm túc rồi xem xét lọ sơn màu hồng nhạt.

- Bất thường, nhẹ nhàng và trang nhã. Kiểu cổ điển nhé?

- Tuyệt! Bây giờ đưa ngón chân cho chị nào. – Julie ngồi xuống trước mặt Celeste và bắt đầu sơn.

Celeste nói nhỏ trong lúc đưa mắt lên lên nhìn Finn Phẳng đang đứng quan sát.

- Đó là ý của chị ấy, không phải của em! – Con bé ngập ngừng nói tiếp. – Anh ấy hơi băn khoăn về việc này. Em chưa bao giờ sơn móng chân cả.

Julie quay lại trừng mắt với Finn Phẳng.

- Mọi cô gái đều có quyền sơn móng, do vậy anh hãy bình tĩnh lại đi, Phẳng lì.

Celeste cười khúc khích.

- Ồ, anh ấy không ưa cái tên đó một chút nào đâu.

- Kệ. Nào, đưa ngón tay cho chị. Cùng màu hay khác màu nào?

- Em không biết nữa.

- Đây, màu này sẽ hợp với em. Nhìn trong lọ thì nó hơi cam, nhưng khi khô nó sẽ có sắc đỏ sậm.

Celeste đưa tay cho Julie.

- Em tin ở chị. Mặc dù anh Finn Phẳng hơi nghi ngờ vì anh ấy nghĩ nó giống màu quả quýt.

Julie lôi một chiếc áo ra từ trong cái thùng gần nhất rồi ném vào tấm hình. Chiếc áo trùm lên đầu anh ta.

- Đó. Bây giờ thì anh chàng “khíu chọ” sẽ không phải nhìn nữa. Dù sao thì đây là chuyện của chị em phụ nữ chúng tôi. – Julie mở nắp lọ sơn và bắt đầu sơn lên móng tay Celeste. – Vậy, tối nay là thứ Bảy. Em định sẽ làm gì?

- Finn Phẳng và em sẽ đọc *Tất cả những sinh vật to lớn và nhỏ bé*.

- Nghe ghê nhỉ. Mà nè, cây piano ở trong sảnh là của ai vậy? Chị chưa bao giờ nghe ai chơi nó hết. – Julie nhìn Celeste. – Ý chị là, ngoài Finn Phẳng ra.

- À. Em cũng từng chơi piano. Giờ thì hết rồi.

- Em chán rồi à?

- Chán một phần, nhưng chủ yếu là em đã hết ảo tưởng. Buổi tiệc tùng của chị sẽ như thế nào?

Julie nhún vai đáp:

- Đám con trai ăn nhậu, đám con gái hò hét, nhạc bật hết cỡ. – Nó mỉm cười. – Nhưng sẽ vui lắm.

Celeste mở to mắt:

- Chị định sẽ làm gì với các anh chàng say xỉn?

- Chị sẽ ấn họ ngồi xuống và giảng cho một bài về bản chất kinh tởm của việc nhậu nhẹt bê tha. Sau đó chị sẽ phạt cả đám và bắt họ đi ngủ. Một mình.

- Ý em không phải thế. Chị sẽ tự bảo vệ mình thế nào?

- Chị không cần kế hoạch gì cả. Bọn họ vô hại và dễ thương theo kiểu say sưa.

- Sẽ thế nào nếu một người trong số đó muốn làm bạn trai của chị? Khi đó chị sẽ làm gì?

- Chị không lo chuyện đó đâu. Dù sao thì chị cũng đâu có muốn kiếm bạn trai. – Julie thổi lớp sơn trên móng tay Celeste. – Em đừng đứng gì trong vòng ít nhất là mười lăm phút nữa nha.

- Tại sao chị không muốn có bạn trai?

- Chị không biết. Có thể chị cũng muốn. Chỉ có điều chị phải gặp đúng người. Một người không tầm thường. Người khiến chị cảm động. Người phù hợp với chị. Chị muốn có sự nồng nhiệt, đồng điệu và gắn bó sâu sắc. Em hiểu ý chị không? Chị muốn tất cả điều đó. Chị đã chán tầm thường và xoàng xĩnh rồi.

- Chị tin vào tình yêu chân thật. – Celeste nhận xét.

- Có lẽ vậy. Chị cũng không rõ.

- Vậy chị nghĩ chị sẽ đi tìm tình yêu chân thật của mình trong bữa tiệc tối nay chứ?

- Không dám đâu.

- Vậy sao chị lại đi dự?

- Để vui chơi. Gặp mọi người và kết bạn. Để được sống với tuổi mười tám và làm những trò ngốc nghếch. Để thoát khỏi sự ảm đạm của thực tế. Julie nói thêm. Nó trang điểm trước tấm gương dài, buộc tóc, rồi bắt đầu chải mascara. – Chủ yếu là tán tỉnh. Chị phải giữ cho các kỹ năng của mình sắc bén, vì một ngày kia chị có thể phải cần đến chúng.

- Em dám cá mọi chuyện với chị sẽ dễ như bỡn. – Celeste vừa nói vừa nhìn móng tay và móng chân của mình.

- Chuyện gì? Tán tỉnh á?

- Vâng ạ.

- Cái đó còn tùy. Có khi là tán nhau. – Julie nói, rồi ưỡn ngực một cách hài hước. – Cũng có khi là vờn nhau. – Nó gõ gõ vào thái dương. – Cái thứ hai mới là khó, vì em sẽ phải bộc lộ mình nhiều hơn.

Celeste đến đứng bên cạnh Julie và soi mình trong gương. Con bé xoay tới xoay lui, cẩn thận đưa các ngón tay ra phía trước để không làm hỏng lớp sơn.

- Đây. Em thử đi. – Julie đưa lọ sơn bóng cho con bé.

Celeste cầm lấy và xem xét lọ sơn bóng như thể đó là một mẫu vật từ mặt trăng.

- Thật sự em không nghĩ cái này là cần thiết. Em không nghĩ anh Finn Phẳng sẽ nhìn nhận chuyện này theo hướng tích cực.

- Nó *không cần thiết*. Nhưng các cô gái mười ba tuổi vẫn làm chuyện này. Em không bao giờ trang điểm sao?

Celeste lắc đầu quày quật.

- Em thậm chí không dám hình dung anh Finn sẽ nghĩ như thế nào.

Hồi Julie lên mười ba, nó đã thử cả đồng màu mắt thảm họa, tô viền đôi mắt với hàng loạt đường kẻ đen thui lem luốc, và khiến mẹ nó điên tiết vì bộ sưu tập son môi khổng lồ của mình.

- Đây, chị sẽ tô son cho em. – Julie đặt một bàn tay dưới cằm Celeste, giữ cho mặt con bé cố định trong khi tô một ít son bóng lên môi con bé. – Một chút son bóng sẽ không giết được Finn đâu. Anh ấy sẽ chấp nhận chuyện đó thôi.

Làn da vốn đã tái của Celeste trở nên gần như trong suốt, đôi mắt con bé long lanh. Julie lùi lại và hỏi:

- Có chuyện gì không ổn à? Chị đã làm gì chứ?

Tuyệt thật. Đầu tiên là cô Erin, giờ tới lượt Celeste. Hoặc là gia đình này có vấn đề, hoặc là Julie đang gây ra một dạng phản ứng hoảng loạn nơi tất cả những người mà nó tiếp xúc.

Celeste bấu vào cánh tay của Julie và nhìn nó. Con bé quay lại đối diện với chiếc gương, mím môi lại. Một giọt nước mắt lăn xuống má Celeste trong khi con bé vẫn quắp lấy cánh tay của Julie.

Vẫn còn đang lơ lửng son bóng ra, Julie cảm thấy bàn tay mình run nhẹ. Có chuyện gì đó đang xảy ra nơi Celeste, một chuyện mà nó không hiểu được. Julie nhắm mắt lại một lúc.

- Để xem Finn Phẳng nghĩ thế nào đã. – Nói rồi nó tháo chiếc áo đang trùm lên phần đầu của tấm hình. – Anh ấy có thích không?

Celeste rón rén đến đứng bên cạnh Finn Phẳng. Con bé đứng thật yên và nhìn thẳng vào đôi mắt của tấm hình. Màu hồng đã xuất hiện trở lại trên má Celeste.

- Có ạ. Anh ấy thích. Rất thích. Celeste hít thở thật sâu, và một nụ cười rón rén từ từ xuất hiện. – Em có thể xem mấy thứ đồ trang điểm còn lại của chị được không?

Julie lái xe về nhà sau bữa tiệc ở trường, đậu xe trên lối đi vào nhà, và cố đóng cửa xe thật khẽ. Nó về nhà muộn hơn dự kiến, nên mặc dù cô Erin đã khá thoải mái trong việc cho nó quyền tự do đi lại, thật khó mà không cảm thấy một sự bắt buộc quay về nhà trước lúc rạng đông. Nó bắt đầu loay hoay với cái ổ khóa cũ kỹ trên cửa trước, nhưng trời tối khiến nó gặp nhiều khó khăn. Bữa tiệc khá vui vẻ, nhưng vui mấy cũng không thể bù được cho khả năng phải ngủ dưới mái hiên nhà của gia đình Watkins.

Julie đã gặp gỡ ít nhất ba chục sinh viên của trường Whitney. Mặc dù nó hơi ngần ngại khi phải đi một mình, nhưng hóa ra tiệc cũng đông người và nó cảm thấy rất vui. Ngay cả khi bia chảy tràn như suối, cảm giác của nó vẫn hơi khác so với các bữa tiệc của thời trung học. Phải, vẫn có những thằng con trai say xỉn và lũ con gái la hét như dự đoán, nhưng số lượng người tỉnh táo không bị cuồng loạn nhiều một cách bất ngờ. Thậm chí Julie còn được vài anh chàng bắt chuyện, nhưng cho dù khá hào hứng và hãnh diện, những lần đó không đi xa hơn một lời hẹn uống cà phê vào giờ giải lao. Julie khá mệt và ra về vào lúc mười hai giờ rưỡi, khi màn ve

vẫn nhau giữa Jamie và Dana tạm dừng trong chốc lát để nó có thể chào tạm biệt cả hai.

Julie nhắm mắt lại và tập trung vào chiếc chìa khóa trong ổ, lắng nghe tiếng tách báo hiệu nó đã làm đúng. Sau khi hiểu ra cần phải vặn nhẹ tay nắm cửa đồng thời xoay chìa khóa, cuối cùng nó đã vào được bên trong. Ngôi nhà chìm trong bóng tối, và Julie nhón gót leo lên cầu thang. Trong yên lặng, nó nghe thấy bậc thang thứ năm kêu cọt kẹt khá to. Nó sẽ phải ghi nhớ điều này.

©STENT

Cửa phòng Matt khép hờ, đèn bên trong vẫn còn sáng. Julie gõ nhẹ lên cánh cửa, khiến cửa mở rộng ra.

- Anh Matt?

- Chào em. – Matt đang ngồi trước máy tính, rõ ràng anh không ngủ.

Julie bước vào phòng và ngồi xuống giường.

- Anh đang làm gì đó?

- Tham gia vào một cuộc tranh luận hăng hái trên mạng về những kẻ chuyên đột nhập vào các hệ thống máy tính và tuyên bố lí do họ làm vậy chẳng qua để vạch ra những điểm yếu kém của an ninh mạng.

- Thế à. Tối nay anh không ra ngoài sao?

- Không. – Matt vẫn không rời mắt khỏi màn hình. – Bố anh có một buổi tiệc ở cơ quan, nên bố mẹ anh ra ngoài và mới về một tiếng trước. Phải có ai đó ở nhà với Celeste.

Đa phần những đứa trẻ mười ba tuổi sẽ rất tức khi bị ông anh ngồi nhà giám sát. Nhưng vì một lí do mà Julie chưa hiểu được thì Celeste luôn cần có ai đó ở gần mình mọi lúc.

Nó chống tay ngả người ra sau và bắt chéo chân, đang đưa một chân.

- Finn Phẳng không làm được chuyện đó sao?

- Tình trạng liệt toàn thân của anh ta đã lên tới một mức độ nguy hiểm. – Matt lơ đãng nói. – Hoàn toàn không đáng tin cậy.

- Em cảm thấy khá áy náy khi lấy xe đi. Mẹ anh không hề nói cô chú sẽ ra ngoài khi em

mượn xe.

- Bố mẹ anh thích đi bộ hơn.

Julie nhìn quanh. Phòng Matt nhìn giống một phòng làm việc hơn là một phòng của sinh viên. Thứ duy nhất ở trên tường là tấm poster của một tinh vân phát sáng kỳ dị kèm theo một phép toán không thể hiểu được.

- Đó là cái gì vậy? Julie hỏi.

- Tấm poster đó hả? Động học bức xạ điện từ thể hiện qua phương trình Maxwell.

- Trông cũng đẹp đấy. Nó khiến căn phòng ấm áp hơn.

Matt gõ bàn phím.

- Tối nay em đi ăn nhậu với mấy bạn học ở trường. Cũng bình thường. Không có gì đặc biệt.

Nó lại nghĩ liệu có nhất thiết phải mời Matt đi chung hay không. Xét cho cùng thì cả hai đang sống dưới cùng một mái nhà. Nó có thể giới thiệu anh như là con trai của gia đình đang cho mình ở nhờ, như thế sẽ không làm ảnh hưởng tới các cuộc hẹn tiềm năng. Nhưng có lẽ nó không phải là con người tử tế như thế. Hơn nữa, có gì đó khá lạnh lùng trong giọng nói của Matt tối nay. Nhìn anh ngồi lom khom trên chiếc ghế xoay thật thương. Hoạt động xã hội buổi tối của anh chỉ gói gọn trong việc giao tiếp với những anh chàng cô độc khác. Không phải ý tưởng cho buổi tối thứ Bảy của phần đông mọi người.

Matt đang nhúu mày với một tin nhắn trên điện thoại.

- Lũ ngu. Làm sao người ta có thể biện minh cho hành vi đột nhập vào hệ thống giao thông của Chicago được? Phải, tất cả chúng ta đều nghĩ hẳn đang cố ngăn chặn một kẻ nào đó sử dụng lỗ hổng an ninh cho một dự định xấu xa! – Anh quay về phía Julie. – Xin lỗi, em nói gì cơ?

- Em nói là buổi tối cũng khá ổn. Em mừng là mình đã đi dự.

- Tốt.

- Anh nghe này. – Nó nói. Tuyệt thật, anh ấy đã lại quay về với cái diễn đàn ngu ngốc của mình. Có thể Matt không thích trò chuyện, nhưng có điều gì đó khiến nó bận lòng. Đặc biệt là với cách anh phớt lờ nó. – Anh Matt, em hỏi anh một chuyện có được không?

- Ờ.

- Em không cố tình, nhưng hình như em đã nghe thấy anh và mẹ anh nói chuyện với nhau hơi lớn tiếng hôm trước. Tự dưng em thắc mắc không biết có phải chuyện đó liên quan tới việc em ở lại đây hay không. – Julie nghịch nghịch quai đeo đồng hồ. – Anh có đồng tình với chuyện em ở lại không? Ý em là, em rất hiểu. Thật đấy. Con bé lạ hoắc ở đâu tự dưng nhảy vào nhà anh mà không báo trước, chiếm phòng anh trai của anh, bắt anh ăn món manicotti. Em hiểu mà. Không phải anh chàng nào cũng thích chuyện đó.

Matt mỉm cười trong khi gõ bàn phím.

- Anh chưa bao giờ nói em lạ hoắc.

- Đó chỉ là một cách nói. – Julie đợi xem Matt có nói thêm gì nữa không, nhưng không. Nó đứng dậy rồi bước ra cửa. – Thôi thì, em xin lỗi.

- Đợi đã, chuyện gì vậy? – Matt ngược mặt lên. – Không đâu, Julie, chuyện đó ổn mà.

Nó đứng lại ngay ở phía ngoài hành lang.

- Anh không phiền vì em ở lại à?

- Không. Đó là một việc đúng đắn. Nhà anh còn phòng trống mà.

Ôi trời, cảm ơn anh về sự nhiệt tình.

- Ít ra anh cũng không phải về nhà với Celeste mỗi buổi chiều, vì em sẽ lo liệu chuyện đó. Anh sẽ làm được nhiều việc hơn, đúng không?

- Phải. – Matt đồng tình. – Chỉ cần em đừng quấy rầy Celeste về chuyện Finn Phẳng thì mọi chuyện sẽ êm đẹp.

- Được. Thế cũng tốt. Chúc anh ngủ ngon.

- Chúc em ngủ ngon, Julie.

Nó vào phòng mình và đóng cửa lại. Nếu Matt cáu kỉnh thì có lẽ không phải do nó. Nhưng vẫn có điều gì đó khiến nó bận lòng. Nó ngáp rồi bật máy tính lên. Chắc anh Finn có thể giúp ích được gì chẳng.

Anh Finn ới ời,

Anh có ở trên mạng không đó? Em cần lời khuyên sớm hơn là em tưởng. Em tự hỏi không biết anh có giúp được em về Celeste hay không. Hình như em đã làm gì đó sai và khiến con bé buồn. Hôm nay bọn em đã bày trò con gái với nhau một lúc, chuyện đang rất ổn thì... em chẳng biết nữa. Chắc em đã làm điều gì đó sai. Lúc đó em tưởng con bé sắp khóc. Em cảm thấy rất tệ hại, em sợ Celeste giận em chuyện gì đó. Em hi vọng con bé chấp nhận việc em ở lại, vì em trai anh tỏ ra không mấy vui vẻ. Em biết có chuyện gò đó đang diễn ra với Celeste, nhưng anh Matt sẽ không nói ra. Em muốn giúp con bé, nhưng em hoang mang quá.

À, anh có thể cho em chút mẹo với cái khóa cửa và bậc thang cột kệt được không? Thật may là em đã không đánh thức ba mẹ anh dậy vào giờ khuya khoắt thế này.

Julie

Nó thay đồ ngủ rồi ôm máy tính lên giường. Hai phút trước đó, Finn đã bình luận về dòng trạng thái của Matt như sau: Mẹ thường bắt chúng ta đi tắm cùng nhau. Tin anh đi, “số không” của em chẳng đáng để khoe đâu. Julie bật cười.

Finn đang trên mạng thật. Hộp thư của Julie gõ một tiếng beng.

Julie,

Celeste á? Phải. Con bé rất phức tạp. Anh chắc chắn em chẳng làm gì sai cả. Anh có thể khẳng định em rất quan tâm đến con bé, và anh vui mừng vì điều đó. Bố mẹ anh đã đi hỏi một bác sĩ tâm thần có tiếng, ông ta cho rằng Finn Phẳng là một giải pháp sáng tạo đối với sự căng thẳng khi phải đi học ở một ngôi trường mới và sự thiếu vắng anh. Đại loại như thế. Bố mẹ anh được khuyên nên chờ đợi và nâng đỡ con bé. Celeste sẽ hoảng sợ nếu ai đó ám chỉ rằng Finn Phẳng không phải là một người bạn thích hợp nhất.

Bố mẹ anh đã thuê rất nhiều người trông trẻ, họ đều tỏ ra dị ứng với Finn Phẳng hơn em, nên rõ ràng em đang làm đúng. Con bé muốn em ở đó. Thật ra thì anh đã nhận được một email của con bé tối nay, nó kể là em rất tốt, em tết tóc cho nó hôm nọ, cùng nó nấu bữa tối... Celeste có vẻ thực sự hạnh phúc, làm anh cũng hạnh phúc lây. Ồ, nó có kể cho em nghe là anh đã gửi cho nó vài tấm ảnh chưa nhỉ? Đừng lo lắng. Có vẻ như em đang làm tốt lắm. Lời khuyên tốt nhất mà anh dành cho em là hãy để Celeste làm chuyện của nó. Mặc kệ Matt đi. Cậu ta sẽ vượt qua những khó khăn của mình, bất kể chúng là gì.

Bậc thang thứ năm từ dưới lên à? Anh xin lỗi, đáng lẽ anh nên cảnh báo em trước. Anh quên mất. Còn ổ khóa á? Em đã biết cần phải vặn tay nắm và lay nhẹ chìa rồi đúng không? Ấn tượng đấy. Anh phải mất mấy năm trời mới làm thành thực chuyện đó. Mà em làm gì về muộn thế nhỉ? Đã bắt đầu hẹn hò rồi cơ à? Mới đến Boston có vài ngày mà em đã kịp kiếm cho mình một anh chàng. Celeste bảo em là người lãng mạn. Chắc anh ta đưa em đi ăn tối rồi đi xem hòa nhạc nên em mới về muộn đến thế.

Anh Finn,

Phải, tối nay em có một cuộc hẹn rất hay ho. Em chỉ mới đến đây có vài ngày, nhưng đã kịp dụ dỗ một anh chàng Boston chính hiệu và lên kế hoạch làm anh ta sa ngã với các chiêu trò nữ sinh ngoan hiền. Em đã từ chối cả nhà hàng bốn sao lẫn cặp vé xem opera nhằm chán để lôi anh ta vào nhà nghỉ. Sau đó em về nhà với lớp son môi nhòe nhoẹt, mái tóc rối bời và chiếc áo mặc ngược. Lãng mạn lắm, anh há!

Lựa chọn khác là em đến dự một buổi tiệc ở ký túc xá, tán dóc một vài tiếng, rồi về nhà một mình. Cho anh chọn đấy.

Vâng, em sẽ cố không làm hỏng chuyện với Celeste. Nhưng vụ Finn Phẳng không thể chỉ là do con bé nhớ anh. Không phải chỉ có phiên bản phẳng của anh khiến con bé khác biệt. Em thật sự rất bối rối. Em đang thiếu một miếng ghép bự chà bá ở đây. Anh đã vắng nhà được bao lâu rồi? Anh có thể gọi điện về để ít nhất Celeste cũng có thể nói chuyện với anh chứ? Mà nhân tiện, khi nào thì anh quay về. Giờ thì em đã chiếm được phòng anh rồi, không chừng anh phải chiến đấu để giành lại nó từ tay em đấy.

Em cũng muốn coi hình chụp của anh nữa! Trải nghiệm du lịch của em chỉ giới hạn trong một thành phố chán ngắt ở Ohio, một kỳ nghỉ cuối tuần để đi thăm người anh họ xa già yếu của mẹ em, và một chuyến nghỉ hè tại Yosemite, nơi em đập trúng tổ ong bắp cày và lãnh bảy vết chích.

Julie

Julie,

Anh không chắc khi nào sẽ quay về. Anh thực sự bỏ rất nhiều tâm sức cho chuyến đi chơi kết hợp làm việc này, và anh đã cam kết làm tình nguyện cho một số nơi khác. Anh đang trải qua chuyến đi lặn hai tuần ở không xa đây (thuần túy đi chơi), sau đó anh sẽ đi huấn luyện trẻ em chơi bóng tại Ghana. Anh đã bị mất điện thoại ở Palau, và việc cố gắng thay điện thoại trong khi di chuyển liên tục đúng là một cơn ác mộng. Ngay khi có thể là anh nhẩy vào máy tính ở các trụ sở hội tình nguyện và một số nơi khác, nhưng ở chỗ anh dịch vụ điện thoại thường là rất kém. Đây là những tấm ảnh anh đã gửi cho Celeste. (Anh có một tấm ảnh chụp một con ong bắp cày già, nhưng anh không muốn khiến em phải nhớ lại kỷ niệm cũ.)

Anh chọn buổi tiệc chán ngắt ở ký túc xá.

Julie xem ba tấm hình đính kèm thư của Finn. Bất cứ cô gái nào phăng nào cũng phải hú hét lên vì chúng. Có hai tấm hình rất đẹp chụp anh đứng cạnh một con voi, nhưng tấm đẹp nhất chụp anh đứng trên một tảng đá ngẩng mặt trời lặn. Đồng ý là kiểu chụp này hơi sến, nhưng Julie không bận tâm. Mặc dù mặt Finn bị ngược sáng, nó vẫn có thể thấy anh đẹp trai cỡ nào. Cái cách xương gò má anh bắt sáng, nét cười nhẹ trên khuôn mặt và những cơ bắp trên cánh tay anh gồ lên sau lớp áo.

Thế rồi nó làm điều mà mọi đứa con gái đều làm: tìm anh trên Google. Tám phút xem các kết quả tìm kiếm và nhấp vào các liên kết chẳng đưa nó tới đâu, mặc dù nó biết có một anh chàng Finn Watkins chơi trống cho một ban nhạc sinh viên khá thành công mang tên Eggs Benedict, và một anh chàng Finneas Watkins ở New Jersey đã thắng giải múa ba lê cổ điển năm 2006. Không kết quả nào cung cấp cho Julie thông tin về anh chàng Finn của nó. Ờ thì, anh ta không phải là của nó, nhưng... sao cũng được. Bực thật. Không phải cứ tìm tên ai trên Google là ra ngay thông tin về người đó, nhưng... tìm thấy chút gì đó về anh cũng hay lắm chứ.

Nó lại nhìn mấy tấm hình. Phải, quả thật Finn rất dễ thương. Siêu dễ thương. Lại còn hài hước, thông minh, quyến rũ nữa. Anh cũng rất cưng cô em gái. Và làm những công việc thiện nguyện giữa các chuyến phượt. Rồi anh còn...

Julie tự ngăn mình lại. Chuyện này thật ngốc nghếch. Nó đâu thể nào mê mẩn một người mà nó chỉ mới trò chuyện qua tin nhắn? Như thế thật không bình thường. Đúng hơn là điên rồ. Hoàn toàn không thực tế. Nó đâu phải loại mê trai điên cuồng như thế. Ngoài ra, Boston cũng có cả đống các anh chàng thông minh và đáng yêu. Không phải là nó không coi trọng việc có bạn trai, nhưng cũng đừng có rồ dại quá.

Và cho dù mấy tấm hình rất thu hút và làm nó xao lãng, Julie cũng nhận ra Finn chưa trả lời các câu hỏi về Celeste của nó.

Chương 10

- Nếu cái kẹp bị tuột thì sao ạ? – Celeste bối rối hỏi lại trong khi Julie đang kẹp tóc cho nó.
- Không tuột đâu.
- Có thể chứ.

Julie đứng dậy khỏi ghế và bước đến đứng trước mặt Celeste.

- Nó sẽ không tuột. Nếu lỡ nó có tuột thì chị có thể bảo đảm với em là tóc em sẽ tạo thành những lọn xoắn dợn sóng rất đẹp, nhờ serum chống xơ rối mà chị đã thoa trên đó. Em có một mái tóc bẩm sinh tuyệt đẹp mà đa phần người khác không có được, cho dù họ có đổ cả đồng tiền đi mua các máy uốn nóng được các ngôi sao quảng cáo với hi vọng là vài chục đô la bỏ ra sẽ giải quyết những vấn đề của bộ tóc họ. Chỉ cần em không đụng vào tóc. Còn đây là cái khăn quàng mà chị đã nói là hợp với chiếc áo dài tay chị cho em mượn.

Celeste nhìn chiếc khăn màu xanh một cách nghi ngờ.

- Đây đâu phải khăn quàng. Khăn quàng phải ấm và dày, với lại chỉ cần cho mùa đông.

- Ôi trời. Bình tĩnh nào, cưng. Cái khăn này chỉ là phụ kiện thôi. Giống như bông tai, dây nịt á. Nó dài và lấp lánh, đẹp thấy mờ đi. – Julie quàng khăn quanh cổ Celeste rồi mỉm cười. – Màu khăn sẽ làm tôn lên màu mắt của em. Bây giờ thì cầm lấy chiếc iPod của chị, nghe các bài nhạc chị đã chọn cho em, và hoàn toàn phớt lờ anh Matt khi anh ấy chở em tới trường. Sau khi ra khỏi xe, em hãy lườm anh ấy một cú chí mạng trước khi sập cửa lại cho chị.

- Sao em phải làm thế ạ? Em không nghĩ đó là thái độ thích hợp đối với việc anh Matt chở em đi học.

Julie mỉm cười.

- Được rồi, quên câu cuối đi. Nhưng ít nhất hãy nghe các bài hát trong iPod.

Celeste ngó qua các bài hát mà Julie đã chép cho mình và nói:

- Nhưng thường thì anh Matty và em chơi trò giải đố và các câu hỏi tư duy trong xe. Em không nghĩ anh ấy sẽ thích chuyện này. Hơn nữa em chẳng biết bài nào trong đây.

- Thỏa thuận thế này nhé. Chị sẽ lo vụ anh Matt, còn em sẽ lo các bài hát trong bảng xếp hạng Top 40. Được rồi, em đứng dậy quay một vòng để chị kiểm tra nào.

Celeste nghiêm túc để yên cho Julie chỉnh lại trang phục của mình. Matt bước vào bếp với chiếc túi đeo chéo trên ngực và một xấp bài in trong tay đúng lúc Julie chỉnh lại ống tay áo cho con bé.

- Chào anh, Matt. – Julie nói. – Hôm nay trông Celeste xinh không?

- Chào em. Celeste lúc nào cũng xinh mà. – Matt vội bước qua chỗ hai người để lấy một trái

chuối trên quầy. – Sao con bé lại quàng khăn vậy?

Julie suýt nữa phì cười:

- Đúng là anh nào em đấy.

Matt lúng búng nói trong lúc miệng nhai chuối:

- Có phải mùa đông đâu. Chúng ta phải đi thôi. Em sẵn sàng chưa?

Celeste gật đầu và xách chiếc ba lô dưới sàn lên.

- Chị có chắc cái khăn này là lựa chọn đúng với em không đấy?

- Em là một cô bé xinh đẹp, em mặc gì thực sự không quan trọng đâu. Chị thích chiếc khăn trên cổ em, nhưng nếu muốn em cứ gỡ nó ra. Em rất xinh, trừ phi mượn áo của anh Matt để mặc. – Julie quay qua phía Matt. – Anh đừng có nghĩ cái quai túi có thể che được dòng chữ trên ngực áo. Em vẫn đọc được đó. – Hôm nay áo anh chàng đề chữ *TÔI là bạn, chỉ có điều giỏi hơn*. – Anh đúng là bước ra từ tạp chí *GQ*, Matt ạ.

- Anh đang cố hết sức đây. Đi thôi, Celeste. Julie này, em có muốn đi quá giang không? Anh chỉ cần rẽ vài phố sau khi thả Celeste xuống, rồi anh sẽ quay về nhà trong vài tiếng đồng hồ trước khi đến trường.

- Không cần đâu, em cảm ơn anh. Vài phút nữa là em phải lên đường rồi. Em đi tàu điện ngầm cũng được mà.

- Chào chị Julie. Cảm ơn chị về cái khăn. Em nghĩ thế. Và mái tóc nữa.

Nói đoạn Celeste nới gót Matt bước ra khỏi phòng.

- Nhạc nữa. Đừng quên nghe nhạc! – Julie gọi với theo. – Chị sẽ gặp lại em sau giờ học!

Julie ngồi xuống bên cạnh bàn bếp và vừa uống cà phê vừa điểm qua lịch học của tuần.

- Chào cháu. – Chú Roger lên tiếng khi bước vào phòng. - Ồ, cháu pha cà phê đấy à? Tuyệt. Chú sẽ làm một cốc cho cô Erin. Cô chú sẽ đạp xe đi làm ngày hôm nay và cô chú có những cái giá gắn cốc cà phê vừa khít với ghi đông.

- Trời hôm nay đạp xe thì tuyệt đấy ạ. – Julie đáp. Quả đúng như thế, hơi ẩm đã bay biến đi mất sau dịp cuối tuần, và nhiệt độ đã giảm xuống một mức dễ chịu là hai mươi tư độ.

- Cháu đang xem gì thế? – Chú Roger hỏi trong khi rót đầy hai chiếc ca giữ nhiệt. – Lịch học của cháu đấy à?

Julie gật đầu.

- Dạ. Hôm nay là ngày học đầu tiên ạ.

Cô Erin lao vào phòng như cơn gió lốc. Cô nai nịt gọn ghẽ trong chiếc quần và áo ngắn tay màu tối, cộng thêm mũ bảo hiểm trên đầu cùng đôi găng tay lái xe.

- Hôm nay cháu có môn gì vậy?

- Giải tích ứng dụng, sau đó là Nhập môn tâm lí học ạ. – Julie đáp. – Hai môn này đều rơi vào các ngày thứ Hai, Tư, Sáu. Nhưng cháu sẽ về nhà sớm và có dư thời gian để rước Celeste, cô chú đừng lo.

- Giải tích ứng dụng á? Chẳng phải cháu đã học cái đó ở trung học rồi sao? – Erin hỏi.

- Cháu đã học Giải tích nâng cao rồi ạ, cái này có vẻ là trình độ kế tiếp. Thứ Ba và thứ Năm thì cháu sẽ có tiết Nhập môn văn học thế kỷ mười tám, sau đó là Kinh tế học của sự nghèo đói tại Hoa Kỳ.

Cô Eric chỉnh lại chiếc mũ bảo hiểm và lấy hai chai nước ra khỏi tủ lạnh.

- Cho học kỳ đầu thì cháu đã chọn những môn lí thú đấy. Roger, mình xong chưa anh?

- Xong rồi. Đừng quên là anh có cuộc họp trừ bị cho chuyến đi tối nay, nên anh sẽ về muộn đấy. Julie, hi vọng ngày học đầu tiên của cháu suôn sẻ. – Chú vỗ vai nó lúc đi ngang qua. – Anh đi lấy đồ và gặp em ở ngoài cửa nhé Erin.

- Cô không rõ Matt sẽ về nhà lúc mấy giờ. Nếu tới sáu giờ tối mà nó chưa về, cháu gọi thức ăn giúp cô ở cái nhà hàng Bulgaria được không? Thực đơn để ở cạnh điện thoại đấy. Họ đã lưu sẵn số thẻ của cô chú rồi. – Erin nhét một lọn tóc vào dưới mũ. – Cứ thoải mái đi nhé, cô nàng sinh viên. – Cô dậm bước đi nhưng rồi dừng lại. – Cô hi vọng câu hỏi này không làm cháu khó xử, nhưng Julie này, cháu có tiền mua sách vở không? Cô biết chúng rất đắt đỏ.

- Cháu vừa nhận được tấm séc hỗ trợ tài chính, với lại nhờ không phải trả tiền nhà nên cháu nghĩ là ổn ạ.

- Có gì cần cô chú giúp cháu cứ hỏi, đừng e ngại nhé.

Julie có thể nghĩ ra một số những chuyện không liên quan tới tiền bạc mà nó cần được hỗ trợ. *Trời ạ, cô có thể cho cháu biết làm thế nào con gái cô lại dính như sam với một người anh trai bằng giấy bìa, không bạn bè, hầu như không ra khỏi nhà và hoàn toàn cách biệt với xã hội không?* Nhưng nghĩ lại, nó không muốn làm hỏng gia đình hạnh phúc của cô Erin, hơn nữa Matt cũng đã nói nó không nên nhắc tới chuyện này với bố mẹ anh, nên nó lại thôi.

- Cháu không thể nghĩ ra được gì ạ.

- Cô nói thật đấy, Julie, cô không muốn cháu thiếu thốn điều kiện học tập. Cứ hỏi cô nếu cháu cần. – Nói đoạn cô tiến đến cửa trước và vội vã ra ngoài. – Em đến đây, anh Roger! Anh nên tranh thủ chạy trước đi, vì đằng nào em cũng đua thắng anh thôi!

Julie bật cười và vội tay cầm lấy tờ *New York Times*. Nó hơi ngạc nhiên vì không thấy căng thẳng đối với ngày đầu tiên học đại học. Háo hức thì có, nhưng căng thẳng thì không hề. Rốt cuộc nó đã tới nơi nó muốn.

Julie nhìn vào bài kiểm tra trước mặt. Rồi, giờ thì nó cảm thấy căng thẳng đây. Từ mùa xuân vừa rồi tới giờ nó chưa phải làm bài kiểm tra nào, và suốt mấy tháng trời nó không hề nghĩ gì tới Toán Giải tích, nhưng chỉ ba giây sau khi bước vào lớp, thầy giáo đã cho nó biết nó có thể bỏ qua Giải tích ứng dụng để học thẳng môn Giải tích nhiều biến số.

Trời ơi trời! Thật khó mà nghĩ tới thứ gì hấp dẫn hơn.

Julie đoán chừng trên trán nó có ghi chữ đạo hàm và hàm hiện, vì chắc chắn nó đâu có đòi hỏi cơ hội này. Nguyên nhân duy nhất khiến nó đăng ký học Giải tích là để giải quyết tín chỉ toán sớm nhất có thể, ai mà muốn nhồi nhét môn Toán vào năm cuối kia chứ?

Julie bắt chéo chân và bắt đầu làm bài kiểm tra xếp lớp. Trong phòng chỉ có một mình nó với người trợ giảng, hình như người này có mặt chỉ để bảo đảm nó không gọi điện cầu cứu cho một anh chàng chuyên toán nào đó. Hoặc là Matt. Nhưng càng làm thì Julie càng thấy thực ra nó không cần hỗ trợ gì. Đúng là một vài câu nằm ngoài năng lực giải quyết của nó, nhưng phần lớn các kiến thức đều ở trong chương trình Toán Giải tích nâng cao ở trung học, hoặc... đâu đó trong đầu nó.

Khi Julie làm bài xong, người trợ giảng cầm lấy tờ giấy thi của nó.

- Tôi sẽ chấm điểm, sau đó giáo sư sẽ gọi cho em hôm nay để thông báo kết quả. Nếu em qua thì môn Giải tích nhiều biến cũng có lịch học y hệt, do đó em chuyển lớp cũng dễ thôi.

- Vậy thì *tuyệt!* Em đang rất muốn đổi đây ạ. – Julie đáp, không buồn che giấu vẻ châm biếm trong giọng điệu của mình. Trong một thoáng nó đã nghĩ không biết có thể từ chối chuyển lớp nếu qua được bài kiểm tra này hay không, nhưng như thế thì hèn quá. Ngay cả khi nó không muốn hiến dâng đời mình cho các trường vector, nó cũng sẽ không thể biện minh được cho việc chọn con đường dễ dàng.

Nhập môn tâm lí học hóa ra lại vui. Dana cũng học cùng với Julie. Tiến sĩ Cooley phụ trách môn này, ông tỏ ra vô cùng nhiệt tình với môn học và thậm chí còn phân phát các tờ biếm họa về sai lầm kiểu Freud kèm theo đề cương khóa học dài ngoằng.

Tiến sĩ Cooley xóa bảng rồi nói với lớp:

- Tôi biết đây là một nhóm đông, và tôi không muốn ai bị bỏ rơi hết. Các bạn đều có thông tin liên hệ cũng như giờ giấc làm việc của tôi. Hãy sử dụng chúng. Tôi muốn nghe các bạn nói. Tôi muốn giúp các bạn. – Ông quay lại và chống tay vào hông. – Tôi thích giảng dạy, tôi thích sinh viên, và tôi thích nghe các bạn nhiều như các bạn thích nghe tôi.

Khi hết giờ học, Julie và Dana nhanh chóng rời khỏi giảng đường.

- Mình không thể chịu nổi những lớp đông như thế này. – Dana than thở. – Mấy môn học bắt buộc này lúc nào cũng đông như kiến. Chỉ mong cho đến lúc được vào lớp Tâm lí học tiến hóa cùng với khoảng độ... năm sinh viên khác.

- Cậu muốn theo ngành tâm lí à? - Julie hỏi.

Dana vuốt lại chỗ tóc mái đã thẳng sẵn của mình và chùi những vết mascara không tồn tại ở bên dưới mắt.

- Mình đã biết chuyện đó từ mấy năm trước. Ba mẹ mình đều là nhà tâm lí. Whitney có chương trình giảng dạy rất tốt, và tiến sĩ Cooley là một người có tiếng trong ngành. – Dana liếc nhìn đồng hồ đeo tay. – Chết rồi, mình có hẹn với Jamie ở quán cà phê từ mười phút trước. Mình quên mất giờ học môn này lâu cỡ nào. Cậu đi cùng chứ?

- Mình cũng muốn, nhưng giờ mình phải về nhà lấy xe đi rước Celeste. Để lần tới nha?

- Nói là phải giữ lời đấy. – Dana dùng một tay cài nút áo khoác, tay kia chỉnh lại ngay ngắn mấy tập tài liệu. – Gọi mình sau nhé.

Lúc Julie về tới nhà, thay đồ và tổng Finn Phẳng vào trong xe thì nó đã trễ vài phút so với giờ rước Celeste. Lúc chờ đèn giao thông, nó rửa thầm. Bình xăng gần cạn tới nơi rồi. Báo động

đỏ. Cây xăng duy nhất mà nó biết nằm ở hướng ngược lại, nhưng tới đó đổ xăng ngay bây giờ còn có lí hơn là hi vọng đi ngang một cây xăng khác trước khi cạn sạch bình. Quay đầu xe ở một nơi không được phép có vẻ là cách tốt nhất để nó gia nhập giới lái xe ẩu của Boston. Nó phóng xe trên đường, rửa thăm mỗi lần gặp đèn đỏ, rồi tắt vô cây xăng.

Khi Julie ấn vòi bơm vào miệng bình xăng, nó vừa tức vừa sợ. Hôm nay là ngày đầu tiên nó chính thức phụ trách Celeste, vậy mà nó đã kịp làm hỏng việc. Celeste không phải là đứa dễ dàng cho qua khi nó tới trễ. Không phải là Julie không đoán được phản ứng của Celeste trước sự thay đổi về lịch trình, nhưng nó không muốn nghĩ tới điều đó. Nó bồn chồn gõ nhịp chân trong khi các con số trên trụ bơm xăng nhảy múa. Không lẽ nó chọn đúng trụ bơm chậm nhất toàn quốc hay sao? Chắc chắn là vậy rồi. *Coi nào, coi nào*, nó giục thăm trong bụng. Đường như xăng chỉ chảy vào thùng từng giọt một. Ai đã để bình xăng cạn sạch vậy nè? Sau thời gian chờ đợi dài vô tận, cuối cùng nó cũng đổ được chục lít xăng.

Nó ngồi vào xe và loay hoay với chiếc chìa khóa. Sao nó run dữ vậy ta? Celeste sẽ ổn thôi mà. Đằng nào cũng đã trễ rồi, và chẳng thể trách ai được. Ngoại trừ... Finn Phẳng.

- Tôi đã được cảnh báo về cái trò không chịu đổ xăng của anh! – Julie gắt lên. – Không chỉ có vậy, anh thật cứng nhắc, không phải theo nghĩa có kỷ luật, mà là theo nghĩa đen. Mất quá nhiều thời gian để đưa anh vào xe, trong khi anh chẳng hỗ trợ chút nào. Tôi không muốn nghe bất cứ lời phàn nàn nào về việc tôi làm vai anh đụng vô cái bánh xe dự phòng, được chứ, Phẳng lì? Cứ vậy mà chấp nhận đi.

Julie phóng xe ra khỏi cây xăng và lao tới trường của Celeste. Nó đánh xe vào làn đường đưa đón học sinh lúc này đã gần như trống trơn và đập thẳng, làm chiếc Volvo rít lên ồn ào. Không thấy Celeste đâu hết. Julie có thể nghe thấy giọng nói của Matt vang vọng trong đầu. *Celeste khá là khuôn phép đấy... Em không thể hứa được điều gì. Ai mà biết chuyện gì có thể xảy ra khi Julie tới trễ như vậy? Nó vẫn còn chưa biết được điều gì đã khiến con bé suýt khóc tối hôm trước ở trong phòng Finn, nhưng việc tới trễ và không đúng lịch trình chắc chắn là trầm trọng hơn thế.*

Julie bước ra khỏi xe và lao lên vỉa hè phía trước ngôi trường.

- Celeste ơi! – Nó gọi, tay luồn vào tóc trong khi quét mắt nhìn một nhóm bé gái đang ngồi trên cỏ và cảm thấy tim mình đập dồn. Thật tức cười khi nó phát hoảng vì chuyện trễ giờ đi rước một người nào đó. Vài học sinh lẻ tẻ đi bộ ngang qua chỗ nó. – Celeste! – Julie gọi to hơn. – Này! – Nó tìm lấy chiếc áo hiệu Nine Inch Nails của một thằng nhóc đầu đinh. – Em có thấy Celeste Watkins đâu không?

- Con nhỏ tóc vàng ă nói lập dị á?

Julie nheo mắt và siết áo thằng nhỏ chặt hơn.

- Nè nhóc, chị chấp nhận câu nói hỗn hào của nhóc chỉ bởi vì chị không có thời gian cãi lộn. Đúng là Celeste đó, thằng nhóc đầu đình xấc xược làm ba mẹ mất mặt kia. Con bé ở đâu?

- Nó ngồi kia. – Thằng nhóc hất đầu về phía lối đi có mái che chạy dọc theo tòa nhà. – Nhưng chị có thể mặc kệ nó để đi chơi với tụi này. – Đám bạn của thằng bé cười phá lên và giả tiếng mèo kêu.

- Nghe cũng hay đó. Chị cũng bị nhóc thu hút dữ lắm, nhưng nguy cơ cái tay chị bẻ gãy đầu nhóc đang tăng lên theo từng phút đây. Vậy nên chị xin lỗi nghe. – Julie thả áo thằng nhỏ ra và bỏ đi. *Thằng ngu.*

Nó khum tay trên mắt để che nắng trong khi bỏ đi tìm Celeste, cuối cùng nhìn thấy con bé ngồi trên một băng ghế đá. Con bé đang đặt tay trong lòng và cúi gằm mặt. Chuyện này còn tệ hơn cả Julie tưởng. Nếu Celeste bị khủng hoảng, chắc Julie sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

- Celeste! – Julie vẫy tay. – Celeste ơi! – Ôi không. Thậm chí con bé không buồn nhìn Julie. Nó bước lại gần hơn. – Chị xin lỗi. Anh Matt quên không đổ xăng, nên chị tới trễ, và...

Julie dừng lại, một nụ cười tự hào nở rộng trên môi. Thật ra Celeste không phải đang rơi vào trạng thái khủng hoảng, mà con bé đang nghe nhạc từ chiếc iPod của Julie. Lại còn nhịp chân nữa chứ. Sự lo lắng của Julie quả là thừa thãi.

Cuối cùng Celeste ngẩng đầu lên.

- Ôi, em xin lỗi chị, Julie! – Con bé nói lớn tiếng. – Em thích mấy bài nhạc của chị quá!

Julie cười khúc khích và đặt một ngón tay lên môi.

- Khẽ nào. – Nó nói.

- Ô. – Celeste gỡ tai nghe xuống. – Em nói to quá phải không? Em xin lỗi. Em đã bật tiếng thật to, và mọi thứ dường như biến mất hết. – Con bé ngập ngừng. – Hay lắm ạ.

- Đừng lo về chuyện đó. Không có ai ở đây đâu. – Julie cầm túi của Celeste lên. – Đi nào. Chị muốn ghé thử một tiệm cà phê gần nhà. Ghế rộng thoải mái, trang trí lập dị, đồ uống bí hiểm. Có lẽ hay.

Celeste chậm rãi đứng dậy và đi theo Julie ra xe.

- Hay là chị đưa em về nhà trước rồi chị đi uống nước một mình?

- Không. – Julie đi tiếp. – Cả ba chúng ta sẽ cùng đi. – Nó nghe thấy tiếng chân của Celeste phía sau lưng bỗng gấp rút hơn. – Phải, cả ba chúng ta. Có gì đâu mà lo. Em đi nhanh lên, không là em phải trả tiền đó.

- Chị có cách tiếp cận thật khác thường, Julie à. – Celeste bắt kịp nó. – Nhưng em sẽ chơi tới cùng.

- Tốt thôi. Cả Finn Phẳng cũng vậy.

Chương 11

Matthew Watkins *“Chữ viết liền” nên được đánh vắn... thôi bỏ đi. Trò đùa này thật ngớ ngẩn.*

Finn Chúa tể *Đang cân nhắc chuyện làm diễn viên phim cấp ba tự do. Sẽ là những tựa đề như “Ôi, em yêu dấu” hoặc “Chim ác là của anh”. Chém không?*

Julie Seagle *Định nhái giọng Boston, nhưng nghe sao giống bác Robin Williams hơn là anh Matt Damon. Mòè! Thành công thật là không thành.*

Julie tựa người vô quầy và ngược nhìn tấm bảng thực đơn viết bằng phấn của tiệm Java Genius.

- Tôi cần một ly cà phê đá đánh bọt pha sô cô la. – Nó nói với giọng trịnh trọng.

Người thanh niên ở sau quầy khoanh tay.

- Tức là một ly Frappuccino?

Julie chặc lưỡi.

- Gần như vậy. Nhẹ hơn một chút xíu. Thứ gì đó giống với... tôi không biết nữa...

Anh ta thở dài.

- Món Coolatta của Dunkin' Donuts chứ gì?

- Chính xác!

Người pha chế đặt hai cánh tay lên quầy và chồm người về phía Julie, mỉm cười đáp:

- Bọn anh có loại Mocha Heatbuster mà anh chắc em sẽ thích. Còn bạn em thì sao? Hay là các bạn? – Anh ta chỉ về phía chiếc ghế dài cạnh cửa sổ, nơi Celeste đang ngồi thẳng người và Finn Phẳng đứng bên cạnh, mặt hướng vào trong phòng. Ít nhất thì hiện tại cũng không có ai trong tiệm, và Finn Phẳng có thể dễ dàng bị nhầm với một hình cắt 2D quảng cáo cho nước uống vitamin nếu có người khác xuất hiện.

- Vâng, anh cho hai ly sinh tố. Một sữa chua xoài cho anh kia và một sô cô la chuối cho em bé. – Julie nói tỉnh bơ.

Anh ta nhìn vô mắt Julie, cố gắng không bật cười khi hỏi lại:

- Hết chưa?

- Tạm thời như vậy đã. Bọn em có thể uống thêm gì đó. Thật ra thì, một trong số bọn em *thật sự* rất cần uống một chút. Hai người kia cũng khó chiều lắm, nhưng bọn em sẽ cố kiềm chế.

- Anh quen rồi. Ở đây gặp đủ loại người mà. Nói cho cùng, đây là Cambridge.

Julie nhìn anh ta pha chế đồ uống. Anh ta có hai cánh tay thật đẹp. Nó buộc phải cụp mắt xuống khi anh ta quay lại. *Ôi trời*. Anh ta còn có nhiều thứ khác cũng rất đẹp. Mái tóc đen kiểu cọ và đôi mắt xanh lá cây có hề gì.

Nó thò tay vào ví, nhưng anh ta ngăn lại và hất đầu về phía Finn Phẳng.

- Đừng bận tâm. Người khách đặc biệt của em đãi cả ba mà.

Julie lưỡng lự. Finn Phẳng chết giấm đang làm hỏng màn چرا cắm của nó.

- Cám ơn, anh... ơ... ?

- Seth.

- Seth. Cám ơn anh, Seth. Em là Julie. – Nó hắng giọng và cố tìm lí do giải thích cho việc mình đi uống cà phê với một anh chàng 2D. Nói với anh ta rằng cô em gái mười ba tuổi cần

phải mang theo phiên bản phẳng của anh trai mình mọi nơi không phải là một điều không ngoan cho lắm. – Em đang làm một thử nghiệm cho lớp tâm lí. Ghi nhận phản ứng của mọi người trước sự hiện diện của một hình cắt kích thích thật, trong nhiều hoàn cảnh khác nhau.

- Đương nhiên rồi. – Anh ta lùi lại và dang rộng hai tay. – Trong trường hợp đó thì, anh đang làm tốt chứ? Thôi nào, tiêu chí đánh giá là gì thế? Anh có qua được không?

Julie vén tóc ra sau tai và cố tỏ ra nghiêm túc.

- Thực ra vấn đề không phải là làm tốt hay làm dở. Chỉ là một sự thu thập dữ liệu khách quan thôi. – Nó cầm lấy đồ uống và không thể không nhoẻn miệng cười. – Nhưng cho đến giờ thì anh làm tốt lắm.

- Nhẹ cả người. – Seth nói. – Em có muốn anh bưng đồ uống giúp không? Anh chàng đi cùng em có vẻ chẳng được tích sự gì. Ngày nay trai ga lãng chết sạch rồi, anh đoán thế.

- Anh ta cũng tùy lúc thôi à. Lúc này thì có vẻ không ổn lắm. Mà thật ra anh ta không phải là *khách* của em đâu.

- Vậy là đồng nghĩ với việc em chưa có bạn trai?

Julie nháy mắt.

- Em nghĩ còn hơi sớm để anh hỏi em câu đó.

- Nói vậy là hiểu rồi.

Celeste đang ngồi ngay đơ trên mép chiếc ghế dài bọc nhung màu tím. Một nhánh lá của cây sung trồng trong chậu đu đưa ngay trên đầu con bé. Seth đặt món sô cô la chuối xuống bàn trước mặt Celeste rồi giơ ly sinh tố xoài ra.

- Anh có nên...

- Anh cứ đặt nó xuống bàn. – Julie khuyên.

- OK. Chào em. – Anh ta nói và chìa tay cho Celeste. – Anh là Seth.

Celeste đang hít thở thành tiếng, nhưng con bé cũng bắt tay anh chàng.

- Celeste.

- Không phiền nếu anh ngồi xuống chứ?

Celeste nhìn anh ta một lượt.

- Em nghĩ quyết định tùy vào chị Julie. Anh đang để ý chị ấy, đúng không? – Con bé nói tỉnh rụi.

- Anh nghĩ còn hơi sớm để em hỏi anh câu đó. – Seth đáp, và đến lượt mình nháy mắt với Julie. – Nhưng câu trả lời là đúng.

- Cứ để anh ấy ngồi cùng. Chị tin chắc anh ấy sẽ có khách ngay thôi, lúc đó chị em mình tha hồ nói xấu sau lưng anh ấy. – Julie ngồi xuống bên cạnh Celeste và nhấp thử đồ uống của mình. – Đối với một món đồ uống pha từ cà phê, cái này cũng không tồi.

- Vậy em sẽ là khách hàng thường xuyên chứ? – Seth ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện hai chị em. – Hay là tất cả bọn em? Anh sẽ không phiền nếu được hai cô nàng xinh tươi và một anh chàng vô hại ghé tiệm hàng ngày.

Julie làm bộ bĩu môi.

- Celeste, hình như anh ta đang để ý em kìa.

Celeste đỏ mặt và vội vã với tay lấy món đồ uống. Chiếc kẹp trên tóc con bé vẫn ở nguyên chỗ, và với trang phục phù hợp, Celeste chẳng những có vẻ ngoài đúng với độ tuổi mà còn rất xinh nữa.

- *Chị này.* – Con bé khẽ phụng phịu, nhưng giọng nói đã vui vẻ hơn. Nó không giấu niềm vui khi được khen.

Seth bật cười và cúi người về phía trước, hai tay thả lỏng trên đôi chân.

- Ái chà, giá như anh trẻ hơn vài tuổi thì chắc chắn rồi. Nhưng anh đành phải nhắm vào chị Julie thôi. Em nghĩ sao, Celeste? Em có nghĩ chị ấy sẽ đi chơi với anh không?

Màu da bình thường đã trở lại trên đôi má của Celeste. Con bé nhìn anh chàng một cách nghiêm túc.

- Anh bao nhiêu tuổi ạ?

- Mười chín.

- Anh làm việc toàn thời gian ở đây à?

- Anh là sinh viên năm thứ hai đại học Boston. Anh làm ở đây vào một số buổi chiều trong tuần, và đôi khi cả cuối tuần nữa. Anh đang học ngành chính trị. – Seth nói, hoàn toàn chấp nhận màn thẩm vấn của con bé.

Celeste bắt đầu tuôn ra hàng đống câu hỏi. “Nhà anh ở đâu?” “Bạn cùng phòng của anh có tử tế không?” “Anh có nuôi thú cưng không? Anh có nuôi thú cưng ngoan không?” “Anh lái xe có đèn hoàng không?” vân vân và vân vân.

Seth trả lời mọi câu hỏi một cách thấu đáo và trân trọng. Anh chàng ở trong ký túc xá của đại học Boston, có một người bạn cùng phòng, vốn là một sinh viên chuyển từ Nebraska tới và cho đến hiện tại chưa tỏ ra không biết cách cư xử. Không có thú cưng nào hết, vì nhà trường không cho nuôi, nhưng anh rất muốn nuôi một chú heo mọi. Anh chỉ mới có một chiếc vé phạt chạy quá tốc độ (bốn mươi trên đoạn đường giới hạn ba mươi dặm một giờ). Anh đã đóng phạt ngay và chưa bao giờ gây tai nạn.

- Ở Boston này không gây tai nạn là chuyện lạ. Anh muốn có thêm điểm thưởng cho điều đó

- Em ghi nhận. – Celeste nói.

- Thôi được, vậy là nhiều lắm rồi. – Julie cắt ngang màn thẩm vấn. Nó không thể không nhận ra sự trớ trêu khi con bé Celeste lại là đưa đi đánh giá sự ổn định tâm lý của người khác. – Chị nghĩ chúng ta đã xác định anh Seth không phải là một anh chàng tâm thần.

- Có vẻ là vậy thật. – Celeste đồng tình. – Em nghĩ chị nên đi chơi với anh ấy.

Seth vỗ tay.

- Thật á? Vậy là anh có một phiếu thuận. Anh cần thêm một phiếu nữa. Thuận hay chống? Thuận hay chống đây?

- Thuận, tại sao không nhỉ? – Julie đồng tình.

- Tuyệt! – Seth giơ ký hiệu chiến thắng. – Tối thứ Sáu được không? Bảy giờ nhé?

- Được. – Julie đáp.

- Vậy là một cuộc hẹn hò thực sự, đúng không? – Celeste hỏi. – Anh sẽ không đưa chị ấy tới một bữa ăn nhậu vớ vẩn trong ký túc xá, đúng không?

- Không. Chắc chắn là không. Anh hứa đấy. Anh sẽ dẫn chị Julie tới một nơi rất hay. Ăn tối và sau đó là một thứ gì khác để tới đó sẽ tính.

- Cửa tiệm Java Genius bật mở và một đoàn khách kéo vào. – Anh phải đi tiếp khách đây, anh có thể gọi em sau được chứ? – Seth lôi điện thoại ra và lưu số của Julie. – Anh mừng là mấy chị em đã tới đây hôm nay. Dễ thương hơn bà cô tiếng Anh chán ngắt đi cùng mẹ trước đó rất nhiều. Julie này, anh sẽ gọi cho em sớm thôi. – Nói rồi Seth quay trở lại với công việc ở sau quầy.

Hừm, Julie đã có một cuộc hẹn. Nó mỉm cười và gác chân lên bàn. Seth có thể sẽ muốn có một lời giải thích về Finn Phẳng, nhưng có vẻ anh chàng là người tử tế, và nó có thể hình dung anh chấp nhận vấn đề của Celeste. Nó vẫn chưa rõ lắm về quy mô của vấn đề Finn Phẳng. Thôi thì, ít ra anh ta cũng đủ hấp dẫn trong bộ dạng bìa cứng.

- Chúng ta có thể đến đây và cùng nhau làm bài tập vào các buổi chiều. Chỗ này khá yên tĩnh. – Julie đề nghị.

- Chuyện đó có thể cân nhắc. – Celeste đứng dậy và xem xét mấy cuốn sách bìa mềm được đặt trên một chiếc kệ. – Chị có nghĩ chị sẽ yêu anh Seth không?

- Chị không biết. Chị mới biết anh ấy chừng hai chục phút thôi mà. Cái đó em không biết liên được đâu. Ít ra chị cũng không nghĩ như vậy.

- Chị đã nói chị không thích sự tầm thường. Làm sao chị biết anh ấy không tầm thường? Biết đâu anh ấy hóa ra nhạt nhẽo và chán ngắt. Hay tệ hơn là, biết đâu anh ấy sẽ khiến chị đem lòng yêu rồi đột ngột biến mất và làm tim chị tan nát.

- Em có thái độ tích cực ghê. – Julie nhún mày đáp. – Tất cả mới chỉ là những khả năng thôi, nhưng dù sao chị cũng nghĩ sẽ cho anh ấy cơ hội. Cũng đáng đánh liều lắm.

- Em không biết nữa.

Julie ngồi sâu hơn trên ghế.

- Chị đâu phải chuyên gia. Làm sao chị biết hết về bạn trai và tình yêu được đây? Cách duy nhất để học là phải thử.

- Em thấy chị thật can đảm. Không biết sợ là gì. – Celeste lấy một tập truyện ngắn và bắt đầu ngồi xuống đọc. – Em nghĩ việc chúng ta có cái để đọc ở đây là dấu hiệu tốt. Không gian nơi này khá mời gọi.

Julie rút điện thoại ra kiểm tra email.

- Ê, anh Finn viết thư này. Có cả hình nữa.

Celeste háo hức chồm người nhìn màn hình.

- Anh ấy nói gì thế ạ? Nhanh lên chị! Anh ấy đang ở đâu?

- Hình như anh ấy đang đi lặn. Coi nè. – Julie nghiêng màn hình để Celeste có thể trông thấy mấy tấm hình chụp Finn với bộ đồ lặn, ống thở, mặt nạ và bình dưỡng khí. Anh đang chào ống kính máy ảnh trong một tấm hình, và nháy ra khỏi thuyền ở một tấm khác. Tấm thứ ba được chụp dưới nước. Finn được vây quanh bởi hàng đồng cá.

Celeste và Julie yêu quý,

Lúc này anh đang bận, nên viết cho hai em cùng một nội dung. Chấp nhận vậy đi! Bây giờ hai em có thể gọi anh là Người nhái. Nghe rất giống tên của mấy anh chàng siêu anh hùng, nên anh mong hai em cho thấy một sự kính nể thích hợp. Kỹ năng của anh bao gồm bỏ đồ kẹp mũi, bơi với tốc độ của Thế vận hội để chạy trốn cá mập, và thu thập mẫu cát ở những chỗ khó chịu trên bộ đồ lặn giữ nhiệt của anh. Đừng có ghen tị nhé, không ai có thể mạnh bằng anh được đâu. Năng lực trong tương lai hồi sau sẽ rõ.

Finn

Celeste rạng rỡ hẳn lên.

- Chị thấy anh Finn có vui tính không? Em rất yêu anh ấy.

- Anh Finn không bao giờ gọi điện về nhà để nói chuyện với em à? – Julie hỏi.

- Không ạ. Không hề. – Celeste nói dứt khoát. – Em đã yêu cầu anh ấy làm thế. Như vậy sẽ dễ dàng hơn đối với em. Em muốn đợi để được trực tiếp nói chuyện với anh ấy kia.

- Chị có thể hiểu được điều đó. Ít ra em cũng có những bức thư và hình chụp này, đúng không nào?

Cửa tiệm cà phê lại mở, thêm nhiều khách hàng bước vào. Hai bàn tay cầm sách của Celeste chột cứng lại.

- Bây giờ em muốn về nhà. – Con bé nói. – Em cần phải về nhà. Ngay lập tức. *Ngay. Lập tức.*

- Tất nhiên rồi, nếu đó là điều em muốn. – Julie đứng dậy và bắt đầu nhắc Finn Phẳng lên.

- Để em làm. – Celeste rít lên. – Để em làm.

- Thỉnh thoảng có nói tắt một chút sẽ không giết bạn được. – Julie lăm bắm.

Nó cầm lấy mấy món đồ uống trong khi Celeste di chuyển một cách cứng nhắc, bùng theo Finn Phẳng với sự vụng về thường lệ. Julie bước tới, đi ngang qua chỗ hai thằng bé và hai con bé đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa ra vào. Chúng đang nhờ một đứa bạn xếp hàng gọi đồ uống. Tim Julie chùng xuống. Chắc hẳn mấy đứa là nguyên nhân khiến Celeste đột ngột muốn ra về. Nó co rúm người lại trong khi giữ cửa và nhìn Celeste cứng nhắc bước qua chỗ bọn trẻ, cẩn thận tránh nhìn vào chúng. Nó hi vọng bọn trẻ kia đã kịp vẽ ra một sự giải thích đúng mực về Finn Phẳng. Ưu điểm của việc sống tại một thành phố lớn là những chuyện kỳ lạ có thể được trông thấy ở bất kỳ nơi nào. Biết đâu trên tàu điện ngầm và trong các lớp học tại Harvard cũng có những anh chàng bằng bìu cứng hiện diện. Nhưng một thằng nhóc đã nhìn vào tấm hình của Finn và khêu con nhỏ kể bên để chỉ cho nó thấy. Con bé quay lại nhìn và cười rúc rích, mắt mở to nhạo báng.

Celeste đi thật nhanh qua Julie để ra vỉa hè.

Tại nó là bạn cùng trường của con bé, Julie tin chắc như vậy. Nó quay về phía Seth đứng trong quầy và vẫy tay.

- Cảm ơn anh đã cho em mượn tấm hình để trang trí vở kịch. – Nó nói thật lớn tiếng. – Em sẽ trả lại nó nguyên trạng!

Seth nhìn Julie thắc mắc, rồi chậm rãi gật đầu.

- Ờ, tất nhiên rồi. Đừng có làm hư nhé, nếu không em sẽ bị mất tiền thế chân đó.

Julie đóng cửa lại và đuổi theo Celeste.

- Em biết tội nó hả? Mấy đứa nhỏ ấy?

Con bé nhún vai.

- Em biết tội nó phải không? – Julie mở khóa chiếc xe và cầm lấy Finn Phẳng từ tay Celeste.

- Chắc vậy. – Con bé đáp gọn băng, rồi chui vào ngồi ở ghế hành khách và sập cửa lại.

Julie nhẹ nhàng đặt Finn Phẳng vào trong xe rồi đóng cửa lại. Nó từ tốn đi ra phía trước, cổ

nghĩ ra điều gì đó để nói.

Celeste chấp tay lại.

- Hôm nay em phải bắt đầu làm bài lịch sử, nên chị em mình về nhà thôi.

- Chúng ta đang về đây. – Máy xe nổ ầm ỉ. Trời ạ, có ai đem cái xe này đi bảo trì định kỳ không vậy?

- Em còn chưa biết phải làm đề tài nào, nên chúng ta cần phải về nhà ngay.

- Chúa ơi, Celeste, chúng ta đang về mà!

Celeste xụ mặt, lôi trong túi ra chiếc iPod của Julie. Con bé đeo tai nghe rồi quay mặt đi.

Julie mỉm cười. Ôi trời, *chuyện đó* thật bình thường dễ sợ.

Chương 12

Matthew Watkins *Chuyến thăm O.K Corral cũng... hừm...*

Finn Chúa tể *Tôi ♡ bạn, nhưng tôi không có “♡” bạn đâu nha.*

Julie Seagle *Một ly espresso chỉ chứa 1/3 lượng caffeine của một tách cà phê cỡ vừa, các bác sang chẳng cứ việc chém. Ngày nào em cũng có dư caffeine so với các bác hết nhé. Tất nhiên, em không thể vờ như mình là người khổng lồ khi uống chiếc tách “không hề khổng lồ”, nhưng em sẽ liệu được.*

Julie nhìn chiếc đồng hồ trong phòng Matt. Nó vẫn còn nửa tiếng đồng hồ rảnh rang trước khi được Seth tới rước. Vậy nên nó qua phòng Matt ngồi chơi. Cho tới lúc này anh chàng không nói năng gì nhiều, nhưng ít nhất anh cũng không tỏ ra bức mình khi bị làm phiền. Celeste đang đọc cuốn *Đại gia Gatsby* cho Finn Phải nghe, cô Erin đi ăn tối với các bạn đồng nghiệp, và chú Roger đã bắt đầu chuyến đi nghiên cứu tôm. Cả nhà đều đã quen với các chuyến đi thường xuyên của chú, nên không ai làm trầm trọng hóa việc chú lên đường. Tuy nhiên, Julie cũng kịp nhét một tấm thiệp “*Lên đường bình an!*” vào cặp táp của chú.

Đúng như đã hứa, Seth gọi cho Julie vài ngày sau khi họ gặp nhau để biết đường đến nhà. Anh sẽ dẫn nó đến một nhà hàng ở khu mua sắm, sau đó tới nhà hát Omni, nằm trong viện bảo tàng khoa học.

Nó nằm xuống giường của Matt và cố gắng đọc cuốn *Candide* của Voltaire. Thật khó để tập trung khi biết Seth sắp đến. Julie chưa bao giờ có một cuộc hẹn long trọng với ai trước đây. Không phải là hai đứa sẽ đi tới một chỗ nào đó trang trọng, chỉ là nó cảm thấy hơi cổ hủ khi lên lịch hẹn và được một chàng trai tới rước. Hồi ở trung học, chủ yếu tụi nó chỉ đi chơi cho vui. Mọi thứ rất bình thường và khá vô nghĩa, chủ yếu dựa trên tính chất tiện lợi. Cuộc hẹn này cho nó một cảm giác khác. Seth đã chủ động ngỏ lời mời đưa nó đi, và Julie thích như thế.

Nó quan sát Matt nhìn màn hình một cách nghiêm trang, như thể anh chàng sắp sửa có một phát hiện đột phá giúp anh thắng giải Nobel hay gì đó. Thôi thì, nếu anh được giải, nó sẽ kiên quyết lôi anh đi mua đồ để có thể xuất hiện tại lễ trao giải trong một thứ gì đó khác với áo thun đang mặc.

- Anh Matt?

- Hử? – Anh hờ hững đáp.

- Cùng nói về lựa chọn trang phục của anh cho buổi tối đi nào.

Matt chạm tay vào bàn rê chuột vài lần.

- Thế à? Em muốn thảo luận khía cạnh nào?

- Hãy xem nó thăm tới mức nào.

- Mở đầu chẳng hứa hẹn gì cả. Nghe như em đã mặc định sẵn trong đầu về điều em cảm nhận, anh tin chắc sẽ chẳng còn gì để bàn luận.

Julie chuyển sang nằm nghiêng.

- Em muốn biết anh nghĩ gì khi chọn cái áo này. Hãy đối diện với vấn đề đi, có cả ngàn lựa chọn trang phục cho anh, và mặc dù có rất nhiều kiểu áo có thể làm anh đẹp hơn, anh lại đi chọn cái áo này. Vậy nên em muốn biết điều gì đã dẫn anh tới quyết định mua nó. Sẵn sàng chưa? Bắt đầu nào.

Matt lùi chiếc ghế xoay ra khỏi bàn làm việc và quay về phía nó, hai lòng bàn tay đặt trên đầu gối.

- Cái áo in chữ *Kẻ lập dị*. Còn gì để nói nữa?

Julie nhìn hàng chữ in trên áo lần nữa và rên rỉ.

- Cái áo có tông màu xanh khá đẹp. Em công nhận điều đó. Ngoài ra em không nghĩ nó đưa ra nhiều thông điệp tích cực về anh.

- Nó thông báo một cách tích cực rằng anh là một kẻ lập dị.

- Ha ha. Vui ghê.

- Em có thể nghĩ điều đó không hấp dẫn, nhưng nó còn có thể tệ hơn. Ít ra anh không phải một con mọt sách nghiện kiểu chữ.

- Nghiện gì cơ?

Matt mỉm cười đáp:

- Em biết đấy. Những người mê mẩn các kiểu chữ. Có những người tới rạp chiếu phim và nhảy dựng vì mặc dù bộ phim lấy bối cảnh năm 1926, nhà hàng làm nền ở một số cảnh phim lại có mái hiên vẽ kiểu chữ Arras Bold vốn chỉ được chế ra vào năm 1991, chứng tỏ các nhà sản xuất phim quá ngu và nên bị bắn bỏ.

Julie lắc đầu.

- Anh nói xạo. Chẳng có ai bận tâm về chuyện tào lao đó.

- Anh nói thật mà. Em nhìn này. – Matt cầm chiếc máy tính xách tay lên và ngồi xuống giường bên cạnh Julie. – Chỉ cần tìm một phát là ra ngay bằng chứng em cần. – Trong vài giây anh đã lôi ra cả ngàn kết quả tìm kiếm cho thấy sự tồn tại của những kẻ nghiện kiểu chữ. – Thậm chí họ còn có áo cho mình.

- Áo ghi gì thế? *Tôi nghiện kiểu chữ* à?

- Không. Áo chỉ để chữ *Helvetica*, vốn là tên một kiểu chữ nổi tiếng và được nhiều người yêu thích. Nhưng nó dùng kiểu chữ Comic Sans mà dân nghiện kiểu chữ tuyệt đối ghét.

Julie vỗ tay lên trán.

- Khoan đã, có những kiểu chữ được và không được thích à?

- Đối với một số người thì đúng vậy. Xem thử nhé. Có một hội thảo về kiểu chữ mang tên TypeCon. – Anh mở một trang mạng mới. – Rất tiếc là lịch trình của hội thảo kế tiếp chưa được đưa lên, nhưng những tham luận trước đây có bài này: “Mổ xẻ nét chữ: Phân tách các phần của thân chữ thành những thành tố lắp ghép cho một mẫu chữ căn bản linh hoạt.” Julie, em sẽ không muốn bỏ lỡ buổi hội thảo này đâu. Anh nghĩ em nên đăng ký sớm để có thể dự khán tất cả những bài tham luận hay nhất.

Julie làm bộ quan tâm vào trang mạng.

- Đương nhiên rồi. Giấc mơ cả đời của em là được tham gia vào một hội thảo về kiểu chữ, và em sẽ không tha thứ cho mình nếu bỏ lỡ hội thảo năm nay. Cảm ơn anh đã nhắc nhở kịp thời. – Nó đặt tay lên cánh tay Matt và nhìn anh một cách nghiêm túc. – Matthew, giờ anh thú nhận đi. Anh có phải là một tay mọt sách nghiện kiểu chữ kín đáo không? Anh có đi dự những hội thảo này không? Em hứa là sẽ vẫn giữ nguyên sự tôn trọng dành cho anh. Thôi được, em sẽ cố gắng giữ kín, nhưng tốt hơn anh nên trút bỏ gánh nặng và sống thật với chính mình. Việc che giấu sự thật sẽ chỉ làm hỏng sự phát triển cảm xúc của anh thôi.

- Chứ không phải nó đã hỏng rồi à?

- Đúng vậy.

Matt nhú mày.

- Ờ, xin lỗi làm em thất vọng. Anh không phải là một con mọt sách nghiện kiểu chữ. Em có thể email cho anh với kiểu chữ Papyrus, anh sẽ không quan tâm đâu.

- Tốt. Một tối nào đó, lúc anh đang bận nghiên cứu ở trường, nếu anh nhận một thông điệp than thở và cầu cứu của em về bài tập Giải tích nhiều biến, em sẽ không muốn nghe bất cứ lời phàn nàn nào về kiểu chữ em sử dụng đâu đấy.

- Em đang học Giải tích nhiều biến à? Tuyệt đấy!

Julie nằm vật ra giường.

- Không, nó không tuyệt gì cả. Nhà trường phát hiện ra em đã học Giải tích ở trung học, họ đã bắt em làm một bài kiểm tra, và xui xẻo là em đã qua. Vậy nên bây giờ em mới kẹt.

- Anh sẽ rất vui mừng giúp em nếu em cần.

- Em sẽ ghi nhớ lời anh. – Điện thoại của Julie đổ chuông. Nó với tay tìm điện thoại trong chiếc ví dưới sàn. Là Seth gọi. Biết đâu anh chàng đang bị cảnh sát giữ và nó sẽ buộc phải thảo

luận về các thể loại người lập dị cho đến hết tối. Nó bắt máy. – Chào anh, Seth.

- Julie hả? Anh đang ở trên đường nhà em, nhưng các ngôi nhà ở đây đều có bờ rào và anh không thấy số nhà đâu cả.

- Anh đừng lo. Em sẽ ra ngoài.

- Tuyệt. Anh đang rất muốn gặp em đây.

- Em cũng vậy. Hẹn anh sau một phút nữa. – Nó gác máy và bước xuống giường.

Matt quay về bàn làm việc, đặt lại máy tính trên bàn và chỉnh ghế.

- Em định đi đâu thế?

Julie thở dài và khoát tay chỉ một lượt từ trên xuống dưới cơ thể mình.

- Trang phục nóng bỏng và đôi mắt đậm lì này không cho anh thấy tối nay em hẹn hò sao? Trời ạ, cần phải lôi anh ra khỏi cái máy tính nhiều hơn.

- Anh có thấy cách em ăn mặc đấy chứ. – Matt thừa nhận. – Chúc em vui vẻ.

- Cám ơn anh. – Julie nói. – Anh biết không, Matt, thỉnh thoảng em có thể ở nhà với Celeste khi bố mẹ anh vắng nhà, để anh có thể ra ngoài xã hội. Hẳn anh cũng được bạn bè yêu cầu làm này làm nọ. Một lúc nào đó anh phải đi chơi với họ.

Matt nhún vai.

- Thực sự giai đoạn này anh không có thời gian để vui chơi ngoài xã hội. Đừng lo. Em cứ đi chơi vui vẻ đi.

Julie cảm thấy thật tệ khi Matt bị kẹt ở nhà với cô em gái. Là một sinh viên, anh nên ra ngoài vui chơi. Không phải là anh giống với thể loại sẵn sàng chống mộng uống rượu ở nhà bạn, nhưng anh cũng phải hòa đồng. Thế nào chẳng có một cuộc thi “Đố vui Vật lí” vào một tối thứ Sáu nào đó, và anh có thể ra về với một dải băng chiến thắng nhờ đánh vắn chính xác chữ “coulomb” hoặc “neutralino”. Tại sao anh lại phải đáp ứng những nhu cầu kỳ dị của Celeste? Tại sao Finn Phải lại giống như người sai bảo việc nhà? Ở đây có điều gì đó sai lạc. Matt là một anh chàng tử tế, anh xứng đáng nhiều hơn thế này. Thôi, lúc này chưa thể làm gì được về chuyện đó. Có lẽ sau này nó sẽ tìm ta được một cách hay ho.

- Nếu anh ta là một thảm họa hẹn hò thì em sẽ gọi anh tới ứng cứu. Chúng ta cần một mật mã quy định việc đó. - Julie nói trong khi đi ra cửa. – Thứ gì đó tương ứng với anh. À. Em sẽ gọi tên một nhà toán học chán ngắt nào đó. Thế này nhé, khi em gọi anh và nói *Fibonacci*, anh sẽ biết mình phải phóng ngay ra khỏi nhà.

- Lựa chọn hiển nhiên nhỉ, nhưng cũng được.

Julie trừng mắt nhìn Matt. Trời ạ, đôi khi anh chàng cũng thật đáng ghét.

- Vậy thì Karl Gauss vậy.

- Ờ, cái đó được đấy. Tuy cũng khá hiển nhiên.

- Vậy thì em sẽ làm anh bất ngờ với một cái tên khác. Anh cứ chờ đó.

Matt ngả người ra sau, vòng tay ôm lấy đầu và mỉm cười, dẫn một câu kịch:

- ... *Với hơi thở kìm nén.*

Julie vênh mặt.

- Chữ kìm nén ở đây là *baited* hay *bated*?

Matt nháy mắt:

- Tặng em chữ *i* thừa đó.

Hừm. Vậy là anh cũng biết tới *Người lái buôn thành Venice* của Shakespeare. Julie ngập ngừng một chút rồi bỏ đi.

- Chào anh, Matt. Chắc lát nữa em sẽ nhắn tin cho anh bằng kiểu chữ Webdings để cập nhật tình hình buổi tối.

Gót giày của Julie khua ầm ĩ trên sàn khi nó tiến đến cầu thang.

- Webdings 1, 2 hay 3? – Giọng nói của Matt rồn rang khắp cầu thang.

- Em sẽ trộn tùm lum!

Nó bước ra cửa trước và đi xuống mấy bậc thềm. Khi nhìn sang phía bên trái, nó trông thấy

ánh đèn pha xe hơi đang chậm chậm di chuyển trên phố. Julie vẫy tay. Chiếc xe tăng tốc một chút trước khi chậm lại trước cửa ngôi nhà của gia đình Watkins.

Seth thắng xe cái két rồi nhảy ra khỏi ghế lái.

- Julie! Tìm thấy em rồi!

Anh chàng đi vòng qua xe và ôm chậm lấy Julie.

- Em mừng là anh kiếm ra em đấy.

Có lẽ điều đầu tiên người ta ghi nhận trong một buổi hẹn không nên là mùi cơ thể, nhưng khi Seth vòng quay ôm Julie, nó không thể không hít vào. Anh có mùi thật nam tính. Không phải theo cách rẻ tiền nồng nặc. Nam tính theo kiểu ấp áp, thô mộc, và thơm tho. Julie thích cảm giác của đôi tay Seth vòng quanh cơ thể mình và cái cách anh chàng ôm lấy nó, nồng ấm, tự tin mà không quá phô trương.

Seth buông Julie ra và mở cửa xe hơi cho nó.

- Không phải anh không thích lái xe quanh các con phố nhỏ của Cambridge, nhưng anh hi vọng em không nghĩ là anh cho em leo cây.

Julie vào trong xe và cài dây an toàn.

- Anh đừng lo.

Seth vào số.

- Anh thật dở hơi. Anh đã viết địa chỉ của em ra một mảnh giấy và chữ viết tay của anh xấu vô địch. Anh không chắc mình đã viết số 21, 71 hay 27... nhưng giờ thì không quan trọng nữa.

- Anh không dở hơi, nhưng nhân nói tới chuyện này. – Julie quay sang phía Seth. – Em vừa mới phát hiện một chuyện rất kỳ cục. Anh có biết có những người được gọi là một sách nghiệm kiểu chữ không?

Seth nhăn mặt.

- Để đoán xem nào. Những kẻ sẵn sàng lên cơn vì nhiều khía cạnh hấp dẫn của thế giới kiểu chữ á?

- Chính xác! Đó là một trong nhiều thể loại dở hơi đấy! Hoặc là một sách. Em không biết hệ

thống phân loại chính xác là như thế nào.

- Anh hơi sợ vì em biết cái này đấy.

- Em cũng vậy. – Julie đồng tình. – Em cũng vậy.

- Làm ơn đừng nhảy ra khỏi chiếc xe đang chạy, nhưng anh phải nói ngay với em rằng, anh không phải là một kẻ mọt sách nghiện kiểu chữ. Hoặc là bất kỳ loại mọt sách nào, thật đấy.

- Anh vừa ghi thêm một điểm cộng nữa.

- Một thôi á? – Seth trưng ra nụ cười đáng yêu trong khi lái xe vào thành phố.

- Thôi được. Năm điểm.

- Là em nói đấy nhá.

Phần 2

Chương 13

Julie nhón gót, cố vói lấy túi đồ nằm trên nóc tủ quần áo. Rốt cuộc nó cũng luôn được một ngón tay qua sợi dây đeo và kéo xuống, làm chiếc túi rơi trúng đầu. Nó ghét đi du lịch, và nếu tình hình đóng gói đồ đạc là một dấu hiệu báo trước sự thành công của chuyến đi thì nó đang đâm đầu vào một chuyến bay trắc trở. Như thể việc di chuyển trong sân bay vào ngày trước lễ Tạ ơn còn chưa đủ phức tạp, nó còn phải chắt vật gói ghém các món đồ của mình để không phải gửi hành lý.

Chắc chắn Julie sẽ gửi hành lý khi bay tới California với ba. Ba nó đã gửi lộ trình cho nó mấy ngày trước, hay đúng hơn là thư ký của ông đã gửi. Tuy nhiên, ba nó đang cho thấy một nỗ lực ghê gớm bằng cách đưa nó theo trong chuyến đi. Julie chỉ dám hình dung sự phức tạp ông phải đối mặt khi xin nghỉ ba tuần để làm một chuyến du lịch như thế. L.A, Huntington Beach, San Diego, Santa Barbara... thậm chí nó còn không nhớ nổi những điểm đến khác! Nó đang rất nóng lòng muốn kể cho ba nghe về trường lớp và việc học của mình.

Còn về chuyến đi này, nó không cần quá nhiều quần áo, nhưng lôi theo sách vở và máy tính thì đúng là nặng. Nó không biết làm thế nào để vừa chơi lễ, đi thăm họ hàng và bạn bè, vừa hoàn tất một bài luận và ôn luyện cho kỳ thi Giải tích. Rõ ràng các trường đại học xem dịp lễ Tạ ơn là một kỳ lao động.

- Cốc cốc. - Cô Erin bước vào phòng. Julie một lần nữa ngưỡng mộ phong thái khoan thai và đỉnh đạc của cô. Chiếc đầm bút chì vải tweed xám và áo khoác cardigan đồng điệu thật hợp nhau và... phải nói là rất sang. Đúng thật, cô Erin nhìn rất sang. Chuyên nghiệp và sang trọng. - Cô thấy cháu đang rất nóng lòng muốn về thăm gia đình.

- Dạ, một chút thôi ạ. - Julie thừa nhận trong khi thấy túi đồ lên giường. - Chỉ có điều cháu có quá nhiều việc phải làm, nên thật khó để cảm thấy hào hứng với chuyến về quê.

Cô Erin phẩy tay.

- Cháu sẽ thu xếp được. Cháu sẽ có thừa thời gian ở sân bay, trong chuyến bay, và trong giai đoạn hồi phục sau lượng gà tây quá tải.

- Cháu cũng nghĩ thế. – Julie quơ một nắm vớ sạch và nhét vô chiếc túi. – Mặc dù đáng lẽ cháu nên đi nghỉ vào một dịp cuối tuần sớm hơn trong cùng tháng để tránh đám đông. Ý cháu là, không phải cháu muốn làm đảo lộn kế hoạch đi nghỉ của gia đình cô. Cháu chỉ...

- Julie, cháu sẽ được chào đón ở đây trong kỳ lễ Tạ ơn. Nhưng cô không nghĩ cháu quen được với một ngày chỉ ăn đồ Tàu và chơi trò đố chữ. Matthew, Celeste và cô sẽ ngồi ăn đậu hũ cay, đồng thời bàn cãi về tính hợp lệ của các nước đi mà Matthew thực hiện. Thằng bé hay bịa chữ lắm, nhưng bọn cô thường thiên vị nó nhờ tính sáng tạo.

- Thật sự chuyện đó nghe hay hơn là ăn khoai lang với kẹo dẻo và lắng nghe cậu của cháu kể lại những gì được chiếu trên kênh *Comedy Central* buổi tối trước đó.

- Không đâu! – Erin phản đối. – Đâu có gì sai với một buổi lễ Tạ ơn truyền thống. Các tật xấu của gia đình. Cô chắc chắn nó sẽ rất dễ thương.

- Cô không thấy lạ khi chú Roger không về trong dịp lễ sao?

- Không hề. Chú Roger đi công tác dài hạn mấy lần một năm, nên chuyến đi này cũng không đáng ngạc nhiên. – Cô Erin khoanh tay lại. – Còn cậu bạn Seth của cháu? Cậu ấy sẽ làm gì trong kỳ nghỉ?

- Anh ấy và gia đình sẽ đi Vermont để thăm cậu mợ. Anh ấy đã đi từ hôm qua để tránh kẹt xe, sau đó cũng vì lí do đó mà cả nhà sẽ quay về vào thứ Bảy.

- Cháu đã rất ca ngợi cậu ta. Theo học ngành khoa học chính trị tại đại học Boston, đúng không nhỉ? Cô thấy mừng là cháu đã có những người bạn tốt trong thời gian qua. Cháu và cô bạn Dana có vẻ cũng rất thân thiết. Việc có những mối quan hệ xã hội để thỉnh thoảng kéo cháu ra ngoài là rất quan trọng.

Julie mỉm cười. Dana đã trở thành một người bạn tốt, và mặc dù đều bạn, cả hai đứa vẫn duy trì một cuộc hẹn cà phê định kỳ vào ngày thứ Ba mà chúng chưa bao giờ bỏ lỡ. Dana vẫn đang rất mê mẩn Jamie, trong học kỳ vừa rồi Julie đã có nhiều giờ ngồi nghe cô bạn tường thuật chi tiết diễn biến mối quan hệ sóng gió của họ. Dĩ nhiên nó cũng kể về Seth, ở một mức độ nào đó, những tình trạng hẹn hò của tụi nó bình thường hơn rất nhiều so với của cặp Dana và Jamie. Hiện tại thì hai đứa kia thường xuyên cãi nhau trước khi lại xuất hiện vào sáng hôm sau với cùng bộ đồ mặc hôm trước. Julie cảm thấy với tư cách là một sinh viên ngành tâm lý, Dana nên tự vấn mình một chút. Có thể chuyện giữa nó và Seth không dữ dội và bùng nổ, nhưng thà chậm mà chắc.

- Lay chúa, Julie, cháu định mang hết mấy cuốn sách này theo sao? – cô Erin hỏi.

- Cháu buộc phải đem theo cô ời. Cháu cần viết một bài luận về Carl Jung cho lớp tâm lý.

Mấy cuốn này là sách tham khảo.

Cô Erin nheo mắt nhìn chồng sách.

- mấy cuốn này có vẻ cũng đủ, cô nghĩ thế. Julie, cháu nên có những nguồn tư liệu tốt hơn.

- Cháu cũng có một số bài báo trên mạng, nhưng không đầy đủ.

- Chuyện vặt. Cô có thể giải quyết được. - Cô Erin tiến lại bàn học và bắt đầu viết vào một mảnh giấy ghi chú. - Đây là tên và mã số của cô, để cháu có thể truy cập vào kho dữ liệu các bài báo khoa học của Harvard. Cái này sẽ cung cấp cho cháu đầy đủ các thông tin để viết bài luận. Cháu sẽ có thể xem xét những phân tích quan trọng của những người có uy tín trong ngành về công trình của Jung.

- Thật à? - Julie tiến lại gần và nhìn mẩu giấy. Cô Erin vừa mở cho nó cả một thế giới mới. - Cô có chắc chuyện này không làm khó cô không à? Ý cháu là, chuyện này thật tuyệt. Trên mạng của trường, cháu chỉ có thể vào danh mục thư viện và đặt sách.

Cô Erin giắt bút sau tai rồi chống tay vào hông.

- Đương nhiên là không rồi. Chẳng có lí do gì mà cháu không được tiếp cận những nguồn tư liệu tốt nhất. Cô hơi ngạc nhiên vì dịch vụ trực tuyến của trường Whitney không được phong phú như thế. Mà có khi cháu cũng không muốn cảm ơn cô đâu, vì cô bảo đảm cháu sẽ nhanh chóng bị hút vào đó và xem hết bài báo này đến bài báo khác. Nếu mẹ cháu có bực mình vì cháu cứ dán mắt vào máy tính cuối tuần này thì đừng có trách cô nhé.

Bất giác Julie quàng tay quanh người Erin và ôm chầm lấy thân hình xương xẩu của cô.

- Nếu mẹ có trách thì cháu sẽ nhận về mình hết. Cháu không biết phải cảm ơn cô thế nào cho đủ.

Rõ ràng cô Erin không phải là người thích ôm ấp. Cô hơi cứng người lại, nhưng chỉ khẽ cười vì ngạc nhiên và vỗ vỗ cánh tay Julie.

- Ơn huệ gì. Cháu mới vất vả chứ cô thì có mất mát gì đâu. Cô rất trân trọng sự chăm học của cháu. - Cô lui lại, dùng tay đẩy Julie ra một chút. - Nhưng cháu muốn trả ơn, thì cháu có thể thuyết phục Matt cùng phần đấu giống như cháu. Như vậy cô sẽ không phải quát mắng nó quá nhiều.

- Theo như cháu thấy thì hình như anh ấy lúc nào cũng học mà cô. Bọn cháu học cùng nhau rất nhiều, nếu anh ấy không đến trường thì cũng làm việc trên máy tính mà.

- Cô không nói là nó không dành nhiều thời gian để học hành. Cô muốn nói tới chất lượng của công việc và sự nỗ lực của nó. - Erin nheo mắt. - Nó đang dần trải sức mình cả về tín chỉ lẫn các mối quan tâm học thuật, mọi việc đang đi đến chỗ mà nó cần phải giới hạn sự tập trung của mình để không trở thành một đứa đa mang khi tốt nghiệp. Chỉ có cách đó mới giúp nó có bài báo khoa học được đăng. Matt đã có một cơ hội để làm đúng chuyện này, và cô trông đợi ở nó nhiều hơn những gì cô đang thấy.

Có vẻ như đó là một lời quở trách nặng nề dành cho Matt, nhưng Julie có thể hiểu được ý cô Erin. Cô chỉ muốn điều tốt nhất cho con trai mình. Nó bắt đầu lôi quần áo từ trong tủ ra.

- Anh Finn là một người sinh viên như thế nào ạ?

-Ồ, Finn á. - Mặt cô Erin rạng rỡ hẳn lên. - Finn là một sinh viên toàn diện. Thành thực trong mọi thứ mà thằng bé mớ tay vào. Khi vào đại học, nó đã chọn học theo hướng đại cương và nghiên cứu mọi thứ từ nhân loại học, văn học cho tới lịch sử. Một đứa thực sự sáng tạo và năng động. Nó tham gia tích cực vào các chiến dịch chính trị hồi còn ở Brandeis. Rất có ý thức và quan tâm đến xã hội. Finn từng chơi bóng bầu dục với đội bóng địa phương vào các dịp cuối tuần. Celeste rất thích đi xem anh trai mình thi đấu.

Julie mỉm cười.

- Có vẻ như anh ấy là người rất thú vị. Hi vọng cháu sẽ sớm được gặp anh ấy. Cháu biết Celeste đang rất nóng lòng chờ đợi ngày anh ấy về.

- Mọi người đều muốn được gặp lại Finn.

- Biết đâu cháu và anh ấy có thể gặp nhau vào dịp Giáng sinh? Chắc thế nào anh ấy cũng về nhà trong kỳ nghỉ lễ.

- Được thế thì hay quá, phải không cháu? - Erin bước vài bước về phía cửa phòng. - Để cô đi gọi Matt, không nó lại quên vụ đưa cháu ra sân bay.

- Cháu sẽ gọi taxi, cô ơi. Vậy cũng tốt rồi ạ.

- Cô muốn tự mình lái xe đưa cháu đi, nhưng sự thực là cô không còn bằng lái nữa, cháu có tin nổi không? Cô mãi đi xe đạp và đi bộ để bảo vệ môi trường đến nỗi không để ý gia hạn bằng lái khi nó hết hạn. Nhưng thế càng hay. Bây giờ cô thấy mình còn khỏe hơn cả hồi hai mươi và thanh toán được năm ký mortgage thừa bấp bênh suốt nhiều năm.

- Nếu không kẹt mấy túi đồ này chắc cháu cũng cảm thấy tội lỗi vì không lội bộ ra sân bay. -

Julie đùa. - Cháu thấy thật đáng ngưỡng mộ khi cô đang làm điều có thể để giảm dấu chân carbon của mình. Cháu ghét cái thuật ngữ này. Việc làm đúng chủ trương đường lối vẫn hay đi kèm với những lời sáo rỗng khó tránh khỏi, hình như thế. Cháu có một cuộc hẹn ngầm với một giáo sư ở trường, sau đó cháu sẽ bắt tàu điện ngầm ra sân bay. Cháu không muốn làm phiền anh Matt đâu ạ.

Cô Erin nhún vai.

- Nếu cháu đã định thế thì thôi. Chủ nhật cháu gọi điện báo cho bọn cô biết giờ giấc chuyển bay. Cháu có thể sẽ bị dời chuyển đấy.

- Dạ vâng ạ. Cháu chúc cô nghỉ lễ vui vẻ.

- Chúc cháu cũng vậy. Gửi cho mẹ cháu những lời chúc tốt đẹp của gia đình cô nhé.

Julie đặt túi đồ xuống sàn trong văn phòng chật chội rồi ngồi xuống trước chiếc bàn, đối diện với giáo sư tâm lý của nó. Căn phòng nhỏ chỉ vừa đủ chỗ cho vài món đồ. Sách vở, tài liệu phủ kín mặt bàn và nằm chỏng chơ trên kệ. Tuy nhiên, nơi này có gì đó rất thoải mái và ấm cúng, có lẽ là nhờ vào con người đang ngồi trước mặt Julie. Nó rất thích giờ tâm lý và chưa bỏ một buổi nào. Các bài giảng của tiến sĩ Cooley rất sắc sảo và thú vị, lại được chuyển tải bằng lòng say nghề nhiệt thành của thầy. Sự chu đáo và độ lượng của thầy khi giới thiệu các ví dụ nghiên cứu khiến Julie cảm thấy ông có thể cung cấp điều gì đó hữu ích cho nó trong cuộc gặp hôm nay.

- Em cảm ơn thầy đã tiếp em ạ.

- Không thành vấn đề. Em chuẩn bị về quê thì phải? - Tiến sĩ Cooley đưa mắt nhìn túi đồ của Julie dò hỏi.

- Dạ. Ohio ạ. Em về thăm mẹ và họ nhà ngoại. Em xin lỗi vì đã làm phiền thầy ngay trước lúc nghỉ lễ, nhưng em muốn tham khảo ý kiến của thầy về một chuyện.

- Chuyện trong lớp à? Tôi đã xem điểm kiểm tra và bài luận của em, kết quả của em cực kỳ tốt. Chưa kể em đi học rất đều nữa. Đối với một lớp đông như thế, em rất ấn tượng đấy. - Ông gật gù ra vẻ hài lòng. - Nhiều sinh viên chỉ học những môn này theo kiểu đối phó. Em không giống họ.

- Em cảm ơn thầy. Em rất thích môn của thầy. Nhưng thật ra em cần sự giúp đỡ về một chuyện khác. Hiện em đang ở cùng với một gia đình. Bà mẹ của gia đình này quen với mẹ của

em. Mọi người đều rất tử tế, nhưng mà... - Julie không biết phải mở lời thế nào. - Có gì đó rất là kỳ cục về cô con gái. Em nghĩ thầy có thể giải thích được một số chi tiết. Em thấy mình cần một sự giúp đỡ.

- Như thế nào?

- Em đang cố để hiểu cô con gái trong nhà. Celeste là một cô bé rất lạ. Người anh lớn của Celeste đã đi du lịch suốt cả năm trời nay, nhưng Celeste đi đâu cũng mang theo một tấm hình cắt bằng bìa cứng của anh mình.

- Em làm tôi tò mò rồi đấy. - Tiến sĩ Cooley vừa nói vừa bắt chéo chân. - Nhưng tôi sẽ dễ bề thảo luận hơn nếu gia đình em đang nói đến là một gia đình giả định. - Tiến sĩ Cooley nhìn Julie một cách chăm chọc, nhưng cố không cười.

- Giả thuyết là, - Julie nói một cách chậm rãi, - em thấy người anh phẳng lì đó rất đáng báo động. Và em khá lo lắng cho cô bé. Có điều gì đó... em không biết nữa... dường như đã khơi mào cho chuyện đó. Em không biết đó là gì.

Julie dành vài phút để miêu tả thái độ của Celeste đối với Finn Phẳng, sự hạn chế giao tiếp xã hội và cá tính bất thường của cô bé.

Tiến sĩ Cooley giơ một tay lên.

- Tôi muốn ngắt lời em một chút. Em kể rất nhiều về cô con gái, nhưng tôi muốn biết thêm về toàn thể gia đình họ. Hãy kể cho tôi về một ngày, hoặc một tuần lễ điển hình trong ngôi nhà của họ.

- Nhưng Celeste mới là... - Julie lung túng tìm từ điển đạt. - người gặp vấn đề. Nhiều, thậm chí cả đồng vấn đề, em đoán vậy. - Ừ thì Matt cũng có các vấn đề của anh ấy, chủ yếu liên quan đến nhu cầu quá lớn với máy tính và chuyên mặc những chiếc áo trêu người người khác, nhưng rõ ràng anh ấy không có người bạn bìa cứng nào cả. Ít nhất là theo những gì nó biết. - Những người khác đều ổn ạ.

- Chiều ý tôi đi.

Tiến sĩ Cooley ngồi im lặng trong khi Julie nói suốt hai mươi lăm phút về chuyện nhà của gia đình Watkins. Nó kể về cách cư xử kỳ cục và sự cô lập về mặt xã hội của Celeste, một chút về Finn Phẳng, nguồn năng lượng dường như bất tận của cô Erin, cùng sự đối lập nhau như mặt trăng mặt trời giữa Matt và Finn. Ông lấy tay xoa trán như thể không tin vào tai mình.

- Như vậy gia đình này có cha mẹ thường xuyên vắng nhà và cậu con trai cả vắng mặt. Cậu

con trai thứ bị buộc phải đảm nhận vai trò của cha mẹ và cố hoàn thành trọng trách đó, dù có lẽ đang chật vật một chút. Cuối cùng là một bé gái tuổi thiếu niên chậm phát triển giao tiếp xã hội, cố gắng kiểm soát các cảm xúc của mình thông qua việc tạo ra một phiên bản thay thế hữu hình cho người anh được cô bé thần tượng.

Trời ạ. Nghe ông ấy nói mới thấy chuyện này thật bệnh quá.

- Dạ, có lẽ đúng như vậy đấy ạ. - Julie thu người lại trên ghế. - Ôi trời ơi.

- Nghe này, tôi có thể chia sẻ với em vài suy nghĩ của mình về gia đình này, nhưng tôi không muốn bắt mạch ai hết, cũng như không đưa cho em bất kỳ câu trả lời chắc nịch nào dựa trên cuộc trao đổi hôm nay. Như vậy sẽ không công bằng cho em và họ. Chỉ là giả định thôi. Tuy nhiên, tôi có thể giúp em nghĩ đến vài thứ.

- Em hiểu mà.

- Suy nghĩ đầu tiên của tôi là câu chuyện em kể khiến tôi buồn.

- Nhưng ở trong ngôi nhà đó không buồn như thế đâu ạ.

- Tại sao không?

- Em không biết nữa. - Julie nhìn bầu trời màu xám qua ô cửa sổ nhỏ. - Tại vì em thích họ chẳng?

- Có thể họ cũng thích em. Nhưng có một điều gì đó rất buồn ở đây. Mọi người đều sống trong một chế độ đối phó. Vận hành độc lập. Mỗi người đều có cơ chế phòng vệ hoạt động hết mức. Và ở đây có một mức độ giữ bí mật cao độ với... chúng ta không biết nó là cái gì, phải không?

- Vâng ạ.

- Họ đặt ra các tham số của mình, và tôi không chắc em có thể xóa được chúng.

- Tại sao Celeste lại làm như vậy? Ý em là, anh trai của cô bé đi du lịch vắng nhà. Chuyện lớn, nhưng anh ấy có quyền làm thế, đúng không ạ? Anh ấy không thể ở nhà mãi được. Có rất nhiều bé gái cùng độ tuổi với Celeste cũng có anh trai chuyển ra ở riêng, nhưng họ đâu có phải ứng như cách của cô bé. Em không thể hiểu được. Celeste có rất nhiều tiềm năng. Và em nghĩ mình có thể giúp cô bé.

- A, em là một người sửa chữa.

- Sao cơ ạ?

- Một người sửa chữa. Em muốn sửa chữa chuyện này cho họ. Vì sao?

- Như em đã nói với thầy, em rất thích họ. Đặc biệt là Celeste. Em không thể ngồi yên và vờ như việc đi loanh quanh với một người anh phẳng lì là bình thường. Celeste là một đứa bé tuyệt vời ẩn sau bề ngoài khác thường đó. Nhưng không ai hành động hết. Như thể họ án binh bất động vì sợ làm chao đảo con thuyền của cô bé.

Tiến sĩ Cooley gật đầu.

- Có lẽ vậy. Dẫu thế nào thì chính sách ngăn chặn của họ đã thành công ở một mức độ nào đó. Ít nhất nó cũng thành công trong việc ổn định thứ mà họ đang kiểm soát. Trong mắt họ, mọi chuyện không bị xấu đi.

Nhận thấy vẻ mặt sa sầm của thầy, Julie hỏi luôn:

- Nhưng rồi tình hình sẽ xấu đi, phải không thầy?

- Rất có thể. Một hệ thống bất bình thường như thế sẽ không thể tồn tại mãi được. Đến một lúc nào đó, nó sẽ đổ vỡ.

Julie cảm thấy bụng mình quặn lại.

- Vậy khi nào thì chuyện đó sẽ xảy ra ạ?

- Tôi không thể khẳng định được. Đó là một điều mà em không dự tính được. Hãy cho tôi biết em định làm như thế nào với cô bé này.

Julie giờ hay bàn tay lên.

- Em đã nghĩ đến đủ mọi thứ. Rối loạn thích ứng, rối loạn lo âu phân ly, hay rối loạn gắn bó có tính chất phản ứng? Hội chứng Asperger? Điều gì đó liên quan đến việc xem Finn như một hình tượng phụ huynh? Để rồi khi anh trai đi vắng, cô bé cảm thấy sự mất mát đó sâu sắc đến mức thái quá. Cơ chế phòng vệ của cô bé vượt ra ngoài tầm kiểm soát ạ? Hay Celeste bị xáo trộn các chất trong cơ thể?

- Tất cả các khả năng. Còn gì nữa không? - Tiến sĩ Cooley ngồi yên, mắt nhìn thẳng vào Julie và kiên nhẫn chờ đợi trong khi nó chật vật đi tìm một câu trả lời.

Julie co duỗi các ngón chân trong giày, hi vọng xua đi cảm giác khó chịu đang tăng dần của mình. Nhưng có một ý nghĩ mà nó không thể gạt bỏ được.

- Một chuyện gì đó đã xảy ra hả thầy?

Tiến sĩ Cooley gật đầu.

- Một chuyện gì đó đã xảy ra. Đó là suy đoán của tôi. Một chuyện khá trầm trọng. Một chuyện mà em đã được cảnh báo không nên đề cập tới. Và phiên bản phẳng của anh trai Celeste là câu trả lời cực đoan cho một biến cố. Một sang chấn tâm lí nào đó.

©S.T.E.N.T

Julie cứng người. *Sang chấn*. Nó không thích ý nghĩa của từ ngữ này.

Tiến sĩ Cooley tiếp lời.

- Câu hỏi ở đây là sang chấn gì. Nhưng đó là câu hỏi mà có lẽ em sẽ không có lời giải. Julie, em hãy cư xử nhẹ nhàng thôi. - Ông cảnh báo. - Đây là một tình trạng cấp bách, em lại không biết chính xác điều đang diễn ra trong gia đình này. Mặc dù tôi ngưỡng mộ lòng thương người của em, tôi không thể khuyên em nhận lấy gánh nặng giải quyết chuyện này.

- Em hiểu. Em cảm thấy như đang vất óc để hiểu được Celeste, và em không biết liệu mình có làm điều gì đó khiến cô bé tổn thương hay không. Nhưng một khi anh Finn quay về, vụ việc này sẽ kết thúc, đúng không thầy?

Tiến sĩ Cooley chặc lưỡi.

- Có thể là thế, cũng có thể không. Bất cứ điều gì đã gây ra trạng thái lo lắng của cô bé cũng có thể xuất hiện theo một cách khác. Sự quay về của người anh trai có thể dẫn tới một sự cải thiện rõ rệt, chắc chắn rồi, nhưng tôi sẽ không đặt cược vào điều đó đâu.

Đó là một suy nghĩ gây nản lòng. Ông nói tiếp:

- Nhưng càng nghĩ, tôi càng thấy có thể em đang bỏ lỡ điều gì đó hiển nhiên. Đừng sa đà trong việc phân tích những gì em nhìn thấy. Tôi có cảm giác em đang suy nghĩ quá nhiều. Hãy để cho mọi chuyện có thêm thời gian, rồi các miếng ghép của bức tranh có thể sẽ về đúng vị trí. - Ông cười. - Tất nhiên cũng có thể không. Đây có thể là một gia đình mà em không bao giờ hiểu được hoàn toàn.

- Thật đó thầy, em đã từng có suy nghĩ đó.

- Và chúng ta biết được gì đây? - Tiến sĩ Cooley cười nhẹ. - Biết đâu họ chỉ là những người đặc biệt. Không phải ai cũng hành xử theo lối truyền thống.

- Nếu họ chỉ là những người lập dị thì đỡ quá, phải không thầy?

- Ừ. Khác thường, nhưng tử tế. Julie này, tôi đang nghĩ đến một phần khác của câu chuyện.

- Dạ? - Julie thở dài hỏi lại.

- Em đã kể khá nhiều về Matt, Finn, Erin và Celeste. - Ông ngừng lời. - Tôi không nghe em kể nhiều về người cha.

- Tại vì chú ấy đi công tác rất nhiều. Nhưng em rất quý chú ấy. Đó là một người dịu dàng và ăn nói nhẹ nhàng. Ở chú ấy có gì đó rất nghiêm chỉnh. Chú ấy bình thường, nhưng không phải theo cách nghĩ nhàm chán. Rất là tuyệt vời, thật đấy ạ.

- Hừm. - Tiến sĩ Cooley lẩm nhẩm.

- Sao vậy thầy?

- Em nói hôm nay em về quê để gặp mẹ.

- Dạ phải ạ. Sao vậy thầy?

- Về cha em thì sao? Em có gặp ông ấy luôn không?

- Thầy đang nghĩ em có vấn đề với ba em? - Julie đùa. - Không có đâu ạ.

Tiến sĩ Cooley ngồi im không nói gì.

- Chuyện này không phải là vì em đâu ạ. - Julie lắc đầu. - Đây là chuyện về một cô bé kỳ lạ cần em giúp đỡ.

- Nhưng tại sao em phải giúp cô bé đó? Tại sao em phải là người sửa chữa? Tại sao em lại muốn hàn gắn gia đình đó?

- Bởi vì Celeste đáp lại em. Em không biết tại sao, nhưng con bé làm thế. Em có thể xử lý vụ này.

Tiến sĩ Cooley gỡ kính đeo mắt rồi đặt xuống bàn.

- Em đang cố chữa cho ai vậy?

- Celeste ạ.

- Em có chắc không?

- Tất nhiên rồi ạ. - Julie đáp, hơi ầm ức một chút. - Chuyện này đâu phải vì em.

- Không. - Ông đồng tình. - Không hoàn toàn.

Julie liếc nhìn chiếc đồng hồ trên bàn.

- Em xin lỗi, nhưng đã đến lúc em phải đi, nếu không em sẽ trễ chuyến bay mất.

- Tất nhiên rồi.

- Em vô cùng cảm ơn thầy về cuộc nói chuyện hôm nay. - Nó nói một cách chân thành. - Em rất cảm kích.

- Gia đình mà em đã kể cho tôi nghe là một gia đình giả định. - Ông nháy mắt. - Hãy nhớ nhé Julie. Nhẹ nhàng thôi.

Chương 14

Bao tử Julie cuộn lên khi nó nhìn thẳng em họ Damian tọng món khoai lang nướng kẹo dẻo vô hòng. Nó chỉ muốn giết chết kẻ đã nảy ra cái ý tưởng bệnh hoạn là kết hợp kẹo dẻo với một thứ củ hoàn toàn đáng yêu. Nhưng món đó còn chưa là gì nếu so với món salad do mợ nó làm: kẹo quế đỏ bỏ trong thạch màu xanh lá, cùng với cà rốt xắt nhỏ và vỏ quýt. Ít ra thì món gà tây của mẹ nó cũng không có những thứ chướng mắt như thế. Đó là điều nó phải cảm ơn mẹ.

- Julie, sao con không đội chiếc nón hành hương? Con thích nó mà! - Cậu Pete nói oang oang từ tuốt đầu bàn bên kia, tay chỉ vô nón của mình. - Không đội cái nón đó là mất hết tinh thần của lễ Tạ ơn rồi.

Julie quét mắt nhìn mười bốn thành viên gia đình đang ngồi quây quần bên bàn ăn trong

ngôi nhà của mẹ nó ở Ohio. Tất cả mọi người đều đội hoặc một chiếc nón hành hương, hoặc nón thổ dân mua từ vài năm trước tại tiệm trang phục trên đại lộ Delacorte. Mấy năm trước, Julie còn cảm thấy truyền thống này khá hài hước, nhưng hôm nay thì sự ngớ ngẩn đã trở nên quá mức. Thật chẳng hay ho chút nào. Đó là còn chưa kể tới tính chất công kích văn hóa nữa.

- Cậu cứ coi con như một thành phần nổi loạn không biết nghe lời đi. Con không thể khẳng định mình ủng hộ các thứ khuôn sáo. - Julie chọc nĩa vào món đậu hầm. Trời ạ, nội mùi hành chiên thôi cũng đã đủ khiến nó đầy bụng vài ngày.

- Pete, con bé không cần phải đội nếu nó không muốn. - Mẹ nó lên tiếng, rồi đứng lên và với tay lấy nước sốt nam việt quất ở giữa bàn. Cái đĩa sứ trắng được vẽ hình mấy con ngựa nom đến là gớm. - Hình như con bé sắp sửa có lời tuyên bố đó. - Khi ngồi xuống, mẹ nó làm con gà tây giấy trên bàn ngã vô cây nến và biến món đồ trang trí lòe loẹt thành một màn khói lửa tung bừng. - Thôi chết rồi! - Mẹ nó la lên.

Mọi người lập tức đẩy lùi ghế ra xa bàn. Giữa những tiếng lao nhao đòi gọi 911 hoặc kêu trời, cậu Pete đổ ly nước của mình vào ngọn lửa.

- Không gây hại tức là không phạm lỗi. - Ông cười vang. - Hiểu không? Chuyện nhỏ như con gà thôi mà.

Julie dùng một tay đập chiếc khăn ăn lên bàn, tay kia xua khói. Nó thở dài và ngồi xuống trở lại, tiếp tục bị kẹp giữa thằng em họ Damian và mợ Erika.

- Julie này, - Erika lên tiếng, - con đi học thế nào rồi? Có thích Boston không?

- Con rất thích Boston ạ. Hồi mấy tuần trước tuyết đã rơi lần đầu tiên, khiến thành phố trông càng đẹp hơn khi đêm xuống.

- À, Boston. - Cậu Pete làu bàu. - Cậu từng tới đó một lần. Thành phố dơ dáy với cả đồng tui vô công rồi nghề lảng vảng trong công viên Common. Làm dân vô gia cư cũng đâu có khó khăn gì.

Julie siết chặt chiếc nĩa của mình, trong đầu thầm cân nhắc mặt lợi và hại của việc chọc nó vào tay ông cậu. Sao cậu Pete cứ luôn cố tỏ vẻ nguy hiểm như thế chứ?

- Con tin chắc giáo sư môn Kinh tế học nghèo đói sẽ không đồng ý với cậu đâu ạ.

- Kinh tế học nghèo đói? Nó là cái quái gì vậy? Họ dạy cái gì chứ? Đã không có tiền thì còn nói chi tới kinh tế? - Cậu Pete buông nĩa xuống và nhìn vào mẹ của Julie. - Chị đang trả tiền để con gái chị đi học lớp dạy làm nghèo sao?

Mẹ Julie lung túng ra mặt.

- Tôi nghĩ môn học đó chỉ là ...

- Môn học đó nhằm khảo sát, phân tích cái nghèo, đồng thời tìm hiểu hệ quả của nghèo đói và sự phân biệt trên các dân số khác nhau. - Julie nghiêng rặng giải thích. - Hiện nay chúng ta đang có cái nhìn đầy công kích đối với những chính sách công nhằm đấu tranh chống lại vòng xoáy nghèo đói.

- Con muốn hết nghèo hả? Thì đi kiếm một công việc giống như mọi người. Thế thôi. Học làm quái gì.

- Vậy nếu làm việc mà vẫn nghèo thì sao ạ? Chuyện đó đâu có đơn giản. - Julie gần như gất lên.

- Không đâu, thưa cô nương. Hiện tại, chúng tôi chẳng khá giả gì, nhưng chúng tôi làm lụng chăm chỉ và trả được các hóa đơn. Cô không cần vào đại học để tìm hiểu xem người nghèo sống như thế nào. - Mặt cậu Pete đã bắt đầu đỏ tía lên vì tức giận. - Còn mấy cái khoản bố thí của chính phủ mà cô đang nói, chúng chỉ là một lí do để cái đám lười chây thây đó ngồi mát ăn bát vàng mà thôi.

- Thế, khi cậu mất việc hồi hai năm về trước, phải bám riết ba con để xin mượn một ngàn năm trăm đô, ba có nói cậu đi mà tự kiếm việc làm, vì tất cả là do kinh tế tồi tệ không ạ? - Julie lắc đầu rồi đứng dậy. - Mà bây giờ có việc rồi, không biết cậu có trả hết nợ cho ba con chưa nữa.

- Julie, ngồi xuống! - Kate ra lệnh.

Khuôn mặt của cậu Pete lúc này đã chuyển sang màu đỏ bầm, mạch máu trên trán ông phồng lên thấy rõ.

- Số tiền đó với ba mày có là cái thá gì đâu, mày cũng biết mà! Mà ông ta cũng chẳng coi mày ra...

- Cậu im đi! - Julie rít lên. - Sao cậu dám... - Nó bước ra khỏi bàn. - Trong lúc cậu bận chế giễu những nỗ lực chống đói nghèo thuộc về thể chế, xã hội, văn hóa và giáo dục, con còn phải viết cho xong bài luận về những kẻ bàng quan đáng sợ. - Julie giận dữ bỏ ra khỏi phòng, leo lên cầu thang rồi về phòng mình.

Nó đóng sầm cửa lại, ngăn chặn gần hết những âm thanh ồn ào quanh bàn tiệc. Nó không mấy may quan tâm tới việc mấy người họ hàng đang ra sức chửi bới mình như thế nào. Họ làm Julie ghê sợ còn hơn cả đồng đồ trang trí lễ Tạ ơn cũ xì mà mẹ nó đã chẳng mắc khắp nhà.

Nó ngồi vào chiếc bàn cũ, rồi đăng nhập vào kho dữ liệu báo khoa học đã được cô Erin cung cấp. Nó chuẩn bị viết bài luận hay nhất về “Sự sụp đổ của thị trường nhà đất trong mối tương quan với sự gia tăng của tình trạng nghèo khổ ngoại ô”.

Thế đấy.

Chương 15

Matthew Watkins Vào buổi lễ Tạ ơn đầu tiên, một trong những trận đánh đẫm máu nhất đã nổ ra sau khi người giao hàng quên mang thêm nước sốt chấm vịt.

Finn Chúa tể Đang rất kết một anh chàng tuyệt vời trong buổi tối ảo diệu này.

Julie Seagle Sẽ viết một cuốn sách có tựa “Chè chén, chơi bời, chán chường”. Sách kể về một phụ nữ đầy thù hận trong hành trình đi qua các nhà thổ-chiều-tới-bến khắp nước Mỹ.

Julie bật cười với sự ám chỉ của Finn về vùng Nam Thái Bình Dương êm đềm. Nó biết hiện giờ anh chàng đang ở đó.

Hôm nay là tối thứ Sáu của kỳ nghỉ lễ Tạ ơn, và Julie đang rất nôn nóng muốn được quay lại Boston để kết thúc màn tra tấn trong chuyến đi lần này. Nó không thèm trả lời các cú điện thoại của bạn bè, thậm chí còn nhờ mẹ bảo với tụi bạn là nó không về nhà trong dịp lễ. Từ sau vụ tối thứ Năm, nó chỉ ru rú trong phòng để làm bài, và ngoại trừ một màn rầy la về thái độ xấc xược của nó thì mẹ để cho nó được yên thân. Nó đã gần hoàn tất bài luận về cái nghèo và nghĩ xả hơi chút xíu trong khi kiểm tra lỗi để lên mạng.

Hộp email của nó có hơn hai chục thư của đám bạn ở Ohio thắc mắc vì sao nó không về nhà. Không còn gì tệ hơn việc *bỏ lỡ bữa quây tung tại nhà Jacob O'Malley tối nay*. Sao cũng được! Không có gì từ Seth, nhưng ba mẹ anh ấy đã quyết định cắt bỏ mọi thứ dính tới công nghệ trong kỳ nghỉ lễ tại Vermont.

Julie cùng với Celeste đã bắt đầu đến tiệm cà phê một lần mỗi tuần sau giờ học, và Seth chứng tỏ mình không hề bị làm phiền bởi sự hiện diện của Finn Phẳng. Anh chàng đúng là một người toàn diện: thông minh, hài hước, siêng năng, dịu dàng với Julie, lại còn kiên nhẫn nữa. Giữa bọn bẽ chuyện học hành, công việc của Seth và những ngày dài dằng dặc trông Celeste của Julie, thật khó để được ở một mình bên nhau nhiều hơn một lần mỗi tuần, nếu có thể. Do đó mối quan hệ giữa hai đứa diễn ra theo chiều hướng chậm hơn bình thường. Trong khi hầu

hết đám bạn học cùng trường của Julie gần như đêm nào cũng ngủ chung với bạn trai trong ký túc xá thì nó và Seth quyết định chờ đợi. Sống có trách nhiệm. Tỉnh táo. Có trật tự.

Julie nghĩ đó là một điều hay. Hai đứa đã nắm tay nhau và vui vẻ một chút trong xe hơi của Seth, nhưng nó không vội vã làm những chuyện khác. Cho đến bây giờ thì Seth vẫn thông cảm. Không phải vì anh không giỏi hôn, trái lại là đẳng khác. Và cũng không phải vì các hormone của Julie không làm loạn lên, thực tế chúng rất sôi sục. Chỉ là nó không quá hấp tấp.

Phần lớn thời gian của Julie được dành cho lượng bài vở kinh khủng ở trường. Nó phải học trời chết, nhưng đổi lại nó được nhiều điểm xuất sắc. Ngay cả môn Toán Giải tích của nó cũng đạt điểm cao hơn mong đợi, nhờ được Matt giúp đỡ nhiệt tình mỗi khi nó cần. Đối với một người có trí tuệ cao siêu như thế, Matt là một thầy giáo giỏi bất ngờ, và thường phụ đạo thêm cho Julie buổi tối. Cho đến lúc này thì nó chưa thấy có cơ hội giúp đỡ anh trong chuyện học, đương nhiên rồi, nhưng nó hi vọng sẽ có một dịp nào đó Matt bị bí.

Nhưng nó không nín thở mà chờ cơ hội đó đâu.

Julie duỗi thẳng hai tay trên đầu và ngáp. Mới có mười giờ mà nó đã mệt nhoài. Chuyển về nhà lần này thật mệt mỏi. Nó xóa thêm vài thư khác và nhận ra có một email của Finn. Julie và anh đã liên lạc đều đặn với nhau trong mấy tháng vừa rồi. Thực tế là nó kiểm tra hộp thư của mình thường xuyên hơn nó thừa nhận. Anh Finn rất thích cập nhật thông tin về Celeste, còn nó thì mê mẩn những tấm hình tuyệt vời anh chụp trong các chuyến đi.

Nó đọc email của Finn vì rất tin anh sẽ không mời mình tới một bữa tiệc phiền phức nào, bắt nó mặc đồ lễ hội truyền thống, hay là ngụy biện về lí do những người nghèo đáng phải sống như hiện tại.

Julie,

Hi vọng chuyến về quê của em diễn ra tốt đẹp? Anh đang ở đảo Cook. Ở đây đúng là tuyệt-con-cú-mèo!

Anh muốn báo trước cho em biết một tin: anh nghe nói Finn Phẳng đã bị tai nạn ngày hôm trước. Tuy nhiên không có gì trầm trọng. Nó liên quan tới Matt, chiếc bàn là hơi và những câu la hét điên cuồng như: "Không có nếp nhăn nào được chấp nhận trong ngôi nhà này! Anh có thể phẳng, nhưng không đủ nhẵn mặt cho gia đình này!" Theo các báo cáo thì Matt thân yêu đã phản ứng dữ dội, không may là chỉ tạm thời, đối với món heo xào quế hoa. Celeste đập đầu Matt bằng một chiếc ô LL Bean và cậu chàng trở về trạng thái bình thường. Anh nghĩ đáng lẽ con bé nên đập thêm cái nữa, nhưng đó chỉ là ý kiến của anh thôi.

Finn

Rõ ràng là tình hình nhà cửa gia đình Watkins đã lộn tung phèo khi nó vắng mặt.

Anh Finn,

Ohio thật ra... không tuyệt lắm. Các thành viên gia đình đang làm em phát điên. Lễ Tạ ơn đúng là một cơn ác mộng. Em dành hai chục phút ngồi nghe thằng em họ lớn nhất diễn lại vài trích đoạn nổi bật của Comedy Central (vừa không hài hước vừa dở ẹc), cố gắng khiến bà mẹ quan tâm tới cuốn sách em đang đọc trong môn Anh văn (thất bại vô đối), quan sát con gà tây giấy bốc cháy (dấu hiệu thích hợp về mùi vị của kỳ nghỉ), và lên lớp cho ông cậu khó chịu của em (đáng đời) trong một màn đấu khẩu gay gắt mà em sẽ còn ghi nhớ trong nhiều năm nữa.

Em chỉ muốn nhanh chóng quay lại Boston vì cả triệu lí do. Cần phải trở lại bình thường. Sẽ đánh giá thiệt hại của Finn Phẳng và la Matt một trận vì vụ lên cơn đó.

Đảo Cook thế nào hở anh? Nam Thái Bình Dương chắc là đẹp lắm. Không biết bây giờ anh còn thức không? Em cần phải tâm sự với ai đó. Em không biết hiện tại ở đó đang là mấy giờ nữa...

Julie

Hai phút sau, nó nghe thấy tiếng phản hồi.

Julie,

Anh đang lên mạng. Múi giờ của anh sớm hơn của em năm tiếng. Bật Facebook chat đi em!

Finn

Ôi trời. Chữ tâm sự mà nó dùng thật ra không hoàn toàn mang nghĩa là chát chít. Đã nhiều năm nay nó không chát chít với bất kỳ ai. Hiện tại không những nó cảm thấy cuộc sống trước kia quá xa vời, mà nó căm ghét các thể loại từ lóng và viết tắt của dân nghiện chat. Nó biết mình thuộc vào nhóm thiểu số của những đứa cùng tuổi. Làm sao nó biết được *vcl* có nghĩa là “vui cả làng”? Lại còn những thứ vớ vẩn như *cmnr* nữa? Toàn những thứ vừa nhí nhố vừa sến súa. Còn *B4N*? Thiệt tình, sao không chào tạm biệt như một người bình thường đi. Ừ thì nó cũng thỉnh thoảng dùng mấy chữ như *LOL* và *WTF*, nhưng nó không hề muốn ngồi dịch cả một câu dài dằng dặc những chữ viết tắt như thế. Cả tí tế bào não đã bị tiêu diệt mỗi giờ khi người ta rút gọn ngôn ngữ truyền thống thành những mật mã đánh đố nhau. Mặc dù cũng thích công nghệ, nhưng cái trò dùng tiếng lóng này là một trong những thứ mà nó ghét nhất. Vậy mà bây giờ nó sắp phải sử dụng lại với anh Finn. Chắc có lẽ nó nên mở sẵn vài cuốn từ điển trực tuyến để tiện phiên dịch, nhưng dù sao nó cũng bật Facebook chat lên.

Julie Seagle Hi anh!

Finn Chúa tể Hi em!

Julie bắt đầu thấy hoảng. Đây là một ý tưởng quá ngu ngốc. Sao nó lại nhắc tới hai chữ tâm sự kia chứ? Bây giờ nó biết nói gì đây? Nó đâu có quen biết thực sự với anh Finn, vậy mà tự dưng lại đồng ý làm chuyện này. Giờ thì nó không thể rút lui được rồi.

Finn Chúa tể

Anh khá lo về email vừa rồi. Em có coi anh là “bình thường” không vậy?

Julie Seagle

Chỉ khi so với mấy người họ hàng của em.

Finn Chúa tể

Thở phào. Giờ thì cứ xử đỡ áp lực hơn rồi.

Julie Seagle

Anh cứ việc bày trò. Anh không thể tệ như họ được đâu.

Finn Chúa tể

Hãy đợi đấy...!

Julie Seagle

Tức cười ghê.

Julie nhịp nhịp chân trong bốn phút ngừng gõ tưởng như dài vô tận. Chủ đề, chủ đề... Nó biết nói gì đây? Trời, thật là sai lầm trầm trọng. Chắc anh Finn đã ngủ khò nãy giờ vì nói chuyện với nó chán ngắt. Cuối cùng anh chàng lên tiếng.

Finn Chúa tể

Em đang mặc gì vậy?

Trời. Đất. Oi. Chuyện này đang đi từ *sai lầm trầm trọng* tới *báo động đỏ*. Giờ nó biết làm cái vẹo gì đây?

Finn Chúa tể

Julie? Bình tĩnh đi. Anh đùa thôi.

Julie bật cười. Anh không chỉ hài hước, mà còn viết nguyên chữ nữa!

Julie Seagle

[Xóa] [Xóa] [Xóa] suýt nữa đã miêu tả chi tiết về bộ đồ ngủ hấp dẫn này.

Finn Chúa tể

Vậy hả? KHÔNG ĐÙA! KHÔNG ĐÙA!

Finn Chúa tể

Thôi. Anh đùa đấy. Kể cho anh nghe vụ lễ Tạ ơn đi. Đáng lẽ em phải vui khi lần đầu về thăm nhà chứ.

Julie Seagle

Anh nghĩ coi. Cãi cọ lớn tại bàn tiệc. Càng tệ hơn khi em không đội nón hành hương. Ở Boston em yên lành hơn em tưởng. Chuyển về quê này thật quá... đột ngột.

Finn Chúa tể

Đột ngột hơn cả việc đến sống ở nhà anh á? Rõ là em mất cân bằng rồi.

Julie Seagle

Này! Em thích nhà anh rồi đó. Ba mẹ anh rất tuyệt, Celeste thân thiết với em, và anh Matt thực sự rất là tử tế.

Julie Seagle

Ngay tới Finn Phẳng cũng có vẻ đã chấp nhận em.

Finn Chúa tể

hic Vậy là gia đình anh đã bị bắt cóc và thay thế bằng phiên bản vô tính biết cư xử. Bi kịch.

Tận hưởng bà mẹ vô tính mới nhé!

Julie Seagle

Xin lỗi về mất mát của anh, nhưng hai bà mẹ khác nhau lắm. Mẹ vô tính khiến em khâm phục với kiến thức Harvard, trong khi mẹ em chất rơm đầy nhà.

Finn Chúa tể

Em may thế. Anh sẽ ôm rơm chạy mất.

Julie Seagle

Ha ha! Đừng có ác thế.

Finn Chúa tể

Để anh nói lại cho rõ: mẹ anh không hoàn hảo như em nghĩ đâu.

Julie Seagle

Mẹ anh cũng bắt anh đội mũ lễ hội à?

Finn Chúa tể

Mẹ anh có chiến thuật tra tấn khác.

Julie Seagle

Thật á? Em có nhiều điểm chung với mẹ anh hơn là mẹ em đấy.

Finn Chúa tể

Em nói vậy là tự chê bản thân rồi. Bề ngoài không phải là tất cả. Cụ thể nhé: Có lần khi anh đi trại hè, anh đã làm một tác phẩm nghệ thuật tặng mẹ. Suốt cả mấy tuần sau bà cứ luôn miệng ca cẩm về miếng gỗ khắc chữ “WOW” kỳ quặc.

Julie Seagle

???

Julie Seagle

Khoan, chờ em một phút...!

Finn Chúa tể.

Phải, mẹ anh đọc ngược. Đáng lẽ phải đọc là “MOM”.

Julie Seagle

Xin lỗi, hài chịu không nổi!

Finn Chúa tể

Mẹ anh là thế đấy. Anh nghĩ bà vẫn như vậy. Và có lẽ em vẫn chưa hết ấn tượng sai lầm về mẹ anh đâu.

Julie Seagle

Ôi trời. Anh dễ thương phát sợ.

Finn Chúa tể

Thế còn bố mẹ em? Hay là em chỉ muốn đóng gói họ gửi trả cho Walmart đấy?

Julie Seagle

Costco chứ. Mẹ em thì OK. Hơi... nông cạn, hình như thế? Nhưng tốt bụng. Ba em không hiện diện nhiều.

Finn Chúa tể

Ba em ở đâu?

Julie Seagle

Hai người ly dị hồi em lên năm, từ đó em chỉ gặp ba được vài lần. Ba em đi công tác trên khắp cả nước, nên rất khó thu xếp thời gian để gặp ông được.

Finn Chúa tể

Rất tiếc khi nghe điều đó. Em đáng được hơn thế.

Julie Seagle

Có gì đâu anh. Em quen rồi. Khi gặp ba thì rất tuyệt.

Finn Chúa tể

Bao giờ em quay lại Boston?

Julie Seagle

Sáng Chủ nhật. Chuyến bay sớm. Về đến nhà khoảng giữa trưa, em nghĩ vậy.

Finn Chúa tể

Giờ em gọi đó là “nhà” cơ đấy?

Julie Seagle

Ờ... hình như vậy.

Julie Seagle

Anh lưu lại Nam Thái Bình Dương bao lâu? Chỗ đó nghe có vẻ lạ lẫm.

Finn Chúa tể

Khoảng ba tuần. Anh vừa mới đến đây hôm Chủ nhật tuần trước. Lạ lẫm ngay từ trên chuyến bay dài. Anh được ăn món phô mai chua kèm bánh quy dai.

Julie Seagle

Mmmm... chẹp chẹp!

Finn Chúa tể

Món tráng miệng còn lạ hơn, bánh pudding gạo đông đá. Vẫn còn cảm nhận được mùi vị đây này!

Julie Seagle

Vậy là hiện nay anh cứ đặt vé bay khắp thế giới.

Finn Chúa tể

Anh sống nhờ các bữa ăn trên chuyến bay. Không có gì khiến anh thích hơn một khẩu phần nhỏ những thứ thớ lợ dọn trên một chiếc khay. Kèm theo cái muông lai nữa, tất nhiên rồi.

Finn Chúa tể

Thích muông lai nữa!

Julie Seagle

Em đang ghi lại các thứ anh thích.

Finn Chúa tể

Danh sách sẽ dài đấy.

Julie Seagle

Biết mà. Kể em nghe chuyện hay ho nhất anh đã làm trong chuyến đi này đi.

Fin Chúa tể

Nhảy bungee. Quá tuyệt.

Julie Seagle

Á. Em thì KHÔNG BAO GIỜ. Nó thế nào ạ?

Finn Chúa tể

Nhanh như chớp. Phi thường. Em không thuộc dạng bạo gan nhỉ?

Julie Seagle

Không đời nào. Em nhát lắm. Đi thang cuốn mà em còn muốn ngắt nữa là. Anh còn làm

những chuyện điên rồ nào nữa?

Julie Seagle

À, để em đoán! Mấy cái áo thun hình nhảy dù mà em thấy là của anh đúng không?

Finn Chúa tể

Ờ. Muốn nhảy thử không?

Julie Seagle

Ờ, để em nghĩ... KHÔNG!

Finn Chúa tể

Thôi nào! Em sẽ thích nó. Biết đâu được. Nó không giống đi thang cuốn đâu.

Julie Seagle

KHÔNG MÀ!

Finn Chúa tể

Nhưng đừng kể cho bố mẹ anh nhé. Họ không hay biết gì về những trò mạo hiểm của anh đâu.

Julie Seagle

Thật á?

Finn Chúa tể

Bố mẹ sẽ chết giấc mất.

Julie Seagle

Hiểu rồi. Miệng đã dán.

Finn Chúa tể

Sắp tới anh muốn đi nhảy bungee ở Nam Mỹ. Ngay bên cạnh mấy cái thác nước. Chắc sẽ tuyệt lắm.

Julie Seagle

Còn nhiều chỗ nhảy bungee lắm anh. Nghe chừng em chưa thể gặp anh Finn nổi danh trong tương lai gần.

Finn Chúa tể

Chắc là không. Anh còn vướng nhiều việc. Để rồi xem. Thật khó mà bỏ qua các cơ hội này. Nhưng gặp em cũng tốt. Ít ra hiện tại anh với em vẫn có thể tâm sự qua mạng!

Julie Seagle

Đúng rồi. Em cảm thấy như đã quen biết anh rồi. Lạ ghê!

Finn Chúa tể

Anh hiểu.

Julie Seagle

Anh nghĩ tại em đang ở trong phòng anh và bắt được xung động của anh chứ gì?

Finn Chúa tể

Xung động của con ma xó trong tủ quần áo á? Phải rồi, là nó đó.

Julie Seagle

Hèn gì nó bốc mùi. Làm em thắc mắc hoài.

Finn Chúa tể

Xin lỗi em. Con trai là vậy đó.

Julie Seagle

Không phải tất cả.

Finn Chúa tể

Nếu biết em đến thì anh đã cố để tạo ấn tượng tốt hơn.

Finn Chúa tể

Sẽ cố cải thiện hình ảnh!

Julie Seagle

Không cần đâu. Anh hấp dẫn lắm rồi.

Finn Chúa tể

Em không cần ảnh chụp anh mặc com lê, chải chuốt bánh bao và quynn rũ sao?

Julie Seagle

Em không cần bộ áo để có ấn tượng đâu.

Finn Chúa tể

Hm...

Finn Chúa tể

Vậy em cần gì?

Julie Seagle

Em vẫn đang nghĩ đây.

Cứ thế Julie và Finn chat với nhau trong hai tiếng đồng hồ. Finn gửi cho Julie mấy tấm hình, cung cấp thêm nhiều chi tiết về các chuyến đi của anh, rồi hỏi rất nhiều về chuyện trường lớp, bạn bè và gia đình của nó. Julie không nhắc tới Seth vì... Ờ thì, tại anh Finn đâu có hỏi. Mà nó cũng không biết đích xác mình đang đứng ở đâu với Seth, do vậy nó cũng chẳng có gì nhiều để kể. Liệu Seth có phải là *bạn trai* thực sự của nó chưa? Hay giữa hai đứa chỉ là chơi bời?

Vâng, nó tiếp tục tán tỉnh. Vì điều đó vô hại và vui vẻ. Mà nói thật lòng, nó không thể tìm mình được. Có điều gì đó rất dễ gây nghiện nơi anh chàng Finn này.

Finn Chúa tể

Vậy là, lễ Tạ ơn không ổn đối với em. Thế còn kỳ nghỉ đông? Có khá khẩm hơn không?

Julie Seagle

Dĩ nhiên. Nhưng em sẽ đi California ba tuần cùng với ba, nên em sẽ nhớ mấy chiếc váy, cây thông và đèn trang trí của mẹ.

Julie Seagle

Tượng tuần lộc trên bãi cỏ, ông già Noel say xỉn ở siêu thị, album nhạc Giáng sinh của các ngôi sao... Một cô gái còn cần gì hơn nữa?

Finn Chúa tể

Khoan đã. Em ghét Giáng sinh à?

Julie Seagle

Không. Giỡn thôi! Em thích Giáng sinh chứ. Mẹ em sẽ chẳng đèn nhấp nháy khắp phòng khách và gắn nến thật lên cây thông.

Julie Seagle

Vào đêm Giáng sinh, em sẽ chui vào nằm dưới chân cây thông và nhìn những ngọn đèn xuyên qua tán lá. Sến thật, nhưng truyền thống của em là vậy.

Finn Chúa tể

Em có nằm và ước một điều cho năm mới không?

Julie Seagle

Có chứ. Ngốc thật đấy.

Finn Chúa tể

Em ước gì?

Julie Seagle

Cùng tùy năm. Có thể là cưới một thần tượng tuổi teen ngó ngán nào đó.

Julie Seagle

Hoặc là bị mắc kẹt trên hoang đảo cùng chàng Bạch mã hoàng tử và một nguồn cung cấp kem chống nắng vô tận.

Finn Chúa tể

Vậy là truyền thống Giáng sinh của em chỉ xoay quanh trai đẹp à?

Julie Seagle

Em chưa bao giờ nói họ là những siêu tượng xa vời.

Finn Chúa tể

Ồ, vậy bây giờ họ là siêu tượng cơ đấy? Tức là em cần được ở một mình để thực hiện truyền thống nay, anh đoán vậy... *ho, ho*

Julie Seagle

Hài thật. Em dùng chữ “mơ mộng” vậy. Không chỉ mơ về trai đẹp (mặc dù em nghĩ đó từng là một chủ đề), mà còn về cảm giác... em không biết nữa... được thỏa mãn nói chung. Hài lòng. Trộn vụn. Em không biết... Nghe thật thảm khi nói ra điều đó (hay là gõ ra).

Julie Seagle

Mơ về tương lai. Tự hỏi điều gì đang chờ mình phía trước. Những thứ vớ vẩn của tuổi mới lớn. Sến súa.

Finn Chúa tể

Không vớ vẩn đâu. Anh thấy hay đấy chứ.

Julie Seagle

Rất hay, cho tới khi sáp nóng nhỏ từ trên cành cây xuống trúng vào mắt em. Thật đó. Nến trên cây = nguy cơ cháy nổ. Nhưng kỳ nghỉ nào mà không có chút nguy hiểm chứ?

Julie Seagle

A, anh thấy không! Đó là thái độ thách thức nguy hiểm mà anh đang tìm đấy!

Finn Chúa tể

Đừng có nói quá chứ, cô bé.

Finn Chúa tể

Có lẽ em không hợp với những nguy hiểm thực sự. Chẳng sao cả. Không phải tất cả mối quan tâm của anh là nhảy từ trên cao xuống. Anh từng tham gia trò Nhúng nước miền cực ở Boston vài lần. Cái này không liên quan tới độ cao.

Julie Seagle

Nó là gì vậy anh?

Finn Chúa tể

Đám Boston dỡ hơi mặc đồ bơi nhào xuống Đại Tây Dương vào ngày đầu năm mới. Bơi thật nhanh vì nước lạnh tê tái.

Finn Chúa tể

Đám nhà báo thích điều này.

Julie Seagle

rên Chuyện này nghe hay đó. Tiếc là em không ở Boston lúc đó, chứ nếu không em chắc chắn sẽ thử.

Finn Chúa tể

Thôi đi! Em sẽ không dám làm đâu! Nhưng hay lắm đấy. Lúc xuống nước thì khủng khiếp lắm, nhưng khi lên bờ lại rất tuyệt. Một cú sốc cho cơ thể theo chiều hướng tốt.

Finn Chúa tể

Đáng lẽ năm nay anh sẽ tham gia, nhưng lúc đó lại đang ở Puerto Rico nắng ầm ròi. Dẫn dắt một chuyến chèo xuống vượt ghềnh thác. (Cả nhảy bungee nữa, đương nhiên rồi.)

Julie Seagle

Hu hu. Quá nhỏ cho anh. Tội nghiệp anh.

Finn Chúa tể

Anh biết. Gay go lắm.

Julie Seagle

Ghé qua Boston trước khi lên đường nhé anh? Celeste đang rất muốn gặp anh đó.

Finn Chúa tể

Anh sẽ xoay xở để ghé nhà.

Julie Seagle

À, chúng ta có thể nói chuyện về Celeste một chút được không?

Julie chờ. Chờ hoài. Có vẻ như Finn cũng khó khăn với cô em gái mình chẳng kém gì Matt.

Julie Seagle

Là vậy, Celeste ấy... Hãy cho em biết tại sao con bé chế ra Finn Phẳng.

Finn Chúa tể

Anh không biết. Nó cần vẻ đẹp trai của Finn Phẳng để bù đắp cho những gì Matt thiếu hụt chẳng?

Julie Seagle

Hay đấy.

Julie lại chờ. Nó nhìn vào đồng hồ trên máy tính, quan sát sáu phút đằng đằng điểm qua.

Finn Chúa tể

Anh không thể nói với em được.

Julie Seagle

Sao vậy? Con bé cần được giúp đỡ, anh Finn à.

Finn Chúa tể

Em là điều tốt đẹp nhất đối với nó.

Julie Seagle

Làm sao anh biết? Em còn không biết mình đang làm gì nữa là.

Finn Chúa tể

Em đang làm tốt lắm. Con bé rất vui.

Julie Seagle

Celeste không vui đâu. Không thể nào. Con bé cần anh.

Finn Chúa tể

Chuyện phức tạp lắm, anh không giải thích được.

Finn Chúa tể

Em phải tin anh trong chuyện này. Anh không thể nói gì thêm. Anh cần em gác nó qua một bên, được chứ?

Chuyện quái gì vậy? Julie nhìn vào cửa sổ chat. Mọi thứ đột nhiên trở nên kỳ quặc với Finn, và đó là thứ mà nó ít mong muốn nhất.

Finn Chúa tể

Đừng giận anh. Chỉ là anh không thể. Anh xin lỗi.

Julie Seagle

OK.

Finn Chúa tể

Vậy... Celeste là người duy nhất muốn gặp anh thôi sao?

Julie Seagle

Cả gia đình anh nữa.

Finn Chúa tể

Chỉ gia đình anh thôi sao?

Julie Seagle

Có cô bạn gái nào đó đang nhớ anh điên cuồng chẳng?

Finn Chúa tể

Dám lắm.

Julie ngáp ngừng. Thực tình trước đó nó không nghĩ tới khả năng này, nhưng không hiểu sao nó không thích cái ý tưởng anh Finn có thể có bạn gái. Không phải vì nó quan tâm. Nó đâu có quyền gì mà ghen tuông.

Ngoại trừ việc nó thấy ghen thật.

Không gì khó chịu hơn cảm giác bị cơn ghen chế ngự, và Julie không chối cãi việc gõ chữ *bạn gái* khiến bụng nó quặn lại, hơi thở thay đổi, đầu óc quay cuồng. Đó không phải là phản ứng mà nó mong đợi. Nó thậm chí còn chưa giáp mặt anh Finn.

Nhưng lúc này nó không thể im lặng mãi. Như thế sẽ rất kỳ cục. Nó đặt tay lên bàn phím, cố tìm ra điều gì đó bình thường để gõ. *Tốt cho anh thôi. Em chắc chị ấy rất dễ thương.* Không, như thế độc địa quá. Khỉ thật, cô bạn gái đó là ai chứ? Cả Matt lẫn Celeste đều chưa từng nhắc tới chị ta. *Chị ấy là một cô người mẫu nóng bỏng của Victoria's Secret, với trí tuệ của một nhà di truyền học và tinh thần đủ vững để nhảy từ vách đá xuống biển, đúng không ạ?* Không, như thế

vừa độc địa vừa nhỏ nhen.

Finn Chúa tể

Nhưng chẳng có cô bạn gái nào. Vậy nên chỉ có gia đình dở hơi của anh là mong anh về thăm nhà thôi. Thất vọng thật.

Julie không thể không mỉm cười.

Julie Seagle

Không phản đối chuyện anh về thăm nhà. Cần phải gặp thần tượng đã chu du bốn bể và ư mạo hiểm của em.

Finn Chúa tể

Thế thì anh sẽ cố gắng hết sức để biến cuộc gặp đó thành hiện thực. Nhưng đừng nói với ai nhé, cho đến khi anh chắc chắn.

Julie Seagle

OK. Vậy cũng được.

Finn Chúa tể

Anh phải đi... Sắp ăn tối rồi.

Julie Seagle

Còn em thì sắp đi ngủ.

Finn Chúa tể

Tốt! Em đang mặc gì thế?

Finn Chúa tể

Xin lỗi. Anh quên anh đã chơi trò này rồi...

Julie Seagle

Em ấn tượng với kiểu đùa dai của anh đấy.

Finn Chúa tể

Tèn ten! Anh đã gây được ấn tượng với em. Thành công rồi! Em làm nên toàn bộ buổi tối của anh đấy.

Julie Seagle

Còn anh thì làm nên buổi tối của em.

Finn Chúa tể

Tận hưởng nốt kỳ nghỉ nhé. Thật lòng đấy. Em may lắm mới có người mẹ như thế.

Julie Seagle

Em sẽ cân nhắc điều đó.

Âm thanh của đoàn tàu đánh thức Julie giữa đêm. Sau gần ba tháng ngủ không tiếng ồn trong khu nhà yên tĩnh của gia đình Watkins tại Cambridge, nó không thể ngủ được giữa âm thanh vang rền của đoàn tàu được nữa. Nó bỏ chăn ra và đứng dậy. Nó đang mơ thấy mình làm bánh kẹp và trượt tuyết nháy xa, phần còn lại thì không nhớ được. Nhưng cho dù đó là gì thì nó cũng đang đầm đìa mồ hôi và đói ngấu. Nó mắt nhắm mắt mở lần xuống cầu thang trong bộ đồ thun, rồi mò vào trong bếp.

- Chào Jules. - Mẹ nó mỉm cười ấm áp. Mẹ đang đứng cạnh quầy bếp, vây quanh là đủ thứ đồ ăn thừa lại sau lễ Tạ ơn. - Con đói không?

Julie gạt đầu và ngồi lên một chiếc ghế đẩu.

- Uống sữa nha? - Mẹ nó hỏi.

Julie lại gạt đầu.

- Mẹ đang làm gì đó?

- Lục tủ lạnh. - Kate rót một ly sữa cho Julie. - Làm sao mẹ có thể ngủ được khi biết dưới này có cả đồng thức ăn ngon lành đang chờ chứ? Còn con? Tưởng con đang ngủ thẳng căng sau khi

làm bài tập chứ?

Julie nhún vai.

- Đoàn tàu đánh thức con.

- Hừm, bao nhiêu năm nay chuyện đó có làm phiền con đâu. - Kate nhẹ nhàng vò tóc Julie. - Bây giờ mọi chuyện đã khác rồi, đúng không? Thôi, uống đi. Mẹ sẽ hầm lại đồ ăn cho con. Thịt trắng hay thịt đỏ? Nước thịt không? Khoai hay đậu?

- Mọi thứ. Con cần một đĩa đủ mọi thứ. - Julie chống cùi chỏ lên quầy bếp và úp mặt vào hai lòng bàn tay. - Và con cần một cái nón hành hương để có thể thưởng thức hương vị đồ ăn một cách đúng đắn.

Kate sung sướng vỗ tay.

- Mẹ biết mà! Mẹ biết con nhớ chiếc nón đó! Tình cờ là mẹ cất nó ở ngay đây. - Kate vươn tay ra phía sau lưng lấy chiếc nón màu đen từ trên mặt bàn bếp lộn xộn, rồi đặt lên đầu Julie với một ánh mắt hài lòng. - Nó hợp với con lắm.

Julie nhoẻn miệng cười.

- Con cũng nghĩ vậy.

- Thế... - Kate cố tỏ ra tự nhiên, - con có tin tức gì của ba chưa?

- Ba có gửi cho con lộ trình chuyến đi. Con đang rất sốt ruột. Cảm ơn mẹ đã cho con đi. Chắc là sẽ rất vui, mẹ có nghĩ vậy không?

- Mmm. - Mẹ nó đồng tình. - Mẹ hi vọng vậy.

- Sao lại hi vọng? Đương nhiên sẽ là vậy rồi. Con không thể tin nổi là ba lại có nhiều thời gian để đi chơi với con.

- Julie, con biết thừa ba con có lẽ sẽ kết hợp làm việc với đi chơi trong chuyến này mà. - Kate nhẹ nhàng đáp. - Chuỗi khách sạn mà ba con làm việc hiện diện ở khắp bang California.

- Dạ, vậy cũng tốt. Ý con là, ba với con vẫn đi cùng nhau, quan trọng là ở chỗ đó.

- Mẹ chỉ không muốn con bị thất vọng. Ba con chưa bao giờ...

- Mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Chỉ cần chờ đợi. - Julie vui vẻ đáp lại. Chuyến đi này sẽ rất tuyệt. Nó chưa từng tới California, cũng chưa bao giờ đi du lịch cùng ba. Những lần hai ba con gặp gỡ chủ yếu gói gọn trong các bữa tối, khi ba nó ghé qua thị trấn, do đó chuyến đi này sẽ khác. - Ba đang cố mà mẹ. Vậy còn mẹ? Mẹ có háo hức với chuyến đi trên tàu du lịch không? - Số là cô Suzanne, bạn thân nhất của mẹ Julie, sẽ bao mẹ một chuyến hành trình trên tàu du lịch ở vùng Caribbean.

- Mẹ không bị say sóng, nên mẹ nghĩ chuyến đi sẽ rất thú vị. Mẹ không thể chịu nổi cảnh lui cui trong căn nhà này trong kỳ nghỉ khi con không về. Mẹ sẽ nhớ con lắm, cưng à. Kỳ Giáng sinh đầu tiên hai mẹ con xa nhau.

- Mẹ đừng khóc! Con cũng sẽ nhớ mẹ. Ba khó khăn lắm mới thu xếp được thời gian đi với con, nên con không thể bỏ lỡ dịp này.

Kate lấy khăn chấm nước mắt và cắn một miếng gà tây.

- Vậy là cuộc sống ở gia đình Watkins ổn cả chứ? - Mẹ nó vừa nhai vừa hỏi.

- Dạ, con thực sự thích họ.

- Chuyện với Celeste vẫn ổn thỏa chứ? Hình như con bé cũng đâu nhỏ tới mức cần bảo mẫu nữa? Chuyện là thế nào vậy?

- Thực ra con không phải là bảo mẫu. Mà là... - Julie cố gắng tìm một chữ thích hợp, - là một người bầu bạn thì đúng hơn.

Kate bối rối ra mặt.

- Một người bầu bạn? Vậy là sao?

- Celeste hơi kỳ cục. - Nói thế là còn nhẹ, nhưng Julie chưa từng kể cho mẹ nó về Finn Phẳng. Nó không nghĩ ra được cách nào giải thích chuyện đó mà không biến Celeste thành một đứa con gái hoàn toàn điên khùng. - Con thực sự thích con bé, nhưng Celeste gặp khó khăn với đám bạn bè. Nó cư xử trẻ con hơn nhiều so với độ tuổi của mình.

- Vậy thì con đang đóng vai một hình mẫu nhiều hơn là người bầu bạn.

- Dạ. Con chưa từng nghĩ theo lối đó, nhưng chắc là vậy.

- Con bé rất may vì gặp được con đó. - Kate nói.

Julie lắc đầu.

- Con mới là đứa may mắn khi được gặp con bé.

Chương 16

Matthew Watkins *Những người cùng nhóm tuổi, tình trạng giáo dục và tài chính với tôi thường không thích vợ đũa cả nắm hoặc quy chụp.*

Finn Chúa tể *Tôi đang nửa muốn nửa không bảo cậu cuốn xéo.*

Julie Seagle *Mình nghĩ khi Twitter nói ai đó đã “bảo vệ các dòng tweet” của mình, hình ảnh một chiếc đai trình tiết nên xuất hiện.*

Julie cuộn mình ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng khách nhà Watkins, với một cái mền có tua choàng qua vai. Đêm hôm trước, tuyết đã rơi dày đặc, phủ kín cây cối và mặt đất một lớp tuyết trắng xốp, khiến thành phố tạm thời có vẻ đẹp như tranh vẽ trước khi tàu điện cày qua làm mọi thứ lấm lem bùn đất. Hôm nay trời nắng và khá lạnh. Julie thích cảm giác được thu mình trong ngôi nhà và làm bạn với mấy cái nệm. Nó đã quay lại đây được năm ngày sau kỳ nghỉ lễ Tạ ơn, và hai buổi học ngày thứ Sáu của nó đã bị hủy do điều kiện thời tiết. Hôm nay anh Matt cũng ở nhà, nhưng trường của Celeste không cho học sinh nghỉ trừ khi gặp thiên tai nặng. Cô Erin đã mang liếp đi tuyết để tới văn phòng. Cô nói dù không có giờ dạy nhưng vẫn phải chấm bài. Thật ra thì tuyết rơi ít hơn nhiều so với dự báo, và Julie chắc chắn trên toàn tiểu bang có những ông bố bà mẹ đang rất bực bội vì bị kẹt ở nhà với con cái.

©STENT

Matt ngồi trên chiếc ghế bành đối diện với Julie, chân gác lên bàn nước trong khi gõ máy tính với tốc độ khủng bố. Julie buông cuốn sách xuống. Hôm nay nó không thể nào để tâm vào bài vở, ý tưởng gác lại chúng cho tới hết ngày đang lớn dần từng giây từng phút trong đầu nó.

- Anh Matt. Em chán quá. - Nó liếc nhìn anh chàng gõ máy tính. - Anh Matty!

Matt không đáp. Julie càng cảm thấy tồi tệ hơn khi anh ta có thể tập trung vào máy tính tới mức mọi thứ khác như không còn tồn tại. Nó cầm lấy chiếc máy tính của mình trên bàn. Phải dùng cách tiếp cận khác thôi: email.

Matthew Watkins thân mến,

Anh đang làm gì đó? Em chán quá. Đi nặn người tuyết đi anh. Hoặc là chế công thức của... của... của trường điện từ của tuyết!

Thân ái,

Julie Seagle

Julie ngồi đó chờ cho đến khi hộp thư của Matt kêu một tiếng *beng*. Khác với phần còn lại của thế giới, anh không hề vội vã xem thư để coi có ông hoàng Nigeria nào để lại cho mình hàng triệu đô, hay là một công ty nào đó gửi khuyến mãi cực khủng cho các sản phẩm tăng cường sinh lý đàn ông. Có lẽ anh chàng không cần cả hai thứ đó. Vậy thì tốt chứ sao.

- Anh không kiểm tra email à? - Julie hỏi lớn tiếng.

- Tại sao? - Matt lẩm bẩm.

- Biết đâu đó là lời mời đọc tham luận tại một hội nghị toán học hấp dẫn nào đó. Hoặc là tình cũ của anh gửi thư để nói cô ta đang cực kỳ muốn chiếm lại tình cảm của anh.

- Anh chắc là cả hai. - Matt nói, nhưng Julie trông thấy anh chạm tay vào bàn rê chuột.

Nó quan sát anh đọc thư của mình với khuôn mặt không biểu hiện gì, sau đó gõ bàn phím vài giây. Giờ thì tới lượt hộp thư *của nó* kêu lên.

Julie Seagle thân mến,

Dù có một số công thức từ trường đầy duyên dáng để lựa chọn, anh quan tâm nhiều hơn đến việc xây dựng một khái niệm. Anh đang nghĩ đến thứ gì đó đại loại như sao chép chiếc máy gia tốc hạt lớn. Em tham gia chứ?

Thân ái,

Matthew Watkins

Julie thở dài rõ to.

Gửi con người khó chịu,

Em sẽ đáp ứng cho anh chiếc máy gia tốc hạt lớn và còn kèm thêm một phiên bản người tuyết của Clive Owen.

Anh tham gia chứ?

Hơi kém thân ái hơn một chút,

Julie Seagle

P.S: Xin lỗi anh. Em tin chắc anh không biết Clive Owen là ai. Cứ chấp nhận vậy đi.

P.P.S: Chỉ vì anh đang khoác chiếc áo lạnh lòng phùng đó, không có nghĩa em không biết anh đang mặc một cái áo thun ngớ ngẩn và lập dị bên trong.

Matt đọc email mà không buồn ngược lên nhìn, rồi anh mỉm cười.

Gửi thanh tra trang phục,

Anh tham gia.

Vẫn rất thân ái,

Matthew Watkins

P.S: Anh đâu có mặc “cái áo thun ngớ ngẩn và lập dị”.

Julie tiến đến chỗ Matt. Nó đứng ngay trước mặt anh và khoanh tay trước ngực.

- Anh vén áo rét lên coi.

Matt đảo mắt.

- Chúa ơi, em thật là biết khiêu khích đàn ông đấy.

Julie không mảy may nao núng.

- Nếu em muốn khiêu khích, em có thể làm tốt hơn thế. Giờ thì, anh vén áo rét lên.

Matt ngược mắt nhìn Julie và cố tỏ ra nghiêm túc.

- Julie, anh cảm thấy mình bị xúc phạm vì em tin tưởng quá ít vào sự thành thật của anh đấy. Anh nghĩ đã quen nhau đến mức này thì ít nhất em cũng...

- Đứng lên. - Julie cúi xuống và gấp máy tính xách tay của Matt lại. - Đứng lên cái coi! - Nó lại ra lệnh.

- Em thật nực cười. - Matt vừa nói vừa cười, nhưng vẫn đứng dậy. - Anh tin em vô điều kiện, và anh nghĩ em chẳng mất mát gì khi cho thấy một sự tôn trọng tương tự với anh.

- Cho em xem nào!

Matt bước ra khỏi ghế và lùi lại vài bước.

- Hôm nay em ghê nhỉ. Đa nghi và độc ác.

Julie bước tới trước một bước, khiến Matt tiếp tục lùi thêm.

- Vén áo lên.

- Đây, anh rất thích một cô nàng mạnh bạo, nhưng chuyện này đang trở nên kỳ quặc rồi đấy.

Julie tóm lấy gấu chiếc áo rét và một tay vạch nó lên, tay kia kéo chiếc áo thun bên trong xuống. Matt chống cự một chút, nhưng Julie không nhượng bộ.

- À há! - Nó nheo mắt nhìn chiếc áo thun bên trong. - Thôi được, em thậm chí không biết nó là cái gì, nhưng rõ ràng là lập dị.

Bàn tay của Matt vẫn còn đặt trên tay Julie, nhưng anh chàng thôi không cố gắng che giấu chiếc áo thun nữa.

- Đó là hình vẽ phân tử của caffeine. Đáng lẽ em phải thích nó, vì em nghiện cái món nước kinh tởm mà em hay uống kia mà. Mặc dù thứ nước đó không thể được xem là cà phê thực thụ. Làm sao em có thể thích nó nổi chứ? Dân nghiện cà phê thứ thiệt sẽ uống espresso, Americano, hoặc là...

- Đừng có đánh trống lảng. Với lại, em sẽ không cãi nhau với anh về cà phê nữa đâu.

- Cái đó không phải là cãi nhau. Anh có quan điểm của mình về món nước uống của em, và anh có quyền bày tỏ rằng anh thấy nó tởm...

Julie rên lên:

- Ôi trời ơi, đừng có nói nữa!

- Vậy anh phải đứng im nghe em chế giễu sự lựa chọn trang phục của mình à? - Matt đáp trả ánh mắt của Julie một lúc trước khi siết tay nó và ấn chiếc áo rét xuống trở lại. - Chẳng công bằng gì cả.

Hai đứa đứng yên.

- Em cũng nghĩ vậy. - Rốt cuộc Julie thừa nhận. - Nhưng cái áo thun của anh vẫn rất là dị. - Nó nhìn bàn tay Matt đang ghì chặt tay mình vào ngực anh. - Giờ thì anh bỏ tay em ra được rồi.

- Ô. Tất nhiên. - Matt buông tay con bé ra và lùi lại. - Anh xin lỗi.

Chiếc điện thoại bàn đồ chuông xé toang sự im lặng.

Matt đi vào bếp để nghe điện thoại, trong khi Julie ngồi xuống chiếc ghế dài. Nhận thấy một chút mồ hôi nơi gáy, nó kéo chun buộc tóc ra khỏi cổ tay và cột tóc đuôi ngựa. Kỳ thi hết môn đang đến gần, mà nó lại đang chơi bời trong một ngày đáng lẽ phải gào bài cật lực. Nó nên tận dụng ngày tuyết rơi hôm nay để học hành cho xong.

Nó nghe thấy tiếng Matt hăng giọng trong bếp:

- Dạ, tôi sẽ tới ngay.

Anh quay lại phòng khách và nói với Julie:

- Anh phải đến trường Celeste để họp phụ huynh, nên vụ đắp người tuyết đành gác lại vậy.

Julie nhú mày:

- Mọi chuyện vẫn ổn chứ anh?

- Chỉ là một cuộc họp thường kỳ thôi mà.

- Thế à. OK anh. - Julie miễn cưỡng cầm cuốn sách lên, nhưng rồi lại đặt xuống. - Mà khoan đã. Sao anh lại phải đi họp? Mẹ anh đâu?

- Mẹ anh quên mất, khi người ta gọi điện thì mẹ yêu cầu họ gọi cho anh. Vậy nên anh sẽ đi. Chuyện có gì to tát đâu.

Julie đứng dậy.

- Em sẽ đi với anh.

- Không. Em ở nhà. Học bài.

- Ồ ồ. Em sẽ đi. Em đã dành rất nhiều thời gian ở bên Celeste, em nên có mặt trong cuộc họp. Nó băng qua phòng khách ra ngoài tiền sảnh và với lấy chiếc áo khoác trên móc. - Coi nào. Chúng ta phải xúc tuyết trước khi muốn đi bất cứ đâu.

- Julie, em không nên đi, thật đấy. Cuộc họp sẽ chán lắm. Chẳng có gì quan trọng đâu.

- Em sẽ đi. - Julie cài khóa áo khoác và xỏ găng tay.

Matt không nhúc nhích.

- Anh không muốn em đi.

- Em muốn đi.

- Chỉ là...

- Anh đừng nói nữa, bắt đầu xúc tuyết thôi. Em sẽ đi.

Matt nhoẻn cười.

- Tuân lệnh bà chủ.

Julie bắt chéo chân và cố hết sức để không cười nhạo ông thầy Alberta, chuyên viên tư vấn. *Đồ con hoang*, nó nghĩ bụng. Con người này hoàn toàn không hiểu gì về Celeste.

Ông Alberta ngả người ra sau trên chiếc ghế xoay bọc da và đưa tay vỗ vỗ mông hói trên đỉnh đầu. Cho đến giờ ông ta đã vỗ đầu được tám lần (Julie đếm hần hoi) với một sự giật cục căng thẳng đầy phiền hà. Julie không thích chiếc áo sọc màu xanh lục và cái quần kaki nhăn nhúm của ông ta. Cả hai thứ đều giống như một nỗ lực quá đáng để tỏ ra thoải mái và dễ gần. Julie không tin điều đó, và mọi chuyện càng tệ hơn khi đôi mắt ông ta cứ lảo liên như thể sợ nhìn vào nó hoặc Matt. Chắc ông ta cảm thấy ngại, Julie thầm nghĩ, do lẽ ông ta liên tục xúc phạm tới Celeste. *Cực kỳ khó khăn với bạn, cả nam lẫn nữ. Gắn như không hề nỗ lực tham gia các hoạt động xác hội và phản ứng không phù hợp với những lần bắt chuyện hiếm hoi của bạn*

học. Tại sao ông ta không ghi nhận một chút xíu tích cực kia chứ? Chẳng hạn như, Celeste nhắm mắt cũng có thể làm được hết bài tập nhá? Con bé thông minh, thú vị và độc đáo nữa chứ? Ông ta không nhận thấy con bé đang hoảng sợ, không được phòng vệ và... và nó không thích các đứa trẻ khác ở trường thì đã sao? Julie không thích người đàn ông này.

Ông Alberta bỗng chồm người tới trước.

- Chuyện là thế này, anh Matthew ạ. Chúng tôi cho rằng Celeste có lẽ không đủ tiêu chuẩn để học ở Barnaby. Đã rõ là chúng tôi không thể đáp ứng được các nhu cầu của con bé.

Matt ngồi thẳng, khuôn mặt đanh lại và nghiêm trang.

- Điểm số của con bé rất tốt. Phải nói là xuất sắc.

Tay chuyên viên tư vấn gật đầu.

- Hoàn toàn đồng ý. Vấn đề không phải là khả năng học tập của con bé, anh Matthew ạ. Chính sự phát triển về mặt xã hội của con bé mới khiến chúng tôi quan ngại.

- Con bé đang có những bước tiến bộ. - Matt nói một cách yếu ớt.

- Tôi hiểu những thách thức do chuyện của anh Finn. Khi anh ấy không hiện diện...

- Tôi hiểu mà, thưa thầy. - Matt nói luôn.

- Tôi hi vọng có dịp trao đổi với ba mẹ của anh về chuyện này. - Ông Alberta lúng túng đáp. - Do lẽ anh đóng một vai trò quan trọng trong cuộc sống của Celeste, và tuổi của anh, tôi đã đồng ý gặp anh, nhưng đây không phải là cách xử lý vấn đề mà tôi muốn. Thưa anh Matthew, nói tóm lại là như thế này. Tôi không chắc chúng tôi có thể mang lại được điều gì khác cho Celeste. Sự thực là con bé không có bạn bè. Không hề có. Các giao tiếp xã hội của con bé rất là kỳ cục, và con bé tỏ ra không mấy quan tâm tới việc cải thiện điều đó. Nó rút mình ra khỏi đám bạn học và tỏ ra như đang hoạt động ở một tần số khác. Tôi rất tiếc phải nói như thế, nhưng sự thật là vậy. Tôi hiểu chúng ta đang đối mặt với những vấn đề nhạy cảm, nhưng tôi khá quan ngại về con bé.

- Vậy, ông định bảo chúng tôi làm gì đây? - Matthew không thay đổi tư thế ngồi, nhưng giọng nói của anh bắt đầu tỏ ra cứng rắn. - Không lẽ gia đình chúng tôi phải đưa con bé ra khỏi đây và nhốt nó vào trong một trường nội trú dành cho trẻ tâm thần? Ông thấy đó là một khả năng sao? Tôi chắc Celeste sẽ lớn nhanh. Thật là một cách hay ho để lôi nó ra khỏi vỏ ốc.

- Vỏ ốc? Ồ, anh nghĩ như vậy sao? Celeste có mấy cái vỏ cơ. Có cả một loạt cơ chế tự vệ và

đổi phó phức tạp nơi con bé...

- Tôi có ý kiến này. - Julie chen ngang. - Tôi nghĩ... tôi có một ý tưởng. Bây giờ hãy khoan đưa ra bất cứ quyết định hấp tấp nào. Ông có thể cho con bé sáu tháng, được không thưa ông?

- Thưa cô Seagle, tôi đánh giá cao sự hiện diện của cô ở đây. Thật đấy. Tôi có thể thấy cô rất quan tâm đến tình trạng của Celeste, nhưng sáu tháng là một quãng thời gian dài.

- Không, thật ra nó không dài đâu ạ. Con bé chẳng làm hại ai, cũng đâu có xâm phạm gì đến việc học hành của các học sinh khác, phải không ạ?

Ông Alberta miễn cưỡng gật đầu.

- Vậy hãy cho thêm thời gian. Chúng tôi có thể đưa con bé đi theo đúng hướng. Dù sao thì đây cũng chỉ là một vấn đề có tính chất tạm thời.

- Tạm thời? - Ông ta lật tập hồ sơ về Celeste trên bàn giấy trước mặt. - Tôi không dám chắc chúng ta có thể coi đây là một vấn đề *tạm thời*.

- Julie, ta đi thôi. - Matt đứng dậy và dùng dùng bỏ ra ngoài.

Julie miễn cưỡng đứng lên. Nó nhìn ông Alberta một cách khẩn khoản.

- Sáu tháng. Rất nhiều thứ có thể thay đổi trong sáu tháng. Con bé cần thời gian.

Ông ta im lặng một chút trong khi cân nhắc yêu cầu của Julie.

- Thôi được rồi. Sáu tháng.

Julie bắt tay ông ta. Bây giờ chính nó cũng thấy căng thẳng.

- Cám ơn ông. Cám ơn ông rất nhiều. - Nói rồi nó xỏ tay vào áo khoác. - Celeste là một đứa trẻ ngoan thực sự, ông biết không?

Ông ta gật đầu.

- Tôi biết chứ. Tôi rất mến Celeste. Chỉ là với tất cả những gì đã diễn ra... tôi thấy lo cho con bé.

Julie gật đầu. Có lẽ xét cho cùng thì ông ta cũng không đến nỗi quái vật lắm.

- Tốt hơn tôi nên đuổi theo Matt. Xin cảm ơn ông một lần nữa.

Nó quay gót và chạy bỏ ra hành lang, bắt kịp Matt đúng lúc anh mở toang cánh cổng trường Barnaby.

- Matt, anh vẫn ổn chứ?

- Không hẳn. Anh không coi đây là một buổi họp phụ huynh thành công, em có thấy vậy không?

Matt đi phăm phăm xuống mấy bậc cấp và Julie vội vã bám theo. Bỗng Matt dừng lại, làm nó đâm sầm vào lưng anh.

- Em xin lỗi. - Julie lấy tay nắn mũi.

- Chờ đã. Ông ta còn nói thêm gì nữa? - Matt hỏi. - Ông ta đã nói gì về Celeste với em vậy?

- Ông ta chỉ nói họ sẽ cho con bé thêm thời gian để khắc phục tình hình. Tốt quá, đúng không anh?

- Anh nghĩ vậy. - Matt bước tiếp. Thế còn cái ý tưởng mà em đã nhắc tới?

- Chỉ là một khởi đầu thôi, nhưng hãy nghe em nói hết đã.

Hai đứa đi đến chỗ chiếc xe hơi, sau đó Julie trình bày ý tưởng của mình với Matt trên đường về nhà.

- Anh nghĩ đó là một kế hoạch kinh khủng. Celeste sẽ không bao giờ chấp nhận. - Matt nói, rồi bật nhạc rock trên radio thật lớn, khiến Julie gần như phải hét lên.

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Con bé có thể chấp nhận. - Nó nói một cách đầy hy vọng. Bầu trời đang dày đặc mây, và năng lượng mà nó có lúc sáng đang bắt đầu suy yếu. Nó tắt radio. - Thật mà. Con bé có thể.

- Không đâu. - Mặc dù Matt tỏ ra không nao núng, Julie có thể nghe thấy sự sợ hãi trong giọng nói của anh. - Con bé quá yếu đuối.

- Celeste yếu đuối bởi anh để cho con bé yếu đuối.

- Julie, em hoàn toàn không hiểu mình đang nói gì đâu. - Matt nổi nóng. - Em không thể hiểu

những gì con bé đã trải qua.

- Vậy anh kể em nghe đi. - Julie vặc lại.

- Không. Có những chuyện thuộc về riêng tư.

- Trời ạ, mọi người bị sao thế này? Anh không muốn em giúp con bé sao?

- Julie, thôi đi. Thôi ngay.

- Tại sao chứ? Tại sao không ai nói về chuyện này? Ngay cả anh Finn.

- Lại anh Finn.

- Anh nói vậy là có ý gì? - Julie khoanh tay lại rồi quay mặt nhìn đi chỗ khác.

- Em nói về anh ấy suốt ngày, như thể anh Finn là một báu vật của nhân loại ấy. Chẳng mấy chốc em sẽ có một tấm hình Finn Phẳng để mang theo bên mình. Em và Celeste sẽ lập nên fan club của anh Finn, với hội phí và bản tin cập nhật hàng tháng để mô tả chi tiết chuyện anh ấy tuyệt vời như thế nào.

- *Chính xác thì vấn đề của anh là gì?*

- Chẳng là gì cả. - Matt lẩm bẩm. - Em nên đứng ngoài chuyện này.

- Sao em lại phải đứng ngoài? Em gần gũi với Celeste hơn bất cứ ai. Con bé cần một người nào đó giúp đỡ.

- Anh biết. - Matt vắn nhạc to trở lại. - Anh biết chứ.

Chương 17

Khi về đến nhà, Julie lên Facebook và nhận thấy Finn đang để chế độ offline. Nó gửi cho anh một tin nhắn hỏi xem anh có đang ở trên mạng, rồi ngồi nhìn hộp thư không rời mắt, hi vọng nghe một tiếng *beng*. Chỉ vài phút sau thì anh trả lời.

Julie,

Anh đây. Không thể truy cập vào chat lúc này vì một lí do nào đó. Facebook đang biểu tình thì phải. Có chuyện gì vậy?

Finn

Julie muốn biết anh Finn nghĩ gì về kế hoạch mà nó đã vạch ra cho Celeste. Nó viết thư giải thích về kế hoạch đó cho anh chàng.

Julie,

Liều lĩnh đấy. Anh không biết phải nói thế nào. Dù sao thì, hãy làm nhẹ nhàng thôi. Celeste đã trả qua nhiều chuyện.

Finn

Anh Finn,

Mọi người chỉ giỏi nói. Trường của Celeste đang đe dọa đuổi học cô bé nếu không thấy các tiến bộ về mặt giao tiếp và những thứ khác của con bé. Em đang cố làm những gì có thể, nhưng không ai trong các anh cho em thông tin gì. Em hoàn toàn mù mờ, nên kế hoạch đó là những gì em có thể nghĩ ra được. Hoặc là anh lết xác về nhà và mách nước cho em, hoặc ít nhất tỏ ra nhiệt tình một chút với kế hoạch của em.

Julie

Julie,

Được rồi. Bình tĩnh đi em.

Đây không phải là chuyện bọn anh thường trao đổi. Đúng hơn là không hề, thật đấy.

Đây là lần duy nhất anh nói về chuyện này, em hiểu chứ? Sau đó chúng ta sẽ không bàn đến nó nữa. Cơ bản là thế này: một thời gian trước, mẹ anh trải qua một giai đoạn khó khăn. Một đợt trầm cảm tệ hại. Thực sự tệ hại. Nó khiến mẹ anh không làm gì được cả. Có một câu chuyện sâu xa mà anh không biết tường tận, nhưng mấy năm trước mẹ ngưng thuốc và suy sụp nặng. Anh đoán đó là lúc Celeste trở nên rất gần bó với anh. Bố anh lo chuyện của mẹ, Matt thì lo chuyện của nó, thế nên Celeste coi anh như một cứu cánh, anh nghĩ vậy.

Một chuyên gia tâm lý có thể sẽ mô tả cho em chuẩn xác hơn, nhưng kèm theo chuyện này có rất nhiều vấn đề. Bố anh đi công tác nhiều hết mức có thể để khỏi phải đối mặt với rắc rối, mẹ anh chưa bao giờ là một người mẹ chu toàn, ngay cả khi tinh thần ổn định. (Nếu em chưa nhận thấy thì mừng cho em.) Vậy nên khi anh rời nhà ra đi, anh nghĩ em gái anh đã bị chấn động mạnh. Bây giờ mẹ anh đã dùng thuốc trở lại, nên có lẽ em không nhận thấy mẹ bị trầm cảm. Xin em đừng nói chuyện này với ai khác... như thế chỉ làm con thuyền thêm tròng trành.

Finn Phẳng chẳng qua là vết sẹo lâu ngày đang liền da. Sự gắn bó của con bé với anh, và người bố người mẹ điên rồ không hiện diện.

Anh chỉ nói được vậy thôi. Thật đấy.

Em đang mặc gì vậy?

Finn

Anh Finn,

Cám ơn anh. Em biết thật không dễ dàng để nói cho em nghe chuyện này, và việc anh làm như thế rất có ý nghĩa với em. Nó làm sáng tỏ mọi chuyện thêm một chút. Em không bao giờ đoán được mẹ anh từng trải qua một giai đoạn khó khăn như vậy. Mẹ anh tỏ ra hoàn toàn bình thường. Em rất tiếc khi biết chuyện. Chắc các anh đã gặp rất nhiều khó khăn.

Hôm nay mẹ anh đã quên mất cuộc họp phụ huynh ở trường Celeste, nên em và anh Matt đi thay. Nhà trường rất lo lắng về trường hợp của Celeste, nên em hi vọng... mà thật ra, em cũng không biết em đang hi vọng điều gì. Đưa Celeste vào thế giới thực chẳng? Em sẽ cho anh biết chuyện đó diễn ra thế nào. Hay là anh gửi con bé món quà Giáng sinh nào đó, đặc biệt là trong trường hợp anh không thể ghé qua nhà, được không? Thứ gì đó dễ cầm hơn anh chàng Finn Phẳng, để con bé mang theo bên mình ấy? Tất nhiên, anh đừng để chuyện này làm giảm quyết tâm về thăm nhà của mình...

Em đang mặc sáu lớp áo cổ lọ, quần jean và quần thun, ba lớp vớ, cùng một chiếc nón chơi golf.

Julie

Julie,

Khi mẹ anh dùng thuốc, em sẽ không thể biết được đâu. Và mẹ làm rất quyết liệt để che giấu bệnh tình của mình đối với mọi người.

Anh sẽ gửi gì đó cho Celeste. Anh hứa đấy. Vài ngày nữa anh sẽ tới Tahiti, anh sẽ tìm một món quà hay ho ở đó.

Trời ạ, ước gì anh được nhìn thấy em trong đồng trang phục đó. Nghe có vẻ sexy đấy.

Anh phải chạy đây. Có lẽ tối nay mình sẽ chat một chút nếu anh có thể lên mạng. Mười một giờ, theo giờ của em nhé?

Finn

Anh Finn,

Tưởng anh đang đi sang Nam Mỹ chứ? Em không tài nào theo dấu anh được!

Tối nay em sẽ lên mạng.

Julie

Julie sắp ra ngoài ăn tối với Seth và nó biết mình sẽ về nhà muộn nhất là mười giờ. Dư sức để có thể đi ngủ vào giờ hợp lí. Nhưng nó cũng chẳng quan tâm nếu phải thức tới sáng, vì được trao đổi với Finn thì mất ngủ cũng đáng. Anh thật thú vị và là một trò giải khuây dễ chịu đối với kỳ thi sắp đến. Hơn nữa, hiện tại anh là người duy nhất cung cấp cho nó các thông tin về Celeste, dù rất ít ỏi.

Đường vắng nên Julie cảm thấy mình có thể tự lái xe tới cửa hàng bán đồ gia dụng. Mặc dù không thích lái xe trong tuyết và băng giá, nó chắc chắn không muốn nhờ Matt cầm lái, sau thái độ khó chịu của anh. Cứ cho là anh bức dọc về chuyện của Celeste đi, điều đó không đồng nghĩa với việc anh phải tỏ ra khó chịu như thế. Thậm chí Matt không thể nói chuyện về em gái mình mà không trở nên kỳ cục: hoặc thô lỗ, độc địa, hoặc đánh trống lảng cho đến khi nó ngừng hỏi.

Julie tiến đến cầu thang.

- Em sẽ đi ra cửa hàng gia dụng và về ngay. - Nó nói vọng vào phòng Matt, rồi lẩm bẩm. - Anh khỏi bận tâm.

Julie vừa tiến đến cửa trước thì nghe thấy tiếng bước chân của Matt chạy ra khỏi phòng và lao xuống tầng dưới.

- Chờ đã, Julie, em đi ngay đấy à? Anh không biết em lại làm... *chuyện này* hôm nay.

- Anh thôi đi. - Nó bình tĩnh đáp. - Em chỉ mua đồ thôi mà. Chẳng ai thềm làm gì hết, nên em sẽ làm.

- Như thế thật không công bằng. Bọn anh đang cố mà.

- Không, các anh đang ì ra. Mà mẹ anh ở đâu cả ngày hôm nay thế? Chuyện này lớn đấy.

- Anh biết.

- Sao mẹ anh có thể quên được.

Matt đứng im một lúc.

- Anh không nghĩ mẹ quên. - Anh nói chậm rãi. - Có lẽ mẹ anh không muốn đi.

- Ồ, cái có đó hay đấy!

- Em đừng ăn nói như vậy. Chuyện là như vậy thôi.

- Lại một cái có hay ho khác!

- Julie. - Matt giữ cánh cửa lại khi nó mở toang cửa.

Nó quay lại.

- Sao? Sao hả Matt? - Nó gắt lên. - Nếu anh có điều gì để nói, thì nói ra đi. Nếu muốn giúp thì giúp luôn đi. Còn nếu không, anh hãy đứng ngoài chuyện này.

- Anh chỉ muốn nói cảm ơn em. - Matt khẽ nói.

- Ờ... - Julie thấy lúc này anh chàng không tỏ ra khó chịu nữa. - Đừng cảm ơn em vội.

- Cảm ơn em đã cố gắng.

Julie ngược lên nhìn Matt.

- Có gì đâu.

- Em có muốn anh lái xe không? Đường khó đi đấy. - Matt đề nghị.

- Anh sẽ cư xử đúng mực, hay sẽ nổi sùng mỗi khi em bỏ món đồ nào đó vào xe đẩy hàng?

Matt cười.

- Anh sẽ nỗ lực để cư xử tốt. Vậy được chưa?

- Không cầu nhàu, không nhíu mày, không phẩy tay thất vọng hoặc buông những lời khó nghe. Thật ra là không nói gì hết.

- Em có biết hôm nay em đã bảo anh thôi nói bao nhiêu lần rồi không?

- Anh có biết em có thể nói như thế bao nhiêu lần *nữa* không?

- Em có muốn anh lái xe hay không nào?

- Có chứ. Em lái yếu lắm. Anh phụ trách lái xe, còn em sẽ phụ trách mua đồ.

- Ợ. Phân công rập theo định kiến hai phái nhỉ. - Matt nói và làm ra vẻ ghê sợ. - Đàn ông lái xe, đàn bà...

- Anh đã kịp quên luật cấm mở miệng rồi kia à? - Julie bước xuống các bậc thềm. - Đi thôi, anh chàng mắc dịch.

Matt trịnh trọng nghiêng người tiễn Julie qua cửa. Julie dám cá anh chàng rất ức chế, nhưng vẫn im miệng trong suốt chuyến đi. Anh ta không hề hó hê gì trong lúc nó mua đồ, thậm chí còn bỏ đồ vô túi tại quầy tính tiền.

Tuyết bắt đầu rơi nhẹ khi hai đứa ra về, Julie run cầm cập trong khi chờ Matt mở cửa xe. Phải mất vài lần thử, chiếc xe mới nổ máy được, và hai đứa ngồi trong đó vài phút, chờ cho hệ thống sưởi hoạt động.

Julie hít một hơi thật sâu.

- Sao anh không kể cho em nghe chuyện của cô Erin?

Matt loay hoay dò đài.

- Chuyện gì?

- Chuyện cô bị trầm cảm ấy. Anh Finn đã cho em biết.

Matt nhăn nhó.

- Nghe này, anh không muốn lại bắt đầu nữa đâu. - Anh nhanh chóng dò dài, rồi cả chiếc xe ngập trong âm thanh ồn ào của sóng nhiễu và các mẫu quảng cáo truyền thanh.

- Anh Matt.

- Julie, không phải bây giờ.

- Được thôi. - Nó ngả đầu ra lưng ghế và siết chặt áo khoác quanh người. - Một lúc nào đó nhé?

- Em không thể buông tha bất cứ chuyện gì được hay sao?

- Coi nào! Sẽ rất tuyệt đấy. - Nó đập nhẹ cánh tay Matt. - Chúng ta có thể ngồi lại và có một cuộc nói chuyện dài, rốt ráo về mẹ anh, cùng với tác động của căn bệnh trầm cảm trên các hoạt động của gia đình. Như thế anh có thể trút bầu tâm sự về tuổi thơ đầy lo lắng của anh, sau đó anh và em có thể phân tích từng biến đổi nhỏ trong tính cách của anh.

Ít ra thì Matt cũng nhoẻn cười.

- Nghe sao giống tra tấn quá.

- Thật á? Anh không muốn phơi bày ruột gan cho em à? Hoặc là khóc một chút? Thanh lọc tâm hồn một cách nhẹ nhàng nhất?

- Em nhập môn tâm lí học hơi bị sâu quá rồi đấy.

- Em cần phải thực hành. Anh đâu có muốn em thi rớt, đúng không?

- Nếu nó đồng nghĩa với việc tránh được cuộc đối thoại kinh khủng đó thì có đấy. Anh sẽ cho phép em thi lại một môn.

Julie lại đập vào tay Matt cái nữa.

- Đồ quý.

Chương 18

Matthew Watkins được đưa đến cho các bạn hôm nay là nhờ Định luật Nhiệt động lực thứ 2 và chữ *x*.

Finn Chúa tể Tôi mặc quần từng ống một, giống như mọi người. Nhưng cách tôi CỎI nó mới làm tôi giỏi hơn bạn.

Julie Seagle Sao xe trượt có thể là một môn thể thao nhỉ? Bạn mặc đồ như một con tinh trùng khổng lồ rồi trượt thật nhanh qua lòng máng. Có gì là thể thao đâu. Gọi dục thì có. Thể thao thì còn lâu.

- Chị Julie! Chị Julie! - Tiếng gọi của Celeste vọng từ trên lầu xuống tới căn bếp.

Julie bình tĩnh cầm một miếng nữa từ thanh ngũ cốc rồi đặt chiếc điện thoại xuống bàn. Nó đang rất mệt sau khi đã thức tới gần ba giờ sáng để chat với anh Finn, nhưng vẫn tiến hành kế hoạch ngày hôm nay. Chẳng việc gì phải đợi thêm nữa.

- Chị Julie! - Celeste giậm chân thành thịch trên cầu thang, và Julie cố không tỏ ra nao núng khi nghe thấy tiếng con bé vào trong bếp.

- Ờ, có chuyện gì vậy? - Nó dán mắt vào tờ báo.

- Em chẳng thấy chuyện này hay ho chút nào.

- Chuyện gì chứ? Chuyện em tránh nói tắt khi bực mình à?

- Chị Julie, em muốn chị tiếp nhận chuyện này một cách nghiêm túc. Em thấy lo ngại về giọng điệu đùa cợt của chị. Thái độ của chị khiến em không thoải mái.

Cuối cùng Julie cũng ngược mắt lên nhìn. Celeste đang đứng bên cạnh Finn Phẳng, và mặc dù biểu hiện của anh chàng không thay đổi, rõ ràng con bé đang rất bực mình.

- Thái độ nào chứ? - Nó hỏi Celeste.

- Chị đã gắn giấy ghi chú vào miệng Finn Phẳng. Như thể anh ấy đang nói.

- Anh ấy nghĩ như thế cũng vui mà.

- Anh ấy không phải nhân vật truyện tranh, anh ấy và em thấy chuyện này thật thiếu tôn trọng.

- Anh ấy không thấy nó thiếu tôn trọng.

- Làm sao chị biết anh Finn Phẳng nghĩ gì? - Celeste hỏi.

- Trong trường hợp em chưa nhận ra thì, chị đã ở bên anh ấy khá lâu. Chị có thể cảm nhận được những chuyện như thế này.

Celeste nhúu mày và nhìn mẫu giấy ghi chú vàng nhạt hình bong bóng hộp thoại được gắn cạnh miệng Finn Phẳng.

- Em thậm chí không hiểu nó có nghĩa là gì. *Tôi tìm kiếm một sự biến đổi linh hoạt!!!*

- Anh ấy hơi cứng nhắc, em không nghĩ vậy sao? Chị đồ là Finn Phẳng sẽ rất biết ơn nếu như anh ấy không bị đập đầu vào cột mỗi khi lên hoặc xuống xe. Với lại, có lẽ anh ấy muốn được ngồi đường hoàng trên ghế chứ không phải dựa vào ghế. - Julie nhún vai và chúi mũi vào tờ báo trở lại. - Finn Phẳng đang kêu cứu, và chị nghĩ chúng ta nên cứu giúp anh ấy. Finn Phẳng đã phải im lặng chịu đựng quá lâu rồi. Anh ấy chỉ muốn được mềm dẻo linh hoạt và thích ứng với đồ nội thất thông thường thôi. Ngoài ra, chị nghĩ anh ấy muốn đi tập Pilates.

- Lại cái giọng điệu đùa cợt đó. - Celeste nói. - Mặc dù có thể chị có lí. Tuy vậy, đáng lẽ chị có thể biểu lộ sự hăng hái đối với ý tưởng này bằng một dấu chấm than duy nhất. Ba dấu là quá mức. *Sự biến đổi linh hoạt* này là thế nào?

Khi Julie trình bày ý tưởng của mình, Celeste nhìn nó trên trời, mặt đơ ra.

- Em sẽ cân nhắc về khả năng này và quyết định sau. - Celeste nhắc Finn Phẳng lên khỏi sàn nhà rồi kiêu hãnh bước ra khỏi bếp.

- Cứ việc mà nghĩ. - Julie lẩm bẩm. - Ở đây chỉ có sức khỏe tâm thần của cả đời là liên quan thôi.

Julie đẩy lưỡi dao ra khỏi vỏ rồi đặt lại Finn Phẳng trên chiếc khăn dày mà nó đã trải trên sàn bếp.

- Hít thở đi, Celeste. Hít vào, thở ra.

- Finn Phẳng đang suy nghĩ lại! Finn Phẳng đang suy nghĩ lại!

- Finn Phẳng không suy nghĩ lại đâu.

- Chị sắp sửa cắt anh ấy thành hai mảnh - Celeste nói với một giọng buộc tội. - Đó là một chấn thương khủng khiếp.

- Đó không phải là một chấn thương. Mà là một sự biến đổi. Chị đồng ý là chuyện này có thể khá đáng sợ trong vài phút. Anh ấy sẽ biến thành hai mảnh. Nhưng chị thề có Chúa là chị sẽ ráp anh ấy lại. - Julie giơ các dụng cụ đã mua hôm trước lên. - Thấy mấy cái bản lề này không? Chúng sẽ giữ cho anh ấy liền lại như ta đã nói. Và anh ấy có thể gặp đôi người lại, đó là một trò biểu diễn cực hay tại các buổi tiệc tùng, nếu em hỏi ý kiến đánh giá của chị.

- Anh Finn Phẳng không tiệc tùng.

- Sau chuyện này thì anh ấy có thể đấy. - Julie ấn thước lên lớp bìa cứng và kiểm tra đường cắt một lần nữa. Đoạn nó gí lưỡi dao vào mép tấm hình. - Em sẵn sàng chưa đấy?

Celeste lùi ra xa.

- Em nghĩ em sẽ đứng bên này và quay lưng lại phía chị.

- Tốt thôi. - Julie chấp thuận. - Sao em không nói chuyện với anh ấy trong khi chị làm việc nhỉ?

- Nói về chuyện gì mới được?

- Trấn an anh ấy. Nói với Finn Phẳng là mọi chuyện sẽ “ngon lành càn đào”. Và về lâu dài anh ấy sẽ sung sướng hơn. Đại loại thế. Được rồi, tiến hành thôi. - Julie ấn lưỡi dao vào đường thắt lưng của Finn Phẳng và rạch một đường ngang qua người anh ta. - Bắt đầu nói chuyện đi, Celeste! - Nó bắt đầu cắt theo đường rạch, lưỡi dao đi sâu hơn vào trong tấm hình bằng bìa cứng.

- Hôm nay là một ngày trọng đại để tăng cường sự mềm dẻo! - Celeste thốt lên một cách không mấy thuyết phục. - Hãy nghĩ đến những chuyện mà anh có thể làm được sau này, Finn Phẳng à!

- Anh ấy đang làm rất tốt. - Tiếp tục đi. - Julie động viên con bé.

- Ờ... Đây là ý tưởng ngu ngốc của chị Julie, nên nếu cuộc phẫu thuật kết thúc trong thảm họa thì anh đi mà bắt đền chị ấy!

- Nghe hài hước đấy. Thử lại đi. Hãy nói với Finn Phẳng rằng đây là một bước phát triển quan trọng và cần thiết. Rằng anh ấy sẽ cảm ơn em vì đã giúp anh ấy vừa vặn với những thứ khác. Đây là một giai đoạn đầy thử thách, nhưng em ở đây là vì anh ấy, và sẽ giúp anh ấy vượt qua chuyện này. - Julie đã cắt xong và tách Finn Phẳng thành hai phần. Nó phải thừa nhận chuyện này khá đáng sợ. - Xong!

- Chị làm xong rồi hả? Anh ấy được cắt đôi rồi hả? - Giọng Celeste run lên. - Nhanh lên, chị Julie. Nhanh lên đi!

- Chị đang cố. Đừng có nhìn. - Julie vớ lấy chiếc tua vít và một bộ bản lề. - Anh chàng của em cần biết em đang ủng hộ anh ấy vượt qua bước này đấy, Celeste.

- Được, được mà... Anh Finn Phẳng ơi, em... ủng hộ... sự biến đổi này.

Julie có thể nghe thấy tiếng con bé đi qua đi lại ở cuối phòng.

- Thuyết phục hơn một chút đi Celeste.

- Em ủng hộ sự biến đổi này.

- Em phải là chỗ dựa cho anh ấy! - Julie nhắc.

- Cái đó nghe sáo rỗng lắm. Em không nói đâu.

- Vậy em tự nghĩ ra mà nói đi. - Julie đáp, tay tiếp tục bắt vít bản lề vào lớp bìa cứng.

- Chuyện này khó quá. Em *không thể* nghĩ ra được điều gì thích hợp để nói cả. - Celeste thốt lên một âm thanh tức tối nào nuốt khiến Julie xao lòng. - Chị giúp em với. Chị nói chuyện với anh ấy đi.

- Ờ, Finn Phẳng thân mến. Chuyện này chẳng có gì phải căng thẳng. Em nhận thấy anh đang có một phản ứng có thể hiểu được đối với quá trình đơn giản này. Việc anh muốn thực hiện nó không có nghĩa nó sẽ dễ dàng. Anh đang làm rất tốt. Ít than phiền hơn phần lớn những người phẳng khác. Thật đấy. Em khá là ấn tượng.

- Chị Julie, nhanh lên. Chị phải nhanh lên.

- Gắn xong rồi, cung. Chỉ một chút xiu nữa thôi, và... Tèn ten! - Julie quỳ lên và kiểm tra lại

tác phẩm của mình. Không tệ đối với một đứa gần như chẳng phân biệt nổi các loại dụng cụ. - Muốn xem không? - Nó nâng Finn Phẳng đứng dậy và xoay chiếc đĩa hình bán nguyệt đã gắn ở lưng tấm hình để giữ cho anh ta không bị gập lại vào những thời điểm không thích hợp.

Celeste quay lại và nhìn Finn Phẳng một cách lo ngại. Sau một thoáng, khuôn mặt con bé dịu lại.

- Thật sự là em khá thích vẻ ngoài mới mẻ của anh ấy. Trông như thể anh ấy đang đeo một cái khóa thắt lưng. Đáng lẽ chị nên chọn vàng, nhưng bạc cũng không tồi.

- Tuyệt! Em đã lại nói tắt và cộng thêm mối quan tâm về thời trang.

- Em làm thế thật à? Vụ nói tắt ấy? Chưa có ai nói với em về chuyện đó bao giờ.

- Thật đấy. Thỉnh thoảng như thế cũng dễ thương. Em nói giống anh Matt. Nhưng em cần phải bớt chuyện đó lại. Nó sẽ làm em nói năng thoải mái và thư giãn hơn. Dễ nghe hơn.

- Em sẽ chú ý hơn đến cách nói của mình. Ý em là sẽ cố.

Julie gặp Finn Phẳng về phía trước một vài lần.

- Nhìn này! Anh ấy đang tập thể dục. Hoặc là tập nhặt đồng xu trên vỉa hè. Ôi trời, anh ấy thật keo quá đi. Bần tiện quá.

- Anh ấy không keo. - Celeste cười. - Anh ấy bảo thủ. Suy nghĩ kỹ.

- Phải rồi. Giáng sinh sắp đến. Chị đang chờ những điều lớn lao. - Julie chùi một vết bẩn trên cánh tay Finn Phẳng. - Nếu cái bản lề này làm được việc, có thể sau này chúng ta sẽ thêm vài cái nữa. Ở tay, chân, cổ ấy?

Celeste nhìn vào chỗ Julie vừa chùi.

- Đừng có làm quá chị ơi.

- Đi nào. Ta kiểm tra anh ấy nhé. Đi theo chị.

- Chúng ta đi đâu ạ?

- Cứ đi theo chị. - Julie đi tuốt lên lầu, với Celeste và Finn Phẳng bám theo sau. Nó gõ cánh cửa đang mở của phòng Matt. - Xin chào! Bạn có khách!

Như thường lệ, anh chàng đang dán mắt vào máy tính xách tay.

- Chào em. - Matt có vẻ mệt mỏi, nhưng mắt anh trở ra khi Celeste đưa Finn Phẳng vào phòng. - Có chuyện gì thế này?

- Finn Phẳng đã mở rộng các tư thế của mình. - Julie cầm lấy Finn Phẳng từ tay Celeste và đặt tấm hình ngồi xuống giường của Matt. - Giờ thì hai anh có thể ra ngoài hóng gió mà không phải cảm thấy bất tiện vì anh ngồi trong khi anh ấy luôn đứng.

Matt nhìn tấm hình trên giường.

- Ừ, chuyện này sẽ đỡ bất tiện hơn. Celeste, em đồng ý chuyện... ơ... thay đổi này à?

- Vâng ạ. Anh nghĩ bố sẽ nói sao?

Julie ngồi xuống chân giường.

- Đây sẽ là việc đầu tiên chú ấy nghe thấy khi quay về nhà tối nay. - Chú ấy sẽ tự hào về Finn Phẳng. Và mẹ anh cũng vậy.

- Nếu mẹ nhận ra. - Matt nói thêm bằng giọng bông đùa.

- Vậy thì có lẽ, - Julie ngập ngừng ướm lời, - thỉnh thoảng anh sẽ sẵn sàng đi chơi với Finn Phẳng nếu Celeste và em cần đi chơi riêng và làm những chuyện của con gái chứ?

Celeste cứng người lại.

- Khoan đã, chị đâu có nói...

- Cứ đánh giá các khả năng có thể đi đã. - Julie nói. - Anh có thể làm thế được không. Matt? Khi cần thiết?

- Anh nghĩ mình có thể làm được . - Matt ưng thuận, gần như chẳng buồn che giấu sự miễn cưỡng của mình. - Đổi lại là gì?

- Sẽ tùy theo sự nhiệt tình của anh. Cho đến lúc này thì, anh đang ở mức một xu mỗi giờ.

Celeste khoanh tay lại.

- Hai người đùa giỡn xong chưa vậy?

- Anh còn chưa nhận ra bọn anh đã bắt đầu đấy. - Matt đứng dậy. - Em muốn ăn chưa, Celeste?

- Rồi ạ. Anh làm bánh mì kẹp trứng và phô mai nhé?

Matt gạt đầu và đi ngang qua chỗ Julie.

- Em muốn ăn gì anh cũng chiều.

- Anh Matt! - Julie rít lên.

Matt quay lại, bối rối hỏi:

- Gì vậy?

Julie giơ hai tay lên.

- Không có gì.

Nó nấn ná lại trong phòng Matt trong khi hai anh em đi xuống cầu thang. Trời ạ, nó vừa mới tiến được một bước theo hướng đúng đắn với cái vụ bản lề này, thì Matt đã lại hành động như thể em gái mình mới có sáu tuổi. Thật tình, Celeste có thể tự làm đồ ăn cho mình mà. *Một cách để tạo ra sự tự tin đó, anh Matt ơi là anh Matt.*

Có ai chịu để cho đứa bé này lớn lên không vậy nè?

- Chào anh, Seth - Julie kẹp điện thoại vào cổ trong khi gấp một chiếc áo thun khác và đặt lên đồng hồ mới giặt sạch trên giường.

- Chào em. Anh cảm giác như mấy tuần nay không hề nói chuyện với em. - Seth tỏ ra ngọt ngào, nhưng Julie có thể cảm nhận được một chút chán nản trong đó.

- Em biết. Với kỳ thi sắp tới, em bận tối mắt tối mũi. Xin lỗi anh vì hôm qua em đã không gọi lại.

- Chỉ là bây giờ đã giữa tháng Mười hai rồi, chẳng bao lâu nữa em sẽ đi ba tuần. Anh đang hi vọng tại mình có thể đi chơi thường xuyên hơn trước lúc đó. Em biết đấy, một chút thời gian riêng tư. - Julie dám chắc anh chàng đang mỉm cười.

- Ý anh là anh đã chán thấy em và Celeste ở tiệm cà phê rồi chứ gì? - Nó châm chọc. Anh không thấy chuyện đó lãng mạn, hấp dẫn và nóng bỏng sao?

- Mặc dù rất thích nhìn em vật lộn với các bài tập toán và biết ơn những lời nhận xét chi tiết đến tận nỗi của Celeste về kỹ năng pha chế của mình, anh đang rất muốn có một buổi tối ở một mình cùng em.

Julie mở ngăn kéo dưới cùng rồi bung một chồng quần áo lên.

- Em đồng ý. Tối nay nhé anh?

Seth rên rỉ.

- Anh không đi được rồi. Anh có buổi thảo luận nhóm cho môn Khoa học chính trị. Ngày mai nhé? Với lại, thứ Sáu vẫn là ngày đi chơi tốt hơn.

- Em đồng ý.

- Khoảng bảy giờ em đến nhé, anh sẽ nấu bữa tối cho em.

- Được rồi, hẹn anh ngày mai. - Julie bỏ điện thoại xuống và bắt đầu xếp quần áo vào ngăn kéo. Chiếc áo thun hình nhảy dù của Finn nằm dưới đáy ngăn. Julie lôi cái áo màu xanh đã sờn có dòng chữ *Đừng quên kéo dù* ra khỏi ngăn kéo. Bất giác nó giơ chiếc áo lên và hít thở.

- Em đang làm gì vậy?

Julie quay phắt lại. Đây là lần đầu tiên nó thấy Matt cười lẫn lộn. Nó đỏ bừng mặt và ném chiếc áo về phía Matt.

- Em tìm thấy vài món đồ của anh Finn ở đây và muốn kiểm tra xem chúng có bị mốc hay không thôi mà. Em vừa mới giặt đồ nên không muốn áo quần sạch bị ám mùi con trai.

- Ái chà. Biến báo ghê nhỉ. - Matt ném trả cái áo về phía Julie.

- Anh im đi! - Julie đảo mắt.

- Nếu em muốn ngửi mùi đồ của Finn thì cứ việc. Anh nhớ trên gác mái có một đôi giày đã ngoại cỡ của anh ấy đấy. Em có muốn anh lấy xuống không? Anh nghĩ chúng vẫn còn vương mùi Finn khá rõ. Tin anh đi, xịt khử mùi chân chưa bao giờ thành công đối với Finn.

Điện thoại của Julie lại đổ chuông.

- Đúng là đồ... con giỡn. - Julie lầm bầm trong khi vội lấy điện thoại để nghe máy. - Ai đó?

- Anh rất muốn gặp em. - Seth nói. - Anh phải nói cho em biết như thế. Anh chạy đây. Chào em!

Julie mỉm cười và gác máy đúng lúc Celeste lao qua chỗ Matt và giơ ngón tay lên cho nó nhìn.

- Sơn móng tay của em bị tróc rồi. Em có thể sơn lại được không ạ?

- Tất nhiên rồi. Em cứ chọn bất cứ màu nào em muốn. Em biết chỗ chị cắt sơn móng tay rồi đó.

Celeste bật dùi, cầm lấy chiếc túi đựng sơn móng tay và ngồi xuống cuối giường.

- Celeste, - Matt lên tiếng. - lúc này có cái này được gửi đến cho em. Julie đã không để ý thấy Matt đang cầm trong tay một phong bì chuyển phát nhanh dày cộm. - Của anh Finn đấy.

Celeste buông chiếc túi trên tay xuống và từ từ ngẩng đầu lên.

- Anh Finn gửi cho em á?

- Đúng rồi cưng. Anh ấy gửi cho em. Của em đấy. - Matt đưa gói đồ cho em gái mình rồi rời phòng.

Julie bước qua hai túi đồ giặt để tiến đến chỗ của Celeste. Con bé đang ngồi ngẩn người nhìn thứ ở trong tay mình.

- Mở ra đi! Mở đi nào!

- Ơ... dạ. Làm thế nào anh ấy...? Em không thể... em không thể tin nổi anh ấy gửi đồ cho em. Nhưng em biết mà. Chị nhìn xem, nó đã đi quãng đường xa như thế nào. - Con bé chỉ tay vào các dấu bưu điện và chữ viết lạ lùng trên mặt trước của phong bì. - Em không biết làm thế nào mà...

- Trời ạ, cứ mở ra đi đã!

Bàn tay Celeste run lên khi con bé xé phong bì theo đường đục lỗ rồi mở ra.

- Ôi, chị Julie, nhìn này. - Celeste lôi ra một chiếc kẹp tóc màu bạc, với những viên đá màu lam ngọc và hổ phách. - Nhìn dễ thương quá, đúng không chị? - Con bé thở hỗn hển.

- Đẹp thật đấy. Nó sẽ rất xinh khi cài trên tóc em. - Julie nhìn vào trong phong bì. - Không có thiệp à?

- Em nghĩ là không. Cũng chẳng sao. Chị kẹp tóc cho em nhé?

- Tất nhiên rồi. - Julie túm gọn mái tóc dày của Celeste lại phía sau gáy. Khi mở chiếc kẹp, nó nhận thấy một điều. - Cưng ời, nhìn nè. Trên mặt trong của kẹp có khắc chữ đó.

- Thật ạ? - Celeste quay lại, đôi mắt sáng rỡ.

- Ừ. - Julie nheo mắt đọc hàng chữ khắc nhỏ xíu. - *Yêu thương là một phần của tâm hồn, cũng giống như làn gió thiên thanh là một phần của khí quyển thiên đường.*

Celeste cười rạng rỡ.

- Anh Finn thường tìm những câu nói có liên quan tới chữ *thiên thanh*^[1] để tặng cho em. Câu này là của Victor Hugo. Đó là câu em thích nhất. - Con bé quay lưng lại để Julie kẹp tóc. - Mặc dù anh Finn luôn thích chọc em với những câu trích dẫn từ sách của Jean de Brunhoff. Chị có biết không? Những câu chuyện về hai con voi, Vua Babar và Hoàng hậu Celeste ấy?

[1] *celestial* (vần với cái tên Celeste).

- Chị biết. Mẹ chị từng đọc cho chị nghe.

Celeste tỏ ra hoạt bát và tươi tỉnh hẳn nhờ món quà của anh Finn. Dù không thể cắt đứt hẳn

sự gần bó giữa Celeste và Finn Phẳng, chuyện này cũng không làm hại gì.

Nó khẽ thở dài khi chạm vào những lọn tóc quăn của Celeste. Năm tháng nữa. Julie đã nói với chuyện viên tư vấn tại trường Barnaby là Celeste sẽ có những tiến bộ rõ rệt trước tháng Năm. Nhưng năm tháng này sẽ dẫn tới điều gì mới được? Con bé sẽ biến thành một thiếu niên điển hình chẳng? Julie không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra, mà nó cũng không muốn như vậy. Sự đặc biệt của Celeste sẽ không thể bị xoá sạch trơn. Điều gì sẽ đánh dấu sự tiến bộ chấp nhận được? Khi con bé từ bỏ Finn Phẳng chẳng? Khi con bé đạt được một số lượng bạn bè nhất định? Hay khi nó ngừng nói chuyện như một nhân vật bước ra từ một bộ phim lịch sử? Ừ thì, *một điều gì đó cần phải thay đổi*, và Julie nghĩ mình sẽ biết khi điều đó xảy ra.

Matthew Watkins *“Cuộc đời của một con người lẽ ra không nên nhàm chán tới mức họ phải chế ra những câu danh ngôn và gán chúng cho người nổi tiếng”. - Winston Churchill.*

Finn Chúa tể SẼ THAM GIA TRẮC NGHIỆM “BRANEZ CỦA BẠN CÓ VỊ THẾ NÀO”. GỬI BRANEZ CHO TÔI NẾM. PS TÔI KHÔNG PHẢI ZOMBIE.

Julie Seagle *Nếu bạn không ngừng nghĩ tới cập nhật của ai đó, cái này gọi là “ghiền status”.*

Julie lấy xe đi đến buổi hẹn tối với Seth. Thật phi thường, nó vớ được một chỗ đậu xe, nhưng phải mất bốn lần thử mới nhét được chiếc xe hơi vào chỗ trống nhỏ giữa một chiếc xe bán tải cồng kềnh và một chiếc xe van hơi tả. Trời bên ngoài rất lạnh, nó phải ngồi lại trong xe một lúc trước khi mở cửa. Nó chỉ cần thêm một vài phút nữa.

Tối nay sẽ là một tối quan trọng cùng với Seth. Julie biết điều đó. Đáng lẽ nó nên bay ngay tới chỗ anh mới phải. Có thể do nó căng thẳng quá chăng?

Julie cầm điện thoại lên xem thư. Có một tin nhắn của Dana: *Chúc cậu có một đêm nồng nhiệt với Seth! Tối luôn đi nha! LOL!* Julie bật cười.

Ngoài ra còn một tin nhắn của anh Finn.

Julie,

Bưu phẩm anh gửi Celeste đã đến nơi chưa vậy em? Ang đang cầm lá thư viết tay mà anh quên bỏ vào phong bì. Anh thật là ngốc quá. Bảo con bé anh xin lỗi và hi vọng nó thích món quà của mình.

Mong em có một buổi tối tuyệt vời.

Anh Finn,

Em sẽ nói với Celeste. Con bé rất thích món quà. Anh thật dễ thương. Không thể giống như việc có anh ở bên, nhưng em nghĩ con bé sẽ nhẹ nhõm hơn đôi chút. Em phải đi đây. Nếu khuya nay anh có lên mạng thì em sẽ chat. Mặc dù hôm nay em khá mệt vì hôm qua thức khuya. Anh thật là quý quai.

Julie

Đáng lẽ nó có thể nói là mình đang đến chỗ bạn trai. Chẳng có lí do gì mà nó không được nói điều đó. Nhưng nó vẫn chưa kể về Seth, và có vẻ là rất ngu ngốc khi đột ngột tuyên bố chuyện đó.

Julie bước xuống xe và đi bộ tới cổng trước tòa nhà của Seth, điện thoại vẫn cầm trong tay. Nó đứng một lúc trước khi bấm chuông. Nó có ngớ ngẩn không khi đi hẹn chat khuya với anh Finn? Có điên rồ quá không? Nó đâu có định đeo bám anh, nhưng sao chuyện này coi bộ giống như thế vậy nhỉ? Nó đang đến nhà của một anh chàng khác vì một buổi tối hẹn hò trọng đại, thì đáng lẽ đêm nay nó không thể lên mạng mới phải. Sao nó lại đi hẹn với anh Finn?

Từ giờ trở đi, có lẽ nó nên đợi sáu mươi giây trước khi gửi thư cho anh Finn.

Seth ấn nút mở cổng, Julie bước vào rồi dừng chân tại tiền sảnh. Nó luôn đi bộ và không bao giờ dừng tới thang máy, tất nhiên rồi, nhưng đêm nay nó cảm thấy mình can đảm. Bạo dạn là đằng khác. Nó có thể làm chuyện này. Sẽ không chết ngất hoặc phát hoảng lên. Không để chứng sợ ngớ ngẩn kia chế ngự mình nữa. Nó sẽ đi thang máy như một người hoàn toàn bình thường, Julie bấm nút. Cánh cửa buồng thang máy lập tức mở ra và nó bước vào bên trong, sau đó bấm số tầng của Seth. Nó dựa lưng vào vách kim loại và nhắm mắt, mặc kệ thanh tựa đang đè vào lưng mình. Đó. Có gì mà phải sợ. Mắt nó không mờ đi, buồng thang máy không quay cuồng, nó cũng không ngã. Thật ra thì hiện tại nó cảm thấy chiếc thang là vấn đề nhỏ nhất đối với mình.

Dù sao thì việc anh Finn nghĩ thế nào về nó cũng đâu có thực sự quan trọng? Ai mà quan tâm chuyện anh ấy biết nó muốn hẹn anh trên mạng khuya nay? Mà dù gì thì nó cũng sẽ không làm điều đó, vì nó sẽ bận rộn. Anh Finn chỉ là một anh chàng mà có lẽ nó sẽ chẳng bao giờ gặp. Chỉ là một anh chàng mà nó trao đổi email và chat thôi. Có thể đêm nay anh sẽ lên mạng, cũng có thể không. Chẳng thành vấn đề vì nó sẽ không rảnh. Nó có những việc quan trọng để bận tâm. Cùng với Seth. Bạn trai của nó.

Bỗng buồng thang máy khựng lại làm Julie chúi tới trước. Nó chụp vội thanh tựa và cứng

người. Cửa thang vẫn đóng. Nó biết mình đã ở trong thang máy đủ lâu để có thể lên tới tầng lầu của Seth. Biết đâu một thứ gì đó đã bị kẹt vô bánh răng một chút, nhưng buồng thang máy vẫn sẽ lên tới đích? Julie rửa thầm và ấn mọi nút bấm trên bảng điều khiển, trừ một nút duy nhất. Việc cuối cùng mà nó muốn làm là ấn cái nút đồ ghê rợn để báo động. Cũng tại nó dám thách thức quỷ thần. Nó gọi điện cho Seth.

- Em đang ở đâu vậy? Anh mở cổng cho em rồi mà? - Seth hỏi.

- Em đang ở trong tòa nhà. Trong thang máy.

- Vậy em lên đây nhanh đi. Anh đã dọn bữa tối ra rồi, có cả rượu vang và nến nữa. Tất cả mọi thứ.

- Nghe tuyệt quá.

- Anh sẽ nói thật. Anh đang cố quyến rũ em đấy.

Julie nhìn xuống sàn thang máy bẩn thỉu, tập trung sự chú ý của mình vào một vết dơ.

- Chuyện đó có lẽ hơi khó.

- Sao vậy?

- Vì em đang bị kẹt trong buồng thang máy. Và hình như nó càng lúc càng nhỏ lại.

- Anh ra ngay.

Những giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện nơi chân tóc của Julie và trong bụng nó không cảm thấy vui vẻ chút nào. Chiếc hộp kim loại quỷ quái với thứ ánh sáng huỳnh quang rõ ràng là không thoải mái, và ý nghĩ rằng mình đang bị treo lơ lửng giữa không trung - bởi một thứ có khả năng là một sợi dây cáp cũ - không thể khiến nó dịu lại. Chuyện này giống như lủng lẳng nơi vách núi hoặc cứng đờ trên đỉnh của một vòng đu quay đứng.

- Julie? Julie? - Seth đâm vào cửa thang máy phía trên đầu nó.

- Đừng có đập cửa, lạy Chúa! Anh có thể tiễn em xuống tầng hầm đó! - Julie gần như không muốn nhúc nhích trong cái bẫy chết người này, trong khi bạn trai của nó dường như đang cố cắt sợi dây kim loại cũ mềm cuối cùng níu giữ nó.

- Em bị kẹt giữa tầng ba và tầng bốn. Chuyện này thỉnh thoảng cũng xảy ra. Anh vừa mới gọi người quản lý tòa nhà và ông ta đang gọi cho lính cứu hỏa.

- Tuyệt vời ông mặt trời. - Julie thận trọng buông người xuống sàn và co đầu gối vào ngực.

- Em vẫn ổn ở trong đó chứ.

- Không, em không hề ổn. Em đang sợ muốn chết đây nè! Em không muốn ở trong đây. Không hề. Em chết tới nơi rồi.

- Ờ, em có muốn thực hành hít thở sâu vài cái không? Sao em không thử hình dung những thứ bồng bênh trôi nổi như lông chim, mây hoặc bong bóng xà phòng ấy. Biết đâu sẽ đỡ hơn.

- Không, em không muốn thở sâu gì hết! Em muốn lính cứu hỏa tới đưa em ra.

- Julie, em nghe đây. Anh sẽ đếm đến năm và em hít vào qua đường mũi cùng với anh nhé. Sau đó thở ra bằng miệng với năm lần đếm. Sẵn sàng chưa. Một, hai...

Im. Đi. Seth chẳng giúp được cái quái gì. Anh ta đã báo cho lính cứu hỏa, tốt thôi. Nhưng ngoài ra anh chẳng giúp nó thư giãn được chút xíu nào. Điện thoại của nó kêu lên, và nó nhận ra mình vẫn đang cầm điện thoại trong những ngón tay trắng bệch vì nắm quá chặt.

Julie,

Lát nữa anh sẽ lên mạng. Tối nay em đi đâu thế?

Finn

Cám ơn trời. Là anh Finn! Nó mở Facebook trên điện thoại và nhận thấy anh đang trên mạng.

Julie Seagle

Em đang kẹt trong một cái thang máy. Một mình. Khốn khổ. Lực lượng cứu hộ đang đến, nhưng em không thích chuyện này. Em bắt đầu hoảng loạn đây. Toát mồ hôi hột, run lấy bầy, trong mắt toàn hình ảnh chết chóc.

Finn Chúa tể

Cái gì??? Đừng! Đừng hoảng sợ. Em quên anh là siêu anh hùng rồi à?

Julie Seagle

Em quên mất! Giờ em cảm thấy an toàn tuyệt đối. Thế này nhé, anh sẽ bay tới và nâng bổng thang máy lên đến nơi an toàn. Sẵn sàng chưa? Bay nào!

Finn Chúa tể

Xui xẻo là năng lực bay của anh đã bị bất hoạt do anh lạm dụng chức danh siêu anh hùng của mình. Xin lỗi em. Tuy nhiên anh có những năng lực khác có thể giúp em vượt qua chuyện này.

Julie Seagle

Anh cố hết sức đi nhé. Hãy thuyết phục em là em đang không ở cách mặt đất hàng ngàn mét.

- Julie? - Seth cất tiếng gọi. - Em vẫn còn thở theo anh chứ? Hít vào này!

- Dạ! - Nó gọi với ra.

- Tốt! Em cứ hít thở tiếp đi, anh sẽ cố làm em sao lãng. Anh hát đây! - Im lặng một lúc. - Anh không biết hát cái gì nữa. Được rồi, bài này có được không? - Seth bắt đầu ông ổng hát bài *Swing Low, Sweet Chariot*. - Anh không biết tại sao mình lại chọn bài này. Tự dưng nghĩ tới nó trong đầu.

- Nghe hay đấy. Anh hát tiếp đi. - Julie la lên.

Finn Chúa tể

Em không thể vờ như em không ở trên cao, vì em đang ở trên cao mà.

Julie Seagle

Quyền năng của anh là thế đấy à. Cảm ơn anh nhé. Em cảm thấy khỏe hơn hàng triệu lần rồi đây.

Finn Chúa tể

Hãy chấp nhận em đang ở trên không và đón nhận chuyện đó. Hãy kiểm soát tình hình. Cũng giống như khi anh nhảy dù. Anh không thích độ cao. Anh sợ chết khiếp khi ở trên chiếc máy bay đó và nhìn xuống mặt đất. Nhưng anh vẫn nhảy bất chấp nỗi sợ hãi và biến nó thành sự sáng khoái.

Julie Seagle

Em sẽ không bao giờ nhảy dù trong cả triệu năm nữa.

Finn Chúa tể

Nếu anh hướng dẫn em thì sao?

Julie Seagle

Em vẫn phải nhảy ra khỏi máy bay một mình, giống như hiện nay, trong cái buồng thang máy ngu ngốc này.

- Swiiiiing loooooow. - Giọng hát của Seth vẫn vang vọng trong toàn nhà. A! Đội cứu hỏa đến rồi. Cố gắng lên em. Để anh đi xem họ nói gì.

Finn Chúa tể

Em sẽ không nhảy một mình. Anh sẽ nhảy đôi cùng em, tức là em sẽ được buộc dính vào anh. Chúng ta sẽ nhảy cùng nhau.

Julie Seagle

Như thế nào?

Finn Chúa tể

Em sẽ ở đằng trước anh, lưng em áp vào ngực anh.

Julie Seagle

Vụ đó nghe ghê quá.

Chết rồi. Sao nó lại viết như thế? Không có nút *hồi lại* hoặc *xóa*. Bực thật.

Finn Chúa tể

Không đâu. Ghê gì chứ?

Julie Seagle

Vậy anh kể thêm cho em nghe coi.

Finn Chúa tể

Rồi. Giả vờ như chúng ta sắp nhảy nhé. Sẵn sàng chưa?

Julie Seagle

Sẵn sàng.

Finn Chúa tể

Chúng ta đang ở trong máy bay. Nó vừa ồn vừa lạnh. Em nhìn thấy bên trong máy bay có nhiều chỗ được dán băng keo và tự hỏi liệu nhảy dù có phải là ý tưởng tệ hại nhất mình từng làm, nhưng anh bảo rằng em sẽ ổn. Chúng ta đều mặc bộ đồ nhảy dù, đội nón bảo hiểm, đeo kính và dù. Bộ đồ rất chặt, nó cho em cảm giác được bảo hộ an toàn. Trong đầu em có nhiều cảm xúc lẫn lộn. Tự hào, lo lắng, hồ hởi xen lẫn sợ hãi.

Julie Seagle

Mắc ói nữa chứ?

Finn Chúa tể

Cái đó không được tính là cảm xúc, nhưng thôi được rồi. Mắc ói.

- Cô gì đó ời? Đội cứu hỏa Boston đây. Chúng tôi sẽ đưa cô ra trong khoảng ba mươi phút nữa. Cô vẫn đang cầm cự trong đó chứ? - Một giọng nói thô ráp cất lên.

- Các anh cứ tiến hành đi. - Julie gọi với ra, trong khi mắt vẫn dán vào màn hình bé xíu trong tay.

- Julie, em nghe thấy chưa? - Seth hỏi. - Chỉ ba mươi phút thôi. Anh biết nghe có vẻ dài, nhưng nó sẽ qua nhanh thôi. Vụ hát hò của anh có giúp được gì không? Ít ra nó cũng khiến em cười được.

- Đừng có hát nữa! - Một trong các lính cứu hỏa ra lệnh. - Thưa cô, cho dù sắp có một chút ồn ào, cô vẫn tuyệt đối an toàn. Chúng tôi sẽ đưa cô ra ngoài bình an.

- Không có gì phải vội. - Julie lẩm bẩm.

Julie Seagle

Rồi sao anh?

Finn Chúa tể

Đầu óc em đang suy nghĩ lung tung. Liệu em có nhớ tắt lò nướng ở nhà hay chưa? Xe hơi của em cần được thay nhớt. Em đã hết dầu gội đầu. Tại sao máy giặt nuốt mất mấy chiếc vớ của em? Chúng có vị ngon lắm hay sao? Em có nên ném thử không? Em tự hỏi không biết có nên rút lui, không biết chuyện này có phải là sai lầm. Em không nói với ai chuyện mình đi nhảy dù ngày hôm nay, vậy nếu lỡ chẳng may... thì sao? Em lo rằng mình sẽ quên mất các động tác phải làm và quên băng khi cần phải kéo dù. Anh cho em xem máy đo độ cao. Chiếc máy bay chỉ mới lên được nửa đoạn đường cần tới nhưng đã có cảm giác cao lắm rồi. Tuy vậy em không gặp chút nguy hiểm nào.

Một tiếng *thình* vang lên và thang máy giặt mạnh. Tiếng kim loại loảng xoảng vang vọng khắp trong buồng thang. Julie nhắm tịt mắt, không thể ngừng rên hừ hừ.

Julie Seagle

Anh Finn, em sợ lắm. Thang máy đang lắc.

Finn Chúa tể

Anh biết, nhưng có anh đây rồi. Em đâu có ở trong thang máy, nhớ chưa nào? Em đang ở cùng anh. Anh đứng với em và cố đẩy cơ thể em ra xa, để nhắc em nhớ rằng em đang được buộc chặt vào anh, rằng anh sẽ không để cho bất cứ chuyện gì xảy ra. Công việc của anh là kiểm soát cú nhảy của chúng ta và kéo dù nếu em quên. Em an toàn mà. Hãy nói là em tin anh đi.

Julie Seagle

Em tin anh.

Finn Chúa tể

Chúng ta đã lên đến cao độ cần thiết. Một trong những người hướng dẫn mở cửa máy bay, làm một luồng gió mạnh thốc vào trong cabin. Tim em như muốn ngừng đập khi anh bắt đầu đưa em ra cửa. Tuy hoảng sợ, em cũng bắt đầu cảm thấy sự thôi thúc, sự háo hức khi đang ở cận kề nguy hiểm.

Âm thanh ồn ào phía trên vẫn tiếp tục vang lên, nhưng Julie gần như không để ý. Thứ duy

nhất mà nó có thể chú ý tới, thứ duy nhất mà nó quan tâm lúc này là những gì Finn đang viết cho nó.

Finn Chúa tể

Lúc này chúng ta đang ở độ cao 4.500 mét, và khi em nhìn xuống dưới mặt đất, em lập tức tìm cách lùi ra xa cửa. Em muốn bỏ cuộc. Anh đỡ em lại, và chúng ta để cho một người khác nhảy trước. Anh vòng tay quanh eo em và kéo em vào lòng, ôm em thật chặt, để em biết anh đang ở cùng em. Anh nói với em rằng em có thể làm chuyện này, rằng em đủ mạnh mẽ và can đảm. Anh nói với em rằng em có thể làm bất cứ chuyện gì. Vậy nên em gật đầu và đồng ý nhảy.

Chúng ta tiến đến mép cửa máy bay và dừng lại. Em bắt chéo hai tay trước ngực và ngả đầu vào anh như lời anh dặn. Anh bắt đầu đu đưa hai đùi từ sau ra trước, chuẩn bị sẵn sàng để hành động. Rồi chúng ta nhảy.

Nhịp tim đập dồn và việc nó đang toát mồ hôi chẳng còn liên quan gì với tình trạng của chiếc thang máy nữa.

Julie Seagle

Em cảm thấy như thế nào khi chúng ta nhảy ra ngoài?

Finn Chúa tể

Khi chúng ta nhảy vào không trung, em cảm thấy thư giãn một cách đáng ngạc nhiên. Mọi vấn đề của em dường như biến mất. Bụng em không còn thắt lại. Không hề có cảm giác rơi. Chỉ có sự tự do. Nó rất gần với trạng thái bay bổng. Đó là một sự bình thản mà em chưa từng biết đến trước đây, và em không muốn nó chấm dứt.

Chúng ta cứ rơi tự do như thế trong khoảng 1.500 mét. Chúng ta không muốn chuyện này dừng lại. Chúng ta muốn cảm thấy như thế này mãi mãi, muốn được cháy hết mình trong trải nghiệm này. Đây là lí do người ta mở dù muộn, vì cảm giác rơi tự do giống như là phê thuốc vậy.

Julie Seagle

Hoặc giống một thứ khác, em đoán vậy.

Finn Chúa tể

Ừ, hoặc là một thứ khác. Người ta gọi nó bằng chữ “airgasm”^[2] cũng có lí...

Julie Seagle

Em hiểu mà. Nhưng chúng ta phải kéo dù.

Finn Chúa tể

Đúng vậy, chúng ta phải kéo dù. Và anh thực hiện điều đó. Nó giật ngược chúng ta lại, rất mạnh, nhưng rồi chúng ta rơi nhẹ hơn, chậm hơn trước, thật dễ dàng. Chúng ta lướt đi cùng nhau. Bây giờ mọi thứ yên tĩnh hơn, và em có thể nghe thấy giọng nói của anh.

Julie Seagle

Anh nói với em điều gì?

Bỗng thang máy hoạt động và đi xuống nửa tầng lầu.

Julie Seagle

Ờo. Thang máy hoạt động trở lại rồi.

Finn Chúa tể

Tin tốt!

Julie Seagle

Hiện thời thì em chẳng cảm thấy như thế. Em sẽ kiếm anh sau.

Cửa thang máy nghiêng kèn kẹt và mở ra. Từ chỗ của mình trên mặt sàn bắn thủy, Julie ngó trên trời nhóm người đang nhìn mình. Seth tỏ ra vui mừng, trong khi đội cứu hỏa hài lòng với thành công nhanh chóng của họ. Nhưng nó lại cảm thấy bối rối.

- Em có đứng lên được không? - Seth hỏi và bước tới trước. - Em có bị đau không? - Anh chàng quỳ xuống trước mặt Julie và đặt một bàn tay lên đầu gối của nó. - Julie? Người em đầy mồ hôi và đỏ bừng đây này.

- Em ổn mà. Thật đó. - Nó nắm tay Seth và mỉm cười. Anh thật sự rất dễ thương, ngọt ngào, lại vui tính nữa. Chẳng có gì khiến nó không thích ở anh ta. Thật ra thì, nó bỗng cảm thấy thích anh và cần anh hơn bao giờ. Nó chồm người tới trước và thì thào. - Tụi mình vào trong nhà đi.

Mau lên.

Seth nhìn vào mắt Julie và gật đầu.

Hai đứa nhanh chóng cảm ơn nhóm giải cứu và vội vã bước lên cầu thang bộ. Seth gần như nâng bổng Julie trên các bậc thang, cho tới khi chúng đến được tầng của anh. Anh ta quay lại, kéo nó vào lòng, áp môi mình lên môi Julie và luồn lưỡi vào trong miệng nó. Nó hôn đáp lại thật cuồng nhiệt, và hai đứa loạng choạng tiến đến cửa nhà anh, gần như ngã nhào vào trong phòng khách. Seth ấn lưng Julie vào tường và luồn tay vào trong lớp áo của nó, những ngón tay anh chà lên sâu vào da thịt Julie, kéo nó lại gần hơn. Hai bàn tay Julie luồn vào trong tóc anh, rồi nó rời miệng khỏi môi anh để lấy hơi. Nó nhắm mắt lại khi cảm thấy đôi môi anh di chuyển xuống cổ, hơi thở nóng rẫy và dồn dập của anh khiến nó quay cuồng mê mẩn.

Sự đụng chạm của anh thật gấp gáp và nóng bỏng, anh hôn nó một cách đầy tự tin và nồng nhiệt. Julie chưa từng muốn chuyện này trước đây. Jared rất lóng ngóng và ngớ ngẩn, ngoài ra nó chẳng có kinh nghiệm với ai khác.

©STEN.T

Nó tự hỏi với anh Finn thì sẽ như thế nào. Cảm giác sẽ như thế nào khi nó hôn anh? Vị của anh sẽ ra sao? Tay anh có dịu dàng không? Anh có chậm rãi, từ tốn hay không? Anh sẽ rên lên như thế nào nếu nó lướt ngón tay mình từ cánh tay, bắp tay, qua vòng ngực và xuống phía dưới? Cơ thể của hai người có hòa quyện với nhau và tan chảy vào nhau trong nụ hôn cuồng nhiệt hay không?

Julie mở mắt. *Ôi không. Ôi không. Chuyện này hỏng hết rồi.*

Nó gỡ tay mình ra khỏi gáy Seth và chạm vào má anh.

- Seth.

- Julie. - Anh thì thảo, tìm cách hôn môi nó lần nữa.

- Anh Seth. Em xin lỗi. - Nó thì thầm, không tin nổi ở tai mình. Nó gục đầu vào vai anh. - Em rất xin lỗi.

- Khoan đã, có chuyện gì. - Anh lùi lại. - Có chuyện gì không ổn sao?

- Em không thể... - Julie hít một hơi thật sâu. - Em không thể làm chuyện này.

- Hay là quá hấp tấp? - Seth hỏi. - Chúng ta đã đi chơi với nhau được một thời gian. Anh

tưởng em muốn chuyện này. Em đã tỏ ra rất say sưa trong mọi chuyện. Nhưng thôi, không sao đâu.

- Không, không ổn đâu. Anh rất tuyệt. Anh rất tuyệt vời. Chẳng có lí do gì mà em không muốn chuyện này.

Seth lùi lại thêm một bước nữa.

- Nhưng em không muốn, đúng không?

Julie lắc đầu. Nó không thích làm anh đau đớn. Nó không biết phải nói điều gì.

- Đầu óc em cứ để đi đâu. Em không cảm thấy những cảm giác cần có. Những cảm giác mà em ao ước có được.

Seth lặng thinh một lúc.

- Anh hiểu rồi. - Anh thừa nhận, rồi cầm lấy hai bàn tay nó và nhìn xuống. - Anh không nghĩ em đam mê nhiều như anh. Em có ai khác à?

Julie cảm thấy nước mắt lưng tròng, và nó ngập ngừng trước khi trả lời:

- Em nghĩ là vậy.

Chương 20

Julie đánh xe vào lối đi của nhà gia đình Watkins rồi tắt máy. Nó kiểm tra điện thoại lần nữa. Không có gì khác từ Finn.

Nó bèn gọi cho Dana.

- Làm thế quái nào cậu lại gọi cho mình giữa lúc hẹn hò nóng bỏng như thế? Đáng lẽ cậu đang lăn lộn trên giường của Seth chứ? Thôi rồi! Tốt hơn cậu không nên gọi mình từ trên giường của anh ta. - Dana cảnh báo.

- Không đâu. - Julie sụt sịt. - Nhưng cảm ơn cậu vì đã liên tưởng tới chuyện kinh dị cỡ đó. Mình đang ở nhà.

- Cái gì? Cậu đang nói gì vậy?

- Seth và mình chia tay rồi. - Không còn nghi ngờ gì nữa, Seth đã hiểu rõ toàn bộ sự tình. *Nếu đã không có tình cảm thì là không có thôi*, anh đã nói thế. Nhưng nó vẫn cảm thấy thật tồi tệ.

- Julie! Có chuyện gì vậy? - Dana hỏi lại.

Julie ngả người trên lưng ghế và tự nhìn mình trong gương chiếu hậu.

- Mình nghĩ mình đang yêu một người chưa bao giờ gặp mặt.

- Giải thích đi nào.

- Mình gặp anh ấy trên mạng.

- Kinh thế. Cậu lê la trên mấy cái trang mạng hò hẹn trực tuyến đó hả? Cậu có biết bao nhiêu người dối trá trên những trang đó không? Ôi trời ơi, cậu không lên Craiglist chứ hả? Sau phi vụ nhà trọ, mình tưởng cậu đã mở mắt. Chờ đã. Cậu gặp anh ta trên Facebook phải không? Gớm quá đi.

- Giờ cậu nhắc tới chuyện đó, mình nhận ra mình đúng là đã gặp anh ấy trên Facebook. Đó là người chủ của căn phòng mình đang ở. Anh Finn ấy. Bọn mình đã trò chuyện trên mạng với nhau mấy tháng qua.

- Ôi trời ơi, hay thật đấy! Mà cũng ngang trái ghê! Anh ấy hấp dẫn chứ! Cậu chưa từng gặp anh ấy à? Bao giờ thì anh ấy quay về? Cậu có nói với Seth về anh ấy không? - Dana hỏi một hơi.

- Mình không biết khi nào anh Finn sẽ về nhà. Có khả năng là vài tuần nữa, trong dịp Giáng sinh, nhưng lúc đó thì mình lại đang ở cùng ba bên California. Hi vọng bọn mình sẽ gặp nhau được một chút. Nếu hình ảnh có thể nói lên được gì đó thì, anh ấy siêu hấp dẫn. Nóng bỏng. Quyến rũ chết người. Anh Seth cũng đoán mình có người khác, nhưng mình không nói ra đó là ai. Chuyện này nghe thật kỳ cục.

- Thế anh Finn có thích cậu không? Ý mình là *yêuuuu* cậu ấy? Cậu có yêu anh ấy nghiêm túc không?

Julie đoán lúc này Dana đã nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình.

- Tất nhiên là mình không thực sự yêu anh ấy. Mình thậm chí còn chưa biết anh ấy. - Nhưng nó biết anh Finn. Ít ra thì, nó có cảm giác như thế. Cảm giác như đã quen biết anh từ muôn kiếp trước. - Mình không biết anh Finn nghĩ gì về mình. Có lẽ nếu nghe được cuộc điện thoại này thì anh ấy sẽ nghĩ mình là một con điên mất.

- Hoặc sẽ cực kỳ tự mãn vì cậu đã bị đổ sau những bức thư tình hàng ngày của anh ấy. - Dana ré lên. - Những tháng ngày ve vãn cậu trên mạng đã đem lại kết quả.

- Anh ấy gần như chẳng tán tỉnh gì mình. Thư tình cũng không có. - Julie thở dài. Cho dù mấy cái đó cũng vui. - Với lại, không phải ngày nào mình cũng có tin tức của anh Finn. Đôi khi anh ấy đi tới những vùng sâu vùng xa và không thể lên mạng được. Mình chẳng biết nữa. Tất cả chuyện này thật lãng xẹt. Mình đúng là một con dở người.

- Không. Lãng mạn thì có. Hai người đã thiết lập một mối liên hệ cảm xúc không dựa trên những thứ vớ vẩn nông cạn thường ngày.

- Có phải đó là cách diễn đạt tâm lí học đích thực của cậu không vậy?

- Phải. Chuyện này thật đáng yêu, mình cũng mừng cho cậu, nhưng nó gây ra một vấn đề lớn cho mình đây.

- Vấn đề gì?

- Anh Finn có một người em trai, đúng không? Dân MIT?

- Ừ, anh Matt. Thì sao?

- Giới thiệu cho mình đi. Cậu chưa bao giờ cho mình tới nhà chơi vì một lí do ngớ ngẩn nào đó, nhưng rõ ràng anh Matt có một bộ gen tốt nếu bố mẹ anh ấy từng sản xuất ra một chàng hot boy trên mạng như anh Finn.

Julie bật cười đáp:

- Cậu sẽ không muốn hẹn hò với anh Matt đâu. Thật đấy. Anh ấy không phải kiểu của cậu. Anh Finn và anh ấy trông thật không liên quan. Mà chuyện với Jamie sao rồi? Mình tưởng hai cậu vẫn đang hẹn hò?

- Jamie ngốc lắm. Không đỡ nổi luôn ấy. Nóng bỏng và gợi tình, nhưng cậu ta đúng là đầu to óc bé. Mình hết quan tâm rồi. Gài độ anh Matt cho mình đi. Mình cần ai đó có não càng nhàn càng tốt.

Julie suy nghĩ một chút. Nó cũng có thể làm điều đó. Anh Matt tội nghiệp cũng đâu có mối quan hệ xã hội nào, thậm chí nó chưa từng nghe thấy anh bóng gió gì về chuyện tình cảm của mình. Nào thì chắc chắn là anh có rồi, cho dù là hơi quá nhần. Nó có thể ở nhà trông Celeste khi cô chú Erin ra ngoài. Sao lại không nhỉ? Anh Matt cũng xứng đáng được vui thú một chút.

- Thôi được, mình sẽ đưa cho anh ấy số điện thoại của cậu.

- Tốt. Giờ thì cậu lên mạng tìm anh bạn trai của cậu đi, mai gọi lại mình nhé.

- Hay đấy. - Julie gác máy rồi xì mũi.

Nó đã tự đưa mình vào một tình huống thật ngu xuẩn. Anh Finn cùng với màn nháy dù không quá ẩn dụ đã phá hỏng thứ lẽ ra đã là một mối quan hệ tốt đẹp với một anh chàng hoàn hảo. Seth không đáng bị đá vì một sự mê mẩn tưởng tượng và đơn phương trên mạng.

Nhưng biết đâu đó không phải là đơn phương hay tưởng tượng?

Julie lê bước lên các bậc thềm rồi vào trong nhà. Nó chỉ muốn về phòng mình. Phòng của anh Finn. Mặc dù chưa muộn, nó vẫn cảm thấy mệt nhoài và căng thẳng. Khi chuẩn bị mở cửa phòng mình thì Julie nghe thấy tiếng cô Erin cười. Nó nghiêng đầu ra sau và nhìn thấy cửa phòng cô chú đang mở. Cô Erin đang ngồi trên sàn nhà, gần chân giường. Cô cười và cắn thứ gì đó trong tay. Thường thì cô hiếm khi ở nhà buổi tối, nên đây là một điều đáng ngạc nhiên.

Julie băng qua hành lang rồi dừng lại và gõ cửa. Tuy cười nhưng mắt cô Erin đỏ hoe, khuôn mặt lấm lem. Một ly đầy rượu vang đỏ và một chai rượu không đang nằm trên bàn.

- Cô Erin?

- Ồ. Chào cháu, Julie. - Erin ngược nhìn lên và vén tóc khỏi khuôn mặt. Cô vẫy tay. - Mời vào, mời vào. - Giọng nói của cô hơi lè nhè. Cô cầm ly rượu lên nhấp một chút. - Cháu có muốn uống chút rượu không? Cô sẽ đi lấy thêm một chai nữa.

- Dạ, không ạ. Cháu cảm ơn cô. - Julie bước vào trong phòng. Bây giờ nó có thể thấy cô Erin đang cầm trên tay chiếc kẹp tóc của Celeste. - Quà anh Finn gửi đẹp ghê á cô?

Cô Erin xoay xoay chiếc kẹp tóc trong tay, môi hơi nhếch lên thành một nụ cười mỉm.

- Thật đặc biệt, đúng không? Nó đã đến được với chúng ta. Ngoài sức tưởng tượng, thật đấy. Từ xa đến thế.

Julie quỳ xuống.

- Cô nhớ anh ấy, đúng không ạ?

Erin gật đầu.

- Anh ấy đã đi bao lâu rồi ạ? - Julie hỏi.

- Ờ, tưởng như hàng bao nhiêu năm trời rồi ấy. Thế nhưng, - cô Erin loạng choạng cúi người về phía trước, - nhờ Finn Phẳng, thằng bé giống như vẫn đang ở đây. - Cô cười khùng khục. - Nhưng cô biết không phải vậy.

- Có vẻ như anh ấy đang có một quãng thời gian tuyệt vời trong chuyến đi này. Được đi vòng quanh thế giới giống như anh ấy là cơ hội hiếm có, đúng không cô? Công việc thiện nguyện mà anh ấy tham gia cũng thật có ý nghĩa. Cô hãy nghĩ đến những điều tốt đẹp mà anh ấy đang làm. Nhưng đúng là khó khăn khi con cái trưởng thành và rời bỏ mình.

- Rất khó khăn. Finn luôn luôn khác biệt. Thật là... một nguồn sáng. Nó là tất cả mọi thứ. Chất keo gắn kết cả gia đình. Không có nó ở đây...

Julie lúng túng ra mặt.

- Anh Matt và Celeste vẫn còn ở nhà mà cô. - Nó ướm lời. - Và cả hai người cũng đều khá là đặc biệt đấy ạ.

Erin gật gù.

- Tất nhiên. Cô yêu cả hai đứa. Mặc dù cô không thật sự biết mình phải làm gì với một đứa con gái. Tội nghiệp Celeste. - Cô cười khùng khục. - Nhưng để cô cho cháu biết sự khác biệt của hai thằng con trai. - Erin loạng choạng đứng dậy, lão đảo bước tới một cái kệ trưng bày trên bức tường cuối phòng, lục lọi thứ gì đó. - Thấy cái này không? Matt làm tặng cô hồi nó còn nhỏ đấy. Tức cười quá chừng há? - Cô giơ một miếng gỗ khắc nhỏ lên. - Ai lại đi tặng mẹ chữ *Wow* kia chứ?

Julie đứng lên rồi tiến lại chỗ cô. Erin đang say xỉn và lẫn lộn mọi thứ. Anh Finn mới là người làm cái này để tặng mẹ. Julie cầm lấy miếng gỗ, lật ngược nó lại, và chờ đợi trong lúc cô Erin nhìn nó.

- Nhìn này! Ra là chữ *Mom*. - Cô lấy tay che miệng mình rồi cúi gập người, bật cười trước sự nhầm lẫn của mình.

- Anh Finn đã làm cái này cho cô khi đi trại hè. - Julie nói.

- Những năm tháng đó... cô đã nghĩ... - Cô Erin gần như không nói lên lời. Cô lấy tay quệt mắt. - Cô là thứ bà mẹ kiểu gì vậy? Cô là cái thứ bà mẹ mù quáng, ngu si, không quan tâm con cái. - Cô không cười nữa. - *Mẹ*. Đó là chữ *Mẹ*. Lạy chúa. Cô thật hết thuốc chữa rồi.

- Cô ơi, có sao đâu nào. Thật đó. - Julie cất lại miếng gỗ lên kệ theo đúng chiều.

Cô Erin băng qua phòng và cầm ly rượu lên.

- Cháu chắc là không muốn uống chút rượu chứ? Cô sẽ không mách mẹ cháu đâu.

Julie lắc đầu.

- Không ạ. Cháu đi ngủ đây. Chú Roger đâu ạ? Chú ấy về rồi hả cô?

- Trên lầu. Trong phòng khách trên lầu. Chú bị cảm nên ngáy dữ lắm, làm cô điên cái đầu.

- Cô có sao không ạ? Cô có muốn cháu ở lại thêm một lúc không? - Julie cũng chẳng muốn lắm chuyện đó, nhưng nó thấy thật tệ khi bỏ cô lại một mình. Hi vọng cô Erin sẽ tuyên bố tắt đèn đi ngủ.

- Cô ổn mà, Julie. Hoàn toàn ổn. Cô hứa đấy. Thường cô không uống nhiều như thế này. Rượu làm cô dần dần và suốt mướt.

- Vậy thì thôi. Cháu chúc cô ngủ ngon. - Julie quay gót, nhưng Erin ngăn nó lại.

- Julie, cảm ơn cháu đã đến đây. Cháu làm cho cái nhà này bớt quạnh quẽ.

Julie mỉm cười.

- Cháu thích nơi này. Thật đó. Cô chú rất tốt với cháu, anh Matt và Celeste thì giống như những người anh em ruột mà cháu chẳng bao giờ có.

- Vậy là, cháu coi Matt như anh trai à?

Julie gật đầu.

- Ừ. - Cô Erin lại ngồi xuống sàn. - Cô yêu mấy đứa trẻ nhà cô lắm. Cháu biết đấy. Cả ba đứa. Nhưng thật khó quá. Làm mẹ chúng thật khó quá, cháu ơi.

Julie không biết phải nói sao nữa.

- Cháu biết. Nhưng mà... thôi cô ngủ đi ạ. Sáng mai cô sẽ cảm thấy khá hơn.

Julie nhón gót băng qua hành lang về phòng mình. Đèn phòng anh Matt đã tắt. Finn Phẳng đứng bên ngoài phòng Celeste, đầy cảnh giác, tựa như người lính gác của nữ hoàng ở phía ngoài điện Buckingham. Julie khép cửa phòng mình lại và tụt giày. Nó lập tức thay đồ đi ngủ, rồi ấp lấy một chiếc áo thun nháy dù của anh Finn vào mặt. Nó chạm vào lớp vải đã cũ. Màu xanh của vải đã bị phai nhạt và các chữ in trên đó gần như không thể đọc được nữa. *Đừng quên kéo dù.* Nhưng dấu sao đó vẫn là áo của anh Finn.

Nó bò lên giường, cầm theo điện thoại và gửi cho anh một lời nhắn. Hôm nay nó đã liều mạng đi thang máy, và bất chấp tai nạn, chuyện đó đã diễn ra khá tốt đẹp. Nó đang muốn liều mạng thêm lần nữa.

Nó viết chậm rãi và rõ ràng:

Hình như em say nắng anh rồi.

Nó đặt điện thoại lên chiếc bàn đầu giường rồi tắt đèn, trùm gối qua mặt và cố quên đi hình ảnh cô Erin say xỉn, anh Seth đau khổ cũng như chiếc thang máy bị mắc kẹt. Ờ thì, có lẽ không phải là toàn bộ màn kẹt thang máy.

Đáng tiếc là anh Matt đã đi ngủ. Julie muốn biết anh nghĩ sao về chuyện gọi cho Dana. Liệu bạn ấy có phải là mẫu người anh thích không? Mà anh có hình mẫu nào không vậy? Nó có phải là mẫu người anh Finn thích hay không nhỉ? Có hình mẫu người yêu thì có tệ không? Như vậy bạn sẽ giới hạn những người mình gặp. Giống như phán xét về một cuốn sách theo cái bìa vậy.

Điện thoại của Julie kêu bíp một tiếng. Nó suýt nữa làm đổ cây đèn xuống sàn khi với tay lấy chiếc điện thoại.

Tốt. Anh nghĩ anh cũng say nắng em rồi. Chúng mình đừng kéo chiếc dù này nhé.

Chương 21

Julie nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Chỉ còn vài ngày nữa là tới Giáng sinh nên nó

đang mong chờ tin tốt lành. Chứ còn gì nữa?

Nó đọc lại lần thứ năm cái email được gửi bởi thư ký của ba nó, nhưng thông điệp vẫn đúng như vậy. Nó giụi mắt trong khi chữ nghĩa trộn lẫn vào nhau... *rất tiếc phải hủy chuyến đi này... không thể sắp xếp lại một số cuộc họp quan trọng bàn về vụ sáp nhập... xin lỗi... ở Boston đêm giao thừa... đặt bàn lúc 9 giờ tối... Vui lòng thông báo cho ông ấy biết nếu em cần mua vé máy bay về Ohio.*

Ba nó đã hủy chuyến đi California. Bất cứ chuyện gì có dính líu đến sáp nhập đương nhiên là chuyện lớn, và gấp rút nữa. Có thể thấy rõ là bạn không thể bắt công ty thay đổi lịch trình của các kế hoạch lớn để đi nghỉ với con gái mình được. Julie giụi mắt lần nữa rồi viết thư trả lời. *Không sao đâu ạ. Em hoàn toàn hiểu mà. Vui lòng nói với ba em là em đang mong chờ bữa tối đó.*

Đó chẳng phải là một kỳ nghỉ với ba, Julie hiểu, nhưng chắc chắn ông đã phải tách khỏi lộ trình của mình để đến Boston gặp nó trong đêm giao thừa. Và ba nó đã giành giật đặt được bàn tiệc tại một trong những nhà hàng cao cấp đắt tiền nhất của thành phố. Biết đâu ba con nó có thể tham gia vài hoạt động vui chơi ngày đầu năm? Đeo tuyết, hát hò nhảy múa, các buổi diễn kịch nữa... Được vậy thì hay quá.

Vấn đề quan trọng của Julie bây giờ là nó chẳng có nơi nào để đi trong kỳ nghỉ đông. Nếu nó nói với mẹ về vụ đổ bể của kế hoạch đi California, mẹ nó sẽ rút khỏi chuyến hải trình du lịch. Mẹ xứng đáng hưởng một chuyến đi đắt giá tới miền nhiệt đới, và Julie không muốn phá hỏng điều đó. Ngoài ra, mẹ nó sẽ cần nhằn ba nó vụ hủy hẹn, và, Julie không muốn phải nghe những lời đó. Ba nó cũng đã mong chờ chuyến đi California mà. Chắc chắn rồi.

Ba yêu nó. Nó là con gái cưng của ba mà.

Dĩ nhiên ba yêu nó.

Nhưng mẹ nó sẽ nói điều gì đó để hạ thấp ba, và Julie sẽ phải bảo vệ ông lần nữa, vì mẹ nó không hiểu được ba theo cách nó hiểu. Ba nó có nghị lực và thành đạt. Ông có tinh thần trách nhiệm và sự tận tâm mà mẹ nó không thể có. Hai người khác nhau tới nỗi thật khó có thể hình dung họ từng sống với nhau.

Julie thở dài. Sẽ tốt hơn nếu nó có nhiều thời gian để thay đổi kế hoạch nghỉ đông. Nhưng hôm nay đã là ngày 21 tháng Mười hai.

Thôi, nó sẽ không nói với mẹ về vụ hủy chuyến đi cho tới khi qua ngày đó.

Giờ nó biết làm gì đây? Tự mời mình ở lại nhà Watkins sao? Làm như thế có vẻ kỳ cục quá. Không phải là trong ngôi nhà này có nhiều hoạt động ăn mừng. Celeste phải thúc ép lắm Matt mới đưa con bé và Julie đi mua một cây thông Giáng sinh, nhưng cái cây đó vẫn còn chưa được

trang trí. Julie đã nhét các món quà mà nó mua cho mọi người trong nhà vào bên dưới các nhánh lá, để ít nhất cũng mang lại cho cây thông một chút không khí lễ hội. Nó hoàn toàn không nghe thấy nhắc tới chuyện tiệc tùng hoặc đi nghỉ đâu đó, nên ngoại trừ những tấm thiệp Giáng sinh được bày trên mặt lò sưởi và cái cây trơ trọi, ngôi nhà không trưng ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy chỉ còn vài ngày nữa là đến Giáng sinh.

Có lẽ Julie nên quay về Ohio và nghỉ lễ một mình? Nhưng như thế nó sẽ bỏ lỡ bữa ăn tối cùng ba. Nó cũng có thể quay lại Boston vào ngày 31 nhỉ? Đó là nếu như nó có thể kiếm được vé bay về Ohio vào thời điểm cận lễ như thế này. Hay ghê. Đúng là rắc rối.

Nó không thể lợi dụng lòng tốt của cô chú hơn nữa. Các dịp nghỉ lễ là để dành cho gia đình. Cứ cho là nó đã cảm thấy mọi người như gia đình của mình, nhưng điều đó không có nghĩa nó nên làm khách không mời trong dịp Giáng sinh.

Finn là ngoại lệ rõ ràng. Nó không cảm thấy giống như anh em đối với anh. Nó cảm thấy... Mà nó cũng chẳng biết miêu tả cảm giác của mình thế nào. Một sự hấp dẫn, một sự gắn bó, một xúc cảm cao độ. Và có vẻ như anh cũng cảm thấy như vậy. Nhưng anh Finn không viết những email dài dòng lãng mạn đầy ấp những lời thổ lộ về một tình yêu bất diệt, như thế không phải là anh. Anh hài hước, ngọt ngào và thông minh, lại còn muốn tìm hiểu nó nữa chứ. Tất cả mọi chuyện, từ chuyện thường ngày cho tới những gì nó thích ở trường và dự định tương lai của nó. Nhưng anh không thuộc dạng sến súa.

Nó và anh email cho nhau mỗi vài ngày, và nó nhận ra mình nháy mắt lên khi điện thoại hoặc máy tính thông báo có thư mới. Nó kiểm tra Facebook như bị nghiện, nó muốn xem cập nhật trạng thái mới nhất của anh, chờ đợi một điều gì đó cho thấy anh đang nghĩ về nó. Nó rất thích dòng trạng thái hôm qua:

Finn Chúa tể *Đang cố gắng đạt vận tốc cuối. Ai muốn tham gia không?*

Đó là manh mối cho Julie biết anh đang nghĩ về mình. Nó không cần những ghi chú và tin nhắn liên tục để nhắc nhở. Dù sao thì với lịch trình di chuyển điên rồ của anh, Finn không thể túc trực trên mạng, và nó thấy ổn về điều đó. Cả hai đều hiểu.

Ừ thì, nó không hoàn toàn hiểu được họ là gì của nhau, nhưng họ là một điều gì đó hơn cả bạn bè. Cả hai thậm chí chưa từng gặp nhau nên anh không chính xác là một người bạn trai, nhưng Julie không cảm thấy cần thiết phải định nghĩa rạch ròi mối quan hệ giữa họ, nó thích thú với bất cứ chuyện gì đang diễn ra giữa hai đứa.

Tuy nhiên giờ đây, hơn lúc nào hết, nó muốn anh Finn về nhà. Đêm đến, nó nằm trên giường đọc các email và tin nhắn của anh, xem những tấm hình anh chụp, tự hỏi liệu anh có đang làm điều tương tự.

Nó có thể cảm nhận được năng lượng và tâm trạng của anh trong mỗi tin nhắn anh viết, dường như nó đã hiểu anh nhiều đến nỗi gần như có thể cảm thấy anh. Như thể nó biết việc được ở cùng anh sẽ tác động tới mình như thế nào.

Vậy nên nó sẽ đợi anh. Bởi vì một ngày nào đó anh sẽ quay về nhà. Ngày đó hai người có thể biết được chuyện gì đang thực sự diễn ra giữa họ.

Julie kiểm tra xem liệu anh có đang trên mạng. Anh đã đăng xuất. Nó không nhớ hiện tại anh đang ở đâu. Kế hoạch di chuyển của anh rất phức tạp, và nó hiểu sẽ dễ dàng hơn nếu ngừng tìm hiểu xem anh sắp đi tới đâu và chỉ lần theo những nơi đã được anh tiết lộ.

Anh Finn,

Đang nghĩ tới anh. Có vậy thôi.

Julie

Nó kiểm tra lại lỗi chính tả trong bài luận phải nộp ngày mai, rồi bắt đầu in. Khi trang mười lăm trượt ra thì hộp thư của nó gõ *beng* một tiếng.

Julie,

Anh hi vọng thư này đi được. Mạng ở chỗ anh chập chờn quá.

Cũng đang nghĩ đến em đây, và nhớ em nữa. (Lạ nhỉ? Làm thế nào anh lại nhớ em chứ? Thế mà nhớ đấy.)

Tháng này anh sẽ không quay lại Boston. Anh sẽ giải thích sau. Anh rất xin lỗi. Anh không biết phải nói gì.

Mừng là em vẫn còn thức, vì anh có một bất ngờ cho em. Anh biết nó sẽ không thể bù đắp cho sự vắng mặt của anh, nhưng đó là tất cả những gì anh có thể nghĩ ra.

Hãy đi xuống phòng khách.

Finn

Nó cảm thấy thích khi anh nhớ mình. Thích lắm luôn. Nhưng nó không thích việc anh không quay về nhà.

Hồn dỗi nhưng vẫn tò mò muốn biết thứ mà anh Finn đang nói đến, nó khẽ khàng bước xuống cầu thang để không đánh thức mọi người, rồi rón rén bước vào phòng khách. *Làm ơn làm ơn, đừng để điều bất ngờ đó là một Finn Phẳng khác*, nó nghĩ bụng. Như vậy thì ghê rợn quá. Ngay khi bước vào, nó khựng lại để quan sát cảnh tượng trước mắt.

Tất cả đèn đuốc trong nhà đều đã tắt, nhưng phòng khách vẫn sáng lung linh. Toàn bộ trần nhà đã được bao phủ bởi những bóng đèn nhỏ, cây thông được gắn nến thật. Những vòng hoa có đèn đã được buộc vào gờ trên cửa lò sưởi chẳng đầy dây ruy băng đỏ. Matt đang đứng trên một chiếc ghế đẩu bên cạnh cây thông để thắp sáng ngọn nến trên đỉnh. Y hệt như ngôi nhà ở Ohio mà Julie đã mô tả cho anh Finn. Còn đẹp hơn là đằng khác.

- Đẹp quá. - Julie thốt lên.

Matt giật mình và loạng choạng trên chiếc ghế đẩu.

- Trời ơi, Julie, em làm anh sợ muốn chết đây này!

Julie bật cười.

- Em xin lỗi anh. Em nhận được tin nhắn của anh Finn bảo em xuống đây. - Julie tiến đến và khẽ chạm vào một nhánh thông. - Nó thật đẹp.

Matt thắp nốt ngọn nến cuối cùng rồi bước xuống.

- Đừng mắng anh nếu ngôi nhà bắt lửa. Đây hoàn toàn là ý tưởng của anh Finn. Anh ấy nói nó sẽ làm em vui phải không?

Julie gật đầu, nuốt khan, rồi chậm rãi quay một vòng.

- Nó làm em rất vui. - Julie ngừng lời và quay về phía Matt. - Anh làm tất cả chuyện này cho em sao? Ý em là, anh Finn đã yêu cầu anh làm chuyện này sao?

Matt đút tay vô túi rồi ngó lên trần nhà rực sáng ánh đèn.

- Anh Finn đã gửi cho anh một danh sách các chỉ dẫn và bao gồm cả những đe dọa chi tiết nếu anh không làm theo yêu cầu. Anh nghĩ mình hoàn tất công việc. - Matt tiến đến bên bàn nước, nơi anh đã để chiếc máy tính xách tay. Anh liếc nhìn màn hình rồi đóng máy lại. - Được rồi. Bây giờ hình như chúng ta phải nằm dưới cây. *Chuyện đó* nghe có vẻ khác thường, nhưng anh Finn nói em sẽ hiểu. - Matt nhìn Julie dò hỏi.

- Tất nhiên rồi. Anh lại đây! - Nó nắm tay Matt và kéo anh ngồi xuống sàn cùng với mình. -

Năm nào em cũng làm chuyện này. Anh sẽ thích cho coi.

- Anh Finn nợ anh chuyện này. - Matt lẩm bẩm trong khi làm theo Julie và nằm ngửa ra sàn nhà, rồi trườn vào bên dưới những nhánh thông thấp. - Khiếp quá! Nếu anh bị mù mắt vì cái trò này, anh sẽ đòi em một món quà Giáng sinh thật đắt giá để bù đắp. Một cái băng mắt thật ấn tượng hoặc thứ gì đó chẳng hạn.

- Anh phải làm thật chậm. Đừng có đụng vô cái cây. Trườn mình thật nhẹ bên dưới tán lá. Đó. Anh thấy chưa?

Julie nhìn lên qua tán lá và thấy những đốm sáng tối do các ngọn nến tạo nên. Trong không gian nhỏ bé riêng tư này, mọi thứ thật bình yên và an lành. Cũng giống như khi anh Finn mô tả về buổi nhảy dù, thế giới thực đã biến mất. Cũng giống như hồi nhỏ Julie vẫn mắc tấm vải trải giường lên chiếc giường tầng trên và buông nó xuống che chiếc giường tầng dưới, tạo thành một không gian ấm cúng. Sau khi ba bỏ đi, Julie rất hay làm như vậy.

- Thật ra thì, vụ này cũng... hay. - Matt lên tiếng.

Julie quay sang phía anh.

- Em chưa bao giờ làm chuyện này với bất kỳ ai trước đây. Luôn luôn chỉ có mình em.

- Ồ, anh tưởng anh phải ở lại và làm chuyện gì đó bên dưới cái cây này. Em có muốn anh chui ra không?

- Không, anh ở lại đi. - Julie nắm lấy tay Matt. - Em thích có người bên cạnh.

Matt nhìn nó thích thú.

- Thôi được. Vậy chúng ta sẽ làm gì?

- Chúng ta nghĩ đến những điều sâu sắc.

- Thế à, nghiền ngẫm và thảo luận các vấn đề triết học nhé? Anh bắt đầu trước. Hãy chứng minh cho anh thấy rằng em không phải là một phần của trí tưởng tượng trong anh.

- Tức cười ghê.

- Có phải anh đang ở trong một trình mô phỏng điện toán không? Cánh cửa có bật theo hai chiều không? Làm thế nào một thứ gì đó sinh ra từ hư không? Làm sao em biết một đường là thẳng?

- Anh thôi đi! - Julie bật cười.

- Nếu súc vật muốn được ăn thì có ổn không? Nếu thời gian ngừng trôi rồi lại tiếp diễn, liệu chúng ta có biết điều đó? Chuyện gì sẽ xảy ra khi em sợ muốn chết? Thuyết sáng tạo là gì? Đạo lý là gì?

- *Chuyện gì* đang khiến em nổi điên? - Julie vừa cười khúc khích vừa hỏi.

- Không, *ai* đang làm em nổi điên chứ? - Matt chỉnh lại và mỉm cười. - Nhưng thôi. Nếu em không thích dòng suy tưởng của anh thì em làm trước đi.

Julie ngáp ngừng.

- Giờ thì chuyện này có vẻ ngu ngốc và con nít thật.

- Em cứ nói anh nghe xem.

- Chỉ là... thì, mọi năm khi em nằm bên dưới cây thông và... em không biết nữa. Chiêm nghiệm đời mình. Bước vào một trạng thái mơ mộng để xem đầu óc em dẫn em đi đâu.

Matt bắt chéo đôi chân dài thượt của mình, rồi chắp tay trên bụng.

- Anh hiểu ý em rồi. Sao em không nhắm mắt lại?

- Anh cũng nhắm mắt đi.

- Được thôi.

Julie mỉm cười nhìn Matt chờ đợi.

- Anh nhắm trước đi.

- Không, em nhắm trước.

- Chúng ta cùng nhắm mắt. Em không muốn nằm đây trong khi anh nhìn trộm. Sẵn sàng chưa? Ba, hai, một, nhắm nào. - Julie nhắm mắt lại. - Giờ chúng ta cùng chờ đợi và xem chuyện gì sẽ diễn ra.

Ngay cả khi đã nhắm mắt, Julie vẫn thấy ánh nến chập chờn đem theo những hình bóng lơ

mờ trong suy nghĩ của mình. Nó không thể tin nổi anh Finn đã sắp đặt chuyện này. Cứ như thể anh đang ở đây, nằm bên cạnh nó. Anh muốn tặng cho nó một thứ gì đó đặc biệt, và anh đã thành công. *Điều gì sẽ xảy ra khi anh ấy gặp mặt mình?* Julie tự hỏi. Sẽ thế nào nếu như sự hấp dẫn giữa họ không còn như hiện giờ nữa? Nhưng Julie biết mọi chuyện sẽ không thay đổi. Một số cảm giác là có thật. Vậy nên nó thả cho tâm trí mình đi rong chơi, vẽ ra những viễn cảnh khi anh Finn quay về Boston.

Một lúc nào đó, nó sẽ dọn ra khỏi ngôi nhà này, hẳn nhiên rồi. Chắc là nó có căn hộ riêng của mình chẳng? Biết đâu anh Finn cũng có chỗ ở riêng? Anh có thể dẫn nó tới những địa điểm ưa thích của mình trong thành phố, và nó có thể nghe anh kể nhiều hơn về các chuyến đi. Có lẽ nó sẽ kể cho anh nghe chuyện trường lớp, rồi lôi anh tới Dunkin' Donuts để thưởng thức những ly Coolatta. Có lẽ anh Finn sẽ thích món đó hơn anh Matt. Nó và anh Finn sẽ đưa Celeste tới bảo tàng Mỹ thuật, họ sẽ không cần phải đem Finn Phẳng theo vì Celeste đã bình phục hoàn toàn. Hoặc gần như thế.

©STENT

Đến đây thì câu hỏi dai dẳng lại hiện lên trong đầu Julie một lần nữa. Chuyện gì đã xảy đến với Celeste và khiến con bé rút lui khỏi thế giới thực?

Julie quay đầu sang bên cạnh rồi mở mắt. Anh Matt đang quan sát nó.

- Em đã nói anh không được nhìn mà. - Julie thì thào.

- Anh không thể không nhìn. - Anh thì thầm đáp lại.

Matt im lặng một lúc, khiến Julie tự hỏi anh đang nghĩ tới điều gì. Có lẽ anh đang nghiền ngẫm một lí thuyết toán học chán ngắt nào đó. Đó không phải là điều anh nên làm lúc này.

- Julie này.

- Dạ?

Matt ngần ngừ một lúc.

- Chuyện này giống như chúng ta đang tự do...

- Ôi trời ơi! - Julie thốt lên khiến anh ngừng bật. - Em quên hẳn không hỏi anh.

- Ơ... hỏi chuyện gì?

- Con nhỏ Dana bạn em muốn anh gọi cho nó.
- Câu này đâu phải câu hỏi.
- Anh đừng có sửa lưng em nữa. Nhỏ Dana muốn đi chơi với anh đấy, đồ dở hơi!
- Ồ. - Matt rên lên rồi quay mặt đi. - Anh không muốn nghe chuyện đó.

- Matty, coi nào. Anh chẳng bao giờ đi chơi! - Julie khấn khoản. - Nhỏ Dana được lắm. Anh sẽ thích cho mà coi.

- Anh sẽ suy nghĩ. Được chưa?

- Anh đã từng có bạn gái chưa?

Matt lườm Julie một cái.

- Dĩ nhiên. Sao em lại hỏi lạ vậy?

Julie nhún vai đáp:

- Em đâu có biết. Anh không bao giờ nhắc tới ai hết.

- Anh phải thừa nhận là dạo gần đây phần lãng mạn trong cuộc đời anh đã bớt hẳn. Đơn giản là hiện nay anh không có thời gian để đi chơi với ai. Em cũng biết thời gian biểu của anh với chuyện trường lớp và Celeste rồi đấy.

- Vậy là anh đã không còn hẹn hò từ lúc... anh biết đấy. Celeste. Vụ Finn Phẳng.

- Không hẳn. Anh đã có một cô bạn gái nghiêm túc, nhưng rồi... - Matt ấp úng. Lúc này anh đang nghiêm túc, khuôn mặt anh căng thẳng và tỏ ra lúng túng. - Mọi chuyện ở đây đã thay đổi.

- Cùng với Celeste?

Matt gật đầu.

Julie nghĩ tới cuộc nói chuyện với giáo sư Cooley.

- Khi một chuyện gì đó đã xảy ra?

Matt lại gật đầu lần nữa.

- Em rất tiếc. - Julie nói. - Bởi vì cho dù đó là chuyện gì, em có thể khẳng định là anh đang phải đối phó với nó. Có lẽ đến một ngày anh sẽ muốn kể cho em nghe chuyện đó.

- Có lẽ vậy. - Matt đồng tình. - Và bạn gái anh lúc đó đã không thiết tha gì với việc tiếp tục cùng anh nữa. Không phải ai cũng có thể chấp nhận cuộc sống của anh. Chấp nhận ngôi nhà này.

- Em thương Celeste lắm, nhưng con bé đang làm anh tổn thương đúng không?

- Đừng nói vậy. Anh sẵn sàng bán linh hồn mình vì con bé.

- Em biết. - Julie hiểu lúc này nó cần phải thận trọng, nếu không Matt sẽ khép lòng trở lại. - Nhưng chắc anh rất giận anh Finn vì đã ra đi. Vì đã làm cho Celeste trở nên tệ hơn.

- Anh rất giận anh ấy.

- Anh ấy có quyền đối với cuộc sống của mình.

- Tin anh đi, anh biết điều đó mà.

- Hai anh em anh có hợp nhau không?

- Hồi xưa thì có. Nhưng rồi... thôi. Chủ yếu là vì mẹ anh luôn coi anh ấy như người hùng. Chuyện đó không dễ dàng gì với anh, anh nghĩ thế.

- Celeste cũng coi anh như người hùng đấy. Anh không thấy cách con bé nhìn anh à? Celeste ngưỡng mộ anh.

- Không phải theo cách con bé ngưỡng mộ Finn. Anh làm những chuyện chán ngắt. Đưa con bé đi học, cho nó ăn, giúp nó làm bài tập, lo lắng cho nó. Anh không phải anh Finn, chắc chắn vậy rồi. Anh ấy chẳng bao giờ quan tâm đến cuộc sống đời thường, chỉ quan tâm đến vui chơi và quây phá. Khi mẹ anh vắng mặt, - bọn anh dùng chữ đó đấy, *vắng mặt*. - Finn giải khuây cho Celeste, làm con bé cười, làm nó bừa bãi và tự do như anh ấy. Anh lo liệu những gì cần làm, còn anh ấy hưởng mọi công trạng. Luôn luôn như thế.

- Coi bộ anh không thích anh Finn lắm ha.

- Ngược lại. Anh ấy rất tuyệt. Hoạt bát, ung dung và không kiềm chế. Anh Finn làm được mọi chuyện mà anh không làm, và anh ghen tỵ với anh ấy.

- Vậy là Celeste cũng từng giống như anh Finn? - Julie hỏi.

- Ừ. - Matt đáp khẽ.

- Em nghĩ con bé đã khá hơn, anh có thấy không? Một đôi chút? Hôm nọ con bé đã nổi cáu khi em không thể tìm ra mùa thứ hai của phim Glee. Em nghĩ đó là một dấu hiệu tốt.

- Glee là phim gì vậy?

- Anh đừng bận tâm. Đó là một chuyện tốt. Con bé còn đòi quần áo hợp thời cho dịp Giáng sinh và muốn em dẫn đi mua sắm nữa.

- Vậy là Celeste đang trở nên thiếu cá tính rồi à? Đúng là điều anh đang hi vọng.

- Anh thôi đi. Đó là chuyển biến tốt. Finn Phảng sẽ được lắp thêm mấy cái bản lề trong vài tuần lễ nữa. Celeste đã bật đèn xanh cho em rồi. Anh Matty, anh không thấy nó cần phải hòa đồng và có bạn bè tới mức nào sao? Anh có hình dung nổi con bé hẳn phải cô đơn tuyệt vọng tới mức nào không?

- Có chứ. - Matt thở dài. - Có lẽ em thích hợp với Celeste hơn anh.

- Nhưng anh làm những chuyện thực sự quan trọng. Con bé cần được chăm sóc bởi ai đó như anh. Mẹ anh... đang trải qua một giai đoạn khó khăn, em nghĩ vậy.

Matt gật đầu.

- Anh biết. Mẹ anh đang trải qua một giai đoạn khủng hoảng. Cả bố mẹ anh đều thế. Em không nghĩ là bố mẹ anh vắng nhà quá nhiều à? Họ không thể chịu nổi việc ở nhà. - Matt luồn tay vào tóc. - Julie, anh mệt mỏi lắm. Anh không muốn làm phụ huynh của Celeste. Anh không thể.

Cả hai không nói năng gì trong một vài phút.

Cuối cùng Julie lên tiếng:

- Ôi, cái trò nằm dưới cây thông này cũng hay, đúng không? Anh có thấy thích khi nằm đây không?

- Hơn cả mong đợi ấy chứ.

- Được rồi, lại nói về chuyện bạn gái nào.

- Em thích bạn gái à? Anh không biết đấy. Anh tưởng em đang hẹn hò với nhân vật tên Seth đó.

- Anh nghĩ bây không à, Matt, thật đó. Nhân tiện báo cho anh biết, Seth và em đã chia tay.

- Anh không biết đấy.

- Em chia tay. Đại loại thế. Em không biết chuyện gì đang diễn ra nữa. Em đang cảm nắng một người.

Matt đảo mắt.

- Để anh đoán nhé. Anh trai anh phải không?

- Sao anh biết? - Julie ngạc nhiên hỏi.

- Xem nào? Không phải em cứ nói hoài nói mãi về việc anh ấy thú vị, hài hước đến thế nào sao? Không phải em kiểm tra hộp thư trên điện thoại mỗi ba phút sao? Em không kín đáo lắm đâu.

- Ờ, rồi sao? Dù sao thì, chúng ta cũng đâu có nói về em. Chúng ta đang nói về chuyện tình cảm của anh mà. Anh gọi cho Dana nhé.

- Anh không có thời gian cho một mối quan hệ.

- Tức cười ghê. Luôn có thời gian nếu anh muốn. Anh không cần một chút lãng mạn cho cuộc đời mình hay sao, Matty? - Julie đập vào vai Matt.

Anh bật cười.

- Anh thích em gọi anh là Matty. Nghe cũng... dễ thương.

- *Dễ thương* á? Anh chỉ nghĩ ra chữ đó thôi à? Với bộ óc lớn bất thường của anh em tưởng anh phải nghĩ ra chữ gì hay hơn kia.

- Mùi nến cháy đã rút sạch trí khôn ra khỏi đầu anh rồi.

- Tốt. Vậy bây giờ anh quá khờ để có thể phản đối. Em sẽ đưa sổ của Dana cho anh, và anh sẽ gọi điện mời bạn em đi ăn tối.

- Không.

- Để em dụ anh vậy. - Julie luồn ra khỏi gốc cây thông rồi ngồi lên. - Nếu em tặng anh món quà Giáng sinh ngay bây giờ thì sao?

- Không. - Matt lặp lại từ bên dưới tán lá.

Julie tóm lấy chân anh chàng và lôi ra ngoài.

- Quà đẹp lắm. Thật đấy. Anh tin em đi.

- Thế hả? - Matt mỉm cười. - Thôi được. Anh đồng ý.

- Tuyệt! - Julie vỗ tay, rồi lôi hộp quà của Matt từ dưới đống quà nhỏ mà nó đã đem xuống đây vào hôm trước và đưa gói quà mềm mềm cho anh. - Mà nè, vì ngân sách sinh viên eo hẹp nên quà cũng không xịn lắm đâu. Nhưng tình cảm mới là đáng quý, đúng không anh?

- Nếu tình cảm tính bằng tiền thì đúng.

- Anh này!

- Anh đùa thôi mà. - Matt nhẹ nhàng gỡ sợi dây ruy băng màu xanh lá và lớp giấy gói màu đỏ. Anh nhìn hai món quà, mắt sáng rỡ, lại còn làm bộ quệt nước mắt khi nhấc chiếc áo thun đầu tiên lên. - Han Solo bằng than cốc. - Anh tuyên bố, rồi nhấc chiếc áo thun kia lên. Chiếc này màu đỏ, với hình hai que kem đang tách ra. - *Xin đừng chia tách chúng tôi. Chúng tôi có chung các cơ quan trọng yếu.* - Anh đọc. - Tuyệt vời. Anh biết em sẽ chấp nhận vụ áo thun mà.

- Em không chấp nhận chuyện đó, nhưng dịp lễ không phải là để cố gắng thay đổi người khác và giúp họ có một gu thẩm mỹ thích hợp, hoặc chấp nhận được. Ngoài ra, em đang chiến đấu trong một cuộc chiến không cân sức.

- Em có muốn lấy quà của mình không? Vì vài ngày nữa em đi rồi?

- Vâng. California. - Julie gật đầu. - Em sẽ đi California.

- Em sẽ có nhiều thời gian với bố. Đó sẽ là một chuyến đi tuyệt vời.

- Dạ. - Julie đáp. - Xứ rượu, Hollywood, bãi biển, khách sạn sang trọng, những bữa ăn ngon lành. Ba em muốn nghe tất cả mọi chuyện học hành ăn ở của em. Rồi có lẽ em sẽ chán kể về bản thân tới mức phải cần một kỳ nghỉ phụ trong kỳ nghỉ chính! - Julie không hiểu tại sao nó lại

nói dối Matt, nhưng mọi bộ phận trong cơ thể nó đều cương quyết từ chối nói ra sự thật với anh. - Vậy nên em muốn nhận quà ngay. Muốn lắm luôn!

- Tham thì thâm. - Matt trêu. Anh ngoái ra phía sau rồi mở một ngăn kéo bàn. Anh đưa cho Julie một phong bì đỏ, có tên của con bé trên đó.

Nó mở phong bì và lập tức hét lên, khiến Matt vội đưa tay bịt miệng nó lại, tay kia xoa nhanh.

- Mọi người đang ngủ! - Matt nói, cố không bật cười.

- Nhưng anh tặng em một phiếu quà tặng của Dunkin' Donuts đủ cho em xài tới hết đại học luôn! Sao mà không hét cho được? Anh Matty! - Nó quàng tay ôm cổ anh chàng. - Anh thật tuyệt! - Rồi nó buông anh ra, và ngồi xuống trở lại. - Giờ thì anh phải gọi cho Dana đấy. Anh đã hứa rồi.

- Ờ, chắc vậy. - Matt thở dài đáp.

- Bạn em sẽ về nhà vài tuần, nhưng hết lễ sẽ quay lại đây ngay. Thế có tuyệt không chứ? Chúng ta sẽ cùng mở hàng tình duyên năm mới. Hay ít nhất là cùng có cơ hội tình cảm.

Matt nhìn Julie đáp:

- Hay đấy.

Chương 22

Matthew Watkins cho rằng thùy trước trán thật đáng kinh ngạc. Nhưng nói cho cùng, chính thùy trước trán khiến anh ta có suy nghĩ như vậy, nên cũng chẳng biết được

Finn Chúa tể Thấy chưa? Tôi đã bảo là vui lắm mà! Giờ ta hãy đi tìm mắt cẩu.

Julie Seagle Chuyện ít người biết: sau khi thăng chức, Rudolph trở nên không thể chịu nổi. Một năm sau, nó là ngôi sao của một chương trình truyền hình Giáng sinh đặc biệt ít người xem ít người thích, bàn về tính khiêm nhường và việc không được quên bản chất.

Julie căn chỉnh lại bộ đồ ăn rồi uống một ngụm nước khoáng có ga trong ly của mình. Đêm nay là đêm Giao thừa, nên đương nhiên nhà hàng đông nghẹt người. Được đến khu mua sắm Boston hòa mình vào đám đông nhộn nhịp này cũng là một điều vui. Nó đã gửi email để thông báo với ba rằng mình sẽ mặc áo hồng lấp lánh và váy đen, vấn tóc theo kiểu ba nó thích, để ông có thể lập tức nhận ra con gái mình trong đám đông. Nó có rất nhiều thứ để kể với ba và cứ vờn cổ ngó qua đầu những người ngồi gần mình. Đã chín giờ mười lăm, quá giờ đặt bàn của hai ba con mười lăm phút. Hi vọng ba nó không gặp rắc rối khi đón taxi ở sân bay.

Cho đến lúc này thì kỳ nghỉ đông của Julie khá là thảm, nhưng đêm nay sẽ thay đổi hoàn toàn điều đó. Không còn là chuyến đi ba tuần nữa, nhưng việc ba Julie đến Boston để ăn tối với con gái có ý nghĩa thật đặc biệt. Điều đó cũng đồng nghĩa nó đã ru rú suốt cả tuần qua trong căn hộ của Dana khi cô bạn và những đứa cùng trọ đi nghỉ. Chuyện đó mặc dù khá chán nhưng cũng không quá tệ. Đêm Giáng sinh và ngày Giáng sinh phải nói thực lòng là không được tuyệt vời cho lắm, mặc dù với tư cách con một, Julie khá giỏi về môn tự giải khuây. Thật ra, chuyện này giống đi trốn nhiều hơn là tự giải khuây, nhưng nó không còn lựa chọn nào khác. Nó cảm thấy hơi áy náy khi nói dối mẹ và cả gia đình nhà Watkins về chuyến đi California. Nhưng làm như thế dễ dàng hơn là giải thích cho họ hiểu được chuyện đã xảy ra.

Ít ra thì anh Finn cũng rất hay lên mạng dạo gần đây, nên hai đứa liên lạc với nhau nhiều hơn bao giờ hết. Julie phải cung cấp cho anh những lời miêu tả dối trá về cái khách sạn vườn nho xinh đẹp, cũng như dựng lên các chi tiết của bữa sushi mà nó đã ăn tối hôm trước. Cả hai chuyện đó đều không gây cảm giác thoải mái cho Julie. Nó tự hỏi đêm nay anh làm gì. Anh đang ở Cape Verde để làm việc cùng với một nhóm bảo tồn rùa biển. Anh đã gửi cho nó nhìn hình chụp những con vật được anh cứu khỏi sự tuyệt chủng. Anh và các tình nguyện viên khác sinh hoạt trong những căn lều trên bãi biển, tự nấu ăn và giặt giũ trong điều kiện thiếu thốn. Mặc dù chuyện đó nghe như địa ngục đối với Julie, anh Finn lại có vẻ rất thích.

Julie rút điện thoại ra và đọc lại mấy tin nhắn trên Facebook vừa rồi mà nó đã nhận được từ anh. Thỉnh thoảng anh lại đi vào trong thị trấn để ăn tại các quán địa phương, nhưng theo những gì nó biết thì anh không hảo các đặc sản địa phương cho lắm. *“Phô mai dê” và “phô mai kèm dê” không phải cùng là một thứ. Học hỏi kinh nghiệm của anh nhé. Luôn đọc thực đơn một cách cẩn thận. Tin nhắn tiếp theo: Thịt dê thế này, thịt dê thế nọ. Mặc ói. Vãi hàng! Căn cứ theo sức tiêu thụ cao như thế, chắc bọn anh sẽ sớm phải thiết lập nhóm bảo tồn loài dê.*

Julie lại nhìn quanh nhà hàng. Không sao. Ba cũng chưa trễ lắm.

Ở chỗ của anh Finn lúc này đã gần nửa đêm. Biết đâu năm sau hai đứa sẽ cùng nhau nghỉ lễ! Nó đã viết hàng bao nhiêu tin nhắn đề nghị trò chuyện trực tiếp qua điện thoại với anh, nhưng rồi xóa hết sạch. Như thế thì vớ vẩn quá, và nhiều khả năng gây khó xử. Giờ thì Julie đã hiểu tại sao Celeste không muốn nói chuyện trực tiếp với anh Finn, trừ phi anh về nhà. Có lẽ đợi thì tốt hơn. Hiện thời trao đổi với nhau trên mạng là được rồi. Cám ơn trời, anh không cài đặt chế độ chat có hình ảnh. Việc nhìn thấy anh lần đầu tiên rất là căng thẳng.

Vậy là Giao thừa năm tới có thể mang đến một nụ hôn dài nóng bỏng lúc nửa đêm. Đôi khi, trong lúc trò chuyện trên mạng, nó cảm thấy rung cảm lạ kỳ ấy. Giống như nó có thể thực sự cảm thấy anh và biết việc gặp anh trực tiếp sẽ như thế nào.

Julie ngăn mình lại. Thật nực cười. Theo tất cả những gì nó biết, anh Finn là một người hôn rất tệ, kinh tởm và bê bối. Dầu sao thì chưa chắc giữa hai người đã có sự đồng điệu. Trò tán gẫu trên mạng ngu ngốc này có lẽ chẳng mang ý nghĩa nào khác hơn là một màn tán tỉnh dớ dẩn.

Nhưng nó không nghĩ vậy.

Hình như anh Finn cũng thế, khi anh gửi cho nó một tin nhắn vừa đúng lúc.

Ở đây đã gần nửa đêm. Nhớ em. Em có nhận được quà của anh chưa? Anh đã chờ cho em tự tìm thấy, nhưng rõ ràng là em không thường xuyên xem xét ngăn có khóa kéo của chiếc ví. Hoặc là em ghét món quà đó. Hoặc Matt đã làm hỏng việc và nhét nhầm nó vào ví của mẹ anh. Thật đúng là mặc cảm Oedipus^[1] tởm lợm. (Ồ ồ. Hi vọng bố anh vẫn ổn...)

[1] Phức cảm Oedipus: được Sigmund Freud đặt tên theo câu chuyện Oedipus giết cha cưới mẹ, đây là hiện tượng đứa trẻ yêu quý người sinh thành khác giới và căm ghét người sinh thành cùng giới với mình.

Julie suýt làm rơi điện thoại khi nó lôi chiếc ví cầm tay để sau lưng ghế ra. Nó nhanh chóng lục lọi mớ hổ lốn bên trong và thề sẽ dẹp sạch tất cả những thứ linh tinh ngay khi về nhà. Một mẫu khăn giấy màu đỏ lòi ra từ trong ngăn ví. Julie nhẹ nhàng đặt món quà lên lòng bàn tay rồi mở ra.

Món quà thật đẹp. Julie nhắc sợi dây mảnh trong tay lên và nhìn ngắm viên đá màu tím được gắn trên đó. Viên đá thô ráp và không đều, nhưng không sắc cạnh. Nó lập tức đeo sợi dây chuyền vào cổ và một tay cầm viên đá, tay kia gõ tin nhắn cho anh Finn.

Em không biết phải nói thế nào. Nó đẹp ghê á. Hoàn hảo. Em rất thích nó và sẽ không tháo nó ra. Em cũng muốn tặng cho anh thứ gì đó nhưng anh di chuyển liên tục!

Julie nhìn vào màn hình chờ tin nhắn hồi đáp. Nó không thể không run lên mỗi khi một tin nhắn mới bật lên.

Em đã tặng cho anh đủ rồi. Mà này, xem pháo hoa nhé! Ở chỗ anh là nửa đêm rồi!

Chắc anh đã dùng một chiếc điện thoại mượn có camera, vì anh đã gửi kèm tin nhắn một tấm hình tuyệt đẹp của buổi lễ mừng năm mới tại Cape Verde. Julie mở tấm hình ra xem và ao ước mình được có mặt ở đó cùng anh, ngay cạnh bờ biển, và ngắm nhìn pháo hoa nở bùng trên mặt nước. Thật là sến vào sáo rỗng. Nhưng dù sao cũng lãng mạn. Năm tới nhé, nó tự hứa với

lòng mình. Năm tới nó và anh sẽ ở bên nhau. Nó rất kiên nhẫn, và biết anh Finn là người đáng để chờ đợi. Anh không thể đi mãi được.

Nó thoáng nhìn thấy một người đàn ông cao ráo đứng cạnh một cặp đôi tại quầy đón khách. Cuối cùng cũng đã đến!

Đẹp ghê á! Em phải chạy đây. Hình như ba em đến rồi. Chuẩn bị dùng bữa tối năm món. Nhưng không có thịt dê nhé. Ngày mai anh có lên mạng không?

Finn đáp lại:

Ừ, pháo hoa đẹp thật, mặc dù anh đang nghĩ tới những chuyện đáng lẽ phải làm khác vào lúc nửa đêm. Chúng sẽ không dính dáng gì với lũ dê. Anh sẽ ở trên mạng.

Julie nhét điện thoại vào ví rồi vươn tay vẫy, đồng thời nheo mắt nhìn. Ôi trời, không phải ba của nó.

Người phục vụ xuất hiện, rót đầy ly nước của nó lần thứ không biết là bao nhiêu nữa, rồi tặng cho nó một cái nhìn thông cảm.

- Tôi tin chắc giao thông đêm nay là một cơn ác mộng. Ông ấy sẽ đến sớm thôi. - Julie nói vừa là cho người phục vụ, vừa là cho bản thân mình.

Nhưng ba nó không đến. Một tiếng sau giờ hẹn đặt bàn, Julie gọi cho ba. Nó không bao giờ gọi cho ông. Không bao giờ. Có một luật bất thành văn là điện thoại của ba chỉ để dành cho công việc. Ngoài ra, ba nó cũng chẳng phải loại người thích nấu cháo điện thoại. Những cuộc nói chuyện giữa hai ba con luôn cứng nhắc và có phần không thoải mái, trên nền những tiếng ồn của nơi ông gọi điện. Julie sẽ ba hoa một chập trong khi ba nó chỉ nói “Ừ”, hoặc “Hay đấy” vào những lúc thích hợp. Theo những gì mà nó nhớ thì nói chuyện trực tiếp vẫn hơn.

Nhưng bây giờ nó phải thử gọi vào di động của ba. Nó cứ để điện thoại đổ chuông cho đến khi nghe thấy giọng nói trả lời tự động của ông, sau đó lại thử một lần nữa. Vẫn là máy trả lời tự động, Julie nhìn trần trối hai ly champagne chưa được đụng tới ở trên bàn, chúng vẫn còn sủi bọt đầy vui tươi. Không phải bàn nào cũng có chiếc xô có chân cao để giữ lạnh chai rượu, nên rõ ràng ba nó đã phải gọi từ trước và thu xếp châu rượu champagne trước nửa đêm này. Julie hít vài hơi thật sâu và cố thư giãn.

Hai mươi phút sau, nó xem giờ một lần nữa. Ba nó đã chính thức trễ hẹn một cách khó tin. Julie cầm ly champagne đã hết lạnh và uống hết một nửa. Nó lục trong danh bạ điện thoại của mình và tìm thấy số điện thoại của cô thư ký của ba. Vốn không phải là đứa uống giỏi, nên khi Andrea bật máy thì nó đã có thể cảm thấy hơi men trong người.

- Em chào chị. Em là Julie Seagle. Xin lỗi đã làm phiền chị.

- Julie! Em khỏe không? Chúc mừng năm mới!

- Em khỏe ạ. Chỉ có điều là em đang đợi ba tới dùng bữa tối, ba em đã trễ hơn một tiếng đồng hồ rồi. Chuyến bay của ba tới Boston có trục trặc gì không chị?

- À, Julie này. - Chị Andrea im lặng một lúc. - Cũng à, ba em chưa nói cho em biết sao?

- Chuyện gì vậy ạ?

- Ba em không ở Boston.

- Cái gì, chị nói sao?

- Ông ấy đang ở New York. Đáng lẽ ông ấy phải gọi cho em. Đừng nói với chị là ba em đã quên nhé.

Julie cầm ly rượu lên và uống nốt nửa phần còn lại.

- Chắc ba quên rồi. Chị biết không? Chuyện này không chỉ là quên thôi đâu, đúng không?

- Chị không biết nói sao... chị tin chắc ba em có ý định...

- Không, không hề. Cả hai chúng ta đều biết ông ấy không thèm bận tâm. Thế thôi. Vậy là bây giờ em ngồi đây giữa cái nhà hàng kiểu cọ sang chảnh và ngu ngốc này, bụng đói meo, trong lòng tức tối và không thể nào trả tiền nổi chai champagne mà em đang tính uống hết.

- Chị sẽ gọi cho nhà hàng và lo liệu chuyện đó. Chị là người đặt bàn, nên chị biết em đang ở đâu.

Julie không bày tỏ thái độ gì trong khi dùng vai kẹp điện thoại vào tai và rót đầy ly rượu.

- Cảm ơn chị, Andrea. Chúc chị buổi tối vui vẻ. - Julie định cúp máy thì ngừng lại. - Và làm ơn nói với ba em ông ấy thật khốn nạn. Hãy nói ông ấy là em chấm dứt. - Nó bỏ điện thoại xuống bàn. - Đáng đời các người. - Nó khẽ nói.

Vài phút sau, người phục vụ bàn lại xuất hiện.

- Theo tôi hiểu thì tối nay quý cô dùng bữa một mình.

Julie gật đầu và ngược nhìn người đàn ông đứng bên cạnh bàn. Ông ta trạc tuổi ba nó và đang mỉm cười một cách tử tế với nó. Nó gật đầu. Phải, nó sẽ ăn tối một mình.

- Bữa tối của cô sẽ được thanh toán, và chúng tôi sẽ gọi taxi khi cô muốn ra về. Cô đã quyết định chọn món ăn chưa ạ?

Julie lắc đầu.

- Món gì cũng được. Ông có thể chọn đại cho tôi. Chỉ cần món gì đó thật đắt vào. Nhưng đừng lấy thịt dê.

- Tuyệt vời. Thêm champagne chứ, thưa cô?

Cái quái gì đây?

- Dĩ nhiên. Thêm champagne. Đêm nay là một dịp để uống mừng mà, đúng không?

Julie ăn món tôm hùm nhồi kèm theo dầu nấm truffle, sau đó gọi món tráng miệng. Ba thứ sô cô la hay gì đó. Nó không buồn bận tâm. Và vì món rượu champagne rất êm, người phục vụ cũng chưa tính tiền, nên Julie thử hai ly rượu mùi có vị như xi rô ho. Chỗ rượu đó khiến đầu óc Julie quay cuồng sau khi nó nốc cạn. Nó nên cân nhắc chuyện tập uống thử chất kích thích này, vì hiện tại nó đang hoàn toàn thỏa mãn.

Julie tự hỏi bữa ăn hôm nay tiêu tốn hết bao nhiêu. Có lẽ là một món tiền kha khá, mặc dù chỉ có mình nó dùng bữa. Nếu nó mời thêm vài người bạn chắc hóa đơn sẽ rất khủng khiếp.

Julie vẫy người phục vụ lại.

- Ông biết không? Cái món tôm hùm với nấm truffle đó rất là ngon. Tôi có thể gọi thêm năm phần mang về được không? Cảm ơn. À, ông cứ việc lấy tiền bo là bốn mươi phần trăm hóa đơn nhé. Sau đó, vui lòng gọi giùm tôi chiếc taxi. Tôi đã sẵn sàng để ra về.

Bốn mươi lăm phút sau, Julie say xỉn loạng choạng bước vào căn hộ của Dana và nhét hai túi tôm hùm vào trong tủ lạnh. Nó trèo lên giường và bật ti vi để xem các màn đón Giao thừa. Những hình ảnh của quảng trường Thời đại xuất hiện chớp nhoáng màn hình. “Đờ mờ, New York!” Nó la lên rồi tắt âm thanh đi. Chà, không chừng anh Finn vẫn còn thức. Mất một lúc nhưng cuối cùng Julie cũng tìm ra được cái ví đã bị bỏ trong tủ lạnh cuàng với chỗ thức ăn mang về.

Julie lảo đảo quay lại phòng ngủ và nhắn tin cho anh Finn. *Anh đang mặc gì đó?* Anh không hồi âm, nên nó thử lại lần nữa. *Em đang đi một đôi boots cao tới đùi và xoay xoay cây dù da beo*

đây. Vẫn không có gì. Chắc anh đã ngủ. Sao anh ấy không lên mạng? Nó muốn tán dóc với anh và nhận được những câu tán tỉnh dễ thương, ve vuốt của anh. Bây giờ nó đang cần anh. Anh hài hước và sẽ làm nó cười.

Julie đá một chiếc giày ra khỏi chân và bắt đầu thay đồ, đồng thời gọi cho một số điện thoại. Nó mới cởi đôi vớ da được nửa chừng thì anh trả lời.

- Alô.
 - Anh đang mặc gì đó?
 - Hả... ai vậy? - Anh đáp với giọng ngái ngủ.
 - Matty, là em đây! - Julie la lên.
 - Julie á?
 - Đúng rồi, anh Matty! Anh quên em rồi hả? - Nó dần dần nhìn đôi vớ rồi nùì, cố gắng tìm hiểu xem làm thế nào lại thắt nút chúng trong khi mới cởi được một nửa. - Anh đang làm gì ở nhà vậy? Anh nên đi *xõa* đi!
- Nó nghe thấy tiếng anh cười khẽ.
- Anh đang ngủ. *Xõa* á? Anh không quen với thuật ngữ đó.
 - Phải. Nó là thuật ngữ vì em nói như thế đấy. Em sáng tạo như thế đấy. Ôi Chúa ơi, em là Kẻ hủy diệt! Anh hiểu không? Anh không nhớ em và kiểu ăn nói tung tưng của em sao?
 - Anh nhớ chứ. - Anh đáp và ngáp dài. - Chắc chắn rồi.
 - Nghe xạo lắm. Anh làm em tụt hứng rồi.
 - Mọi người đều nhớ em. Đặc biệt là Celeste. Cảm ơn mấy cái email em đã gửi cho con bé.
 - À, cô bạn Celeste của em. - Julie nằm xuống sàn và kéo tuột đôi vớ ra. - Xong. Làm được rồi!
 - Làm được cái gì?
 - Em đã cởi đồ xong!

- Anh nghĩ em say rồi, thật đấy.

- Thì đã sao? Em say thì đã sao? Em vẫn hài hước mà.

- Em hài hước thật. - Anh đồng tình. - California thế nào? Bố em vẫn khỏe chứ?

- Ba em đúng là tuyệt-con-cú-mèo. Chắc chắn ông đang nhắm tới danh hiệu ông bố của năm theo cái cách nuông chiều em hiện tại. Đây đúng là một chuyến đi tuyệt vời.

- Em... em có OK không vậy?

- Hoàn toàn OK. Còn anh có OK không?

- Anh OK. - Anh đáp. - Em sẽ thức đến nửa đêm à?

- Dĩ nhiên em sẽ thức tới nửa đêm. Em sẽ coi trình diễn pháo hoa trên biển. Anh muốn tới coi cùng em không?

- Muốn chứ. Anh sẽ đến đó ngay. Đừng bắt đầu mà không có anh.

- Em luôn có thể tin ở anh mà, đúng không Matty? Anh là người tốt nhất, và anh rất hay giúp người. Em yêu anh.

- Giờ thì rõ ràng là em say nhé.

- Anh bình tĩnh đi nào, anh chàng ngớ ngẩn. Không phải *em yêu anh* theo kiểu yêu đương trai gái. Chỉ là yêu quý thôi. Anh thật thông minh. À, mà anh cũng yêu em nữa, em biết điều đó.

- Em có nước để uống không vậy?

- Đấy anh thấy chưa? Đúng là ý tưởng thông minh nhất quả đất! - Julie nắm lấy thành giường và lôi mình đứng dậy, tiến vào nhà tắm. - Được rồi, em đã đến nơi. Anh sẵn sàng chưa? - Nó mở vòi nước.

- Uống đi.

- Rồi, anh chờ đó. Đừng đi đâu hết. - Julie cúi đầu xuống bên dưới vòi nước và uống một lượng nước lạnh ngất nhiều nhất có thể. - Tèn ten! - Nó thông báo.

- Em cũng có thể dùng một cái cốc.

- Lúc này anh đâu có nhắc em. Anh là người dẫn dắt mà. Giờ thì em phải xả nước cứu thân đây. Đừng có nghe nhé. Tôm lằm.

- Tin anh đi, anh sẽ không nghe đâu.

- Anh cứ nói trong lúc em hành sự. Hãy nói thật lớn để át tiếng nước chảy. Kể cho em chuyện gì đó hay ho đi. Anh luôn có đủ thứ chuyện để tám mà.

- Anh không có tám nhé. Nhưng vì mục đích cao cả là át đi âm thanh em sắp gây ra, anh sẽ bỏ qua chuyện đó và nói cho em biết rằng Celeste rất thích cái túi đeo chéo mà em tặng. Con bé không hề bận tâm khi nhìn thấy mấy bộ bản lề em nhét trong túi. Thậm chí Celeste còn nói anh gắn bản lề cho Finn Phẳng, vậy nên bây giờ anh ta đã có thể gấp đầu gối và cổ. Sắp tới sẽ là cổ chân và khuỷu tay. Chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ nằm gọn trong chiếc túi giống như lời nhắn của em dành cho con bé. Đây đúng là một ý tưởng thiên tài, Julie ạ.

- Em biết mà. Em cũng khôn lắm chứ bộ. Không khôn bằng anh, vì anh khôn một cách bất thường. Em nói thật đấy, anh Matthew Watkins. Anh có biết anh thông minh lạ thông minh lòng như thế nào không? Thật đáng lo ngại. Em chưa bao giờ gặp một người như anh. Chúng ta đang nói tới đâu rồi? À, phải rồi. Vậy là Celeste có thể gấp Phẳng lì lại và nhét anh ta vô trong cái túi đeo chéo để không ai nhìn thấy. Vậy còn anh? Anh có thích mấy cái áo không? Mấy cái áo đó mặc cười thiệt. Han Solo thật hấp dẫn. Ai cũng thích ông ta, vì ông ta hấp dẫn sẵn, càng tuyệt vời khi công chúa Leia nói *Em yêu anh* và ông ta đáp là *Anh biết*. Cái đó làm tăng thêm sức hấp dẫn của ông ta. Câu thoại đó đúng là kinh điển. Còn hai que kem thì sao? Chúng rất nhắng, đúng không anh? Em thừa nhận là em khá thích những chiếc áo thun của anh.

- Rõ ràng là khi say thì em nói dối. Và nói nhiều nữa.

- Em không nói dối. Thật sự chúng cũng đáng yêu chút chút.

- Anh biết em sẽ nói quanh mà.

- Em xả nước cứu thân xong rồi.

- Cám ơn đã cho anh biết.

Julie quay trở ra phòng ngoài và bắt gặp hình ảnh của mình trong tấm gương. Nó đang đưa qua trái rồi qua phải, nhúu mày nhìn món tóc bù xù của mình.

- Trông em khiếp quá. Em nghĩ em nên đi ngủ.

- Có lẽ là ý hay đấy. Chúc mừng năm mới.

- Khoan, đừng gác máy vội! Dỗ em ngủ đi.

- Dỗ em ngủ á?

- Đúng. Dỗ em ngủ. Cùng lên giường với em. Ê, khoan đã, như vậy không đúng, phải vậy không? Anh có thể hình dung được không?

- Hình dung chuyện gì?

- Chuyện chúng ta lên giường cùng nhau. Như thế thì điên quá, anh há?

Nó nghe thấy tiếng anh thở dài.

- Cuộc nói chuyện này đã chính thức có một bước ngoặt đáng báo động.

- Bây giờ anh mới nhận ra hả? - Julie lê bước trở vào phòng ngủ, tắt hết đèn rồi nằm trùm chăn. - Anh Matty này?

- Sao em?

- Em phải nói với anh một chuyện.

- Em nói đi.

- Em thích Toán.

- Tuyệt vời ông mặt trời.

- Và còn một chuyện khác nữa.

- Nói toạc luôn đi.

Julie khum tay che miệng và thì thào.

- Em là gái tân.

- Ôi trời, Julie, anh cúp máy đây.

- Em nói thật đó. Chuyện này rất quan trọng. Em là tân sinh viên. Làm thế nào mà em vẫn

còn là gái tân được chứ? Chẳng có đứa sinh viên nào còn nguyên vẹn cả. Không ai khác trên thế giới này còn nguyên lành. Thế còn anh? Anh không thể là trai tân được. Ý em là, anh từng có bạn gái và những chuyện đó. Anh cũng già rồi.

- Cảm ơn em nhé.

- Ừ thì, chưa già. Nhưng già hơn em. Vậy nên chắc chắn anh không thể là trai tân được, đúng không? Kể em nghe đi. Anh đã từng quan hệ đúng không?

- Anh không nghĩ chúng ta nên nói về chuyện này.

- Coi nào! Đừng có trẻ con như thế. Đó là một câu hỏi hoàn toàn bình thường.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu.

- Thôi được. Đúng là anh đã từng quan hệ.

- Em biết mà! - Julie reo lên đắc thắng. - Anh quan hệ nhiều lần chứ?

Matt cười.

- Cái đó tùy theo em định nghĩa nhiều là bao nhiêu.

- Vậy là nhiều nhé! Trời ạ, cứ cái đà hiện tại thì em sẽ chẳng bao giờ được quan hệ.

- Sao phải vội thế?

- Sao lại không? Mọi người đều nói tình dục tuyệt vời lắm. Nó tuyệt thật, đúng không anh?

- Anh không biết liệu mình có được liệt vào hạng chuyên gia hay không, nhưng đúng là nó có thể rất tuyệt. Nếu em quan hệ với đúng người. - Anh im lặng một lúc. - Vậy ra em và Seth chưa bao giờ...

- A! Em đã biết anh sẽ nói tới chuyện này mà! Không, bọn em chưa bao giờ làm chuyện đó. Em không muốn. Seth dễ thương, tốt bụng, hoàn hảo này nọ, nhưng em không muốn. Chỉ là anh ấy không phải là người đó, anh biết không? Em muốn người đó. Anh chàng toàn diện. Không phải là anh chàng Bạch mã hoàng tử ngớ ngẩn, không phải anh chàng hào hảo toàn diện phát gớm. Như thế thì bệnh quá. Em muốn anh chàng toàn diện với khuyết điểm và những thứ khác.

- Em sẽ tìm được anh ta. Không phải khi em say xỉn và nói nhịu, nhưng em sẽ tìm được anh ta.

- Đây, họ đang đếm ngược. Ở New York ngu ngốc, nơi có cả đồng người ngu ngốc. Chúng ta cùng đếm nhé.

- Em đếm trước đi.

Julie chờ dẫn nhìn vào màn hình ti vi.

- ... bảy, sáu. - Matt bắt đầu đếm cùng nó - ... năm, bốn, ba, hai, một!

Nó nhìn đám đông vỗ tay hân hoan khi quả cầu khổng lồ được hạ xuống. Ống kính máy quay đặc tả những cặp đôi đang hôn nhau.

- Chúc mừng năm mới, Julie.

- Chúc mừng năm mới, Matty. - Nó tắt ti vi rồi nằm nghiêng người. Anh Matty, em có một câu hỏi khác dành cho anh.

- Ồ ồ.

- Anh có phải là một người tình điêu luyện không?

- Và thế là cuộc trò chuyện đêm khuya của chúng ta chấm dứt.

- Em dám cá em có thể là một người tình điêu luyện. Em rất nồng nhiệt. Và học hỏi nhanh nữa.

- Rõ ràng em cần đi ngủ.

- Thôi được. - Julie kéo chăn lên cao hơn. - Em không thể nói chuyện điện thoại lâu hơn được nữa. Em phải ngủ đây.

- Anh thấy đây là một kế hoạch hay. Anh mừng là em đã nghĩ tới nó.

- Em thích nói chuyện với anh lắm. - Julie lẩm bẩm.

- Anh cũng thích nói chuyện với em nữa. Phần lớn thời gian. Hẹn gặp lại khi em quay về.

- Ngủ ngon nhé, Matty.

Chương 23

Julie nhìn đồng hồ. Mới có bảy rưỡi sáng, và nó cảm thấy vô cùng tồi tệ. Trong đầu nó hiện lên mấy chữ “chết tới nơi rồi”. Nó ngủ không ngon giấc, trần trọc và trở mình liên tục, cố gắng kiểm soát cảm giác buồn nôn đã khiến nó tỉnh lại mấy lần. Chưa kể tới cơn đau đầu như bị tra tấn nữa.

Rượu champagne quá quý, Julie nghĩ bụng. Ba nó và cái thành phố New York quá ác kia nữa.

Julie dậy cũng được, vì có nằm vật vã nghiền ngẫm mọi chuyện cũng chẳng ích gì. Nó lết cái xác ngầy ngật của mình ra khỏi giường và bước vào trong bếp, một tay giơ lên ôm đầu trong nỗ lực vô ích nhằm giữ cho bộ óc của mình không động thành thành vô hộp sọ. Nó tóm lấy một hộp nước cam rồi ngồi xuống chiếc ghế dài trong phòng khách để coi ti vi.

Các phóng viên đang tổng hợp những màn ăn mừng Giao thừa đêm qua và chiếu lại những cảnh chào đón Giao thừa trên khắp thế giới. Nhìn thấy đám đông những con người hạnh phúc ấy khiến Julie cảm thấy mình nhỏ bé và vô tích sự. Có lẽ đó cũng là cách nhìn nhận của ba nó về nó.

Giờ thì nó đã hiểu.

Rõ ràng là nó gần như không được ghi nhận trên màn hình ra đa của ba. Chuyện này thật không thể tin nổi. Nó là con gái của ba, đứa con độc nhất, vậy mà ba ruồng rẫy nó hết lần này tới lần khác. Thế là nó quyết định từ bỏ ông.

Đồ khốn.

Đầu óc nó quay cuồng. Nó chuyển nhanh qua các kênh truyền hình và dừng lại ở một phóng viên địa phương đang mắc kẹt với việc quay phim trên một bãi biển lộng gió ở South Boston. Julie nheo mắt nhìn màn hình. Tại sao trên trái đất này lại có một đám đông tụ tập lại trên bãi biển lạnh cóng vào cái ngày này? Ôi Chúa ơi, bọn họ sắp sửa tắm biển!

Người phóng viên thụp đầu xuống khi một cơn gió thổi thốc qua.

“Ngay cả với nhiệt độ nước được dự báo ở mức năm độ C lạnh lẽo, hàng chục nam giới, phụ

nữ và cả trẻ em vẫn đang chuẩn bị để tiến hành Nhúng nước miền cực thường niên vào lúc mười giờ sáng nay tại cảng Boston”.

Anh Finn đã từng nói với Julie về sự kiện này. *Mấy người kia điên thật rồi, nó nghĩ bụng.*

“Nhiều tay bơi sẽ gặp phải một đợt tăng thông khí vô thức có thể kéo dài tới ba phút”. Người phóng viên tiếp tục nói. “Và những người thách thức quỷ thần này sẽ không mặc bất cứ trang phục bảo hộ nào để chống lại làn nước băng giá. Không có áo chống lạnh, thừa quý vị. Chỉ có đồ bơi và lòng can đảm!”

Julie pha một ấm cà phê và nuốt vài viên thuốc giảm đau. Nó đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra con phố vắng hoe. Sáng hôm nay gần như chẳng có ai rời nhà, như thể bầu trời xám ngoét ứ đọng đã ngăn cấm mọi người ra đường. Julie nhấp một ngụm cà phê và nôn khan. Bao tử nó quặn lại. Mọi bộ phận trong cơ thể nó đều đau đớn, không thể nhớ nổi lần cuối cùng nó ở trong tình trạng tệ hại như thế này là khi nào nữa.

Julie đặt tách cà phê xuống và ra một quyết định. Nó gửi cho anh Finn một tin nhắn, trích dẫn bài hát cũ của nhóm The Why Store, bài *Lack of Water*.

Vậy là đủ bí mật rồi. Phòng khi nó thay đổi ý định.

Matthew Watkins cho rằng việc thỉnh thoảng nhậu nhẹt riêng tư đang bị nói xấu một cách bất công trên truyền thông và các cuốn tiểu thuyết diễm tình.

Finn Chúa tể *Thỉnh thoảng bạn có thể làm gì đó được không?*

Julie Seagle *Tôi có một giấc mơ về việc mở ra một dịch vụ hẹn hò cho cá mang tên solemate.com. Trong một diễn biến không liên quan: tôi sẽ không bao giờ uống rượu nữa.*

Julie nhìn quanh và tự hỏi tại sao mọi người đều mỉm cười. Chuyện này có gì đáng cười đâu. Ngoài trời đang có mưa tuyết, gió cũng đã mạnh lên. Nó nhìn xuống đôi chân để trần của mình và thắc mắc không hiểu mình đã nghĩ gì khi xuống bãi biển. Bộ đồ tắm duy nhất mà Dana điên khùng có chỉ là một miếng vải nhỏ bằng lòng bàn tay mang danh nghĩa bikini. Julie cảm thấy mình giống như một con ngốc. Ít nhất thì những người khác trong chuyến Nhúng nước miền cực này cũng có vẻ ngớ ngẩn không kém, nó nghĩ vậy. Ba anh chàng sơn logo Red Sox trên ngực, một ông già đội mũ cao bồi, một bà mẹ cải trang thành con tôm hùm, và nhóm ba thằng nhóc thiếu niên đóng giả yêu tinh, bọn họ nổi bật hơn nó nhiều. Hi vọng thế.

Chết tiệt, trời lạnh quá, trong khi nó còn chưa xuống nước. Julie nhìn ra phía biển, những

con sóng sẫm màu đáng ngại. Mạnh mẽ nữa. Nó không hiểu nổi sự nhiệt tình của đám đông đối với việc mà họ sắp tiến hành. Cứ như là chuyện nhỏ vậy. Một bài kiểm tra. Một cách thức để chứng minh điều gì đó. Thật dễ sợ. Nhưng Julie cần phải làm việc này. Nó cố tập trung, nhất định không dừng lại khi bàn chân chạm nước. Lỡ nó ngưng thở thì sao? Hoặc tê liệt? Lỡ nó phát hoảng vì khuyu gối thì sao? Sức mạnh của những con sóng sẽ nhấn chìm nó, ghì chặt nó dưới đáy biển lạnh giá. *Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu*, nó tự nhủ. Ở đây có cả đồng người, ai đó sẽ thấy nó ngã xuống hoặc là vấp phải nó. Chỉ cần lướt qua được cú sốc lạnh đầu tiên. Nó sẽ nhào xuống biển và lao lên bờ, vậy là xong. Chỉ là một vài phút trong đời.

Người phóng viên đã nói gì đó về tăng thông khí vô thức. Í ẹ. Julie đã bắt đầu thở dồn dập một cách vô thức rồi đây. Mà có người nào lại thở dồn dập một cách chủ ý đâu?

Julie bắt gặp một bé gái mặc bộ đồ công chúa Leia và nhìn con bé chăm chăm. Ngay cả trong tình trạng lơ mơ hiện tại, nó vẫn cảm thấy có gì đó đáng báo động về chuyện này. Sự thực là những cái chuông báo động inh ỏi, khủng khiếp và gây hoảng loạn cực độ bắt đầu réo vang...

Cả đám đông đột ngột lao tới, Julie thấy mình chạy trên bãi cát lạnh, hai bàn chân nó chạm vào lớp đá. Nó chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu rú của những tay bơi khác, vì chủ yếu trong tai nó đầy tiếng thở hoảng loạn và rời rạc của mình. Anh Finn đã nói gì với nó nhỉ? *Tuy hoảng sợ, em cũng bắt đầu cảm thấy sự thôi thúc, sự háo hức khi đang ở cận kề nguy hiểm.*

Nó chạy nhanh hơn, la om sòm khi chạm vào nước, nhưng không dừng lại. Nước châm chích đôi chân, rồi đến thắt lưng, khiến nó há hốc miệng, cố gắng đớp không khí. Cái lạnh choáng ngợp tới nỗi nó không thể phát ra âm thanh nào. Nó lại nghĩ tới anh Finn: *Đó là một sự bình thản mà em chưa từng biết đến trước đây, và em không muốn nó chấm dứt.*

Giờ thì Julie đã hiểu ra. Khi nó cong chân và quăng mình xuống nước, nó đã hiểu ý anh muốn nói. Hai bàn chân chạm vào đáy biển, nó nâng mình lên, quay trở lại với bầu không khí giá buốt. Nó dám thề đã nghe thấy tiếng anh Finn gọi tên mình trước khi thụp xuống dưới mặt nước trở lại. Cái cách toàn bộ cơ thể nó tê dại nhanh đến thế thật là hay. Thật là dễ chịu. Nó bị cuốn vào trong cảm giác ấy. Nó có thể ở lại đây, trong làn nước giá lạnh sáng khoái, nơi không còn thời gian, yên bình và trong sạch được không? Khi trời lên mặt nước trở lại, nó quay lưng về phía bờ, im lặng đứng trong khi nước biển vỗ vào người.

Julie! Julie!

Lúc này trời thậm chí còn tối hơn. Quá tối để có thể là mười giờ sáng. Mưa tuyết tiếp tục rơi. Hẳn là mưa tuyết đang làm đau da thịt Julie. Cơ thể nó có cảm giác không trọng lượng, mạnh mẽ, cảm giác khá lạ đó thật mê hoặc. Sự quyến rũ của đại dương tê dại lại kêu gọi nó lần nữa. Nó để cho đôi chân chùng xuống và sững sờ đứng nhìn trong khi đường chân trời trước mặt thay đổi.

Julie!

Ai đó tóm lấy cánh tay nó.

- Này cô gái, cô phải lên bờ. Thôi nào. - Một người đàn ông vạm vỡ nắm lấy cánh tay Julie và lôi nó lên, ngăn không cho nó rũ xuống. - Ngay bây giờ. Xong rồi. Cố lên. Tự chạy đi nào.

Julie nhận thấy ông ta có mái tóc muối tiêu dài cột đuôi ngựa giống như người ông của nó. Và một hàm râu xồm xoàm. Chân nó đang di chuyển, nhưng nó cảm thấy mình đi không đủ nhanh. Giống như những bước đi của nó đang ở trong bộ phim chiếu chậm. Nó ngậy ra nhìn trong khi người đàn ông quàng tay quanh người rồi nhấc bổng nó lên như không. Sao ông ta lại làm vậy?

Julie!

Người đàn ông đưa nó ra khỏi nước, rồi băng qua bãi cát.

- Cô sẽ ổn thôi. Cô chỉ cóng thôi. Lần đầu tiên hả?

- Vâng. - Nó thì thào.

Người đàn ông đặt nó đứng xuống, và nó nhoài người vào trong một cái mền dày. Nó biết cái mền này. Mùi và chất vải rất quen. Trong khi ai đó nhẹ nhàng quấn người nó lại, cơ thể nó bắt đầu run lên dữ dội.

- Chúa ơi, Julie! Em đã làm cái gì vậy? - Nó cũng biết giọng nói này.

- Matt! Anh đã nhìn thấy em à? - Nó hỏi mà không ngược lên nhìn. Giọng nó nghe thật xa xôi.

- Phải, anh đã thấy em. - Matt đáp, có vẻ không vui.

- Anh cũng thấy cả ông già Noel nữa chứ?

- Đó không phải là ông già Noel. Đó là một người trong nhóm Da nâu bãi biển L Street, người đã cứu em thoát chết. Ông ấy thật tử tế, dù em đã làm hỏng sự kiện của họ. - Matt quấn tấm mền quanh người Julie chặt hơn và bắt đầu xoa mạnh lưng cùng với hai cánh tay nó. - Chúng ta phải làm em ấm lại. Ngốc tử. Này, em có thể lấy cho chị ấy cái quần nỉ, vớ và giày được không? Nhanh lên.

Julie cảm thấy ai đó nhấc chân mình lên.

- Em cũng nhìn thấy chị nữa, và em nghĩ chị thật giỏi! Thật sự xuất sắc!

- Celeste hả? - Julie cố quay đầu lại. Matt đã quấn mền kỹ tới nỗi nó không thể nhìn thấy gì.

- Em đây! - Celeste nói một cách hào hứng. - Em đang chăm sóc cho đôi chân tái xanh của chị đây!

Làn da Julie có cảm giác như bị bỏng.

- Sao hai anh em lại ở đây? Làm thế nào? - Nó hỏi Matt, rằng đánh đàn như điên.

Nó đứng đó run rẩy không tìm hãm được, hoàn toàn ý thức được mình gần như trần truồng. Bộ bikini chết tiệt của nhỏ Dana. Ít nhất thì nó cũng đang lạnh tới nỗi không đỏ mặt nổi. Anh Matt chẳng nói gì khi buông tấm mền xuống, để rồi lập tức trùm một cái áo thun dài tay và một chiếc áo lạnh qua đầu nó. Ôi trời. Anh có vẻ đang rất tức tối. Nó để anh quấn tấm mền trở lại và quàng tay quanh người nó, trong nỗ lực đưa thân nhiệt của nó về lại bình thường.

- Anh Finn đã hiểu ra. Anh ấy bảo anh tới đây đón em. - Anh thì thào vào tai Julie. - Em đã nghĩ cái quái gì vậy? Bọn anh nhìn thấy em đứng ngoài biển, không nhúc nhích. Em may lắm nên mới thoát chết đấy. Khỉ thật, Julie. Sao em lại làm điều đó? Sao em lại ở đây, chứ không phải ở California cùng với bố? - Giọng nói của anh đầy bức bối.

Julie gục đầu và tựa vào người anh. Nó không thể kiểm soát cơ thể đang run rẩy của mình.

- Vì ông ấy rất tệ, và em là một kẻ dối trá. - Nó nhận ra mình bắt đầu nức nở. Thế rồi nó không thể tìm mình được nữa.

Matt không nói gì, nhưng vẫn tiếp tục xoa lưng Julie. Celeste tiến đến phía say Julie và ôm lấy nó thật chặt, để nó được kẹp giữa người anh trai và cô em gái. Ba đứa đứng như thế một lúc, cảm giác tê cóng bắt đầu tan dần và nỗi đau sâu sắc len vào.

- Đừng khóc, chị Julie,. Chị rất giỏi, ở ngoài đó. - Celeste lên tiếng.

- Giỏi cái gì mà giỏi. Dại thì có. - Matt đáp lại. - Nhưng bọn anh mừng là em vẫn ổn. Em ổn mà, đúng không? Ý anh là... về mặt thể chất ấy?

Julie gật đầu. Tốt thôi, rõ ràng anh đã nghĩ nó hoàn toàn suy sụp về tinh thần. Nó biết những giọt nước mắt của mình đã làm Matt khó xử. Ít ra thì sự rệu rã sau cơn say bây giờ đã đỡ hơn. Mặt tích cực của tình trạng suýt chết. Nó quay đầu sang bên cạnh và nhìn thấy cô bé gái trong bộ đồ công chúa Leia đứng lên. Một suy nghĩ bỗng xẹt qua đầu nó. Một ánh chớp mờ nhạt...

Thôi rồi.

Julie nhắm mắt lại. Cám ơn trời khuôn mặt nó vẫn đang được che kín.

- Anh Matt.

- Sao em?

- Đêm qua anh với em có nói chuyện điện thoại không?

Anh ngập ngừng.

- Có

Ôi, không. Julie bắt đầu nhớ ra.

Chuyện này thật không thể tin nổi. Không lẽ nó đang tưởng tượng.

- Em có hỏi anh...? - Nó nuốt nước bọt. - Em có hỏi xem anh là *một người tình điêu luyện* không?

Matt tăng hắng và lại ngập ngừng.

- Có.

Celeste bật cười.

Julie cúi đầu thấp hơn.

- Em xin lỗi.

- Ta vào trong xe thôi. Có lẽ nó vẫn còn ấm.

- Celeste, em lấy cái túi giùm chị nhé? - Julie thò tay ra từ bên dưới tấm mền và chỉ về phía mấy băng ghế ở phía bên kia của bãi biển.

- Được thôi. Chị Julie này?

- Sao cưng?

- Em mừng là chị ở đây. - Celeste thốt lên. - Ở nhà.

- Chị cũng vậy.

- Gặp lại em ở trong xe nhé, Celeste? - Matt bước tránh Julie ra rồi xoay người nó về hướng con đường.

Đôi bàn chân Julie bắt đầu lấy lại một chút cảm giác. Nó quấn tãm mền chặt hơn quanh vai và để cho Matt dẫn mình băng qua bãi biển.

- Anh Matt. - Nó lên tiếng và ngược nhìn anh, mỉm cười. - Chuyện đêm qua ấy? Anh đã trả lời ra sao?

- Anh sẽ không nói cho em biết đâu. Bây giờ có lẽ em sẽ không bao giờ uống nhiều như vậy nữa.

Julie thở dài.

- Anh tin em đi. Em được một bài học rồi.

Matt đưa Julie vào ngồi ghế trước và bật điều hòa. Celeste nhảy vào xe cùng chiếc túi của Julie, rồi ba người lái xe về nhà. Lâu lâu Julie lại rùng mình với những cơn lạnh chạy xuyên cơ thể. Nó giờ hai bàn tay trước lỗ gió ấm áp và xoa chúng.

Matt nhúu mày lợ mợ một lúc lâu, cuối cùng anh đập tay vào bảng điều khiển.

- Coi nào! Coi nào, cái đồ phế thải này! - Anh đập thêm cái nữa.

- Được rồi. Anh bình tĩnh lại đi. Em đang ấm lên rồi. - Julie nhấn mạnh.

- Không. - Matt lại tỏ ra bức bối. - Chuyện đó thật ngu ngốc. Liều mạng. Thật đấy, em bị cái gì nhập à?

Julie ngả người ra sau.

- Em không cần biết. Em mừng là mình đã làm điều đó.

- Cái đó được gọi là *nhúng nước*. Chứ không phải là đứng-yên-nhìn-trong-làn-nước-lạnh-nguy-hiểm. Nhúng là nhúng thôi. Em nhúng người xuống nước rồi rút lên bờ. Không phải nói thế là để em làm chuyện đó đâu.

- Vàng, thưa sếp.

- Anh không có đùa đâu, Julie. Chuyện đó thật ngu ngốc. Ngu vô cùng. - Anh đạp côn và vượt mặt vài chiếc xe hơi.

- Chậm lại đi Matt! - Julie nói, giọng khàn đi. - Anh bị nhận vé phạt bây giờ.

- Anh sẽ lái nhanh như anh muốn. Càng đưa em về nhà sớm chừng nào thì em càng ấm lại nhanh chừng đó.

- Sao anh không đưa em về căn hộ của Dana? Rẽ trái ở đây này.

- Em đã ở chỗ đó hả? - Matt lắc đầu, bực tức ra mặt. - Không. Anh không đưa em trở lại chỗ của Dana. Ai mà biết em sẽ còn đưa mình vào rắc rối nào khác?

- Anh Matt! Em có thể ở nơi nào em muốn. Em là người lớn mà.

- Em đâu có hành động giống như vậy.

- Chuyện em ở đâu thì có gì mà anh phải bận tâm?

- Ôi trời, thương nhau lắm cắn nhau đau. - Celeste bình phẩm từ ghế phía sau.

- Thôi đi! - Julie và Matt đồng loạt la lên.

Cố gắng phớt lờ việc lái xe của Matt trong phần còn lại của chuyến về nhà là điều duy nhất giúp cho Julie tỉnh táo. Trời ơi, nhiều khi anh cũng cộc cằn quá đi. Nóng giận thất thường. Nó không thể theo kịp diễn biến tâm trạng của anh.

Matt đánh xe vào lối đi rồi mở cửa phía bên Julie, giúp nó bước xuống xe.

- Em đi được mà. - Nó đáp, mặc dù đôi chân đang run rẩy thấy rõ. Nó xua anh đi.

- Tha lỗi cho anh vì đã không muốn em ngã quỵ trên vỉa hè. - Anh nói.

Julie lê bước theo sau Matt và Celeste khi ba người bước lên bậc thềm. Nó nhìn anh Matt chật vật mở cái ổ khóa cứng đầu.

- Khoan đã. - Julie quay về phía chiếc xe hơi rồi nhìn Celeste. - Finn Phải đâu?

Matt sống người và quay lại nhìn em gái.

Celeste đưa tay bịt miệng.

- Ôi! Anh ấy ở trong xe. - Con bé dậm bước trở xuống mấy bậc thềm, rồi khựng lại.

Julie nhìn Matt và nhận ra anh cũng bất ngờ với chuyện đó.

- Không đâu, Celeste. - Anh nói với giọng nhẹ nhàng. - Anh ta không ở trong đó. - Sự ngạc nhiên trong giọng nói của anh rất rõ rệt. - Finn Phẳng không ở trong xe. Chúng ta đã quên anh ta.

Celeste vẫn quay lưng lại và xoắn tay vào nhau.

Matt nói tiếp.

- Chúng ta đi vội quá nên quên mất anh ta.

- Em không bao giờ quên. *Không bao giờ*. - Celeste đáp.

Julie rùng mình. Nó nhận ra Celeste không chỉ rời nhà, mà còn đi cả một đoạn đường dài tới South Boston, đón Julie trên bãi biển rồi quay về. Hoàn toàn không có Finn Phẳng. Và trong một trạng thái thoải mái, thậm chí vui vẻ mà Julie chưa từng thấy ở con bé.

- Celeste, chị không nghĩ là em quên. Chị nghĩ hôm nay em không cần anh ta.

- Như thế thật không *công bằng* với anh ấy!

Matt tiến lại chỗ cô em gái, nhưng Julie đã nắm tay anh và giữ lại. Nó không muốn anh lại bỏ dành con bé.

- Cưng à? Em có thể nghỉ một ngày, khi em muốn. Anh ta cũng vậy. Có gì lớn lao đâu. Có một số việc em cần làm mà không có Finn Phẳng.

- Ngoài ra, hôm nay xấu trời và đầy mưa tuyết. - Matt rõ ràng đang cố hết sức để không tỏ ra lạnh lùng. - Anh ta sẽ không thích chuyển đi đâu.

Celeste nói lỏng nắm đấm.

- Em nghĩ anh ấy sẽ không thích.

- Nhắc tới mưa tuyết, em cần phải vào nhà, Celeste à. - Matt đã mở xong ổ khóa. - Không lẽ anh phải chăm sóc cho hai cô gái tê cóng một lúc?

Celeste quay người, mái tóc xoăn dài vàng óng của con bé sáng lên trong làn tuyết.

- Ai thềm đày đọa anh đâu? Chắc là hai nữ yếu đuối ngu ngốc như chị Julie và em không thể tự chăm sóc lấy thân thể mong manh của mình. Chắc bọn em phải được đưa vào phòng hồi sức và được ngửi muối để tỉnh lại đấy. - Nói rồi con bé bước lên bậc thềm vào trong nhà.

Matt sững người nhìn Julie hỏi:

- Con bé vừa mới đảo mắt với anh đấy à?

- Phải. - Julie đáp, hài lòng ra mặt. - Con bé đã làm thế.

- Sao em không đi tắm nước nóng đi, anh sẽ đốt lò sưởi.

Ba mươi phút sau, Julie đã gọn gàng trong bộ đồ mặc ở nhà và một chiếc áo khoác vải nỉ. Nó mon men đến gần lò sưởi và đưa ngón chân đến gần nguồn nhiệt hết mức có thể nhưng tránh không để đôi vớ bị bắt lửa. Matt dùng que cời chọc vào một khúc củi, khiến tàn lửa bay tung tóe.

- Cám ơn anh vì món súp. - Julie lên tiếng.

- Anh có biệt tài mở hộp mà. Biết nói gì đây nhỉ?

- Dẫu vậy, em vẫn cám ơn anh. Về vụ nước và nước cam nữa. Em cảm thấy khá hơn rồi.

- Tốt. Anh đã gọi thức ăn tối nay từ nhà hàng Việt Nam mà em thích. Em sẽ mau chóng bình phục thôi.

- Lò sưởi này hay đó. Sao gia đình anh không đốt lò thường xuyên hơn? Trong nhà có bao nhiêu là lò sưởi đẹp.

Matt quăng thêm một khúc gỗ vào ngọn lửa đã bốc cao.

- Mẹ anh không thích mùi khói. Vì mẹ không có nhà, nên anh nghĩ mình có thể lên đốt. Lúc mẹ về thì nhà cũng hết mùi rồi.

- Ba mẹ anh đâu rồi? Cô chú không thể bận việc hôm nay được.

- Bố mẹ anh tới Stowe vài ngày. Vermont ấy. Gia đình anh có một căn nhà ở đó. - Matt giải thích.

- Cô chú không đưa anh và Celeste đi cùng. - Julie khẽ nói.

Matt lắc đầu.

- Không. Thế còn em? Chuyện gì đã xảy ra với bố em và chuyến đi California?

- Ba em đã hủy chuyến đi. Và cho em leo cây trong bữa tối ngày hôm qua.

- Anh không thể tin em đã đón Giáng sinh một mình. Sao em không cho bọn anh biết? Đáng lẽ em nên ở lại đây. Bố mẹ anh mà biết chuyện này thì thế nào cũng mắng em một trận.

Julie nhún vai.

- Em không biết nữa. Cũng khó xử lắm. Anh đừng nói với ba mẹ anh nha, được không? Cả anh Finn nữa. Anh nhất định không được kể với anh ấy.

- Julie, em đã cho anh ấy biết còn gì. Anh nghĩ não em đã bị hư hại sau cú nhúng nước Đại Tây Dương.

- Ủa? Em có nói thiệt hả? - Julie thò tay ra phía sau, với lấy một cái gối để nằm xuống. - Làm thế nào anh Finn biết được nơi em ở?

- Anh không biết. Anh ấy nói gì đó về một bài hát. Rằng tất cả những gì em cần là nước. Rồi còn gì đó về việc thả tự do cho bản thân nữa. Anh Finn khẳng khẳng cho rằng vì em sợ độ cao, nên em sẽ làm chuyện gì đó giống như là ném mình xuống Đại Tây Dương để chứng tỏ. Vậy nên anh đã được nhận nhiệm vụ. Như anh đã nói đấy, ở trong cái nhà này anh chỉ làm theo mệnh lệnh.

Quá nhiều đối với ngụ ý trong bài hát mà Julie đã trích dẫn. Nó chống tay và nhồm dậ.

- Em có thể nhảy dù.

- Chắc chắn rồi.

- Em *có thể*. - Julie nhấn mạnh và buông người nằm xuống trở lại. - Với người thích hợp. Cũng còn tùy thuộc anh ngụ ý gì với chữ *nhảy dù*.

Matt bật cười.

- Em đang nói gì vậy?

- Không có gì. Anh Matt này?

- Sao em?

- Em thấy tiếc vì ba mẹ anh đã bỏ anh em anh ở nhà. Như thế không hay cho lắm.

Matt dùng que cời lửa.

- Không hay thật, đúng không? Và anh cũng rất tiếc vì bố em đã bỏ em một mình. Chuyện đó cũng không hay.

- Cảm ơn anh. - Julie nhắm mắt lại. Nó cảm thấy kiệt sức.

- Em mệt rồi à? Sao em không ngủ một giấc đi?

Julie nghe thấy tiếng anh đứng lên để kéo rèm cửa sổ, sau đó nó cảm thấy được anh đắp cho một cái chăn len. *Anh thật là thất thường, nó nghĩ trong cơn ngái ngủ. Anh luôn tóm được nó, bảo bọc nó, để rồi lại lảng tránh và làm nó bực mình, cho nó ăn súp nhưng rồi gắt gỏng với nó, chưa kể còn nói huyên thuyên về các kiểu chữ và phương trình nữa...* Thật khó để tiếp tục suy nghĩ.

Julie ngáp.

- Anh gọi cho Dana chưa?

- Chưa. Anh sẽ gọi.

Sức nóng từ ngọn lửa làm ấm khuôn mặt Julie.

- Cảm ơn anh đã cứu em, Matty. Em xin lỗi. - Nó lẩm nhẩm.

- Có gì mà phải cảm ơn. Chuyện chẳng thành vấn đề.

Julie không chắc lắm, nhưng khi nổi mệt nhọc xâm chiếm và lôi nó vào trạng thái vô thức, nó cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng vén tóc trên mặt mình. Và hình như nó nghe thấy ai đó thì thầm hát về nơi trú ẩn, khai phá thế giới, thay đổi thời đại, thúc đẩy quyền lực, thiếu nước...

Nhưng có lẽ nó đã ở trong giấc mơ rồi. Vì mặc dù nó có thể cảm nhận được anh, thì Finn đâu có ở đây với nó.

Phần 3

Chương 24

Matthew Watkins là một vật mẫu mà chỉ những người phát minh mới có và sở hữu một hệ thống não bộ chưa hoàn chỉnh đầy lỗi. Chưa kể không có khả năng kiểm soát bằng quang.

Finn Chúa tể hy vọng ngày nào đó người ta sẽ phát minh ra một chiếc xe hơi chạy bằng những suy nghĩ không thích hợp.

Julie Seagle nghĩ khi bạn bình luận các cập nhật trên các trang chủ Facebook của NPR, bạn nên dùng chút ngữ pháp và dấu câu. Nhưng có lẽ tôi chỉ là đứa khó chịu.

Julie mang mấy cái ly và một bình nước chanh ra ngoài, nhập hội với chú Roger, anh Matt và Celeste dưới hiên nhà.

- Thêm bản lề nữa á? Phẳng lì đang định thi tuyển vào đoàn xiếc Mặt trời à?

- Nhiều khả năng Finn Phẳng bây giờ có thể gấp tron trong một chiếc ví. – Chú Roger nói, rồi đứng lên và chỉ vào mấy cái bản lề mới đang lấp lánh nơi mắt cá chân của Finn Phẳng. – Bố không nghĩ là còn chỗ để gắn thêm nữa đâu. Chúng ta đã làm hết các khớp rồi. Con nghĩ sao, Celeste?

Celeste đang nằm ườn trên một chiếc ghế mây, đầu ngửa ra sau, mắt nhắm lại tận hưởng ánh nắng tháng Tư. Con bé từ tốn nhấc đầu lên một chút để nhìn.

- Bố nói có lí. Có lẽ đây là số lượng bản lề nhiều nhất mà anh ấy có thể mang. Anh ấy đã giống như chiếc đàn xếp lăm rồi, đúng không? Nói đoạn nó lại thả đầu xuống ghế.

Chú Roger nhìn Julie và thì thầm:

- Chú có cảm giác ai đó không còn quan tâm nhiều đến ai đó nữa.

- Con nghe thấy rồi nhá. – Celeste lên tiếng. – Con vẫn quan tâm đấy. A, có thư. – Con bé bật dậy và chạy xuống mấy bậc thềm.

Chú Roger nhìn theo Celeste khi con bé bỏ đi.

- Con bé có vẻ... già. Con có thấy vậy không Matthew?

Matt rót một ly nước chanh.

- Có ạ. Con dám chắc mình đã nhìn thấy nếp nhăn trên đôi má hóp xẹp của con bé. Nó cũng bắt đầu hay quên rồi. Chúng ta nên tìm một viện dưỡng lão cho nó thôi.

- Bình tĩnh đi Matthew. Con bé nhìn vẫn ổn. Dù vậy bố nghĩ bộ đồ của nó trông hơi tệ. – Roger nhú mày. Nhưng như vậy mới là bình thường. Đúng không, Julie?

Julie gật đầu.

- Vâng ạ. Các ông bố thường ghét đồ mà các cô con gái ở tuổi thiếu niên vẫn mặc.

- Nhiệm vụ hoàn thành. – Chú Roger nói với vẻ chán chường. Cái váy cũn cỡn và đôi bông tai ghê rợn đó là đồ của cháu đấy à?

- Dạ.

Roger lắc đầu thông cảm rồi ngồi xuống bậc thềm.

Celeste quay lại cùng với gói bưu phẩm, thả nó lên chiếc bàn nhỏ, rồi buông mình xuống chiếc ghế có lót nệm.

- Báo *Seventeen* của con. Con không quan tâm tới bói toán hay đồ vui. Và phải nói thật là phần lớn bài vở trong đó nữa. Nhưng con thích mục thời trang.

Julie ngồi xuống bên cạnh Celeste, để cả hai có thể tranh luận về kiểu giày và kiểu tóc dạ hội. Celeste tỏ ra rất hớn hờ và thoải mái, đối với Julie. Có điều gì đó đã thay đổi trong vài tháng vừa qua. Nhỏ thôi, nhưng Julie nhìn thấy được sự khác biệt.

Matt cau mày nhìn lướt qua chỗ bưu phẩm.

- Hai chị em thật sự quan tâm tới thứ đó sao?

Julie lườm anh chàng.

- Chuyện đó chẳng có gì sai. Việc ao ước đôi sandal dây da đâu có làm giảm mối quan tâm tới chính trị và xã hội của bọn em, đúng không Celeste?

- Ôi! Nhìn tóc chị này mà xem! – Celeste chỉ tay vào một bức hình trong tờ tạp chí. – Chị có thể làm được kiểu này cho em không? Em thấy nó tôn khuôn mặt lên rất nhiều. À, anh Matthew, em đồng ý với chị Julie nhé.

- Em thông minh mà. – Anh nói. – Em không cần tất cả những thứ đó.

- Dạ, em biết. Em là cô bé thông minh. Cá tính của em đã bị lấn lướt bởi cái mác đó, nên em thích được nhìn nhận như một thứ gì khác ngoài một cô bé thông minh.

Julie mỉm cười với Matt:

- Anh thấy chưa.

Celeste ngược mắt lên.

- Em xin lỗi. Em không cố ý tỏ ra hỗn láo. Nhưng anh không phải con gái, anh không hiểu những áp lực xã hội mà một người tuổi em phải đương đầu.

- Nói tắt nhé. – Julie nhắc khéo Celeste bằng giọng ngân nga.

- À, vâng. Đúng rồi. Em xin lỗi. Dù sao thì, sự hấp dẫn có lẽ cũng chỉ là một kiến tạo xã hội, và chấp nhận một số quy tắc chọn lọc không phải luôn là tiêu cực. Chị Julie chẳng hạn là một ví dụ điển hình của một người vừa có trí tuệ vừa có kỹ năng xã hội tốt.

- Tốt thôi. – Matt nhú mào nhìn một chiếc phong bì màu hồng. Anh lén quan sát Celeste lúc này đang bận rộn chúi mũi vào tờ tạp chí, rồi băng qua phía hiên nhà bên kia.

Julie nhìn anh, mở phong bì, đọc một cái thiệp, rồi bắt đầu nhét nó vào giữa một tờ rơi quảng cáo.

- Cái gì vậy anh? – Julie hỏi to.

- Hả? Không có gì. Thư rác thôi.

- Không. Không phải. Cái gì vậy? – Julie đứng lên và tiến lại chỗ anh chàng. - Anh đâu có nhận thư trong phong bì màu hồng, đưa đây.

- Julie! – Anh rít lên.

- Anh Matt! – Nó rít lên đáp lại.

Nó giật lấy tấm thiệp từ tay anh. Phong bì đề tên Celeste, tấm thiệp là thiệp mời dự buổi sinh nhật và ngủ lại qua đêm vào dịp cuối tuần sau.

- Celeste! Em được mời dự sinh nhật này. Của Rachel. Bạn học của em đấy à?

- Julie! – Matt chụp lấy tấm thiệp. – Đừng!

Celeste buông tờ tạp chí xuống đùi.

- Thật à? Bạn ấy mời em thật á?

- Thật không? – Chú Roger quay người nhìn con bé.

- Thật mà. Mọi người thôi giả vờ kinh ngạc một cách tức cười được rồi đó. Đây nè. – Julie lại giật tấm thiệp ra khỏi tay Matt và đưa cho Celeste.

Con bé nhìn chằm chằm vào tấm thiệp mời, miệng bắt đầu hé mở một nụ cười ao ước, nhưng rồi lại đặt nó xuống bàn.

- Rachel thật tử tế khi mời em. Tử tế khủng khiếp. Nhưng em không thể tham dự, đương nhiên rồi.

- Sao lại không chứ? Em cứ đi dự tiệc đi. – Julie khẳng khẳng. – Vui chơi, gặp gỡ bạn bè, ăn bánh, tán dóc.

Roger đứng lên.

- Julie này, chú nghĩ chuyện này có lẽ...

- Celeste, em có muốn đi không?

- Chúng ta không thể xem xét khả năng đó, đúng không? – Con bé liếc nhìn Finn Phẳng.

- Thôi được rồi. – Chú Roger ra hiệu cho Celeste đứng dậy. – Sao con không vào nhà với bố nhỉ? Bố muốn cho con xem kết quả nghiên cứu mà bố đã thực hiện nhằm chống lại sự lan tràn của một loài tảo nguy hại.

Celeste không nhìn Julie khi đứng lên và trả lại thiệp mời.

- Chị đừng nghĩ tới chuyện này nữa. Em biết là không được đâu.

Tút xịt khói, Julie khoanh tay lại. Thái độ của Celeste đã thay đổi, con bé không còn tỏ ra thoải mái nữa. Đây hoàn toàn là do lỗi của anh Matt và chú Roger.

Matt đút tay vào túi và nhìn xuống đất.

- Anh biết em chuẩn bị nói điều gì.

- Thật không? Có thật vậy không? Chết tiệt, anh Matt! Sao anh có thể làm chuyện này với con bé?

Matt ngẩng mặt lên, kinh ngạc.

- Làm chuyện gì?

Julie thở dài.

- Anh có nghe lời tiên đoán tự thành chưa. Anh đã dự tính sẵn cho thất bại của con bé. Celeste biết anh giấu thiệp mời của mình, và điều đấy cho thấy anh không tin tưởng ở con bé.

- Con bé biết tại vì em làm rùm beng lên thôi. Celeste không thể đi dự tiệc. Em biết mà. Chính vì vậy mà anh không muốn con bé nhìn thấy tấm thiệp mời. Đó chỉ là lời nhắc nhở về việc mà con bé chưa sẵn sàng tiếp nhận.

- Hình như anh mới là người chưa sẵn sàng? Có lẽ ba mẹ anh mới là chưa sẵn sàng đó? Mẹ anh đã để nó mặc yếm cho đến khi em dẫn nó đi mua sắm, trời ạ!

- Suyt, em đừng to tiếng nữa! – Matt cảnh báo. – Đây không phải là quyết định của em.

- Cũng không phải là của anh. Mà là của Celeste. Con bé nên được đi nếu nó muốn. – Julie nhấn mạnh. – Celeste đã sẵn sàng.

- Chưa sẵn sàng đâu.

- Con bé cần bạn bè, anh Matt. Lần cuối cùng có ai đó mời con bé làm bất cứ điều gì là khi nào vậy?

Matt lặng thinh.

- Con bé cần bạn bè. – Julie nhắc lại. Và anh cũng vậy. Anh cần con bé mở rộng thế giới của

nó, để anh có lại thể giới của mình.

Matt gật đầu.

- Anh biết. Nhưng chắc bố mẹ của Rachel đã bắt con bé mời mọi người. Kể cả Celeste.

- Mọi đứa con gái trong cái lớp học đông đúc đó đều được mời ở lại nhà họ á? Em không nghĩ vậy đâu, Celeste được mời, vì Rachel muốn thế. Đây chỉ là một bữa tiệc. Nếu anh không làm trầm trọng hóa nó lên thì Celeste cũng không làm như vậy. Anh là anh trai của con bé. Con bé ngưỡng mộ anh, và con bé cần phải biết rằng anh tin tưởng nó. – Julie vầy vầy tấm thiệp. – Rằng anh tin cậy nó, và anh nghĩ nó có thể thành công. Anh hiểu không?

Matt lảng tránh cái nhìn của Julie.

- Celeste đâu có ngưỡng mộ anh. Con bé ngưỡng mộ anh Finn. Và em.

- Cả anh nữa. Con bé yêu quý anh.

Matt lúng túng đổi chân.

- Em thực sự nghĩ con bé có thể làm được chuyện này à?

- Đúng. Em biết như thế.

- Vậy còn Finn Phải.

- Celeste sẽ gấp anh ta lại và nhét vào đáy túi đồ. Chẳng ai biết đâu. Con bé đã từng đi mua sắm với em cả chục lần mà không có anh ta, em thậm chí không cần đưa anh ta vào xe khi rước con bé nữa. Vâng, anh ta vẫn còn phải đứng bên giường hoặc ngoài cửa phòng Celeste vào ban đêm, và thỉnh thoảng con bé vẫn còn bị ám ảnh bởi anh ta, nhưng mọi chuyện đã không còn như lúc trước nữa. Celeste đã trở nên bận rộn với những phần khác của cuộc sống. Với cuộc sống, anh à. – Julie nhìn Matt khẩn khoản. – Celeste có thể làm chuyện này. Con bé đã ăn mặc có chọn lọc hơn, đã nghe thứ nhạc bình thường, đã bắt đầu thích trai đẹp trên truyền hình. Anh im đi đã! – Julie ngắt lời Matt trước khi anh kịp lên tiếng. – Chuyện này là bình thường thôi mà. Thậm chí con bé đã bắt đầu ăn nói ít giống với... một kẻ tốt nghiệp lớp phát âm nâng cao. Ừ thì, thỉnh thoảng thôi. Hãy để con bé lớn lên. Nó phải chấp nhận nguy cơ.

- Con bé thậm chí không muốn đi, Julie à. – Matt nói một cách yếu ớt. - Thật đấy.

- Nó muốn chứ. Anh đã thấy cách nó nhìn tấm thiệp rồi đó.

Matt thở dài rõ to.

- Anh sẽ nói chuyện với bố mẹ.

- Và gọi điện cho Dana. Em đã đưa số của bạn em cho anh từ mấy tháng trước rồi đó.

- Cô ấy đang bị bệnh mono.

- Thì đã sao? Đáng lẽ anh nên mang súp tới cho bạn em. Chiều chuộng Dana, ý em là như vậy. – Julie nháy mắt thật lộ liễu với anh chàng.

- Anh có gọi cho bạn em, cô ấy nói là đang cảm thấy rất tệ và sẽ gọi anh khi đỡ thảm hại hơn.

- Sáng nay em vừa gọi cho Dana, bạn ấy đã khá hơn. Dana đã ru rú trong căn hộ quá lâu, bạn ấy đã sẵn sàng để vui chơi.

- Em mà nháy mắt là anh sẽ không bao giờ gọi cho Dana nữa đâu.

- Tốt thôi. Anh đừng có cứng nhắc như thế.

- Em không nghĩ là anh phải như thế à? Anh có rất nhiều thứ phải quản lí.

Julie chống tay vào hông và hít một hơi.

- Xin lỗi anh.

- Em còn muốn anh làm gì nữa? Anh có nên lập danh sách tất cả những nhiệm vụ được em chỉ định không đây?

- Hiện tại thì chỉ có vậy. Nhưng anh gọi cho Dana ra ngoài hẹn hò như một anh chàng sinh viên bình thường đi. Mà đừng có mặc áo dị hợm nhé.

- Định nghĩa chữ dị hợm đi nào.

- Anh giỏi lắm.

Julie nằm sấp, những ngón tay đặt hờ trên bàn phím. Nguồn sáng duy nhất trong phòng ngủ

phát ra từ màn hình máy tính, nhưng hiện giờ nó không cần nhìn gì khác ngoài đoạn chat trực tuyến giữa nó và anh Finn.

Julie Single

OK, vậy là em đã kể cho anh nghe về bữa tiệc qua đêm sắp tới của Celeste và vụ hẹn hò của Matt. Còn gì nữa nhỉ...?

Finn Chúa tể

Anh nghĩ tiệc đêm sẽ thành công, và hẹn hò sẽ thất bại. Matt có khuynh hướng ba hoa chích chòe khi căng thẳng và, em biết rồi... Chuyện đó ít khi được lòng các cô gái lắm.

Julie Seagle

Em nhận ra anh ấy thực sự đã từng có một cô bạn gái, như vậy là anh ấy có thể duy trì khả năng kiểm soát đối với cơ thể mình trong những giai đoạn ngắn. Anh nên chúc anh ấy may mắn!

Finn Chúa tể

Anh hy vọng cô nàng Dana tội nghiệp sẽ ổn, tội nghiệp ghê... Anh đùa thôi! Anh chắc chắn họ sẽ đính hôn với nhau sau khi hẹn hò. Và chúng ta có thể khiêu vũ trong đám cưới của hai người. Anh sẽ mặc một bộ lễ phục màu tím nổi bật để khác biệt với Finn Phẳng (phải bảo đảm FP không mặc bộ đồ tương tự. Nếu không thì thảm họa!)

Julie Seagle

Anh cứ nói quá.

Finn Chúa tể

Em không phải là người đầu tiên, cũng không phải người cuối cùng nói như vậy. Anh tự hào gắn nhãn “nói quá”. Trên ve áo. Một cái ve áo có huy hiệu!

Finn Chúa tể

Em không có sự kiện gì đặc biệt sắp tới à?

Julie Seagle

Em đã từ tốn lại sau vụ Nhúng nước miền cực. Một cô gái yếu đuối như em thì không có quá nhiều sức, anh biết đấy.

Finn Chúa tể

Hả! Yếu hồi nào. Anh rất ấn tượng với chiến công táo bạo của em. Kinh hoàng, nhưng ấn tượng. Nhưng có lẽ em cũng đang hẹn hò với ai đó... ?

Julie Seagle

Không. Không quan tâm tới ai ở đây hết.

Finn Chúa tể

Tốt. Kiểm tra tí thôi. Ý anh là, em nên đi chơi với bất kỳ người nào em muốn, dĩ nhiên rồi.

Julie Seagle

Ồ.

Finn Chúa tể

Nhưng anh không muốn em đi chơi với bất cứ ai. Anh có quá đáng không?

Julie Seagle

Sẽ là quá đáng nếu như em không đi chơi với người khác vì anh không muốn. Em đang chờ đợi.

Finn Chúa tể

Đợi cái gì?

Julie Seagle

Chỉ đợi thôi. Có lẽ là đợi anh. (Một điều hóa ra rất giống với đợi Godot^[1]). Nhưng như thế thì điên quá.

*[1] Ám chỉ một sự chờ đợi vô vọng. Trong vở kịch **Trong khi chờ đợi Godot** của Samuel Beckett, hai anh chàng ngồi tán gẫu để giết thời gian trong khi chờ đợi một người tên là Godot, và đến hết vở người này vẫn không xuất hiện.*

Finn Chúa tể

Anh mừng là em đang đợi anh, cô nàng điên rồ ạ. (Nói em biết nhé, vở kịch đó dựa trên một trong những kiếp trước của anh, nhưng anh hoàn toàn không nhận được một đồng nào. Bọn xuất bản dê tiện!) Julie này, em đã trông thấy anh suốt, trong... định dạng phẳng. Anh có bảnh không?

Julie Seagle

Một anh chàng đồn tim cũng thường thôi, mặc dù em đang khao khát muốn nhìn thấy phiên bản ba chiều của anh một ngày nào đó đây.

Finn Chúa tể

Tin anh đi, anh đã nghĩ về phiên bản ba chiều của em rất nhiều.

Julie Seagle

Em hi vọng nó không quá kinh khủng. Anh Finn này?

Finn Chúa tể

Saoooo?

Julie Seagle

Anh còn nhớ lần em bị kẹt trong thang máy không? Chúng ta đã bị cắt ngang giữa chừng.

Finn Chúa tể

Phải.

Julie Seagle

Em muốn biết chuyển nhảy dù kết thúc như thế nào. Điều anh sẽ nói với em, và cách chúng ta tiếp đất.

Finn Chúa tể

OK. Anh đã hi vọng em hỏi. Anh sẽ kể em nghe.

Finn Chúa tể

Lần cuối khi chúng ta nhìn thấy nhân vật nam chính và nữ chính, họ vừa bung dù và đang lơ lửng. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, thưa quý khán giả đang lo lắng? Liệu cặp đôi can đảm của chúng ta có bị một cơn mòng biển xé toạc dù? Liệu một cơn lốc có xuất hiện và cuốn họ vào luồng gió xoáy? Đừng chuyển kênh nhé...

Julie Seagle

Anh Finn!

Finn Chúa tể

Ồ. Em muốn xem phiên bản đúng.

Julie Seagle

Vâng.

Finn Chúa tể

Bản chiếu chậm.

Julie Seagle

Vâng.

Finn Chúa tể

Bản không bị cắt.

Julie Seagle

Vâng.

Finn Chúa tể

Anh hiểu rồi. Anh cũng thích bản này hơn. Sẵn sàng chưa? Ta bắt đầu nào...

Vậy là chúng ta đã bung dù và đang trôi lơ lửng, cưỡi gió đập mây. Chỉ có anh và em. Khi

chúng ta rơi như thế này em có thể nghe thấy tiếng anh, nhớ không? Anh bảo em là anh không muốn chuyện này kết thúc. Anh không muốn tiếp đất và tiến vào thế giới thực, vì anh thích thế giới trên này của chúng ta hơn.

Finn Chúa tể

Anh bảo em rằng anh thích được ở gần em như thế này, thích cảm giác em dựa vào anh. Nhưng bây giờ ngay cả anh cũng do dự. Anh sợ khi chúng ta chạm mặt đất, chuyện này sẽ kết thúc. Chúng ta sẽ đáp xuống đất và cảm giác này giữa hai chúng ta sẽ biến mất. Anh sợ em sẽ không cảm thấy nó nữa. Anh không thể chịu được ý nghĩ đó.

Bàn tay Julie run rẩy khi nó đáp lại.

Julie Seagle

Em vẫn cảm nhận được mà.

Finn Chúa tể

Em nghĩ vậy sao!

Julie Seagle

Em biết như vậy.

Finn Chúa tể

Vậy là bây giờ chúng ta có thể tiếp đất. Anh đợi cho đến đúng với khoảng cách với mặt đất. Chúng ta đang lao nhanh, nên anh bảo em bắt đầu cử động đôi chân giống như đang chạy. Em cảm thấy bàn chân mình chạm vào cỏ, chúng ta cùng nhau chạy một vài mét trước khi lực của cú tiếp đất hất anh tới trước. Anh ngã vào em, khiến em ngã. Anh sợ mình sẽ đè trúng em, nhưng anh kịp chống tay giữ mình lại. Cả hai chúng ta đều thở dốc, sự phấn khích của cú rơi vẫn đang chảy trong chúng ta.

Vậy là bây giờ anh đã làm xong: Julie cảm thấy rất kích động. Không thể phủ nhận là chuyện này rất cuồng nhiệt, và nó sẽ không giả vờ rằng những gì anh viết không hoàn toàn khiến nó hứng thú.

Finn Chúa tể

Việc tiếp đất cho cảm giác khác với sự tưởng tượng của em. Em đã hình dung ra nó sẽ thế

nào và cách phản ứng của em. Mặc dù đã nghĩ rất kỹ trong đầu, thực tế nó hoàn toàn khác hẳn. Tất cả các dấu hiệu đều sẵn có để nó nói cho em biết nó sẽ như thế nào, nhưng nó không như em đã nghĩ. Nó cũng tuyệt, thậm chí còn tuyệt hơn, nhưng nó không giống với sự chờ đợi của em. Bây giờ em có thể nhìn lại và thấy đáng lẽ mình đã nhận ra, nhưng em lại tập trung vào sự kiện thay vì cảm giác.

Finn Chúa tể

Anh luồn tay vào giữa chúng ta và tháo những cái khóa gắn chúng ta với nhau. Đây là lúc anh thực sự hoảng sợ. Chuyển bay không làm anh sợ. Độ cao, cú nhảy, tiếng ồn cũng thế. Những thứ đó không làm anh sợ. Ngay lúc này, chỉ một thứ khiến anh sợ thôi.

Julie Seagle

Cho em biết đi.

Finn Chúa tể

Anh rất sợ rằng khi tháo khóa và thả em ra, em sẽ đứng dậy và rời bỏ anh. Anh không thể tưởng tượng được còn chuyện gì đau đớn hơn thế.

Julie Seagle

Em đã nói với anh là em sẽ không làm thế. Em sẽ không bỏ đi.

Finn Chúa tể

Anh vẫn lo lắng. Nếu anh lấn em lại để em đối diện với anh, em có ngăn anh không?

Julie Seagle

Chắc chắn là không rồi.

Finn Chúa tể

Vậy thì anh làm như thế đây. Anh bảo em nhắm mắt lại. Em lắng nghe trong khi anh nói cho em biết rằng anh cảm thấy như thế nào về em. Rằng anh nghĩ về em mọi lúc, và anh không thể lòi em ra khỏi đầu mình. Anh yêu cầu em quên hết mọi thứ em cho rằng mình đã biết, và chỉ lắng nghe trái tim mà không nghi ngờ bất cứ điều gì. Em có thể làm được điều đó không?

Julie Seagle

Tất nhiên là được.

Finn Chúa tể

Vậy là anh hôn em, và khiến em cảm nhận tất cả mọi điều anh cảm thấy.

Ôi tr...

Julie dám chắc nó đã ngưng thở. Điều mà nó sẽ không làm để có anh ở đây bên cạnh mình, ngay bây giờ, kể cho nó nghe những chuyện này và hôn nó...

Julie Seagle

Anh về nhà đi.

Finn Chúa tể

Anh biết. Để anh suy nghĩ một chút.

Sự chờ đợi tưởng như vô tận. Sau đó anh viết.

Finn Chúa tể

Hè năm nay. Anh không thể làm chuyện đó sớm hơn.

Julie Seagle

Em ghi nhận.

Finn Chúa tể

Nhưng đừng kể cho ai biết. Để phòng hờ. Anh sẽ cảm thấy rất tệ nếu phải làm em thất vọng, và càng tệ hơn với Celeste.

Julie Seagle

Em hiểu rồi. Nhưng anh sẽ cố nhé? Ý em là, thật sự cố gắng lần này? Không như hồi Giáng sinh.

Finn Chúa tể

Ừ. Đêm nay, anh sẽ làm mọi thứ vì em. Trừ phi điều đó đồng nghĩa với việc rời khỏi cái ghế của anh ngay bây giờ, tất nhiên rồi. Anh không muốn làm gia đình chủ nhà phát hoảng.

Julie bật cười, và nó mất cả phút đồng hồ để đánh máy và không bấm nhầm phím.

Julie Seagle

OK, vậy thì... e hèm... anh cứ thông thả. Em đi ngủ đây. Đúng hơn là cố ngủ. Ở đây khuya lắm rồi. (Em không thể nhớ nổi anh đang ở đâu.)

Finn Chúa tể

Anh cũng không nhớ mình đang ở đâu nữa. Em nghĩ đi, anh sẽ sớm trò chuyện với em.

Trước khi tắt máy tính, Julie sao chép và dán đoạn trò chuyện giữa hai đứa vào một tệp văn bản. Ừ thì, việc này thật phiền phức và hơi ngớ ngẩn, nhưng nó thích lưu lại toàn bộ những tâm tình của hai đứa để sau này có thể đọc lại. Đoạn hôm nay chắc chắn nó sẽ được nó đọc lại. Nhiều lần.

Chương 25

- Đã nửa đêm rồi. Anh nghĩ đám con gái đang làm gì? – Julie hỏi Matt. – Em dám cá chúng đang cười rúc rích và đang tết tóc cho nhau. - Nó xoay tròn trên chiếc ghế quay của Matt, trong khi anh chàng nằm trên giường thêm nhạc và iTunes của mình.

- Ôi trời ơi, dám lắm!. – Matt đáp với giọng the thé và giả vờ ngây thơ. – Hay có khi chúng đang nói chuyện về Robert Pattinson! Hoặc Justin Bieber! Ôi trời ơi!

- Em không thể tin nổi! Matthew! Anh vừa nhắc đến biểu tượng văn hóa đại chúng đấy. – Julie vỗ tay vào má, giả vờ vui mừng. – Thật ra là hai, em bất ngờ và tự hào quá đi thôi.

- Anh hoàn thiện mà. Và đã một giờ rồi chứ không phải nửa đêm đâu.

- Thật á? – Julie không thể tin nổi đã khuya đến thế. Nó đã ngồi trong phòng anh Matt nghe nhạc hàng giờ. Hóa ra gu âm nhạc của hai đứa cũng trùng lặp một số chỗ. – Nói nghiêm túc nhé, em nghĩ mọi chuyện rất ổn. Anh không thể phủ nhận là em gái anh rất hào hứng về bữa tiệc này. Con bé trông rất xinh, và có món quà đẹp nhất tặng Rachel. Thêm vào đó, Finn Phẳng hoàn toàn được che giấu trong chiếc túi đó. Sẽ chẳng ai biết đâu.

- Con bé trông hạnh phúc thật. – Matt công nhận. Chắc em nói đúng. Anh gặp Rachel được chừng một phút khi thả Celeste xuống. Có vẻ Rachel là một cô bé tử tế.

- Ngạc nhiên chưa! Em cứ tưởng Rachel là một con bé quậy tung. – Julie cười chế giễu. – Sao tối nay anh không đi chơi? Celeste lần đầu tiên vắng nhà, anh phải nắm bắt cơ hội chứ, anh không nghĩ vậy sao?

- Không, khi bố mẹ anh đi vắng suốt cuối tuần. Anh cảm thấy không ổn.

- Em ở đây mà! Ba mẹ anh lại đi đâu vậy?

- Anh chẳng nhớ nữa. Một hội nghị hẹp của Harvard ở Maine.

- Thế à. – Julie ngừng xoay ghế. – Em rất tiếc. Chắc anh ngán tới tận cổ chuyện bị bỏ lại để quán xuyên nhà cửa?

- Ừ thì, lâu lâu bố mẹ cũng thấy ngán thức ăn làm sẵn và liệu mình đi đâu đó để đánh giá thực trạng ẩm thực tại các thành phố khác. Anh hiểu mà.

- Coi như em đồng ý câu trả lời vòng vo của anh, nhưng em hỏi anh câu khác. Cuộc hẹn tối hôm qua của anh và Dana thế nào rồi? Cả ngày nay em chẳng nghe thấy tin tức gì của bạn ấy. Anh đã đưa Dana đi đâu thế? Lẽ ra tối nay anh nên đi chơi tiếp với bạn ấy.

Matt bật một bài hát mới.

- Bọn anh đã ăn tối cùng nhau.

- Rồi...?

- Rồi cái gì chứ?

- Chi tiết hơn nào.

- Bọn anh ăn tối tại một nhà hàng Bồ Đào Nha ở quảng trường Trung tâm. Anh chọn bánh cá tuyết làm món khai vị, sau đó là bạch tuộc hầm với khoai tây và rượu vang đỏ.

Julie kiên nhẫn ngồi đợi anh nói thêm.

- Có vậy thôi á?

- Anh không nghĩ mình sẽ gọi món bạch tuộc lần nữa. Anh vẫn còn cảm thấy vị của mấy cái xúc tu.

- Coi nào, Matt. Anh có thích Dana không? Anh đã mặc đồ gì? Bọn anh có tính đi chơi tiếp không?

- Anh không chắc.

- Em thấy mình sẽ chẳng đi tới đâu trong chủ đề này. Giống như hầu hết các chủ đề với anh. Chúa đã cấm anh tạo ra những cuộc đối thoại cởi mở. – Nó lườm Matt. – Em xin lỗi, em phải gọi điện thoại để bàn vụ học nhóm.

- Vào giờ này á?

- Bọn sinh viên thường thức tới ba giờ sáng là ít nhất. Đó là một yêu cầu bắt buộc của trường đại học. Anh đã ký vào hợp đồng khi anh được nhận vào.

Nó lôi điện thoại ra khỏi túi và bấm số.

Dana bắt máy ngay lập tức.

- Này, cậu gọi điện để hỏi tình hình vụ tối qua phải không?

- Tất nhiên.

- Nó khá thú vị.

- Nói thêm đi.

- Anh ấy đã nói những gì?

- Mình không có tập giấy ghi chú trước mặt. Xin lỗi nhé.

- Matt đang có mặt ở đó, đúng không?

- Chính xác.

- Bọn mình đã ăn tối. Anh ấy trả tiền, thật tử tế. Thật tình thì ngoại hình của anh ấy không phải loại mình thích, nhưng mình cũng không đặt nặng chuyện đó. Cậu biết đấy, có gì đó ở anh ấy rất gợi tình và bí hiểm. Anh ấy có tác phong rất tuyệt, hoàn toàn ngọt ngào và lịch sự. Cậu đã nói đúng, anh ấy thông minh khủng khiếp. Mình không biết tại sao cậu không bao giờ để mình tới căn nhà đó, vì anh ấy đâu có bất bình thường thái quá đâu. Ừ thì, cũng có hơi hơi một chút, nhưng mình thích anh ấy.

- Vậy là cậu nghĩ bài bài báo mình đưa cậu có ích. Vụ học nhóm kết thúc như thế nào?

- Cậu muốn biết liệu sau đó bọn mình có này nọ không á?

- Ừ.

- Anh ấy là một người *sành hôn*.

Julie suýt làm rơi điện thoại.

- Mình xin lỗi. Mình chưa hiểu lắm. Trước đây mình chưa bao giờ nghe nói về chi tiết đó.

- Thật đấy. Anh ấy tuyệt lắm. Bọn mình đã làm chuyện đó trong xe hơi ở trước căn hộ của mình. Anh ấy cũng có đôi tay rất tuyệt. Anh ấy làm một chuyện rất hay ho khi luồn ngón tay vào bên dưới...

- OK, OK. Mình hiểu rồi. Chuyện đó... Rất tốt để được biết đến. Lần học nhóm tiếp theo là khi nào thế?

- Ôi trời, mình sẽ không đi chơi với anh ấy nữa.

- Nhóm đang bị mất thành viên à?

- Khỉ, đúng vậy.

- Ngay cả sau khi đã đạt điểm tốt?

- Trước hết, anh ấy nói liên tục. Nói suốt luôn.

- Thật á? Về chuyện gì?

- Cái đó dẫn tới vấn đề thứ hai.

- Là gì?

- Trước khi cậu nói bất cứ điều gì thì, không, không phải do cái áo *Tiến hóa đang theo tôi*. - Dana bật cười. – Julie, cậu đang có một vấn đề nghiêm trọng đấy.

- Mình không hiểu.

- Cậu sẽ biết thôi. Mình chỉ nói được có thế. Có vẻ anh ấy là người tốt, chỉ có điều không dành cho mình. Dù sao thì, mình phải đi đây. Mình đang ở bên ngoài phòng kí túc của Jamie.

- Cậu đang đùa đấy à? Đó là một ý tưởng ngớ ngẩn.

- Này, mình yếu lòng lắm. Kiện mình đi. Mai mình sẽ gọi cậu nhé.

Julie gác máy. Matt đã bật một danh sách các bài hát mới và đang nhịp chân. Sao Dana lại nói về tay chân của anh ấy nhỉ? Lại còn hôn hít nữa? Ờ. Làm sao nó dám nhìn thẳng vào anh nữa đây? Lẽ ra nó không nên biết những chi tiết như thế về Matt.

- Em xin lỗi. - Nó nói. – Có việc hệ trọng với nhóm học của em.

- Nghe có vẻ như thế. Anh đi lấy đồ uống đây. – Matt đứng lên. – Dana thế nào?

- À. - Julie quay mặt đi. Hai bàn tay ngớ ngẩn của anh tự dưng trông rõ mồn một. – E hèm. Bạn ấy ổn. Em xin lỗi.

Julie rên rỉ với chính mình khi Matt rời phòng. Thật đáng xấu hổ. Bây giờ nó phải xóa đi hình ảnh anh đang tẩy máy thứ gì đó ngoài việc gõ bàn phím, làm bánh mì cho Celeste hoặc gấp những chiếc áo thun dị hợm.

Julie nghe thấy tiếng điện thoại bàn đổ chuông và nhanh chóng ngồi dậy.

Vài phút sau nó nghe tiếng Matt lao xuống các bậc thang, gây ồn ào tới tận phòng anh. Matt đang làm gì vậy ta?

Julie vội chạy xuống lầu.

- Anh Matt.

Nó thấy anh trong bếp. Anh đang bực tức lục lọi các ngăn kệ sát tường.

- Chìa khóa của mình ở chỗ quái nào đây? – Anh bóp túi quần Jean rồi quét mắt nhìn các mặt quày.

- Em nghĩ chúng được treo ở cửa trước. Anh đi đâu thế?

Matt lao qua chỗ Julie. Nó bám theo anh ra sảnh trước.

Matt khựng lại khi chộp tay nắm cửa, anh quay người đôi diện với Julie, tức giận ra mặt.

- Anh đã bảo mà Julie. Chết tiệt, anh đã bảo mà Julie! – Anh hét thẳng vào mặt nó.

Julie lùi lại một bước. Nó chưa bao giờ trông thấy anh như thế.

- Anh đang nói về chuyện gì vậy?

- Mẹ của Rachel vừa gọi từ bữa tiệc. Celeste đang bị khủng hoảng.

- Chuyện gì xảy ra? – Julie vớ lấy chiếc áo rét trên giá treo đồ và bắt đầu theo Matt ra ngoài.
– Con bé có vẻ rất tự tin mà.

- Không! – Matt vừa nói vừa chỉ thẳng vào Julie. – Em không được đi với anh.

- Anh Matt? Thôi nào. Em có thể giúp. Em có thể n...

- Không! Em đã gây ra chuyện này, anh sẽ sửa nó.

Matt sập cửa lại sau lưng.

Hoảng hốt, Julie đi tới đi lui, thang lang từ phòng này sang phòng khác. Anh Finn. Anh Finn sẽ biết cần làm gì.

Nó nhắn tin cho anh, cầu mong anh ở trên mạng.

Finn, anh có ở trên mạng không? Có chuyện tệ lắm. Bữa tiệc đêm mà em đã kể với anh gặp trục trặc ghê gớm. Anh Matt đang đi đón con bé, em không biết phải làm gì. Họ sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Chắc anh cũng không tha thứ cho em đâu.

Anh Finn không hề có trên mạng. Julie không nhớ nổi lúc này anh đang ở đâu. Trở lại Châu Phi? Nam Tư? Thổ Nhĩ Kỳ? Libya? Ôi Chúa ơi, không thể nào. Chẳng ai tới Libya cả, Julie đợi thêm vài phút nữa, rồi gửi cho anh một tin nhắn khác. Tay nó run lên khi cố gắng gõ những con chữ:

Anh Finn, làm ơn đi anh. Em cần anh. Em không biết phải làm gì. Chắc anh cũng đang giận em, nhưng hãy nói cho em biết phải làm sao để chuyện đỡ hơn. Hoặc ít nhất là đỡ thê thảm hơn.

Ngó ra ngoài cửa sổ sau mỗi vài phút chẳng đưa Celeste về nhanh hơn, nên Julie ngồi xuống chiếc ghế dài trong phòng khách. Biết đâu sự việc không tệ đến thế. Matt có khuynh hướng làm quá lên khi đụng tới em gái mình. Anh không đủ tin tưởng con bé. Tuy nhiên, Julie vẫn cảm thấy ruột gan bồn xức xích lo lắng, vì mặc dù rất muốn hai anh em về nhà, và nó cũng không hề muốn đối diện với hai người.

Cuối cùng, chiếc Volvo chạy vào lối đi. Julie mở toang cửa và nhìn Matt đi vòng qua đầu xe để mở cửa phía bên ghế hành khách. Nó không thể chịu nổi chuyện này và vội quay đi trong một thoáng, cố gắng trấn tĩnh. Sau đó Matt bước về phía nó với Celeste trên tay, đôi mắt anh hiện rõ thái độ lạ lùng tức giận và sợ hãi. Em gái anh – bạn nó – trông như một đứa trẻ nhỏ, con bé vòng tay ôm cổ và vùi mặt vào ngực áo anh, toàn thân run lên nức nở không kiềm chế. Sự đau đớn trong tiếng khóc của con bé thật kinh khủng.

Tim Julie tan nát.

Celeste đã sụp đổ hoàn toàn.

Chương 26

Matt lách qua Julie và đưa Celeste về phòng con bé. Julie đi theo, nhưng nghe thấy tiếng cửa phòng Celeste đóng lại trước khi nó leo hết cầu thang.

Finn Phẳng. Anh ta vẫn còn ở trong xe. Julie chạy vội ra bên ngoài và quay lại với chiếc túi đeo chéo. Nó loay hoay với khóa kéo của chiếc túi ở ngoài phòng Celeste, thầm mong chuyện này sẽ cứu vãn được phần nào tình hình. Nó đặt Finn Phẳng trên tấm thảm và bắt đầu gỡ anh chàng ra, cẩn thận khóa từng cái bản lề ở vị trí mở. Đưa cánh tay quệt trán, nó dựng Finn Phẳng đứng lên. Trong khi tiếng khóc nức nở bên kia cánh cửa trở nên to và đau đớn hơn, Julie cắn môi nhìn Finn Phẳng, tưởng tượng ra anh Finn thật đang ở đó, sẵn sàng an ủi cô em gái và hô biến cái thảm họa này.

Mày phải trấn tĩnh lại. Mày phải trấn tĩnh lại, Julie tự nhắc bản thân. *Tao biết chuyện này không chỉ là mất bình tĩnh, nhưng mày phải trấn tĩnh vì con bé.*

Julie ngồi thụp xuống sàn và thu chân lại, đầu cúi xuống, đóng đưa thân người một cách đều đặn. Tưởng như quãng thời gian vô tận đã trôi qua cho đến khi tiếng khóc của Celeste đã dịu lại, và Julie có thể nghe thấy tiếng Matt an ủi con bé.

Cánh cửa phòng bật mở, Julie ngẩng phắt đầu lên.

- Anh Matt? Ôi trời ơi. Em không biết là...

Anh giờ bàn tay lên.

- Đừng nói gì với anh hết. Con bé muốn nói chuyện với em.

Julie đứng dậy và nhẹ nhàng nhấc Finn Phẳng lên. Bây giờ trông anh ta rất mong manh với tất cả chỗ bần lẽ. Cũng giống như Celeste. Julie bước qua chỗ Matt vào trong phòng, rồi đặt Finn Phẳng xuống bên cạnh chiếc giường. Cái đầu lòa xòa tóc quăn màu vàng quay lại, rồi Celeste vươn tay ra. Julie nắm lấy bàn tay con bé và quỳ xuống.

- Chị rất xin lỗi. Đây hoàn toàn là lỗi của chị. – Nó cố gắng kìm nén những giọt nước mắt và vuốt tóc trên mặt Celeste.

- Bây giờ em khá hơn nhiều rồi. – Giọng con bé bình thản một cách đáng ngạc nhiên. – Chị Julie, chị chẳng có lỗi gì đâu. Em mới có lỗi. Em cần phải xin lỗi chị.

- Cái gì? Em xin lỗi về chuyện gì mới được?

- Em đã làm chị thất vọng. Hẳn là chị thất vọng kinh khủng về em.

- Không bao giờ. Em không bao giờ làm chị thất vọng. Em rất can đảm. Can đảm hơn chị. Chị đã thúc ép quá mức.

- Không, không hề. – Celeste kéo cái mền lên. – Chị *không* thúc ép. Em đã muốn đi mà.

- Chị biết em muốn đi. Nhưng chị đã phạm sai lầm. Đó không phải là thời điểm thích hợp. Quá nhiều bản lẽ, quá sớm.

Celeste ngáp và ngược nhìn Finn Phẳng.

- Không. Mấy cái bản lẽ rất hay, nhưng khi gấp lại, anh Finn bị giấu không còn là chính mình nữa. Đặc biệt là ban đêm. Đêm nay có vẻ như là đêm khó khăn nhất của em, khi không có anh ấy. Cho đến hiện tại. Anh ấy làm em cảm thấy khá hơn, chị Julie à. Em hiểu không phải ai cũng

gặp chuyện này, nhưng em cảm thấy anh ấy trấn an được mình.

Julie gật đầu.

- Chị biết. Chị cũng thấy anh ấy có thể trấn an, nếu em có thể tin vào điều đó.

- Em tin mà. Giờ thì em cần ngủ một chút. Chị làm ơn nói với anh Matt là em đã bớt rối trí. Em đã bình tĩnh hơn nhiều.

- Chị sẽ nói. – Julie nghiêng người ôm Celeste thật chặt.

- Hẹn gặp em sáng mai. – Julie bước ra khỏi phòng và gửi những nụ hôn gió trên ngưỡng cửa, như thể nó vừa dỗ ngủ một đứa trẻ nhỏ.

Matt đang tựa người vào tường trên hành lang. Nét mặt anh lạnh lùng và xa cách.

- Tránh xa anh ra. Lúc này anh không chịu được em.

- Anh Matt... – Julie khấn khoản.

- Thề có Chúa, đừng nói với anh lúc này. Xin đừng.

- Em rất xin lỗi. Anh không biết em hối hận tới cỡ nào đâu.

- Anh không muốn nghe điều đó. Anh không muốn nghe bất cứ điều gì từ em.

- Matt, anh biết em yêu quý Celeste, và em không bao giờ làm chuyện gì khiến con bé tổn thương.

- Phải rồi, em yêu nó lắm.

- Nếu anh để em giải thích một lần nữa lí do...

- Em không thể ngừng lại được sao? Em cứ muốn xới chuyện này lên à? Tốt. Vậy hãy nói cho hết. Em nghĩ mình chỉ cần đến đây là có thể chen vào cuộc sống của gia đình này sao? Không được đâu. Em cũng không thể hành động như thể anh là một thằng tồi. Như thể mọi chuyện anh làm cho con bé đều ngớ ngẩn. - Anh di chuyển để đối mặt với Julie, áp sát nó. – Anh đã phải khổ cực như chó để giữ cho Celeste trong tình trạng ổn định, thế mà em đã phá hỏng tất cả. Em đã làm hỏng *con bé*. Chúa ơi, Julie. Em mới ở đây có vài tháng mà đã tưởng mình biết điều gì là đúng đắn đối với Celeste sao? Có ai yêu cầu em sửa chữa gì đâu. Em không thể. – Matt luồn tay vào tóc và tiếp tục trút cơn tức giận vào Julie. - Em không thể thay đổi chuyện này. Và việc em

nhắc đi nhắc lại rằng em nghĩ cả nhà đều loạn óc cả lũ cũng chẳng giúp được gì. Em hiểu không? Em bị sao à? Em không phải quan tâm đến cuộc đời bản thân em à? Hay đây là cách làm khiến em đỡ hơn sau những chuyện với ông bố tồi tệ của em? Em chấp nhận cái cách ông ấy đối xử với mình chẳng vì lí do xác đáng nào, và em yêu ông ta căn cứ trên vài cái email mỗi năm không hơn.

Lời nói của Matt thật sự làm tổn thương Julie.

- Như thế thật không công bằng. – Julie thấy mình thở dốc trong khi cố gắng tiếp nhận cơn thịnh nộ của anh. Sự phẫn nộ của anh.

- Có chứ. Và Celeste không phải việc của em. Bọn anh không phải việc của em. Bọn anh không phải là gia đình của em.

- Em biết. Em chưa bao giờ... chưa bao giờ nói điều ngược lại. – Julie biết mình đang run lên, nhưng nó sẽ không khóc trước mặt Matt một lần nữa.

- Và em có biết điều không thể tin nhất trong chuyện này là gì không? Anh đã nghe em! Anh biết rõ hơn, thế nhưng anh lại em để em lấn tới và làm điều em muốn. Anh là đứa chịu trách nhiệm cho sự việc đã xảy ra tối nay.

Julie lắc đầu.

- Không, anh Matt. Em biết em đã gây ra chuyện này. Em xin lỗi. Làm ơn hiểu điều đó. Em không thể cảm thấy tồi tệ hơn được nữa. Nhưng anh không thấy Celeste không thể sống nốt phần đời còn lại trong sự né tránh thế giới hiện thực hay sao? Cả anh cũng vậy.

- Tại sao không? – Matt vẫn đang la lối. Julie co rúm người với mỗi lời anh nói ra. – Thế giới hiện thực chẳng tốt lành gì đối với con bé.

- Vậy với anh thì sao?

- Thỉnh thoảng cũng vậy.

- Vậy anh mới bao giờ thì anh mới bắt đầu sống đây, hử Matt? – Giờ thì Julie là đứa to tiếng. – Anh đang chọn lối thoát dễ dàng. Anh sử dụng Celeste như một cái cớ để không làm gì ngoài việc chúí đầu vào các lí thuyết và phép toán. Anh vui mình trên mạng và...

- Em còn nhắc tới việc lên mạng cơ đấy. – Giọng cười của Matt nghe thật đều giả và khủng khiếp. – *Anh* đang chọn lối thoát dễ dàng á? Anh đâu có xun xoe nịnh nọt một người chưa từng gặp mặt, một người thậm chí không có mặt ở đây. Em mới là kẻ chơi kiểu an toàn, chỉ vì em

quá sợ thứ có thật.

- Anh đừng đi xa như thế. – Julie đánh giọng đáp lại.

- Bây giờ thì ai dựng lên rào chắn đây? – Matt bắt đầu đi tới đi lui. – Khi dính đến Celeste, em thậm chí còn chẳng biết mình đang đối phó với điều gì, vậy nên em hãy tránh ra.

- Vâng, em không biết mình đang đối phó với chuyện gì. Em không hiểu gì hết, bởi vì không ai trong các anh chịu giải thích cho em hiểu! Tại sao ba mẹ anh chẳng bao giờ ở nhà? – Julie nổi đóa. – Tại sao Celeste lại có Finn Phẳng? Sao anh không cho em biết đi?

- Anh không thể, Julie! – Chỉ là anh không thể! Đó không phải chuyện của em. Em cần phải nghe câu này bao nhiêu lần đây?

- OK, OK. Em bó tay rồi. – Nó giờ tay lên. – Em xin rút khỏi chuyện này. Em chỉ... em chỉ muốn giúp. Lẽ ra em không nên giúp. – Lúc này nó đã hạ giọng và buông xuôi. - Anh nói đúng. Anh cứ việc xử lý chuyện này theo cách anh muốn.

- Julie, rõ ràng em không thích cách anh xử lý mọi chuyện, em cũng không thích bản thân anh. Tốt thôi. Anh chẳng bận tâm. Nhưng đừng có thay đổi anh. Em không được phép chọn những phần chấp nhận được trong anh và vứt đi những phần anh còn lại. Anh sẽ không bao giờ thành thứ em muốn. Em không thích anh? Vậy hãy tránh xa cuộc đời anh ra.

Julie quá bối rối. Cuộc nói chuyện này đã lung tung hết rồi, nó không biết điều gì đã xảy ra nữa.

- Sao anh có thể nói như vậy? Em thích anh mà.

Anh quay gót đi về phòng mình.

- Anh mệt rồi. Em làm anh mệt.

- Anh Matt, làm ơn...

- Em biến đi, Julie.

Sững người, Julie đứng chết lặng trên hành lang. Nó gần như ngừng thở. Chuyện gì đã xảy ra? Sao Matt lại nói ra những lời như thế?

Có lẽ nó *đã* quá cứng đầu và tọc mạch, lẽ ra nó nên để yên mọi chuyện. Chỉ vì nó đang ở trong nhà họ không có nghĩa nó có quyền chọc vào việc của họ. Thật ra, nó không bao giờ có ý

xâm phạm hoặc không tôn trọng. Nhưng rõ ràng nó đã làm như thế. Thầy của nó cũng đã chỉ ra điều đó. *Tại sao em phải là người sửa chữa?*

Nó không phải người sửa chữa. Không nên là người đó. Nó chỉ là một người khách ở đây. Một đứa trẻ học, một chị vú em, một con lái xe.

Sau đó nó thấy mình ở trong phòng, nằm trên tấm mền, không thể ngủ được. Bây giờ căn phòng của anh Finn cho cảm giác thật khác. Trống trải và cô đơn. Cảm xúc của nó đã quá tải, tiếng khóc của Celeste và những lời day nhối của anh Matt vẫn còn vọng vẳng trong đầu nó.

Có lẽ anh đúng về ba nó. Rõ ràng nó đã cho ông quá nhiều cơ hội, chỉ để hết lần này tới lần khác ông chứng tỏ mình là phụ huynh cá biệt. Ba nó chưa bao giờ cho nó bất kỳ lý do xác đáng nào để nó yêu quý ông. Nhưng nó vẫn làm thế.

Còn với Finn thì khác. Matt đã nhầm về anh ấy. Anh Finn có quan tâm tới nó.

Nó nhìn đồng hồ. Đã gần bốn giờ sáng. Đêm qua đã rất bình yên cho đến cú điện thoại đó. Giờ thì mọi thứ thật thảm họa.

Sau bốn mươi lăm phút trần trọc cố ngủ, Julie bỏ cuộc. Nó mở máy tính, và không thấy tin nhắn nào của anh Finn. Lúc nào không biến mất, anh lại chọn lúc này. Tim Julie đau nhói. Bây giờ nó thấy nhớ và cần anh lắm. Mong sao hè đến thật nhanh. Anh sẽ về đây, và anh sẽ ở lại. Celeste sẽ khá lên. Có thể không bình phục hẳn, nhưng sẽ khá hơn.

Loanh quanh trong phòng và nhìn ra bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ chẳng dẫn nó tới đâu. Nó không thể chấp nhận chuyện này. Nó ghét đấu tranh. Làm như vậy thật không thể nào cho phép nó suy nghĩ thấu đáo được. Mọi thứ đang đảo lộn hết rồi.

Julie rời phòng mình và bước vào hành lang tối om. Nó ngập ngừng một chút trước khi gõ cửa nhẹ nhàng. Không có tiếng đáp lại. Nó không thể ngăn mình mở cửa ra.

- Anh Matt ới?

Julie nhẹ nhàng băng qua căn phòng và ngồi xuống mép giường của anh.

- Anh Matty. – Nó nói.

Ánh trăng đủ sáng để nó có thể thấy anh đang thức, chỉ không đáp lời nó thôi. Anh đang nằm ngửa, một tay kê dưới đầu, tay kia vắt ngang ngực. Anh quay sang nhìn nó. Ít ra thì anh cũng có vẻ khổ sở như cảm giác nó đang có.

- Em xin lỗi. Em xin anh đấy. Anh hãy tha lỗi cho em. – Giọng Julie khàn đi. Nó biết mình đang trên bờ sụp đổ, nhưng không thể ngừng lại. – Em vô cùng xin lỗi. Rất xin lỗi. – Nó lặp lại. - Anh Matty, em xin anh. Anh không thể giận em đến thế. Em không thể chịu nổi. – Julie chồm người tới, gục đầu lên ngực anh và luồn tay vào bên dưới vai anh, cố gắng để anh ôm lấy mình. Matt mà nó đã nhìn thấy lúc này là một người xa lạ. Nó ôm anh thật chặt, và chẳng muốn gì hơn là được anh quay lại với nó, trở lại là chính anh.

Vài phút trôi qua, rồi nó cảm thấy bàn tay anh ở phía sau đầu mình, nhẹ nhàng vuốt tóc nó. Nó nhắm mắt lại.

- Xùy... - Anh nói. – Anh mới là người xin lỗi. Anh không cố ý nói ra những điều anh đã nói với em. Em không đáng bị như vậy.

Julie quay đầu, áp má vào ngực anh và lắng nghe hơi thở của anh. Giọng nói của anh xoa dịu, cử chỉ của anh làm nó thư thái, và nỗi đau của Julie bắt đầu vơi đi một chút. Nó không biết phải nói gì, nên nó không nói gì hết, chỉ bất động khi bàn tay di chuyển theo mái tóc xuống đến lưng của nó. Anh vỗ về, đưa nó đến nơi không còn gì đau đớn nữa, và toàn bộ buổi tối kinh hoàng bắt đầu trở nên giống một cơn ác mộng mà nó vừa thoát ra. Bàn tay anh vuốt ve trên chỗ quai áo ba lỗ của nó, lướt trên da thịt nó, khiến nó rùng mình và rúc vào anh hơn nữa.

- Lạ thật. – Anh nói tiếp. – Mối quan hệ giữa em và bố em không phải chuyện của anh. Tất nhiên em yêu bố, và em có quyền làm thế. Điều anh đã nói thật không thể tha thứ. – Matt buồn thật. Julie có thể cảm thấy điều đó trong giọng nói của anh. – Em là điều tốt nhất với Celeste. Con bé đã rất bơ vơ trước khi em đến đây. Như thể con bé không thuộc về bất cứ đâu. Em đã cứu Celeste. Lẽ ra anh không nên nói những điều đã nói.

- Không, em đã thúc ép con bé quá mức. – Julie khẽ nói. – Và anh nữa. Chuyện đó sẽ không lặp lại.

- Em đã thật tuyệt vời. Anh ước gì có thể nói với em mọi chuyện, nhưng anh không thể. Chưa thể.

- Em biết. Không sao đâu.

Julie tiếp tục ôm chặt lấy Matt, như thể nếu nó buông ra anh sẽ không xá tội cho nó nữa, và anh sẽ lại thốt ra những lời cay độc tàn nhẫn hơn.

Những căng thẳng của hai đứa từ chuyện lúc nãy đã bắt đầu giảm đi, Julie cảm thấy buồn ngủ và rơi vào tình trạng đờ đẫn hậu chiến. Như thể nó đã bị ngắm thuốc bởi sự nhẹ nhõm.

Trời lạnh, sự đụng chạm của anh khiến nó nổi da gà, Julie lại rùng mình.

- Lạnh hả? – Anh hỏi.

- Dạ. Hơi hơi.

Khi Matt dịch chân ra, Julie luồn vào nằm cạnh anh bên dưới tấm mền. Nó nằm nghiêng, nép vào chỗ gấp của cánh tay anh. Bàn tay Matt vẫn đang đặt trên lưng nó, những đầu ngón tay anh bắt đầu lần theo đường lượn của xương vai, dịch lên để vuốt ve gáy nó, rồi lên xuống dọc theo cánh tay nó. Julie cầm lấy bàn tay kia của anh, đan những ngón tay mình vào ngón tay anh, rồi siết chặt.

Anh cũng siết tay đáp lại.

- Vậy, chúng ta vẫn là bạn chứ? – Julie hỏi.

- Phải. – Một lúc sau anh đáp. – Chúng ta vẫn là bạn.

Anh không ghét nó. Anh và nó vẫn ổn. Celeste sẽ ổn. Chuyện này sẽ được giải quyết và không có thiệt hại vĩnh viễn. Những cái khác không quan trọng.

Giờ đây sự mệt mỏi đã bao trùm nó. Julie ngáp dài. Nó hoàn toàn kiệt sức và kiệt quệ về tinh thần. Đêm nay đã hút cạn mọi khả năng suy nghĩ của nó, nhưng trong khoảnh khắc này, nó cảm thấy yên bình và ổn định. Sau đó, sự đụng chạm của Matt trên da nó lơ lửng, hơi thở của anh thay đổi, và nó biết anh đã ngủ. Chống lại sức nặng đang trĩu nó xuống là không thể, nên nó để giấc ngủ của anh cuốn vào trong giấc ngủ của chính mình.

Sau đó, khi vẫn nằm trong vòng tay anh, bàn tay nó vẫn đan vào bàn tay anh, Julie cựa mình.

Nó cảm thấy anh hôn phớt đỉnh đầu mình và nói gì đó. Anh nói khẽ tới mức nó không thể nghe ra được.

Nó ngẩng đầu trên trong cơn ngái ngủ.

- Chúa ơi, anh rất xin lỗi em, Julie.

- Em cũng vậy.

Và rồi, không hề suy nghĩ, trong vô thức nó rướn lên một chút, cho đến khi miệng nó gần kề miệng anh. Nó không biết mình đang làm điều gì, như thể nó đang làm theo bản năng nào đó mà mình không thể kiểm soát được. Có lẽ nó vẫn đang ngủ. Có lẽ chuyện này không hề diễn ra. Nó nhích sát hơn, gần như chạm môi mình vào môi anh. Miệng anh ấm áp và đầy cảm dỗ, dẫn dụ nó tìm đến. Nó và anh đều bất động.

Rồi bàn tay anh gồng cứng lên nơi sườn nó, nâng cơ thể nó lên cao hơn và đưa miệng nó vào miệng anh hơn nữa. Matt áp môi mình vào môi Julie, và hôn nó.

©STENT

Miệng anh mềm mại, không gấp gáp. Thậm chí trêu ngươi là đằng khác. Lưỡi anh chỉ phớt nhẹ lưỡi nó và khiến nó run rẩy. Nó hôn đáp trả, và nếm mùi vị của anh, hít lấy anh. Julie đồ ẫn, yếu ớt và ngập tràn trong hơi nóng của anh. Anh khiến nó tạm thời không còn tự chủ, không nhận ra gì khác ngoài cảm giác của nụ hôn. Dưới ánh trăng, mọi thứ thật êm dịu, dễ dãi, đầy bản năng. Nó quấn lấy chân anh, đưa hai cơ thể lại gần hơn nữa.

Nó không thể nào đang tỉnh ngủ được.

Ngực nó áp vào ngực anh, bàn tay anh đặt trên lưng dưới của nó, những ngón tay anh ấn sâu vào da thịt của nó. Nó không muốn chuyện này dừng lại. Nó luồn một bàn tay ra sau gáy của anh, hôn anh mạnh hơn.

Nhưng rồi Matt nắm chặt lấy bàn tay nó trước khi nhẹ nhàng ngả đầu xuống gối trở lại. Anh vuốt tóc trên mặt nó, vén ra sau tai. Julie bất động trong một thoáng. *Chuyện này thật điên rồi.* Nó dịch người xuống và lại gục đầu lên ngực anh. Trong tình trạng lơ mơ, vâng vất và vô thức của mình, một phần trong nó biết mình nên đứng dậy và quay trở về phòng. Cho dù đó là việc cuối cùng mà nó muốn làm. Và một phần trong nó biết chuyện vừa xảy ra là không thể giải thích được. Hẳn là một giấc mơ.

Hẳn là vậy.

Nhưng nó không quá bận tâm, ít nhất là trong lúc này, vì vết nứt khủng khiếp giữa hai đũa đã được hàn gắn. Đó mới là điều quan trọng nhất.

Mình nên đi, nó tự nhủ. Đáng lẽ mình nên đi. Julie nhắm mắt lại. Tại sao mình không muốn đi? Tại sao mình không muốn đi?

Nhưng nó không thể tỉnh giấc đủ lâu để thuyết phục mình ra khỏi giường của anh. Nó đầu hàng cơn buồn ngủ, thả lỏng cơ thể mình dựa vào Matt, trong khi anh ôm nó sát rạt.

Matthew Watkins đã tham gia trắc nghiệm “Bạn là bạn là con số ngẫu nhiên nào?” và kết quả là số 3. Thật tệ, vì con số 3 là con số ít ngẫu nhiên nhất.

Finn Chúa tể vãi Ngày trái đất. Tôi đã hoàn toàn lẫn lộn và bắt đầu kỷ niệm nhầm hành tinh. Bây giờ phải đi thu lại mấy cái tượng hình con chó ngó ngẩn đã phát khắp sân. Ít nhất cũng đỡ hơn năm ngoái, khi tôi rải tượng cặp mông khắp nơi.

Julie Seagle thích cường độ mạnh của “Hàm cá mập 4”. Tính chân thật trong cách kể chuyện thật à thuyết phục vô đối. Ngoài ra, con cá quá đã.

Julie trở mình và tỉnh giấc, nheo mắt lại vì ánh nắng chiếu vào mặt.

Thật là...

Nó đang nằm trên giường của Matt. Một mình, ơn Chúa. Ít nhất cũng không có vụ tỉnh giấc trong vòng tay nhau. Nó trèm tằm mền qua đầu và điểm lại sự việc đã diễn ra đêm qua.

Chuyện này không có gì trầm trọng. Hai đứa đều trong trạng thái xúc động và mọi chuyện đã bẻ hướng bất ngờ. Không có gì nghiêm trọng. Người ta ngủ với nhau đầy ra, đúng không nào? Nhưng không có nghĩa là nó và anh Matt đã thực sự ngủ với nhau. Chỉ hôn hít tí xiu giữa hai người bạn thôi.

Chết tiệt.

- Julie ơi?

Julie kéo mền xuống và ló đầu ra. Matt đang thò mặt vào phòng và rõ ràng tránh không nhìn vào mắt nó.

- Celeste đang làm bữa sáng. – Anh hăng giọng. – Em đi chạy bộ và mới quay lại. Đó là lí do em không ở trong phòng mình khi con bé lên đánh thức em.

- Em bắt đầu chạy bộ từ hồi nào? Chính em còn không biết chuyện đó.

- Lần tới em có thể nghĩ ra một cái có hay hơn. – Anh khựng lại. – Không phải vì sẽ có lần tới đâu nhé. Ý anh là... Có lẽ em nên... em biết đấy.

- Hiểu rồi. Em đang dậy đây. Chưa bao giờ nằm ở đây. – Julie lấy tay vuốt mặt. – Anh nói Celeste là em đang tằm và em sẽ xuống ngay.

- OK.

- Khoan đã. – Julie ngồi dậy. – Celeste đang nấu bữa sáng á? Con bé cảm thấy bình thường sao?

- Có vẻ như thế.

Matt biến mất và Julie lật đặt lui về phòng. Nó nhăn nhó nhìn hình ảnh phóng túng của mình trong gương, vớ lấy quần áo rồi đi tắm. Hy vọng Celeste đã pha một bình cà phê khổng lồ, vì bốn tiếng ngủ chẳng nhằm nhò gì với nó.

Lúc nó ngồi vào bàn bếp bên cạnh Finn Phẳng và Matt, mùi vị của một bữa sáng thịnh soạn đã tràn ngập trong nhà. Nó thấy một tô dâu cắt sẵn, một khay đầy gồm trứng bác, thịt xông khói và xúc xích, hình như lại còn cả bơ, xi rô và một bình cà phê nữa. Bàn ăn đã được sắp sẵn đĩa và khăn ăn. Sao Celeste hôm nay tâm trạng tốt thế nhỉ?

- Buổi sáng tốt lành. – Celeste liú lo trong lúc đổ bột bánh kếp lên một cái chảo.

- Buổi sáng tốt lành. – Julie ngập ngừng đáp lại. – Em thật tử tế khi nấu nướng tất cả những món này.

- Em muốn mà. Để em làm bánh kếp xong, sau đó chúng ta sẽ thảo luận vài việc.

- Chị đang nóng lòng đây. – Julie nói dối.

Julie cúi đầu và giả vờ như bị thu hút bởi danh sách các điểm bán thảo đồ đặc để dọn nhà trong tờ báo.

- Chị cứ bắt đầu ăn trước đi. Bánh kếp sẽ sẵn sàng trong vài giây thôi.

Julie và Matt cùng với tới chỗ trứng một lượt, khiến cả hai vội buông lời xin lỗi và mời nhau dùng trước.

Tèn ten! Đây là lí do bạn không nên hôn những người bạn thuần túy mà bạn đang sống cùng. Hoặc là ngủ trên giường của họ. Hoặc là để tay họ vuốt ve dọc theo tay và vai bạn, khiến bạn rợn rợn một cách không thích hợp...

Julie nhét đầy đồ ăn vào miệng để khỏi phải nói chuyện và tiếp tục giả vờ đọc báo. Có một cách để lí giải việc xảy ra đêm qua: Sau hàng mấy tháng trời mê mẩn anh Finn, nó đã chuyển toàn bộ cảm xúc thể xác bị kìm nén sang anh Matt. Và có lẽ Matt cũng đang trong tâm trạng đó,

vì cuộc hẹn giữa anh và Dana tối hôm kia. Tất nhiên chuyện này khá là kinh tởm và hèn hạ, khi nó hôn anh chàng mà bạn nó đã đi chơi cùng vào đêm trước đó. Nó bị sao vậy kìa? Mà anh Matt đã nghĩ cái quái gì kia chứ? Có lẽ Matt chỉ là một anh chàng hư hỏng chạy quanh Boston mà hôn mọi cô gái anh gặp, và đã đợi đúng thời điểm để đưa Julie vào danh sách. Chỉ ít thì theo cách đó nụ hôn sẽ là vô nghĩa với cả anh lẫn nó.

Nó ngược mắt lên trong một giây và bắt gặp anh đang nhìn mình.

Chuyện này có thể thông cảm được, nó lập luận. Hai đứa đã có một thái độ thoải mái nhất định với nhau, nên cũng không quá lạnh lùng khi cả hai đi quá giới hạn trong thoáng chốc, sau một buổi tối mệt mỏi về tinh thần.

Và có lẽ Julie đã làm một chuyện bình thường của một đứa con gái, tức là cố gắng cải thiện mọi thứ bằng cách trao cho một anh chàng thứ mà anh ta muốn: sự tiếp xúc về thể xác. Đó là điều bọn đàn ông hiểu, đúng không nhỉ? Chuyện không tới mức cởi đồ hay gì đó, nhưng có lẽ nó chịu trách nhiệm về nụ hôn. Nó đã rất mong muốn anh tha lỗi, và trong tình trạng yếu đuối kiệt quệ của mình, nó đã cố hàn gắn mọi chuyện bằng thứ gì đó thân mật. Không, không phải *thân mật* theo nghĩa hai người gần như đã quan hệ với nhau. Không hề. Và không ai trong hai đứa nghĩ tới chuyện đó. Nực cười. Chắc chắn nó không bị thu hút bởi anh theo cách đó, và Matt có lẽ bị hấp dẫn bởi các số liệu thông tin, tường lửa và hệ thống chia sẻ ngang hàng nhiều hơn là bởi nó.

Tất nhiên anh đã là người miết ngón tay trên...

Sao cũng được.

Matt chắc cũng hối hận đầy mình giống như nó.

Ngoài ra, anh đã thừa nhận những điều anh hét vào mặt nó là không đúng, như vậy đồng nghĩa nó giống như, ờ, người nhà. Và khiến anh trở thành một ông anh trai, cách mà nó vẫn luôn nghĩ về anh. Trừ việc bạn không hôn môi anh trai bạn. Dùng lưỡi càng không. Và bạn không áp cơ thể vào người anh, và có những phút giây nóng bỏng mơ màng. Ít ra thì bạn không nên làm như thế.

Chết tiệt, một lần nữa.

Nhưng cũng đâu phải anh đã cố làm chuyện gì khác. Bàn tay anh đã không di chuyển tới những chỗ đúng đắn. Ờ, không *đúng đắn*. Ý nó không phải như thế. *Không đúng đắn. Khiếm nhã. Dâm dục. Tục tũ. Hư đốn*. Chúa ơi, giờ không phải là lúc giở từ điển. Quan trọng ở chỗ chuyện không phải như là anh đã cọ vào người nó và thì thào những thứ bắn thẳng vào tai nó. Mặc dù bây giờ ngồi nghĩ lại, có lẽ nó nên thấy bức mình vì anh đã không làm thế. Nhưng không phải là nó sẽ để cho anh làm vậy.

Khoan đã. Nó đã quắp chân mình vào chân anh, và *anh* là người đã ngừng hôn trước.

Ôi. Matt đánh giá nó là một đứa hôn tồi. *Đồ con hoang*. Bây giờ nó sẽ không thèm để mắt đến anh nữa.

Julie chậm rãi uống hết nửa tách cà phê. Anh *Finn*. Thật ra chuyện này là do anh, nó chắc chắn như thế. Anh và những tin nhắn mùi mẫn đã đưa nó vào một trạng thái thiếu thốn thường trực. Hơn nữa, nó và Seth đã chia tay được một thời gian, và nó chỉ là một con bé sinh viên hư hỏng lợi dụng mọi anh chàng mà nó có thể trèo vào ngủ chung giường.

Không, không phải thế. Nó không giống như thế. Nó đang nghĩ quẩn rồi.

Celeste đặt một cái đĩa chất đầy bánh kẹp lên bàn rồi ngồi xuống.

- Ôi, em thấy hôm nay cả hai anh chị đều đói ngấu. Hai người chẳng chừa cho em tí trứng nào, xúc xích thì chỉ còn có một cái.

Rõ ràng biện pháp ăn ngấp họng để tránh nói chuyện mà cả nó và anh Matt cùng sử dụng đã đi quá xa.

- Anh xin lỗi. – Matt lúng búng lên tiếng.

- Không sao. Em có thể làm thêm mà. Em muốn nói chuyện với cả hai anh chị.

- Dĩ nhiên rồi. Đó là một ý hay. – Julie nói.

- Chúng ta cần thảo luận về chuyện đã xảy ra giữa hai anh chị đêm qua.

Matt mắc nghẹn, trong khi Julie nhận ra mặt mình tái mét. Rõ ràng Celeste không bị mắc lừa bởi câu chuyện chạy bộ ngớ ngẩn mà Matt đã bịa ra.

Ôi trời. Julie không muốn bất kỳ ai biết về chuyện này, Celeste lại càng không. Và tất nhiên cả anh Finn nữa. Matt sẽ không nói với anh Finn chứ? Nó có nên nói với anh ấy không? *Anh Finn yêu quý, em đã vô tình vui vẻ với em trai anh. Em xin lỗi nhé! Bọn trẻ mồ côi Venezuela thế nào rồi ạ?* Nó đưa tay sờ viên đá đeo trên ngực. Cái vòng đeo cổ là vật nhắc nhở gần như thường trực về anh. Có vẻ như đêm qua nó đã không chú ý đến cái vòng.

Finn Phẳng dường như đang chiếu tướng nó từ vị trí của anh ta bên bàn. Julie chọc chọc chỗ trứng của mình và lườm cái hình cắt ngạo mạn. *Im đi*.

Celeste bình thần rưới xi rô lên đĩa bánh của mình.

- Em cực kì thất vọng với hai người.

- Thực ra chuyện chẳng có gì. – Matt nói lí nhí.

- Hoàn toàn không. – Julie đồng tình và cắn cúi lựa mấy trái dâu trong tô.

- Nó rất nghiêm trọng đấy. Mọi thứ đã thay đổi giữa hai anh chị, và em không thích như thế một chút nào. Em đã nghe thấy tất cả, và em cực kỳ không vui.

Julie và Matt im thin thít. Celeste thật sự muốn ám chỉ điều gì đây? Vụ hôn hít đã phát ra tiếng động à? Những tiếng rên rỉ khoái lạc bất cần chẳng? Ôi trời ơi, Julie đâu có mất kiểm soát tới mức đó, đúng không nhỉ? Đó chỉ là một nụ hôn ngớ ngẩn và vô nghĩa. Làm gì có vụ hỗn hển cuồng nhiệt. Hoàn toàn không.

Matt giụi mắt.

- Celeste, em đang nói về chuyện gì vậy?

- Còn chuyện gì nữa đây? – Con bé nhìn cả hai đứa một cách tò mò. Thậm chí là đầy hy vọng một cách thái quá. – Đã xảy ra chuyện gì khác à.

- Không hề. Ờ... không. – Julie lấp bắp. – Em nói tiếp đi.

- Em đã nghe thấy vụ cãi cọ kinh khủng giữa hai anh chị.

- Vụ cãi cọ. Phải rồi, vụ đó. – Matt nói.

Sau vụ án ngủ chung giường với Matt, nó đã gần như quên hẳn.

- Em giận cả hai anh chị. Nhưng chủ yếu là với anh đấy, Matt. – Celeste chìa cây nĩa về phía anh. Em chưa bao giờ biết anh độc địa như thế. Chị Julie chẳng là gì khác hơn là một thánh nữ, vậy nên anh đừng có hét như thế vào mặt chị ấy như thế nữa. Còn chị, Julie, thật tình chị cũng không hoàn toàn dễ thương đến thế. Anh Matt đang làm những điều gì tốt nhất trong khả năng cho phép của anh ấy với em, và em đã không làm cho nhiệm vụ của anh ấy dễ dàng hơn. Em yêu quý cả hai người, nhưng sẽ không có cái vĩa về em và Finn Phẳng nữa. Dù em vô cùng biết ơn tất cả những gì hai người đã làm với em, em sẽ giữ một vai trò chủ động hơn trong việc kiểm soát bản thân. Đã đến lúc rồi. Hai người hiểu không? Sẽ không được nói chuyện sau lưng em nữa. Có thể em là học sinh cấp hai. Hai anh chị thì không. Hãy cư xử cho đúng. – Celeste

nhìn qua nhìn lại giữa hai người và nhướn mày. – Hai anh chị vẫn còn giận nhau à? Có cần hôn nhau làm lành không?

Julie lắc đầu quày quẩy.

- Không. Chị không nghĩ chuyện đó là cần thiết. Anh Matt và chị vẫn ổn. – Nó nhìn qua bên kia bàn, và thẳng vào mắt Matt. – Đúng không anh?

- Đúng. Đúng đó. – Anh có vẻ rất thành thật.

- Đừng có đấu đá nhau như thế nữa. Nghe chưa. – Celeste ra lệnh. – Tin tốt không ngờ là em đã có một khoảng thời gian rất tuyệt ở nhà Rachel. Ờ thì, cho đến lúc cuối, tất nhiên rồi.

- Th... thật á? – Matt hỏi.

- Thật mà. – Celeste lấy thêm bánh kẹo. – Rachel là một cô bạn rất tử tế. Bạn ấy và quả thực có một số điểm chung. Thật ra Rachel không phải là cô gái nổi bật nhất trường, và em nghĩ em thích điều đó nơi bạn ấy. Rachel học chung với em gần như ở tất cả các lớp và đạt điểm số tốt hơn em trong kỳ kiểm tra môn lịch sử vừa rồi. Em nghĩ tối qua mình đã hòa nhập khá tốt. Thậm chí em còn được yêu cầu tóm tắt lại một trong những tập đầu tiên của bộ phim *Pretty Little Liars*, một việc em đã hoàn thành xuất sắc, có thể nói như thế. Dấu sao thì đêm qua đã khá vui vẻ cho đến giờ đi ngủ. Bóng tối gây ra nhiều chuyện lạ lùng với em, và tâm trí em bị vây bủa bởi những suy nghĩ thất thường. Mẹ Rachel đã phát hiện em khóc trong phòng tắm, và cô ấy rất tử tế khi đề nghị kể cho bọn con gái là em bị đau bụng nên phải về nhà. Tuy nhiên, em có vài điều cần nói với hai anh chị.

- Em nói đi. – Matt ngạc nhiên ra mặt.

- Trước hết, em muốn bắt đầu tự đi bộ đến trường. Như vậy, chị Julie ạ, điều đó đồng nghĩa chị không cần lái xe chở em đi học nữa. Em đã sẵn sàng. Finn Phẳng cũng không cần đi với em nữa. Em vẫn cần anh ấy, nhưng không phải lúc nào cũng cần.

- Ồ, dĩ nhiên rồi. – Julie cố hết sức để tỏ ra ủng hộ, mặc dù không hiểu sao nó thấy bực bội.

- Tin thứ hai không phải là thông tin mà người ta thường trình bày tại bàn ăn sáng, nhưng giờ là thời điểm không thể tốt hơn để em thông báo rằng em đã có kinh nguyệt sáng hôm qua.

Matt rên thành tiếng và bịt tai lại.

- Celeste! Có cần vậy không? Em cần phải nói với anh về sự... phát triển này sao?

Celeste quắc mắt nhìn ông anh.

- Anh Matthew, chuyện chẳng có gì to tát. Em chỉ nghĩ là em nên để mọi người biết. Và em không cần bất cứ thông tin gì về ý nghĩa của việc trở thành phụ nữ. Đó là một thay đổi sinh học, và em nghĩ cần thông báo cho hai anh chị.

- Em có nghĩ, ơ, đó là lí do em trở nên, em biết đấy...? – Matt bối rối tìm từ để nói.

- Không. – Celeste đáp. – Không ai có kinh nguyệt lần đầu tiên cơn gặp khủng hoảng tâm lí bên cạnh một cái bồn cầu hiệu Kohler. Đàn ông có những ý nghĩ ngớ ngẩn như thế về chuyện kinh nguyệt, phải không chị Julie? Nhưng đó là dấu hiệu cho thấy em đang trưởng thành, và điều này mang đến những rắc rối khác cho em. Do vậy mới có vụ khóc lóc thảm thiết và vụ Finn Phẳng. Nhân tiện nói đến việc lớn lên, em thực sự cần một chiếc áo ngực. Mặc dù em không hẳn là phổng phao đến mức lộ ra ngoài trang phục, rốt cuộc có gì đó đang xảy ra. Mấy cái áo ngực thể thao ngớ ngẩn mà mẹ mua thật xấu xí. Trừ phi anh muốn đưa em đi mua sắm, anh Matt à, em muốn đi với một cô gái khác.

- Ơ... chắc chắn rồi. Phải, ý anh là, nếu đó là điều em nghĩ nên... ơ, xảy ra. Nếu cần phải nhanh chóng... đi mua. – Anh chàng Matt tội nghiệp thật sự luống cuống với những điều cần nói. – Chị Julie có thể, anh nghĩ là chị ấy có thể tham gia vào việc mua...

- Bọn em sẽ đi trung tâm thương mại. Đương nhiên rồi. – Julie cố gắng thoát khỏi trạng thái sững sờ sau cả đồng những sự tiết lộ của Celeste. Nó thậm trọng nhìn Matt. – Anh có phiền nếu em đưa con bé đi không đấy? – Nhớ đến chuyện tối qua nó đã hứa sẽ đứng ngoài mọi chuyện, nó thấy ngần ngại khi giúp đỡ Celeste trong những nỗ lực mới.

Anh nhìn tránh đi, nhưng lắc đầu.

- Tất nhiên là không rồi. Em nên làm thế.

- Hay biết đâu mẹ anh thích đưa Celeste đi mua khi cô về? – Julie ước m hỏi.

- Em nghĩ em có thể hỏi mẹ. Em sẽ cố, mặc dù mẹ cũng không quan tâm đến em. Và, – Celeste tiếp lời, - em muốn hôm nào đó mời Rachel tới nhà. Bạn ấy đeo kính không đẹp, tóc tai cũng rất là xấu. Em có thể giúp bạn ấy. Ngoài ra, bạn ấy chẳng biết tí gì về liên đại Hiến sinh, trong khi em lại biết đôi chút vì hồi nhỏ anh Finn từng say mê khủng long.

Thật khó để biết cần nói gì sau những lời thổ lộ bất ngờ này. Quá nhiều thứ đã thay đổi nơi Celeste trong khoảng mười hai tiếng đồng hồ vừa qua. Giữa Julie và Matt cũng vậy. Mọi thứ thật khác biệt.

- Có lẽ hè năm nay tất cả chúng ta có thể cùng nhau đi biển? Đảo Mận rất xinh khi không gặp mùa có lũ mòng. Và em muốn sơn lại phòng mình. Màu Vàng. Hoặc xanh lá mạ. Đó sẽ là một kế hoạch hè lí thú. Chị Julie, em có thể sẽ nhờ đến sự trợ giúp của chị trong việc chọn màu sơn thích hợp.

Trước khi nó kịp trả lời thì anh Matt chen vào:

- Anh tin chắc hè năm nay chị Julie sẽ rất bận rộn, Celeste à. Có lẽ lúc ấy chị đã có nhà riêng, đúng không em?

Julie giật mình. Việc ở riêng là hợp lí. Chỉ có điều nó chưa nghĩ tới. *Tất nhiên* nó sẽ phải dọn ra ngoài. Cô Erin và chú Roger đã hào phóng cho nó ở nhờ cả năm trời, nhưng nó sẽ làm gì chứ? Ở lại cho đến khi tốt nghiệp à? Như thế thật nực cười, và cô chú lịch sự tới nỗi không trực tiếp yêu cầu nó dọn đi. Hơn nữa, nó đang chiếm phòng của anh Finn, và anh sắp về nhà đến nơi.

- Ừ, chị cũng nghĩ vậy.

Celeste nhú mày.

- Chị em mình sẽ vẫn gặp nhau chứ?

- Tất nhiên rồi. Tụi mình có thể gặp nhau hàng tuần.

- Nhưng sẽ không như trước nữa, đúng không?

- Không. Nhưng vẫn sẽ đặc biệt.

- Có lẽ rất nhiều căn hộ sẽ trống từ ngày đầu tháng Bảy. Thậm chí là tháng Sáu. – Matt nói.

- Tuyệt. Cảm ơn anh. – Julie đáp một cách yếu ớt.

Một cảm giác khó chịu dâng lên trong ngực Julie khi nó bắt đầu tiếp thu ý nghĩ không còn ở trong ngôi nhà của gia đình Watkins nữa. Nơi đây đã trở thành nhà của nó.

Ngoại trừ việc mọi chuyện đã thay đổi khi anh Matt không muốn nó ở lại nữa.

Nụ hôn ngu ngốc Bàn tay lang thang ngu ngốc. Bọn con trai ngu ngốc.

- Chị sẽ bắt đầu đi tìm nhà ngay hôm nay. Chị có thể dọn đi ngay khi năm học kết thúc. Chị sẽ cố gắng để dọn đi vào đầu tháng Sáu.

- Julie, ý anh không phải...

- Đương nhiên rồi, anh Matt, em sẽ dọn đi. – Julie nhếch mép. – Đương nhiên rồi.

Matt tránh nhìn vào hai cô gái, trong khi Julie vội vàng đọc lại danh sách các điểm bán đồ dọn nhà trong tờ báo.

Celeste vẫn giữ một nét mặt kinh ngạc.

- Tất cả chúng ta đang trải qua một bữa sáng khác thường, đúng không vậy?

Julie đứng lên và mang đĩa của mình tới bồn rửa chén.

- Em thích Lady Grace hơn hay Victoria's Secret hơn?

Matt suýt ngất.

Chương 28

Matthew Watkins *Tôi cần một món đồ ăn xế. Tôi chấp nhận tiền mặt và/hoặc các giải thưởng có thể quy ra tiền. Người hobbit nữa.*

Finn Chúa tể *Khi xuống khỏi con ngựa cao, bạn sẽ thấy nó cũng “đi nặng”.*

Julie Seagle *Cảm giác ngại ngần với Twitter tiếp tục. Lại đối diện với những cảnh báo về các câu tweet không an toàn, nhưng đâu phải lỗi của mình nếu bao cao su không vừa với laptop. Điểm “A” cho nỗ lực và linh tinh, tôi nghĩ thế.*

Anh Finn,

Em hy vọng anh đang ngồi vững để đón nhận tin này: mẹ anh, Celeste, CÔ BẠN Rachel của con bé, và em đang đi tới một tiệm spa hoành tráng lệ để làm móng. Ý tưởng làm gì đó với Rachel là của Celeste, và em nghĩ bọn em nên bắt đầu ở ngoài phố trước. Như vậy sẽ đỡ bị cám dỗ của FP hơn. Khi em hỏi ý cô Erin về việc dẫn hai đứa kia đi, em đã nói có thể cô cũng muốn đi cùng, và sau một chút thúc giục, em đã khiến mẹ anh đồng ý! Em cảm thấy khá kỳ cục khi lái xe hơi chở

mọi người như thể em là một tài xế, nhưng ít nhất bọn em cũng đi đâu đó. Và để anh khỏi kêu ca (giống anh Matt) rằng em đang biến Celeste thành một con bé tuổi teen nông cạn, anh nên biết trong các hoạt động hậu làm móng của bọn em có cả một chuyến đi tới Viện nghệ thuật đương đại và bữa tối ở một nhà hàng Mông Cổ.

Finn Phẳng không được đi. Con trai không được chấp nhận, theo lời em gái anh. Anh ta (lại) có một ngày nghỉ trong cái tủ áo ở sảnh trước, phía sau thứ có thể là lưới cầu lông hoặc lưới đánh cá.

Anh sẽ không tin nổi Celeste khác biệt như thế nào khi anh gặp lại con bé. Phải, con bé vẫn cực kỳ láu cá và khác thường (theo kiểu dễ thương, tất nhiên rồi), nhưng con bé đã khác đi. Nó hạnh phúc hơn. Ba mẹ anh đã đến trường gặp người chuyên viên tư vấn mà em đã rất ghét, ông ta đã “cực kỳ ấn tượng và nhẹ nhõm” trước sự tiến triển của kỹ năng xã hội nơi Celeste. Anh à, bây giờ Celeste đã lớn lên rất nhiều. Thực sự tự tin. Đừng hiểu theo nghĩa tiêu cực nhé, vì con bé đã không còn bị ám ảnh bởi anh và thời điểm anh quay về nhà. (Nhưng em thì...). Em nghĩ những phần khác trong cuộc sống của con bé đã thăng thế. Đúng là con bé mới chỉ có một đứa bạn thật sự, nhưng đó là một khởi đầu. Bây giờ con bé lên mạng và tìm kiếm những thứ thông thường của lứa tuổi teen, chuyện đó làm ba anh rất bức mình, chưa kể anh Matt. Con bé muốn đi xem phim và mua sắm nữa... Nhưng anh đừng lo, Celeste vẫn còn cuộn tròn trên ghế đọc Iliad hoặc những thứ cao cấp tương đương.

Thành thực mà nói, đôi khi em thấy nhớ Celeste. Celeste “ngày xưa” ấy. Em vẫn thường xuyên ở bên con bé, chỉ có điều Celeste đã bớt hẳn sự lệ thuộc vào người khác. Em thấy nhớ cô bé Celeste từng đeo dính lấy em, noi gương em, sợ phát khóc với son bóng và một chuyến đi mua đồ đơn giản. Nghe cũng lạ quá phải không anh? Em không muốn điều đó cho con bé. Em muốn Celeste là người mà nó đang trở thành, anh biết không? Nhẹ nhàng hơn, tự do hơn. Tựa như nó từng bị trói chân ở một chỗ và giờ đây rốt cuộc nó đã thấy việc di chuyển là khả thi. Con bé vẫn còn chưa chắc phải đi theo đường nào, nhưng nó có thể nhìn thấy các lựa chọn.

Để trả lời câu hỏi của anh hôm trước, anh Matt ổn. Dạo gần đây em không gặp anh ấy thường xuyên. Cả hai đứa bọn em đều bù đầu với bài vở cuối kỳ, nhưng em có thể nhờ anh ấy giúp môn Giải tích II. Em đang muốn chết với môn đó đây. Anh Matt luôn giải thật rõ ràng. Mọi thứ vẫn còn lạnh nhạt kể từ cái đêm khủng hoảng của Celeste. Mỉa mai thay, con bé không hiểu sao lại chữa được lành sau vụ đó, trong khi bế tắc lại chen vào giữa em và Matt. Em cảm thấy buồn vì bọn em từng là bạn. Em đoán bọn em vẫn là bạn... nhưng khác lắm. Bọn em từng đi chơi với nhau suốt, bây giờ gần như em không nhìn thấy anh ấy. Không phải vì anh ấy không tốt với em hay gì đó, nhưng em không có cảm giác anh ấy muốn ở gần em nữa. Anh ấy cứ tiếp tục để lại cho em những mẩu giấy nhắn ghi thông tin những căn hộ cho thuê. Rõ ràng là anh ấy nóng lòng muốn tống khứ em khỏi căn nhà này. Em không biết nữa. Có thể anh ấy chỉ cố gắng tỏ ra giúp đỡ. Em ước gì mọi chuyện giữa hai đứa em tốt đẹp hơn. Cảm giác như... Cảm giác như thế này là không ổn. Thật không bình thường.

Anh biết buồn cười ở chỗ nào không? Dường như anh đã trở thành một cuốn nhật ký mà em viết vào. Một sự tưởng tượng của em. Nhưng nói chuyện với anh thật dễ dàng. Viết chứ. Cũng thể thôi.

Không cần phải sợ đâu; em sẽ đem tất cả những chỗ gấu bông theo và gỡ tấm rèm trái tim lấp lánh trước khi anh về nhà.

Nhớ anh,

Julie

Julie này,

Để xem mẹ có vẽ những cái hình bé xíu lên móng không. Anh nghĩ mẹ sẽ trông rất tuyệt với những cái móng dài ngoằng sơn vẽ, em có nghĩ vậy không? Hoàn toàn là mẹ anh.

Căn cứ theo tất cả những điều em đã kể cho anh về Celeste năm nay, anh không ngạc nhiên khi con bé đã có nhiều thay đổi. Em bước vào cuộc đời Celeste và làm lay động thế giới của nó theo cách cho phép nó vẫn là chính mình. Em đã cứu con bé, Julie à.

Anh không biết nói gì về Matt với em. Có lẽ em cảm thấy mọi chuyện không bình thường bởi vì CẬU ẤY không bình thường chẳng? Anh đùa đấy. Anh không nên bỡn cợt, vì anh biết em đang buồn bực. Anh rất tiếc nếu cảm xúc của em bị tổn hại. Matt cũng rối tung hết như mọi thành viên còn lại trong nhà. Nhưng anh biết chắc cậu ấy quan tâm đến em. Anh thề với em đấy. Nếu Matt trở nên lạ lùng thì anh dám chắc không phải vì bất cứ chuyện gì em đã làm. Chỉ là Matt không giỏi cư xử với người khác. Hoặc với chính bản thân cậu ấy. Cứ chờ xem thế nào. Tin anh đi.

Sao em DÁM đem chỗ thú bông và mấy tấm rèm đẹp kinh khủng đó theo. Anh bị thừa testosterone (hừ!), những thứ đó sẽ giúp anh duy trì khía cạnh nữ tính. Một Finn dễ mến, dịu dàng hơn.

Anh cũng nhớ em, và anh có quá nhiều thứ để kể cho em. Anh biết em nghĩ em đã hiểu anh, và anh thích việc em có thể tâm sự mọi thứ với anh, chỉ hy vọng em sẽ vẫn cảm thấy như thế khi đối diện với thực tế.

Finn

Anh Finn,

Không điều gì anh nói có thể làm thay đổi hình tượng của anh trong em đâu.

Julie

Em nhớ giữ lời đấy nhé.

Finn

Màu sơn móng đỏ chói trông hơi sợ, nhưng Julie không phản đối khi người thợ làm móng tiếp tục sơn nốt móng chân cho nó. Celeste đã chọn màu cùng tông và nhấn mạnh rằng cả bốn người phải sơn móng tay móng chân giống màu nhau. Con bé đã nói “Chia sẻ cùng một màu sơn cho thấy chúng ta cùng một hội.”

“Giống như màu của băng nhóm ấy nhỉ”, cô Erin đã để thêm như thế.

Mặc dù Erin miễn cưỡng dành một phần buổi chiều để ngồi làm móng, trông cô có vẻ khá thư giãn khi được nhúng bàn chân vào chậu nước xà phòng bên cạnh Julie. Thậm chí cô còn ngửa đầu ra để chiếc cổ nghỉ ngơi.

Julie nhìn qua gian phòng về phía Rachel và Celeste, hai đứa đang cúi mũi xem một tờ tạp chí những lúc không cười rúc rích với thứ gì đó trong chiếc BlackBerry của Rachel. Có khi nào tụi nó đang cười bọn con trai không nhỉ? Màn thể hiện lớn tiếng của Rachel rằng mình biết hết bảng tuần hoàn hóa học cho thấy Celeste đã đúng về việc cô bạn gái này là một con vịt đi lạc lồng. Nhưng bất cứ điều gì khác hơn sẽ thành ra không hợp lí. Việc hai đứa trẻ khác thường và chặt vật này tìm thấy nhau cũng có nguyên do của nó.

©STENT

Cô Erin ngóc đầu lên và nheo mắt.

- Cháu có nghĩ cô buộc phải trang bị cho Celeste một thiết bị di động cầm tay nào đó không?

- Cháu không nghĩ có luật nào bắt cha mẹ làm thế. – Julie nói.

- Cô chưa từng... chú ý, thực sự... tới các nhu cầu của Celeste. Cô biết điều đó. Cô đang bắt đầu, và cô biết cần phải làm ngay. Cô rất thích cái lần đưa con bé đi mua sắm tuần trước. Cảm ơn cháu vì đã đề nghị chuyện đó. Và hôm nay nữa.

Julie khẽ mỉm cười với cô.

- Cô đang nghĩ tới chuyện đưa Celeste xuống Cape chơi một dịp cuối tuần vào mùa hè này. Một kỳ nghỉ ngắn giữa mẹ và con gái. Cháu có nghĩ con bé sẽ thích không?

Julie gật đầu.

- Rất thích đấy ạ. – Nó liếc nhìn mấy cái móng chân màu đỏ của mình. Hay thậm chí là một kỳ nghỉ của cả gia đình?

- Hừm... nghe hay đấy. Cô sẽ xem xét chuyện đó. Cô không nhớ lần cuối cả nhà đi nghỉ dài hơi với nhau là khi nào nữa. – Cô Erin ngả đầu xuống trở lại.

Một kỳ nghỉ gia đình. Một khái niệm không quen đối với Julie. Ba nó đã để lại hai lời nhắn trong hộp thư thoại và gửi ba email trong mấy tháng vừa qua, tất cả đều thông qua cô thư ký. Julie đã mặc kệ mấy cái tin nhắn đầu, rồi cuối cùng nhờ cô thư ký riêng của nó – một cô Celeste Watkins – đáp lại bằng một email ngắn gọn rằng cô Seagle hiện đang ngập trong các công việc quan trọng, nhưng sẽ sớm thu xếp một cuộc hẹn ăn tối không-bao-giờ-xảy-ra.

- Vậy, - cô Erin lên tiếng. – Matt nói là cháu đang tìm nhà hả?

- Dạ, vâng ạ. Cháu nghĩ đã đến lúc cháu phải rời khỏi tổ ấm của cô rồi.

- Vớ vẩn nào. Cháu muốn ở lâu bao nhiêu cũng được, mặc dù cô thiết nghĩ cháu đã sẵn sàng để trải nghiệm cuộc sống sinh viên nhiều hơn.

Julie lại cảm thấy cơn đau nhói trong ngực. Việc nó dọn đi hoàn toàn là ý tưởng của Matt.

- Có lẽ sẽ dễ dàng cho cháu hơn khi sống ở gần trường. – Nó đáp khẽ. – Dana đã bảo cháu tới ở chung. Bạn cùng nhà Dana sẽ dọn đi ngay sau kỳ thi, lúc đó cháu có thể dọn đến.

- Thế thì sớm quá. Nhưng cô biết bọn cô khiến cháu thấy tù túng nhiều hơn là vui vẻ. Cháu đã dành cả năm trời chăm sóc Celeste và học cùng Matt. Bọn cô đã thật ích kỷ với cháu. – Cô Erin thở dài. – Cũng tại cháu quá đặc biệt đi. Cô hy vọng thỉnh thoảng cháu vẫn có thể ghé ăn tối. Những bữa tối sẽ không còn như xưa khi không có cháu.

Julie cắn môi rồi nhắm mắt lại. Nó cảm thấy cô đơn dễ sợ và không thể nghĩ ra thứ gì để nói mà không khiến mình bật khóc.

- Khi cháu có chỗ ở riêng, cháu có thể sơn phết và trang hoàng như ý thích, không phải lo lắng về những người khác trong nhà. Cháu và Dana sẽ vui chơi cùng nhau. Giống như mẹ cháu và cô hồi xưa. Dù sao thì phòng cũ của Matthew cũng khó có thể thân thiện nữ tính như cháu

muốn.

- Ý cô là phòng của anh Finn ạ. – Julie chỉnh lại.

- Gì cơ? Không, cháu đang ở phòng của Matthew. Nó đã dọn vào trong phòng cũ của Finn cách đây cũng lâu, nên phòng của nó trống cho đến khi cháu tới. Thật hay khi nhà cửa đông vui trở lại.

- Hình như cháu đã hiểu nhầm... - Julie lên tiếng. Chuyện này thật vô lí. Vì cả đồng lí do. – Cháu tưởng...

- Cháu biết không? – Cô Erin vui vẻ nói. – Việc đến đây đúng là một ý hay. Cô hiếm khi nào ngồi không. Nó cho cô một cơ hội để suy nghĩ. Cô nhớ gia đình của mình, Julie à. Cho dù cố ý hay không, cháu đã giúp đưa họ quay lại với cô, và đưa cô quay lại với họ.

Julie hít thở thật sâu và cố tháo gỡ các suy nghĩ rối rắm trong đầu.

Thế rồi cô Erin đặt bàn tay mình lên bàn tay của Julie và giữ nguyên ở đó. Một sự đụng chạm không lời vừa khiến nó không yên tâm, lại vừa an ủi nó.

Chương 29

- Em không lấy xe đi hôm nay à? - Matt ngược mắt lên khỏi máy tính khi Julie đi ngang qua phòng khách. Anh đang ngồi trên chiếc ghế dài, người mặc chiếc áo thun đỏ trống không bất ngờ, bàn chân gác trên bàn nước.

- Không, em sẽ đi tới trạm xe điện ngầm. Trời đẹp mà. - Nó nói với cảm giác chậm chạp, nặng nề và bình thường giả tạo.

- Tháng Năm và tháng Sáu thường là đẹp trời, nhưng em cứ chờ đến hè. Trời mùa, nóng và ẩm ẩm.

Julie ngồi xuống một trong mấy cái ghế có lưng dựa cứng và kiểm nhanh túi xách đi học của mình để bảo đảm có mọi thứ cần cho ngày học cuối. Sau khi thi xong buổi sáng nay và nộp một bài luận cuối kỳ, nó sẽ kết thúc năm học. Đa phần người khác ở địa vị của nó sẽ cảm thấy phấn khởi. Thay vào đó, một cảm giác bồn chồn mơ hồ ngự trị trong nó, cũng giống như trong suốt

vài tuần vừa qua.

Nó lật các trang giấy in bài luận của mình. Mặc dù nó là người viết ra, chữ nghĩa trong đó có vẻ không quen thuộc. Những con chữ ríu vào nhau và chằng ngang tờ giấy tạo thành những mớ lộn xộn. Nó để bài luận tuột khỏi tay và rơi xuống sàn nhà.

- Julie, em ổn chứ? - Matt hỏi.

- Em ổn. - Nó đáp.

- Hôm nay em có vẻ lơ đãng.

- Em đã nói là em ổn.

Julie nhét bài luận trở vào trong túi xách và bước đến cửa sổ phía trước. Nó mở ô kính cũ kỹ nặng nề và không nhúc nhích khi bị một cơn gió nhẹ thổi tấm rèm mỏng vào người. Hôm nay trời quang, mọi thứ có một mùi tươi mới, không tì vết mà tiết cuối xuân mang đến. Mùi hương quý báu đó có lẽ sẽ chỉ kéo dài cho đến khi bị xóa bỏ bởi sức nóng và mùi hôi thối tháng Bảy.

Julie quay lại nhìn Matt trong khi anh tiếp tục làm việc.

- Anh Matty?

- Ừ?

- Anh nhìn em cái coi.

- Gì vậy?

- Nhìn em coi.

Matt ngẩng đầu lên. Có cảm giác như hàng mấy năm trời nay anh không nhìn thẳng vào nó, và tia lấp lánh nó thường thấy trong đôi mắt xám của anh đã biến mất. Đã nhiều tuần nay không còn những màn trêu ghẹo giữa hai đứa, không còn những câu đùa về áo thun của anh, không còn những lần vất vả giải thích cho nó hiểu về phương pháp tiệt cận trong môn Giải tích. Julie dò xét khuôn mặt của Matt, cố gắng nắm bắt anh. Cố gắng hiểu. Anh nghiêng đầu, nét mặt nghiêm nghị trong khi để yên cho nó ngẫm nghĩ mà không quay đi.

Trông anh có vẻ mệt mỏi và dễ tổn thương.

Chắc anh có lí do để trở nên như vậy.

Không ai trong hai đứa nói gì. Julie có thể cảm thấy sự trao đổi giữa hai đứa, sự thay đổi trong động thái. Sự lúng túng. Nó biết anh cũng cảm thấy như vậy.

Cuối cùng Julie cúi xuống cái túi. Nó quay gót bước qua cửa trước ra khoảng không ngập nắng.

Dana bắt chéo chân và xé một mẩu bánh sừng bò sô cô la.

- Ăn một chút không? - Dana đề nghị.

Julie lắc đầu. Bụng dạ nó không ổn, chỗ cà phê của tiệm Au Bon Pain không chịu ở yên trong đó. Nó và Dana rất may khi giành được một cái bàn nhỏ tại một quán cà phê ngoài trời đông nghẹt ở quảng trường Harvard. Dường như tất cả mọi người, ngoại trừ Julie đều có cảm giác lâng lâng sau khi hết năm học.

- Julie, có chuyện gì không ổn sao? - Dana hỏi. - Một chuyện gì đó đang xảy ra với cậu. Cậu không muốn dọn đến ở chung với mình à? Nếu không muốn thì cũng không sao. Mình lau tau sơn lại phòng ngủ cho cậu không có nghĩa là cậu phải cảm thấy có lỗi nếu thay đổi ý định. - Cô bạn mỉm cười. - Nghiêm túc đấy. Không sao đâu.

- Không, hoàn toàn không phải chuyện đó. Mình đang nóng lòng muốn dọn tới mà. Nội trong một tuần thôi.

- Có chuyện không ổn. Cậu không ở trong tâm trạng vui vẻ.

- Không. - Julie đồng tình. - Mình không vui.

- Kể mình nghe đi.

Julie nhìn những người chơi cờ vua bên cạnh hai đứa. Một sinh viên và một người đàn ông tóc bạc đang tập trung vào những quân cờ trắng đen trên bàn cờ xi măng. *Vua, hậu, xe, tượng, mã. Vua, hậu, xe, tượng, mã.*

Con tốt.

Julie nhìn quân cờ chăm chú. *Con tốt.*

- Mình phải về nhà đóng gói thêm đồ.

- Nếu cậu đã nói thế. Này, - Dana dịu giọng, - cậu sẽ gọi cho mình nếu cần, được không? Mình sẽ có mặt khi cậu đã sẵn sàng để nói chuyện.

Julie nhìn cô bạn và gật đầu.

- Mình sẽ gọi. - Nó cầm túi xách lên để ra về, nhưng khựng lại. - Nếu mình cần dọn đến sớm hơn vài ngày thì có được không?

- Có chuyện gì vậy? - Dana chồm người về phía trước. - Có phải vì anh Matt không?

- Được hay không?

- Tất nhiên là được. - Dana ngả người ra sau trở lại. - Bất cứ chuyện gì cậu cần. Cậu biết mà.

- Cảm ơn. Mình sẽ gọi cho cậu sau.

Julie kéo cặp kính mát xuống mắt rồi len lỏi qua lề đường đông đúc. Nó đi ngang qua tiệm Dunkin' Donuts/Baskin Robbins ở góc đường và mỉm cười. Đó chính là bối cảnh của câu thoại "*Mày thấy sao, đồ kém?*" trong phim *Good Will Hunting*. Đó cũng là nơi nó và Matt đã ghé qua vào cái ngày anh đưa nó đi kiểm nhà. Nó băng qua trạm xe điện ngầm và đại lộ Massachusetts, rồi biến vào trong mê cung của The Coop, cửa hàng của đại học Harvard. Việc đi lang thang vô định có vẻ như khiến nó cảm thấy khá hơn. Julie để tự bản thân băng qua cửa hàng và rời khỏi cửa hậu ra một con phố ngang. Các cửa hàng quần áo bày những giá treo đầy váy ra vĩa hè, Julie lật xem những chiếc váy mùa hè mà nó không có ý định mua. Ở bên kia đường là một cửa tiệm bán đồ thủ công địa phương. Nó tạm thời thoát ra khỏi trạng thái lơ mơ và tự hỏi liệu có thể tìm được một thứ gì đó nho nhỏ cho Celeste.

Vì rất nhiều lí do, việc dọn đi sẽ thật khó khăn. Không thể vờ như không khó khăn được. Sự trống trải chế ngự nó một cách mạnh mẽ không thương xót.

Julie quét mắt qua các kệ hàng rồi tiến đến tủ trưng bày nữ trang. Nó cố gắng tập trung. Một món quà nhỏ cho Celeste sẽ là một việc hay ho đối với cả hai chị em. Một vật kỷ niệm cho năm vừa qua khi hai chị em sống chung dưới một mái nhà. Mắt nó lướt qua những chuỗi hạt đeo cổ và vòng tay bằng vàng, chẳng có cái nào thích hợp. Nó bước tới phía cuối của tủ trưng bày.

Một thứ gì đó bằng bạc đập vào mắt nó. Lẽ ra nó nên ngạc nhiên khi nhìn thấy vật đó, nhưng không. Cứ như thể nó đang mong đợi vật đó ở đây.

Một nhân viên bán hàng nữ xuất hiện.

- Chì có muốn xem gì không?

Julie không rời mắt khỏi chiếc tủ bày hàng, nó chỉ tay.

- Vâng, cái này. Ngay ở đây.

Người phụ nữ mở khóa cánh cửa trượt của tủ bày hàng và đưa món đồ cho Julie.

Julie nhìn xuống tay mình và xem xét cái kẹp tóc bằng bạc. Chiếc kẹp của Celeste. Chiếc kẹp mà Finn đã gửi về từ một nơi rất xa. Nó lật tới lật lui chiếc kẹp vài lần. Chiếc kẹp này có một viên đá màu vàng thay cho màu lam ngọc, ngoài ra thì hoàn toàn giống.

- Mọi thứ... - Nó cất tiếng. Có thật nó muốn hỏi câu này không? Có, nó phải hỏi. - Mọi thứ ở đây đều được làm bởi nghệ nhân người địa phương, đúng không ạ?

- Hoàn toàn đúng.

- Không có món nào nhập khẩu à?

- Không. Chúng tôi ở đây chỉ ủng hộ duy nhất cho các nghệ nhân New England. Mỗi món chúng tôi chỉ có một số lượng rất hạn chế. Không có hai cái nào hoàn toàn giống nhau. Cái kẹp đó được làm bởi một phụ nữ ở Martha's Vineyard. Nó rất đẹp, đúng không? Chúng tôi đã bán một số tác phẩm của cô ấy.

- Chắc chắn là như thế rồi. Nó thật dễ thương. - Julie đặt chiếc kẹp xuống. Bàn tay nó run lên, và nó quay gót đi nhanh ra khỏi cửa tiệm.

Chuyến đi bộ về nhà dường như vừa dài vô tận, lại vừa không đủ dài. Âm lượng trong máy iPod của nó được để ở mức lớn, và nó cố không suy nghĩ, chỉ thả hồn vào âm nhạc trong khi chậm rãi đi bộ về nhà. Đúng hơn là nơi sẽ chỉ là nhà của nó trong một khoảng thời gian ngắn nữa thôi. Những lời nói của tiến sĩ Cooley cứ lặp đi lặp lại trong đầu nó. *Có thể em đang bỏ lỡ một điều gì đó hiển nhiên. Đừng sa đà trong việc phân tích những gì em nhìn thấy.* Nó đã bỏ lỡ mọi thứ. Tất cả đều ở đó, nhưng nó đã không thể nhìn thấy bức tranh toàn cảnh. Có lẽ nó đã biết điều đó từ nhiều tháng nay, nhưng chỉ là nó không muốn chấp nhận những gì đã được hét vào mặt mình. Sự chối bỏ đã làm nó mù quáng và ngu ngốc. Có lẽ là như thế.

Hôm nay ngôi nhà của gia đình Watkins trông thật xa lạ đối với Julie. Khóa cửa ra vào gây rắc rối như thường lệ, cầu thang dẫn lên tầng hai vẫn kêu cọt kẹt như mọi khi, nhưng chẳng có gì cho cảm giác ổn thỏa. Matt đang ở trường, càng hay. Julie mở máy tính lên và kéo ghế ngồi vào bàn, đánh máy.

Anh Finn,

Em thật điên cuồng vì anh. Anh biết mà, đúng không? Chuyện giữa hai chúng ta trong năm qua là mọi thứ em từng biết mình muốn có. Anh khiến em can đảm và thích phiêu lưu. Anh làm em cười. Anh quyến rũ, ngọt ngào, lôi cuốn, và anh đã cho em vào tròng.

Em đã yêu anh. Em không thể không yêu, và không thể dừng chuyện đó. Nhưng giờ em phải chấm dứt.

Cả hai chúng ta đều biết tốt nhất là không giả vờ lâu hơn nữa.

Cả hai chúng ta đều biết chuyện này đã chấm hết.

Em đã có một cảm giác mạnh mẽ rằng em hiểu anh, hiểu việc ở cùng anh là như thế nào. Vì em hiểu. Có lẽ một phần trong em đã hiểu ra ngay từ đầu. Em không biết mình đã nhận ra nó từ khi nào, nhưng phải có một thời điểm mà em hiểu ra. Có lẽ em đã không muốn nhìn thứ ở ngay trước mắt, vì em muốn hơn hết thấy rằng mối liên hệ của chúng ta là có thật. Bây giờ thì em đã rõ, và sự thật đau đớn hơn em tưởng. Chắc anh nghĩ em ngu đã man vì đã bị lừa bởi cái trò này. Đúng vậy. Thật vậy. Em đã liều mạng, em đã nháy, và anh để em rơi một mình. Em đã muốn tiếp đất cùng với anh, Finn ạ. Với anh.

Em sẽ nhớ chàng trai đã gửi cho em những tấm hình, bảo vệ em khỏi lũ ma xó, và trò chuyện với em trong suốt vụ mắc kẹt thang máy. Em sẽ nhớ những câu chuyện về bảo vệ động vật hoang dã, huấn luyện bóng đá ở Ghana, và lặn biển ở những nơi xa xôi. Em sẽ nhớ cái cách anh làm em cười, an ủi em, chữa lành vết thương cho em. Em sẽ nhớ tất cả những cái đó. Nhưng chủ yếu em sẽ nhớ anh. Theo cách mà chúng ta cùng cảm thấy.

Nhưng em nghĩ em đã bắt đầu nhớ anh từ vài tuần vừa qua. Em có thể nói rằng em đã dần dần mất anh. Bây giờ thì mọi thứ sắp sửa tồi tệ hơn rất nhiều.

Em cần viết cho anh chỉ một lần này nữa thôi trước khi tất cả chuyện này sụp đổ.

Julie

Nó tắt máy tính và cúi xuống gần kéo dưới cùng của tủ áo. Chiếc áo thun đã cũ và được giặt sạch. Nó chạm vào lớp vải bằng những đầu ngón tay của mình. Nó cảm thấy tê dại. Chỉ còn một thứ nữa mà nó cần phải kiểm tra. Để cho chắc. Chỉ như vậy nó mới thực sự tin.

Julie rời phòng mình và bước vào phòng của cô chú. Nó đứng ở giữa phòng và chậm rãi quay người, tìm thứ có thể cung cấp bằng chứng cho mình. Thứ đó không có ở đây. Nhưng miếng gỗ khắc chữ đang nằm trên kệ, theo đúng chiều. Mom. Julie nghĩ đến cậu bé đã làm thứ

đó cho mẹ mình, và sự ngỡ ngàng, đáng trí của cô Erin.

Căn nhà im lặng một cách lạ lùng. *Trống rỗng. Bị cô lập*, Julie nghĩ bụng trong khi đi vào phòng khách. Nó bắt đầu từ một góc phòng, quan sát kỹ lưỡng mọi cuốn sách trên chiếc kệ cao. Thật chậm rãi, nó di chuyển sang bên, đảm bảo mình không bỏ sót thứ mà nó biết phải nằm ở đây. Khi tiến đến kệ cuối, nó nhìn thấy thứ đó. Cuốn album hình nằm ở kệ trên cùng, sát bên dưới trần nhà. Nó đẩy một chiếc ghế vào gần kệ sách và vươn người lúi xuống cuốn album bọc da màu sẫm nằm dưới một cuốn atlas. Những cuốn sách khác nằm cùng ngăn kệ trên cao này đều bụi bặm, nhưng bìa cuốn album sạch bong.

Nó ngồi trên chiếc ghế dài một lúc, chỉ cầm cuốn album và chần chờ.

Cuối cùng nó mở cuốn album, rón rén lật từng trang và nhìn những tấm hình. Nó biết những tấm hình này. Nó đã trông thấy một số trước đây. Thật khó mà không mỉm cười với những tấm hình của anh Finn. Khuôn mặt điển trai của anh, cái cách bộ trang phục ôm khít thân hình săn chắc và nụ cười ranh mãnh. Nó chạm vào một tấm hình. Nó sẽ nhớ cái ý nghĩ được đôi cánh tay ấy ôm quanh người, phiên bản của những tấm hình trên tay nó hơi khác với những tấm nó đã từng nhìn rất nhiều lần trong năm vừa qua, nhưng nó vẫn nhận ra chúng.

Dù rất đau đớn khi lật từng trang cuốn album, nó thầm cảm ơn vì cô chú không phải kiểu người chỉ lưu hình trong máy. Không phải như nó.

Và không phải như Matt.

Quá khó khăn để xem tiếp, Julie đóng cuốn album lại.

Một giờ trôi qua, có lẽ là hơn thế. Julie không chắc lắm. Anh sẽ về sớm thôi. Anh sẽ kiểm tra email và về nhà.

Cuối cùng, cửa ra vào bật mở.

- Julie.

Nó nhìn thẳng vào Matt và chờ đợi. Anh chần chừ trước khi lên tiếng trở lại.

- Em đã biết, đúng không? - Đó không thực sự là một câu hỏi.

- Phải, em đã biết.

Matt gục đầu.

- Anh không biết làm thế nào chuyện này đã đi quá tầm kiểm soát như thế. Anh không bao giờ có ý...

- Em muốn nghe anh nói ra.

- Julie...

- Nói đi, Matt. - Julie cao giọng. - Em muốn anh nói ra.

- Anh đã cố tìm cách nói cho em trong nhiều tháng qua. - Lúc này anh nhìn vào nó, sự sợ sệt và buồn bã làm mặt anh tối sầm. - Anh đã thử vào dịp Giáng sinh. Sau đó là dịp năm mới. Nhưng anh đã lún quá sâu. Anh đã nghĩ sẽ dễ dàng hơn sau khi em dọn đi.

- Đồ tồi. - Julie đứng dậy và ném mạnh cuốn album vào anh. - Đồ tồi! Đừng quanh co nữa. Nói đi, Matt! - Nó hét lên. - Hãy nói phứt ra cái sự thật chết tiệt đi!

Anh đứng lặng im một lúc, cố trì hoãn. Mắt anh long lanh khi anh lên tiếng:

- Finn đã qua đời.

Nó gật đầu, lúc này đã bình thản hơn vì anh khẳng định chuyện nó đã biết.

- Anh trai anh đã qua đời. Đó là lí do Celeste có Finn Phẳng.

- Phải.

- Anh đã đóng giả Finn. Mọi thứ anh ấy viết cho em đều từ tay anh. Anh đã ghép hình ảnh cũ của anh ấy vào những tấm hình khác.

- Phải.

Julie nhắm mắt lại. Nó đã xâu chuỗi được những chuyện này, nhưng lời khẳng định vẫn khiến nó đau đớn.

- Em có muốn biết anh ấy đã qua đời như thế nào không?

Julie gật đầu.

- Hai năm về trước, vào mùa đông. Trong một tai nạn xe hơi. Mẹ anh là người cầm lái. Chiếc xe đã trượt ra khỏi đường tại Memorial Drive, ngay phía ngoài quảng trường Harvard. Mẹ anh đâm xe vào một cái cây. Chiếc xe bẹp dúm sau cú đâm, và anh Finn bị văng ra qua kính chắn

gió. Anh ấy chết ngay lập tức. - Matt nuốt nước bọt thành tiếng, trấn tĩnh lại trước khi nói tiếp. - Túi khí bên mẹ anh bung ra nên mẹ không bị thương tổn nhiều. Đó là lí do không ai lái xe hơi ngoại trừ anh. Và bọn anh không đi qua con sông. - Matt đút hai tay vào túi, đợi Julie nói gì đó. Nhưng nó im lặng. Anh cúi xuống nhặt cuốn album hình dưới sàn và lật vài trang trước khi thấy nó lên ghế. - Em có biết điều gì thật sự không công bằng không? Như thể chuyện này bản thân nó còn chưa đủ kinh khủng và tàn nhẫn?

- Điều gì?

- Em có biết Celeste từng chơi piano không? Con bé đã chơi rất hay. Nó từng đi học đàn. Tại một tòa nhà cổ tuyệt đẹp ở gần đây, từ Memorial Drive rẽ vào.

Julie không thể hình dung anh đang định đi tới đâu với tình tiết này.

- Em đoán xem ai đang đi về nhà sau buổi học đàn đúng lúc nhìn thấy vụ tai nạn?

- Ôi trời, Matt... - Julie gần như không nói nổi.

- Phải. Thời điểm quá chính xác, cực kỳ chính xác. Celeste đã tình cờ nhìn thấy xe cứu hỏa và cứu thương. Con bé đã tình cờ nhìn thấy khói bốc ra từ chiếc xe của gia đình, và hơn hết thấy, con bé đã tình cờ nhìn thấy thi thể bất động, máu me, dập nát của anh trai mình. - Lúc này Matt nói rất nhanh, câu chữ tuôn ra từ miệng anh như thể việc phải ngừng quá lâu đã làm anh càng không phòng bị như đã từng. - Khói ư? Đó là lí do tại sao mẹ anh không thích đốt lò sưởi trong nhà. Hoặc dùng diêm quẹt. Bọn anh không thể đánh diêm khi mẹ ở trong phòng vì mùi diêm sinh khiến mẹ nhớ lại. Túi khí trong xe hình như có cái mùi tương tự. Trớ trêu ở chỗ Celeste lại thích đốt lò sưởi trong nhà. Lửa khiến con bé cảm thấy gần gũi hơn với Finn.

Julie đứng lên và Matt bước ra xa, quay lưng về phía nó. Anh tựa vai vào khung cửa sổ, mắt nhìn đăm đăm bên ngoài.

- Vậy là cái gia đình hoàn hảo với cậu con trai hoàn hảo đã tan vỡ. Chúng trầm cảm của mẹ anh trở nên không thể kiểm soát được, mẹ đã phải nhập viện điều trị trong sáu tháng. Bố anh mất hút vào trong những nghiên cứu đại dương khốn kiếp, và Celeste rơi vào tình trạng gần như căng trương lực. Anh đã làm những gì có thể cho con bé. Anh đánh thức Celeste dậy mỗi sáng, giúp con bé thay quần áo, cho con bé ăn. Anh yêu thương con bé. Nhưng như thế chưa đủ. Đừng hiểu lầm anh. Celeste chưa bao giờ là một đứa trẻ bình thường. Vốn dĩ con bé luôn kỳ quặc, nhưng cái chết của Finn đã hủy hoại nó. - Tất cả những vách ngăn của Matt đã đổ sụp. Mọi bí mật và cảm xúc mà anh đã rất nỗ lực bảo vệ trong năm vừa qua đang tuôn ra ngoài. Julie gần như không nhận ra con người đang ở trước mặt mình. - Thế rồi, con bé thông minh nghĩ ra Finn Phẳng. Thật không thể tin nổi. Celeste đã lên mạng và đặt hàng một bản sao của anh trai mình. Và cái hình cắt ngu ngốc đó đã mang con bé trở lại. Khi mẹ về nhà sau đợt điều trị nội trú, anh đã cố gắng nhờ mẹ và bố làm gì đó cho Celeste. Tìm kiếm sự trợ giúp cho con bé. -

Matt lắc đầu. - Nhưng họ cũng yêu thích Finn Phải chăng kém gì Celeste. Có lẽ một phần trong anh cũng vậy. Bởi lẽ nó làm anh ấy sống lại cho bọn anh, theo một cách thức bệnh hoạn và điên rồ. Đến một thời điểm, Celeste khẳng khẳng cho rằng Finn Phải phải có Facebook, thế là anh đã làm điều đó cho con bé. Cái biệt danh Finn Chúa tể có lẽ bắt nguồn từ sự ghen tỵ của anh. Anh ta hoàn hảo phát khiếp. Mọi người đều tôn thờ anh ta.

- Vậy còn anh, Matt? Chuyện gì đã xảy ra với anh?

- Anh à? Chẳng có gì. Anh không thể đau buồn vì anh còn phải quán xuyến tất cả những gì bố mẹ anh không thể làm. Nhưng anh không trách cứ họ điều đó. Không hề có cách phản ứng đúng đắn. Mẹ anh đặc biệt không thích khi anh làm bất kỳ điều gì khiến mẹ nhớ tới Finn. Anh ấy ghét Toán và Vật lí. Thật ra anh ấy ghét đi học. Anh ấy không phải là một sinh viên kém. Chỉ có điều trường lớp không phải là nơi làm anh ấy để tâm đến. Vậy nên anh đã và đang làm điều ngược lại. Anh cố học thật giỏi, theo cái cách mà anh ấy sẽ không thể làm được.

- Celeste đã dựng lên chuyện anh ấy đi du lịch phải không? - Julie hỏi.

- Phải. Thực sự thì đó là một chuyện mà lẽ ra anh Finn cũng sẽ làm. Anh ấy cũng tuyệt vời như những gì con bé nói. Những câu chuyện tự chế đó đã giúp con bé, và Finn Phải cho nó thứ gì đó hữu hình để bám víu vào. Nhưng trong khi cái hình cắt hai chiều đó duy trì cuộc sống cho Celeste, anh ta cũng đồng thời làm hỏng tất cả gia đình anh. Khi bọn anh ở bên cạnh Celeste, bọn anh phải hành động như thể Finn còn sống, như thể bộ não của anh ấy chưa hề bị dập nát trên vỉa hè.

Julie ngập ngừng.

- Em không biết phải nói gì.

- Không hề có một cáo phó nào trên báo. Mẹ anh yêu cầu điều đó vì mẹ sẽ cảm thấy buộc phải in tên thật của anh ấy, Anatol Finneus Watkins, và mẹ không muốn làm điều đó với anh ấy. Finn ghét tên thật của mình và chỉ thích cái tên Finn ngắn gọn. Một tang lễ nhỏ và riêng tư đã được tổ chức.

- Không ai đến nhà. Anh biết em đã nhận ra điều đó. Làm sao không nhận ra cho được? Cho dù bố mẹ anh có làm gì để duy trì câu chuyện ngụy tạo là con trai họ đang đi xa và một ngày kia sẽ về nhà... những người khác sẽ phá hỏng câu chuyện đó. Bố mẹ anh không nói về cái chết của Finn, bạn bè của gia đình và các đồng nghiệp cũng biết không được nhắc tới anh ấy. Bố mẹ anh vờ như làm điều đó vì Celeste, nhưng họ cũng làm vì chính bản thân mình nữa. - Matt quay người lại và bật ra một tiếng cười buồn bã. - Thật điên rồ. Anh biết điều đó. Hoàn toàn điên rồ.

- Tại sao mẹ anh lại để em đến đây ngày đầu tiên ấy? Tại sao mẹ anh bảo em ở lại?

- Mẹ anh cảm thấy không thể phụ lòng mẹ em, anh đoán vậy. Anh không biết nữa. Có lẽ mẹ anh chỉ... anh không chắc. Tìm kiếm một lối thoát cho chuyện này. Tìm cách để *được cảm thông*. Mẹ anh có thể tin tưởng em, vì sự gắn bó giữa mẹ anh và mẹ em. Em biết cảm giác giữa em và Dana rồi đấy? Dẫu hai đứa em có không nói chuyện với nhau cả hai chục năm, em vẫn sẽ có mặt vì Dana, khi cô ấy cần em, đúng không?

Julie gật đầu.

- Chắc chắn rồi.

- Anh không cố ý lừa dối em. Anh đã không nghĩ em sẽ ở đây lâu đến thế. Không ai ở lại với cuộc sống của bọn anh nữa. Bọn anh hoàn toàn cô độc. Vậy nên khi em email cho Finn, anh đã hồi âm. Em là người dễ nói chuyện, và anh cần cảm thấy gần gũi ai đó. Gần gũi em.

- Lẽ ra anh nên cho em biết. Sau khi anh biết em ở lại đây, lẽ ra anh nên nói cho em biết.

- Anh biết. Mẹ anh và anh đã tranh cãi về điều đó. Anh không muốn em sống ở đây, vì mẹ anh không muốn em biết sự thật trong khi anh lại nghĩ em nên biết. Nhưng mẹ anh đã nhìn thấy điều mà tất cả bọn anh sẽ thấy. Em quá giỏi xoay xở với Celeste. Với tất cả bọn anh. Em là nguồn sống mà bọn anh đang cần vô cùng. Anh đã không chấm dứt chuyện giữa em và anh, tức là giữa em và Finn ấy, vì đó là lần đầu tiên anh cảm thấy một điều gì đó sau một khoảng thời gian rất lâu. Lần đầu tiên anh lại là chính mình sau nhiều năm trời, không ràng buộc, không định kiến. Em đã trả lại tự do cho anh.

Julie băng qua phòng cho đến khi đứng trước mặt Matt. Tim nó đau nhói vì anh. Nó bước lại gần hơn và lấy tay ôm lấy khuôn mặt anh, bắt anh nhìn thẳng vào mắt mình.

- Em rất tiếc.

Matt không nói gì, và Julie có thể cảm thấy anh đang run rẩy. Trời ơi, trông anh thật kiệt quệ.

- Sao em không hét vào mặt anh? Chắc em đang giận anh lắm.

- Em buồn tới mức không thể làm như thế. Em không thể giận anh, làm sao giận được chứ? Anh trai anh đã chết, em không thể làm điều đó.

Matt đặt tay mình lên cánh tay Julie.

- Anh không bao giờ muốn chuyện này trở thành phức tạp đến thế. Anh không hề dự tính như vậy. - Giọng anh run lên.

Julie dịu dàng chạm vào má anh, rồi lướt ngón tay trên môi anh.

- Chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc tốt đẹp. Anh đã nhận ra điều đó, đúng không?

- Nó có thể chứ.

- Không. Nó quá lắm rồi.

- Anh biết.

- Và anh rất suy sụp. - Julie gạt một giọt nước mắt trên má anh.

- Anh biết.

- Và anh làm em đau đớn.

- Anh biết. Anh không bao giờ, không bao giờ muốn làm tổn thương em. Em phải tin điều đó.

- Em hiểu mà. Thật đó. - Julie cố gắng nói. - Nhưng chuyện giữa anh Finn và em là có thật. Và anh đã phá hủy nó.

- Không phải giữa em và Finn. Mà là giữa em và anh.

- Không.

- Đây. - Matt vừa nói vừa chỉ vào hai người, - là thật. Em và anh là thật.

- Không. Chúng ta chẳng là gì cả, anh à. Không phải sau những chuyện như thế này.

- Đừng nói vậy. Julie, làm ơn đừng nói vậy. Anh yêu em. Và em cũng đã yêu anh.

Julie vuốt tóc vương trên khuôn mặt Matt và bước đến gần hơn. Không có gì nó có thể làm để cứu vãn được chuyện này. Nó có thể gắn bản lề cho Finn Phải, nhưng không có bản lề nào hàn gắn được sự đau đớn và thất vọng. Dù sao thì bây giờ nó cũng đã quá tan nát để có thể chấp nhận anh từ đây. Tim nó đã vỡ vụn. Nó nhớ anh Finn. Nó nhớ anh Matt mà nó từng biết. Trông anh hoàn toàn kiệt quệ và đau khổ tột cùng. Nó xoa mái tóc của anh trong khi nâng niu khuôn mặt anh trong đôi bàn tay mình. Nếu có cách nào xóa bỏ sự đau đớn của anh thì nó sẽ làm. Anh cũng sẽ làm như vậy cho nó, nó biết như thế.

Julie hướng khuôn miệng lên và hôn anh thật sâu. Lần này là hoàn toàn tự nguyện. Nó biết mình đang làm gì. Đôi môi Matt chuyển động cùng với đôi môi của nó, cảm xúc của anh như có thể chạm vào, nổi đau của anh thật quá lớn lao. Julie để mặc cho bản thân chìm vào khoảnh khắc này. Như vậy dễ dàng hơn là suy nghĩ và cố hiểu chuyện đã xảy ra. Những gì anh đã viết cho nó với tư cách của anh Finn cứ lặp đi lặp lại: *Bây giờ em có thể nhìn lại và thấy đáng lẽ mình đã nhận ra, nhưng em lại tập trung vào sự kiện thay vì cảm giác.* Matt đã cố chuẩn bị tinh thần cho nó.

Nhưng bây giờ nó không biết chàng trai này là ai, chàng trai bị tổn thương và lảm lạp đang hôn nó như thể anh sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa. Như thể nó là mọi thứ anh muốn. Giờ đây nước mắt đã tuôn tràn trên má nó. Julie hôn anh mãnh liệt hơn, hôn không dứt và không muốn chuyện này kết thúc, mặc dù biết nó phải kết thúc. Nó để mình chìm trong cảm giác của anh thêm một vài phút nữa, vì miệng anh, môi anh, lưỡi anh, nụ hôn của anh thật... Khoảnh khắc này che lấp toàn bộ thế giới thực và cuốn nó ra khỏi sự đau khổ. Đôi bàn tay anh rong chơi trên lưng và cánh tay nó, cố gắng trong tuyệt vọng để cho nó thấy anh muốn nó tới mức nào. Nó nuốt một tiếng nức nở và rời khỏi miệng anh, hôn lên má, lên cổ anh, vùi mặt vào lớp vải áo của anh. Bàn tay nó di chuyển xuống dưới ngực anh, rồi vòng quanh thắt lưng anh, ôm siết lại. Nó chỉ muốn giữ lấy anh, cho dù đây là lần cuối cùng. Đôi cánh tay anh vòng qua cơ thể nó, anh bám víu vào nó. Trong năm vừa qua, có những ngày anh đã làm nó cảm thấy an toàn và được che chở, khi anh ôm nó. Việc để cho anh ôm nó đã từng rất là thoải mái và dễ dàng. Dễ dàng tới nỗi nó đã chẳng bao giờ thắc mắc. Nhưng những lần đó không còn giá trị gì nữa, vì mọi thứ diễn ra trước ngày hôm nay đều là dối trá.

Anh thì thầm vào tai nó, giọng khàn đi.

- Julie, hãy nói với anh là em cũng yêu anh. Anh biết em yêu anh. Anh có thể cảm thấy điều đó.

- Không, anh Matty. - Nó vừa khóc vừa nói. - Em đã yêu anh Finn. Em đã yêu người con trai đó, người con trai không có thật, tuyệt vời, ảo diệu đó. Người đó không phải là anh. Anh ấy là một ai khác, người chưa từng tồn tại. Và... có lẽ một phần trong em cũng đã yêu một phiên bản nào đó của anh, nhưng cái đó cũng không có thật. Giờ thì em đã mất cả hai. Anh đã làm tan vỡ trái tim em hai lần.

- Anh xin em đấy. Anh hoàn toàn thành thật trong mọi điều đã viết cho em. Mọi điều. - Matt van nài nó và ôm siết nó mạnh hơn. - Anh đã từng đi nhảy dù và nhảy bungee. Anh Finn và anh cùng thực hiện những chuyện đó. Sau khi anh Finn chết, anh không thể liều lĩnh như vậy nữa. Như thế không công bằng đối với bố mẹ anh. Và Celeste nữa. Anh đã từng khác. Cuộc sống của anh đã từng có nhiều thứ hơn là quán xuyến, ứng phó và duy trì mọi việc. Anh đã từng có nhiều hơn thế. Và em đã bắt đầu đem chúng trở lại. Chúng ta có một điều gì đó, Julie à. Em biết mà.

- Chúng ta chẳng có gì hết. - Julie quệt mắt vào áo anh. Nó đau đớn muốn chết khi nói ra

điều này với anh. Nó biết hơn ai hết hiện giờ anh Matt đang yếu đuối như thế nào và đã dành bao nhiêu phần trong con người mình cho nó. - Xin anh đừng làm chuyện này khó khăn hơn. Xin anh đừng khiến em làm đau lòng anh thêm. Nhưng, anh Matt... những chuyện đã xảy ra không hề là sự thật.

- Anh cần em. - Matt van nài. - Em là tất cả của anh.

- Và anh là tất cả những gì em không muốn. - Julie đẩy Matt ra, không để anh ôm mình nữa, rồi lắc đầu. - Nếu yêu em, anh đã không thể làm chuyện này, đã không thể vô tình đến thế với em được. Anh biết thế nào là đau đớn, mất mát và tổn thương hơn bất cứ ai kia mà. - Nó căm ghét từng lời mình đang nói ra. - Nhưng anh lại gây cho em tất cả những thứ đó. Em biết nó không như nhau. Những gì anh đã trải qua tồi tệ hơn. Em rất tiếc cho anh, Matt ạ. Cho cả gia đình anh. Tất cả mọi người đã trải qua những tháng ngày địa ngục. Và anh là người can đảm hơn hết thấy mọi người. Nhưng giờ đây em cũng đã bị tổn thương. Và em không thể yêu anh.

Chương 30

Chuông báo thức vang lên, lấp đầy căn phòng với một bài hát sến cũ rích của nhóm Lifehouse. Tự rửa mình vì đêm qua đã quên tắt chuông, Julie lăn người lại và giật sợi dây cảm điện khỏi tường, nhưng tiếng nhạc vẫn tiếp tục. *Cục pin dự phòng chết tiệt!* Nó đã đi ngủ từ bảy giờ tối hôm trước sau khi lí nhí gì đó qua cửa với cô Erin để nói là mình cảm thấy không được khỏe. Mắt nó đau rát, đầu và tim đau nhói. Mọi thứ đều đau. Thật ra chẳng có lí do nào để thức dậy, ngoại trừ việc hoàn tất đóng gói đồ đạc. Nó sẽ dọn tới chỗ Dana vào ngày mai. Nó muốn ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Nhưng cái ý tưởng huy động sức lực cần có để đóng đồ chỉ càng làm nó kiệt sức. Ngay cả với thứ âm nhạc tra tấn, căn phòng tối om vẫn an toàn. Thế giới đang ở trạng thái tạm dừng.

Nhốt mình trong phòng kể từ sau cuộc nói chuyện tàn nhẫn với Matt có thể giống như trò trẻ con, nhưng nó không cần biết. Tất nhiên, đây không thực sự là phòng của nó. Mà là phòng của Matt. Chắc anh đã phải dọn đi để cả gia đình không phải đối diện với nỗi đau mà căn phòng trống của anh Finn gợi lên. Julie gác tay che mắt. Anh Matt tội nghiệp đã phải đỡ lấy gánh nặng đau buồn của cả nhà.

Sau khi nằm trên giường thêm một tiếng đồng hồ và chịu trận suốt *Giờ lãng mạn* trên đài phát thanh địa phương, rốt cuộc nó cũng cất mình ra khỏi đồng chăn nệm và ngồi vào máy tính. Còn một việc nữa mà nó phải làm. Nó nhấp chuột vào trang của Finn Chúa tể một lần cuối

và đọc lại những cập nhật trạng thái của anh ta. Của anh Matt. Thật khó để dung hòa giữa sự thật và điều nó đã tin tưởng trong biết bao tháng ngày qua. Nó di chuyển con trỏ để xóa anh khỏi danh sách bạn bè, nhưng rồi khựng lại. Bên dưới tấm ảnh chân dung của anh, nó đã nhìn thấy một thứ. Hôm nay là sinh nhật của anh. Sinh nhật của Finn thật. Không thể chịu nổi nữa, nó xóa tên anh tức khắc.

Julie không hiểu tại sao nó lại cảm thấy mất mát như thế. Đâu phải là nó đã thực sự biết anh Finn. Toàn là anh Matt cả thôi. Về mặt kĩ thuật mà nói, nó chẳng mất ai hết. Nhưng nó vẫn có cảm giác mất mát. Thêm vào nỗi khổ sở của nó là việc nó đã làm anh Matt đau đớn khủng khiếp ngày hôm qua. Đây có lẽ là chi tiết tồi tệ hơn hết thảy.

Julie nghe thấy tiếng điện thoại bàn đổ chuông, và vài phút sau tiếng anh Matt vang lên khắp nhà:

- Julie! Julie!

Từ sau khi rời vòng tay anh và lẻ vào phòng mình ngày hôm qua, nó không hề nhìn thấy anh Matt. Điều cuối cùng mà nó muốn lúc này là chạm mặt anh, nhưng giọng điệu của anh khiến nó hiểu có chuyện không ổn đã xảy ra.

- Julie! - Matt mở toang cửa phòng. - Celeste bỏ đi rồi.

- Cái gì? Bỏ đi là sao?

- Con bé không đến trường để bắt đầu học kì thứ ba hôm nay. Mẹ anh vừa gọi điện báo. Bố mẹ anh đang lao đến trường để xem liệu có ai nhìn thấy con bé hay không. Hôm nay là... hôm nay là...

- Em biết rồi. - Julie đứng lên. - Hôm nay là sinh nhật của anh Finn. - Ngày hôm nay hẳn là cực kì đau đớn. Nó lao đến tủ đồ và lôi ra một chiếc áo thun. - Chúng ta sẽ đi tìm con bé.

- Anh không biết con bé có thể ở đâu được. Chuyện này không ổn đâu. Con bé chưa bao giờ cúp học.

- Anh đi khởi động xe đi. Em sẽ xuống ngay.

Matt gật đầu.

- OK. Julie, cảm ơn em. Anh biết lúc này em đang rất ghét anh.

Anh biến mất trước khi Julie kịp phản bác.

Mười phút sau, Matt và Julie đã ở trong xe và hướng đến trường học của Celeste. Có lẽ cũng nên lái xe quanh khu này với cơ may con bé có thể ở đâu đó. Julie đã gọi đến nhà Rachel, tuy nhiên mẹ của Rachel không nghe thấy tin tức gì về Celeste, và rất nhiều khả năng Rachel đang ở trường. Julie đã hi vọng hai đứa cùng nhau cúp học. Mẹ Rachel hứa sẽ gọi lại nếu có tin tức.

Matt đập tay vào vô lăng.

- Con bé có thể ở đâu mới được? Con bé có thể ở đâu chứ?

- Con bé sẽ ổn thôi. Con bé không thể làm chuyện ngu ngốc được. Hôm nay là một ngày khó khăn đối với con bé. Đối với tất cả gia đình anh.

- Ừ. - Matt nhìn thẳng phía trước. - Anh đã phải kể cho con bé nghe về cuộc nói chuyện của anh và em. Con bé đã đoán ra có chuyện không ổn. Anh không nghĩ việc đó giúp gì được cho Celeste.

- Em xin lỗi. Hôm qua em không chú ý... nhấn tâm như thế. Em chỉ không thể... - Nó lạc giọng. - Em hiểu lí do khiến anh làm điều anh đã làm.

- Em không cần phải giải thích nữa. Thật đấy.

Julie nhịp nhịp chân. Nó không muốn nghĩ về ngày hôm qua. Matt trông hoàn toàn mệt mỏi. Thậm chí còn tồi tệ hơn cả nó. Và anh đã khép lòng với nó trở lại. Toàn bộ quá trình trút bầu tâm sự đã chấm dứt. Lúc này điều quan trọng duy nhất là tìm ra Celeste. Nó nhìn ra ngoài cửa sổ trong khi Matt lái xe lòng vòng vô định, với hi vọng bắt gặp đứa em gái. Julie nhắm mắt lại. *Nghĩ đi. Nghĩ đi nào. Celeste có thể đi đâu được?*

- Matt, quẹo trái đi. Ở đây. Ngay đây!

- Tại sao?

- Em biết con bé ở đâu rồi.

Matt bẻ vô lăng và hướng đến sông Charlie.

- Không thể nào. - Anh nói một cách hoài nghi. - Sao con bé lại đến đó chứ?

- Con bé đi tới chỗ xảy ra tai nạn. Hẳn là thế.

Hai người lái xe xuôi theo Memorial Drive. Hôm nay thời tiết đẹp, với nhiệt độ dễ chịu, bầu

trời xanh và gió mát. Trớ trêu thay, cả nó và anh đều cảm thấy rất tồi tệ trong lòng.

Bỗng Matt đánh xe lên lề rồi đạp thắng.

- Con bé kia rồi.

Hai đứa cùng xuống xe và chạy tới chỗ Celeste. Con bé đang ngồi trên một băng ghế gỗ, mắt nhìn mặt nước lăn tăn sóng. Matt và Julie băng qua một bãi cỏ, đi giữa các sinh viên đang trải khăn ngồi đọc sách và những người đi xe đạp đang nghỉ giải lao, trước khi ngồi xuống ở hai bên Celeste.

- Hôm nay thật đẹp để đi chèo thuyền, đúng không? - Rốt cuộc Celeste lên tiếng hỏi. Con bé đặt tay mình vào tay Matt, nhưng vẫn tiếp tục nhìn đắm đắm xuống dòng sông. - Em luôn nghĩ sẽ thật hay khi làm một chuyến chèo thuyền xuôi dòng sông này.

- Một lúc nào đó chúng ta có thể thực hiện mà. Người ta cho thuê thuyền ở đây, em biết không? - Julie đóng đưa hai chân. - Chị sẽ rất thích nếu được đi thuyền cùng với em.

Ba người ngồi yên lặng vài phút, quan sát những chiếc thuyền trôi qua.

Cuối cùng, Celeste quay lại nhìn Julie. Đôi mắt con bé đỏ mọng, nhưng giọng nói vẫn trong. - Em không điên đâu, chị biết đấy.

Julie gật đầu.

- Chị biết điều đó.

- Em biết anh Finn đã chết. Mặc cho mối liên hệ tưởng như không thể phá vỡ với Finn Phẳng, em luôn biết điều đó. Em không ảo tưởng.

- Chị hiểu.

- Em đã rất yêu quý anh Finn. Lẽ ra chị sẽ rất thích anh ấy. Anh ấy thật thần kỳ, đúng không, anh Matty?

- Đúng. - Matt công nhận. - Anh Finn là một người đặc biệt.

Celeste ngả đầu vào vai anh trai.

- Anh cũng thế. Em quý anh lắm, Matthew. Em biết anh nghĩ em thích anh Finn nhiều hơn. Không phải thế. Anh cũng là một phần của em, nhiều như anh Finn vậy. Em ngưỡng mộ cả hai

anh. Vẫn luôn như thế và sẽ mãi mãi như thế. Nếu anh là người qua đời, chắc sẽ có một Matt Phẳng. Chắc em sẽ cười suốt vì hai chữ đó chẳng ăn vắn với nhau.

- Matt ngửa đầu ra sau và nhìn lên bầu trời xanh.

- Cưng à, đừng... xin em đừng.

- Em vô cùng xin lỗi, chị Julie. - Celeste nói tiếp. - Em đã quyết định tạo ra Finn Phẳng, và em quyết định tin rằng anh Finn đang đi du lịch. Đây là trách nhiệm của em. Em có một óc tưởng tượng quá mạnh, và em đã làm mọi người phải chịu đựng sự mơ mộng của em. Bọn em không chủ ý lừa chị.

- Em không phải xin lỗi cho bất cứ điều gì. - Julie nói.

- Mai chị sẽ dọn đi. Em sẽ không còn gặp lại chị nữa.

- Chị nghĩ chị sẽ đi ngay tối nay. Như thế là tốt nhất. - Julie có thể cảm thấy Matt nhìn mình. - Nhưng em sẽ gặp chị thường xuyên mà. Chị em mình sẽ gặp nhau một lần mỗi tuần tại quảng trường Harvard. Chị hứa đấy.

- Cả anh Matt nữa. Anh Matt cũng có thể tham dự. - Celeste đề nghị.

- Chúng ta sẽ xem xét. - Julie đáp.

- Xin chị đừng giận anh ấy. Tại em nên anh Matt mới làm chuyện anh ấy đã làm. Anh ấy cực kỳ yêu chị đấy, Julie. Yêu say đắm luôn. Em nhìn thấy điều đó trong mắt anh ấy. Mặc dù hôm nay trông anh ấy cực kỳ xuống tinh thần, em vẫn có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh ấy. Nếu chị hoàn toàn không giận em, thì chị cũng đâu thể giận anh ấy. Như thế không công bằng.

- Chị không giận đâu.

Julie từ chối nhìn sang phía Matt. Chuyện này thật khó xử. Cảm xúc của nó đang cực kỳ thô ráp, và nó gần như không thể chịu nổi việc ở gần anh. Chỉ vì sự an nguy của Celeste nên nó mới ở cùng anh lúc này.

- Em đang xin chị đừng gạt bỏ một thứ gì đó mạnh mẽ đến như thế. Nó rất hiếm có.

Julie buộc phải ngăn con bé lại.

- Chị không thể nghe chuyện đó vào lúc này. Không phải bây giờ.

- Em nên để cho chị ấy yên, Celeste. Chị ấy đã chịu đựng quá đủ rồi. - Matt choàng tay qua vai Celeste. - Em ổn không? Bọn anh rất lo lắng cho em.

Con bé cố gượng cười.

- Em sẽ ổn thôi. Anh ở đây với em chứ, Matty? Chỉ một lát thôi. Ở đây em cảm thấy gần gũi với anh Finn.

- Nếu đó là điều em muốn thì được.

Celeste nép vào vòng tay anh trai.

- Anh hãy kể lại cho em nghe về lần hai anh cắm trại ở sân sau và chuyện cái lều đã bắt lửa như thế nào khi anh Finn quyết định nướng kẹo dẻo trong lều.

Julie đứng lên. Nó cúi xuống cầm lấy chiếc chìa khóa xe hơi trong tay Matt. Anh ngược lên nhìn nó. Matt thật can đảm khi ngồi đây cùng với Celeste, trên băng ghế ngay cạnh nơi anh trai của hai người đã bỏ mạng một cách kinh hoàng và tàn nhẫn. Không thể chịu nổi nỗi buồn trong mắt Matt, nó chỉ nhìn chiếc chìa khóa xe trong tay mình.

- Em sẽ lái xe về nhà và gọi cho cô chú.

- Julie. - Giọng anh khàn đi, khiến nó nhói lòng. - Cảm ơn em. Về mọi chuyện.

- Anh Matt... - Không thể nói lời từ biệt, Julie quay lưng chạy về phía chiếc xe, tự nhủ rằng mắt nó bị cay chỉ vì ngọn gió sông lạnh lẽo.

Còn vừa đủ băng dính để dán nốt thùng đồ cuối cùng. Dana và Jamie sẽ ở đây trong nửa tiếng nữa để giúp nó chuyển nhà. Thật ra cũng chẳng có gì nhiều để chất lên xe Jeep của cậu ta, nên ít nhất chuyện này sẽ diễn ra nhanh chóng.

Một tiếng gõ cửa vang lên, và cô Erin bước vào phòng.

- Có vẻ như cháu đã sẵn sàng. Có cần cô giúp gì không?

Julie lắc đầu.

- Không ạ. Cháu nghĩ như vậy là xong rồi.

Cô Erin ngồi xuống giường và hít một hơi thật sâu.

- Cháu mới khóc.

Julie gật đầu.

Cô đã nói chuyện rất lâu với chú Roger và Matthew chiều nay. Cảm ơn cháu đã tìm ra Celeste hôm nay. Bọn cô đã rất hoảng loạn, như cháu có thể hình dung.

- Cháu mừng là con bé ổn. Đó là điều quan trọng nhất.

- Về mặt cơ thể thì nó ổn. Nhưng nó không ổn về tinh thần. Chẳng ai trong bọn cô ổn cả. Julie, cô muốn nói với cháu vài điều, nếu cháu không phiền. - Cô Erin đan hai tay vào nhau. - Matthew nói với cô rằng cháu đã biết về chuyện của Finn. Về vụ tai nạn.

- Dạ. Cháu rất tiếc. - Julie ngồi xuống bên cạnh cô Erin. - Cháu không biết phải nói gì. Cháu không thể hiểu được chuyện này đã khó khăn như thế nào.

- Có vài thứ về vụ tai nạn mà cháu không biết, và điều này có thể giúp cháu hiểu tại sao cô không bao giờ nhắc lại toàn bộ câu chuyện rắc rối này.

- Cô Erin, cô không mắc nợ cháu một lời giải thích nào hết. Thật mà.

- Cô muốn cháu nghe. Nó có thể làm dịu bớt những gì cháu đang trải qua. - Cô Erin chà hai bàn tay vào đầu gối, ngừng lời trước khi nói tiếp. - Vụ tai nạn hoàn toàn là do lỗi của cô. Đáng lẽ cô không được lái xe ngày hôm đó. Cô đã giết Finn. Một mình cô phải chịu trách nhiệm cho cái chết của thằng bé.

- Đó là một vụ tai nạn. Không ai trách cô đâu.

- Đúng, đó là một vụ tai nạn, nhưng còn nhiều điều nữa. Cô nghi Matthew đã không kể cho cháu nghe về phần này của câu chuyện, vì thằng bé muốn bảo vệ cô. Cô đoán cháu đã biết cô có tiền sử bị trầm cảm nặng? Không sao. Bí mật thế là đủ rồi. Trầm cảm không phải là thứ đáng xấu hổ. Cô biết điều đó, nhưng cô vẫn đang nỗ lực xử lý nó. Cô đã rất ổn khi dùng thuốc. Cô làm việc được, thậm chí còn hạnh phúc. Thế rồi cô làm điều mà nhiều người làm. Cô bỏ thuốc. Cô hài lòng, tận hưởng cuộc sống, và cảm thấy khỏe mạnh tới nỗi cô không cần đến thuốc nữa. Cô tưởng mình vẫn ổn, nhưng không. Không ai bị chứng trầm cảm như cô có thể ổn khi không có thuốc. Cô tuột dốc rất nhanh, chuyện đó hẳn là rất kinh khủng đối với gia đình cô. Roger không thể thuyết phục cô bắt đầu dùng thuốc trở lại. Cô biết chuyện đó thật kỳ lạ, nhưng trong tình trạng trầm cảm của cô lúc đó, cô không thể xem xét mọi việc một cách thấu đáo được. Cô từ chối dùng thuốc. Cô tuyệt vọng và mệt mỏi vì phải đấu tranh với sự tuyệt vọng của mình.

- Vào cái ngày tháng Hai ấy, cô hoàn toàn xa cách thực tại. Bơ vơ và tách biệt, thật đấy. Cô chui vào trong xe với một ý nghĩ mơ hồ là một chuyến đi có thể cho cô cảm giác giải thoát. Cô không nhớ chuyện này đã xảy ra thế nào, nhưng hình như Finn nghe thấy cô khởi động xe. Thằng bé đã đuổi theo cô và nhảy vào băng ghế sau. Cô lái xe dọc theo con sông. Lúc này cô loáng thoáng nghe thấy giọng của thằng bé, những điều nó nói với cô, cách nó cố gắng buộc cô dừng xe lại. Nhưng ngày hôm đó, khi lái xe, cô hoàn toàn không ý thức được rằng Finn đang đi cùng mình, Julie à. Cháu có thể tin chuyện đó được không? Cô đã rối trí đến mức quên mất con trai mình đang ở đó. Cô không thể nhìn thấy nó hay hiểu những gì nó nói với mình. Không một chút nào. Tình trạng trầm cảm đã ngăn lại mọi thứ, ngoại trừ ý niệm về sự nhẹ nhõm, dù chỉ là tạm thời. Thật dễ dàng khi để cho cảm giác mơ hồ chế ngự trong một chốc lát. Có cảm giác như việc lái xe lòng vòng không có mục đích và để cho cơn trầm cảm điều khiển mình sẽ là hữu ích. Lẽ ra cô không nên ngồi vào tay lái ngày hôm đó. Chiếc xe cán phải một mảng băng phủ trên mặt đường, xoay một vòng rồi đâm vào cây.

- Cô Erin...

- Cháu không cần phải nghe chi tiết của vụ tai nạn. Chỉ cần biết nó rất kinh khủng. Cô bị ám ảnh mãi mãi với những gì đã nhìn thấy ngày hôm đó. - Cô Erin chạm một bàn tay vào má và nhắm mắt lại. - Hôm đó băng đóng rất nhiều. Tai nạn xảy ra ở nhiều nơi trong thành phố. Cảnh sát kết luận vụ tai nạn của cô là do thời tiết. Đơn giản có thể. Đó là sự thật, ở một mức độ nào đó, nhưng việc cô bỏ thuốc mới là nguyên nhân thực sự khiến cô mất kiểm soát đối với chiếc xe. Roger đã thu xếp cho cô đi điều trị nội trú. Lúc đó Matthew không biết vụ tai nạn là kết quả của việc ngưng thuốc đầy ngu ngốc của cô. Cô chú đã nói với nó sau này. Thằng bé không kể cho cháu nghe vì nó không muốn cháu nghĩ xấu về cô. Có lẽ đằng nào một vụ tai nạn cũng xảy ra ngay cả khi cô hoàn toàn tỉnh táo. Nhưng Finn đáng lẽ đã không ngồi ở băng ghế sau mà không cài dây an toàn, và thằng bé đáng lẽ đã không chết. Sự thật cay đắng là cô đã giết con trai mình, Julie à. Đó là nguyên nhân tại sao cô tránh mặt gia đình mình kể từ hôm đó. Cô không xứng đáng là một người mẹ. Cô không thể chăm lo cho Matthew và Celeste sau việc cô đã làm. Cô không biết cách.

Julie đặt một bàn tay lên lưng cô Erin.a

- Cô vẫn là mẹ của họ. Sẽ mãi như vậy.

Erin gật đầu một cách dứt khoát và mở mắt ra.

- Cuối cùng cô đã hiểu ra điều đó. Cô sẽ làm được. Nhưng cô cần một chút hỗ trợ. Bị che mắt trong một khoảng thời gian lâu đến thế khiến việc tiếp tục sống là không thể. Finn Phải đã để cho cô giả vờ. Từ giờ trở đi, cô cần phải làm tốt hơn. Cô sẽ làm tốt hơn. Tất cả bọn cô đều phải tìm ra một cách để vượt qua chuyện này.

Mọi điều mà Julie có thể nghĩ ra để nói đều không còn thích hợp nữa. Nó vòng tay quanh người cô Erin và ôm lấy cô trong khi cô bật khóc.

Chương 31

Giờ đã là cuối tháng Tám. Julie mở một gói đường nữa và đổ vào tách cà phê. Tiệm Paradiso hôm nay yên tĩnh, điều đó càng hay vì như vậy nó có thể nghe được mọi thứ Celeste nói mà không bị phiền nhiễu.

Đúng như lời hứa, nó đã gặp Celeste mỗi chiều thứ Hai kể từ khi dọn đi nơi khác. Thỉnh thoảng Celeste tự mình đi bộ đến, thỉnh thoảng chú Roger và cô Erin đi cùng con bé. Nhưng không bao giờ là Matt. Julie đã không hồi âm bất cứ email nào của anh, ngoại trừ một lần, khi nó yêu cầu anh đừng bao giờ đến cùng với Celeste. Nó chưa sẵn sàng để gặp anh. Có thể một ngày nào đó, cũng có thể không bao giờ. Đã ba tháng kể từ khi Julie giã biệt anh trên băng ghế cạnh dòng sông ấy. Anh đã ngừng viết email cho nó kể từ tháng vừa rồi.

Suốt mùa hè Dana đã thúc ép Julie nói chuyện về Matt, nhưng nó không thể. Trong lần cố gắng cuối cùng của Dana, nó đã suýt đổ nguyên tô ngũ cốc ăn sáng lên đầu con nhỏ. Sau vụ đó, Dana đã hiểu không nên nhắc tới Matt.

Mùa hè quả là tuyệt. Tĩnh lặng, yên ổn và có lẽ hơi nhàm chán. Chính điều mà nó cần. Julie đã đi thực tập ở một nhà xuất bản nhỏ tại Cambridge, một vị trí mà nó nghĩ sẽ có giá trị trong sơ yếu lý lịch của mình. Công việc đó khiến nó khuây khỏa. Mẹ đã đến thăm nó trong một kỳ nghỉ dài cuối tuần hồi cuối tháng Bảy. Nhưng Julie hóa ra không nhớ nhà nhiều như nó đã tưởng.

- Chị đây rồi!

Julie ngược lên ngay khi Celeste quàng tay ôm cổ nó.

- Chào cưng! Cape thế nào? Tuần rồi chị nhớ em ghê.

Celeste buông mình xuống ghế và hất tóc ra sau lưng. Con bé hơi râm nắng một chút, và mái tóc của nó càng óng ả hơn dưới ánh nắng mặt trời. Celeste rất hớn hởi.

- Chào cháu. – Chú Roger cúi xuống hôn lên má Julie – Rất vui được gặp cháu.

- Cháu cũng vậy ạ.

- Celeste đang rất nóng lòng muốn đến kể cho cháu nghe về chuyến câu cá thắng lợi của con bé.

Celeste cười rạng rỡ.

- Cả nhà đã đi câu cá biển, và em đã câu được một con cá lam khá to. Ngay cả ngài thuyền trưởng cũng phải ấn tượng. Con cá đã chống cự không mệt mỏi, và anh Matt đã phải thay em một lúc. Cuối cùng em đã cuộn dây thành công, tạo thành vụ bắt cá điển hình của ngày hôm đó. Lần sau em sẽ cho chị xem ảnh.

- Con bé quả thực rất tuyệt. – Chú Roger nói một cách tự hào – Tay thuyền trưởng đã lọc fillet con cá cho bọn chú, và cô Erin đã nấu nó trong bữa tối.

- Cô Erin nấu á? – Julie ngớ ngàng hỏi lại.

Chú Roger bật cười.

- Đáng kinh ngạc, đúng không? Vợ chú đâm ra mê nấu nướng, và suốt ba tuần lễ vừa qua cả nhà đã không trông thấy một hộp thức ăn làm sẵn nào.

- Cháu bất ngờ quá.

- Hôm nào cháu phải đến ăn tối nhé. Chú không đảm bảo món ăn hoàn toàn ăn được, nhưng nó sẽ do nhà làm.

Julie lịch sự gật đầu. Kể từ khi dọn đi nó đã không quay lại ngôi nhà đó.

- Em sẽ đi biểu diễn sau hai tuần nữa. Chị đến nhé? Rachel sẽ thổi kèn trumpet, còn em đánh đàn piano. Như chị có thể thấy, đó là một sự kết hợp không thường gặp, và Rachel không đặc biệt có năng khiếu khi đụng đến nhạc cụ. – Celeste ngừng lời. – Nhất là kèn trumpet. Bạn ấy bù đắp cho tài năng có hạn bằng việc sử dụng thường xuyên những nét mặt cường điệu khi thổi.

- Tất nhiên chị sẽ đến nghe. - Julie nói – Chị mừng là trại hè nghệ thuật đã thành công đến thế.

- Tham gia vào đó đã bù đắp cho việc phải có mặt ở những buổi điều trị cá nhân và gia đình.

Em thấy những buổi đó đầy thách thức và mệt mỏi.

- Chị cũng nghĩ vậy.

- Em mà còn ghét chuyện đó thì chị có thể đoán anh Matty cảm thấy như thế nào về việc điều trị. – Celeste nhăn mặt.

Julie bật cười. Nó biết rất rõ anh Matt ghét đi điều trị như thế nào.

- Con còn gì để hỏi chị Julie nữa không? – Chú Roger vò tóc con bé.

- Còn chứ, chị Julie, chuyện này rất nghiêm túc. – Celeste thò tay vào trong chiếc xác tay đang quàng trên vai và lôi ra một cái phong bì đặt lên bàn. – Đây là một tấm thiệp mời. Em sẽ tổ chức một bữa tiệc từ biệt Finn Phẳng.

Julie ngớ ngàng. Nó cầm chiếc phong bì từ tay Celeste rồi mở ra. Các thông tin chi tiết về bữa tiệc được in trên giấy đắt tiền, với một sợi ruy băng nhỏ cột trên đầu tấm thiệp.

- Thật á?

- Vâng ạ. Em lấy cảm hứng từ bữa tiệc mà mẹ chị đã tổ chức khi chị rời nhà, và bữa tiệc này cũng sẽ có tinh thần như thế. Ngoại trừ việc em muốn một bữa sáng gộp với bữa trưa. Anh Finn thích món bánh mì vòng kẹp cá hồi hun khói. Những vị khách duy nhất là chị, bố, mẹ và anh Matty. Đây là một bữa tiệc riêng, vì những lý do hiển nhiên. Nhưng nó sẽ không buồn bã. Kế hoạch sẽ là biến hôm đó thành một ngày ăn mừng. Finn Phẳng đã phục vụ rất nhiều mục đích cần thiết, và việc chúng ta tỏ ra biết ơn là rất quan trọng.

- Finn Phẳng sẽ đi đâu? – Julie hình dung ra cảnh Finn Phẳng bị đốt ra tro trên vỉ nướng, hoặc bị cắt thành từng mảnh bằng một con dao khắc gỗ. Như thế thì khiếp quá. Nó vẫn cảm thấy yêu mến anh chàng phẳng lì đó, dù anh ta không hoạt động và cũng chẳng di chuyển được.

- Anh ấy sẽ đi lên gác mái. – Celeste nhún vai. – Phòng khi. Và có lẽ đến một lúc nào đó em sẽ thấy toàn bộ vụ Finn Phẳng này thật là buồn cười. Có lẽ em sẽ muốn đưa anh ta cho con cháu mình xem vào một ngày nào đó. *Hồi bà từng là một đứa trẻ rắc rối...* Chị biết đấy. Như thế sẽ rất vui.

- Ừ, có lẽ thế.

- Vậy là chị sẽ đến đúng không?

Julie không thể từ chối.

- Đương nhiên rồi. Không đời nào chị bỏ lỡ chuyện này. – Nó có thể đối diện Matt trong một ngày.

- Tuyệt cú mèo. Vậy là thứ Bảy tuần sau, lúc mười một giờ sáng, chúng ta sẽ ăn mừng. Chị nhớ là ăn mặc thoải mái nhé. Finn Phẳng không muốn có ai mặc váy dạ hội hay lễ phục đâu.

- Chị hiểu.

Chú Roger búng tay.

- Chết rồi. Hôm đó bố định sẽ mặc bộ com lê màu quả chanh và đeo cà vạt cùng màu.

Celeste rên rỉ.

- Mẹ sẽ không bao giờ cho phép chuyện đó. Mẹ có gu thẩm mỹ không thể chê được. Con sẽ đi lấy đồ uống. Con quay lại ngay. – Con bé tiến đến quầy để gọi nước.

Julie nhìn chú Roger và nói:

- Cháu không thể tin nổi đây là cô bé mình đã gặp cách đây gần tròn một năm. Celeste có vẻ rất hạnh phúc.

- Đúng vậy. Con bé đang rất ổn. Tuy vẫn còn những ngày khó ở, Celeste đã làm tất cả mọi người ngạc nhiên.

Julie nghiêng người về phía trước.

- Thật tình mà nói, cháu thấy mừng là con bé đã không mất hết toàn bộ những tính cách rất Celeste. Cháu thích cá tính độc đáo của con bé.

- Chú cũng vậy. – Chú Roger nghịch một gói đường. – Thế còn cháu? Trông cháu có vẻ... thờ ơ.

- Cháu ổn ạ. Chỉ lơ đãng thôi, cháu nghĩ thế. Bạn rộn chuẩn bị để quay lại trường.

- Ừ. Nếu cháu đã nói thế - Mắt chú Roger bắt gặp một thứ gì đó, và chú vươn tay ra. – Julie, ở đâu cháu có cái này vậy? Của Matthew đúng không? – Chú cầm lấy viên đá trên sợi dây chuyền của nó.

- À. – Nó lui lại làm viên đá tuột ra khỏi tay chú Roger, rồi đưa tay chụp lên ngực.

Mặc dù không thể chịu nổi khi nghĩ tới Matt, nó đã không thể tháo bỏ sợi dây chuyền. Đó là một phần của nó – và Finn. Thiếu vắng sợi dây chuyền thì nó cảm thấy không còn là chính mình nữa.

Chú Roger nheo mắt.

- Nó là của Matthew. Thăng bé không kể cho cháu nghe về nó à?

Julie bối rối lắc đầu. Thực tình nó đã không nghĩ tới nguồn gốc của sợi dây chuyền. Rõ ràng đây không phải là thứ được anh Finn mua trong chuyến chu du thế giới. Julie đoán Matt đã mua sợi dây chuyền trong một cửa tiệm gần đây.

-Ồ, chú đã không thấy nó trong nhiều năm trời đấy. Hồi Matt còn bé, nó đã rất mê đá và khoáng vật. Nó tham gia rất tích cực vào câu lạc bộ khoáng sản Boston.

Tất nhiên rồi. Julie cảm thấy sự bút rứt khao khát ập đến mạnh hơn nó thừa nhận. Nó biết Matt rõ đến mức chuyện đó thật đau đớn.

- Chú từng đưa Matt tham gia những chuyến dã ngoại cuối tuần cùng với câu lạc bộ. – Chú Roger nói tiếp. – Hai bố con đã đi đến New Hampshire và Vermont. Một lần đến Berkshires. Bọn trẻ đào bới linh tinh để tìm đá. Mọi đứa bé trai đều thích cái trò đó, nhưng Matthew đặc biệt thích hơn cả. Nó ghi chép tỉ mỉ về các phát hiện của mình, vẽ biểu đồ và đồ thị rồi lưu trong một bìa hồ sơ. Về mặt địa chất và khoáng sản thì nơi đây không phải là một khu vực lí thú của đất nước. Tuy vậy, Matt vẫn nuôi hi vọng tìm được một mẫu vật đặc biệt. Chúa đã rất yêu nó, hẳn là thế. - Chú chỉ tay vào sợi dây chuyền. – Đó là một mảnh thạch anh tím. Không phải là thứ đá quý hấp dẫn nhất, chú nghĩ vậy, nhưng Matthew đã sung sướng như điên khi nhặt được nó. Thăng bé không để cho ai chạm vào nó, và giữ viên đá trong một cái tủ trưng bày có khóa suốt mấy năm trời. – Chú nghiêng đầu. – Chú không thể tin nổi nó có thể xa rời viên đá. Cháu có ý nghĩa rất đặc biệt với Matt đấy, Julie à.

Nó nhìn xuống và nắm chặt sợi dây chuyền.

- Cháu nghe này, đây không phải là chuyện của chú, và chú cũng không biết chính xác điều gì đã xảy ra trong năm nay, nhưng chú biết một thứ gì đó đã đổ vỡ giữa hai đứa. Chú đã cố nói chuyện với Matt về chuyện đó... Nhưng cháu biết Matt rồi. Nó rất khó mở lòng. Chú không hề biết chuyện nó đóng giả Finn trên mạng. – Roger giơ một tay để ngăn Julie ngắt lời mình. – Chú đồng ý. Đó là một hành động kỳ quặc nghiêm trọng, và không hợp lẽ. Nhưng dù tức giận về chuyện đó, chú nghĩ có lẽ cháu cũng cảm kích trước nỗ lực nhằm làm cháu chú ý của Matt.

Julie ngược mắt lên.

- Cháu cũng nghĩ vậy.

- Cháu có thể hình dung Matt đã bỏ ra bao nhiêu thời gian để chế mấy tấm ảnh đó không? Để bày ra những chiến dịch tình nguyện mới? Và khi gửi quà cho Celeste, anh chàng tội nghiệp đã phải truy lùng một người bạn cũ ở nước ngoài, gửi món đồ tới đó, bắt người kia gửi nó về nhà, để có con dấu bưu điện chính xác. Đó là chưa kể tới tất cả công sức mà Matt đã bỏ ra để duy trì những câu chuyện của mình. – Chú mỉm cười. – Thôi nào, Julie. Nỗ lực cũng đáng được một thứ gì đó chứ.

- Chuyện này đã rất khó khăn đối với cháu. – Nó nói. – Cháu thấy thật ngu ngốc khi nói như thế, căn cứ trên những gì mà gia đình chú đã trải qua, nhưng...

Chú Roger ngăn nó lại.

- Cháu có quyền cảm thấy như vậy. Matt thật ngốc nghếch. Và có lẽ cháu còn những lí do khác để tỏ ra dè dặt. Những lí do không liên quan tới Matthew.

- Cháu không biết phải tin điều gì... phải tin ai nữa.

Chú Roger nghiêng đầu.

- Nghe này, Finn rất giỏi xoay xở với các cô gái. Anh chàng thật bảnh, ngọt ngào và... hấp dẫn. *Cực kỳ hấp dẫn*. Nhưng Matthew cũng là đứa đặc biệt, chỉ là theo cách khác thôi. Trước kia chắc đã từng có một cuộc cạnh tranh gay gắt giữa hai đứa, và bây giờ Finn đã ra đi, mọi chuyện có lẽ chỉ càng tồi tệ hơn cho Matt. Cháu không thể xóa tan những kỷ niệm của người quá cố. Cung à, Matt không phải là chàng trai ngọt ngào nhất, nhưng trái tim của nó nằm đúng chỗ. – Chú Roger vỗ vào tay Julie. – Cháu à, sự thể hiện của Matt có thể là một thảm họa, nhưng đừng quên trái tim của nó.

Những hình ảnh của năm vừa qua bật lên trong đầu Julie: Matt đi đón nó trước cửa căn hộ không tồn tại. Giải thích về những người nghiện kiểu chữ. Miễn cưỡng đưa nó đi mua bản lề cho Finn Phẳng. Trao đổi email về việc đắp người tuyết. Nằm dưới cây thông Giáng sinh. Tranh cãi, đùa giỡn, bảo vệ những chiếc áo thun ngớ ngẩn của anh. Những khoảng thời gian hàng tiếng đồng hồ nó cắm chốt trong phòng anh. Nó nhớ đến cách anh ôm lấy nó sau khi nó rời khỏi làn nước biển lạnh giá. Và cái đêm sau bữa tiệc ngủ của Celeste, anh đã dịu dàng vuốt ve nó trên giường. Thái độ của anh khi cuối cùng cũng trút cạn bầu tâm sự. Cảm giác khi ở gần bên anh. Cái cách cả thế giới ngừng lại khi anh hôn nó.

Và nó đã hiểu. Julie nhìn Roger mỉm cười. Nó đã cảm thấy trọn vẹn lần đầu tiên sau nhiều tuần lễ.

Chương 32

Matthew Watkins *Khi tôi làm hồng việc, tôi chỉ nghĩ tới tập thể giải tán. “Tập thể” nghĩa là “chức năng não” và “giải tán” nghĩ là “thất bại thảm hại”.*

Julie Seagle *“Cách tốt nhất để giữ một người đàn ông là dùng vòng tay của bạn. – Mae West.*

Celeste Watkins *nghĩ đáng lẽ phải là “Tự do là bạn HOẶC tôi”, vì “Tự do là bạn VÀ tôi” khiến người ta nhớ tới chứng rối loạn phân li nhân cách.*

Tim nó đập không kiểm soát nổi. Julie phải huy động toàn bộ lòng can đảm nó có chỉ để nhấn chuông. Nó đến dự tiệc đúng giờ, nhưng nó hi vọng mình không quá trễ cho điều quan trọng nhất.

Cô Erin ra mở cửa.

- Cháu đây rồi! Nhìn này! Trông cháu tuyệt quá!

Julie nghiêng người ôm hôn cô, nó mỉm cười với cái ôm vụng về đúng kiểu cô Erin.

- Hôm nay là một ngày trọng đại, cô há?

- Một ngày được trông chờ từ lâu. Đi nào, mọi người đang ở sân sau. – Cô Erin chờ Julie bước chân vào nhà. – Đi nào cháu. Đừng có rụt rè. Đây cũng gần như nhà cháu còn gì.

Julie cố bắt đôi chân mình di chuyển. *Thở, thở, thở đi.*

Họ đi vào phòng khách. Một đĩa bánh mì vòng và đồ phết bánh được đặt ở giữa bàn, dưới một đồng bóng bay, toàn bộ lưng ghế đều được cột ruy băng. Căn phòng sáng sủa và vui tươi hơn bao giờ hết.

- Kể cô nghe về mùa hè của cháu đi, Julie. Cháu và cô gần như không nhìn thấy nhau trong suốt mấy tháng qua, và cô không thích mình mù tịt về cuộc sống của cháu. Cháu đã đăng ký môn học xong chưa? Cô sẽ rất vinh dự được ngó qua các lựa chọn môn học cùng với cháu. – Cô Erin lôi một chiếc ghế ra. – Đây, cháu ngồi xuống. Cà phê không?

Julie gật đầu. Nó dành ra hai mươi phút cố hết sức chú tâm vào những lời khuyên của cô Erin về học kỳ sắp tới. Nó thấy nhớ cô, đồng thời rất mừng khi thấy cô vui vẻ và bận rộn. Nhưng tâm trí nó đang ở một nơi khác.

Celeste nhún nhảy đi vào phòng và gần như khiến Julie ngã nhào với cái ôm của mình.

- Sao không ai báo em là chị đã đến vậy? Ôi trời ơi! Chỗ hoa này là cho em đấy à?

Julie gật đầu và tặng con bé một bó hoa to tướng.

- Chúc mừng em. Chị biết ngày hôm nay có ý nghĩa quan trọng với em. Và với chị nữa.

- Cô sẽ đi xem chú Roger đã sẵn sàng chưa. – Cô Erin nói. – Chú ở dưới tầng hầm đã hai tiếng đồng hồ, vậy mà ngôi nhà vẫn nóng ngọt ngạt. – Cô phẩy tay để tự quạt cho mình trong khi rời khỏi phòng. – Tháng Tám ở Boston chưa bao giờ thất bại trong việc làm cô điên tiết.

- Bố em đang loay hoay với hệ thống điều hòa. – Celeste giải thích. – Chị đừng có lại gần cho đến khi bố mẹ xong việc, vì bố em không phải người tháo vát. Bố bị điện giật nhẹ hai lần rồi đấy. Chị có thấy anh Matt chưa? Anh ấy đang trốn ở sân sau. Em nghĩ anh ấy căng thẳng.

- Chị cũng vậy.

Celeste đụng vào tay Julie.

- Chị đừng căng thẳng, Julie. Chuyện này sẽ thành công mỹ mãn. Em tin ở chị. Cả hai anh chị.

- Để rồi xem.

Julie băng qua bếp và cửa hậu để ra hiên nhà phía sau.

Anh đang ở đó. Trên bãi cỏ, anh đứng quay lưng về phía nó, tay rút túi quần short. Trông anh thật tuyệt vời. Mọi thứ ở anh đều thu hút nó. Julie đặt tay lên ngực, tự nhắc mình hít thở để bình tĩnh lại.

- Anh Matt.

Anh ngập ngừng quay lại và rụt rè vẫy tay chào nó. Anh đang mặc chính chiếc áo *Triết gia Nietzsche là bạn tri kỷ* mà anh đã mặc vào hôm đầu tiên gặp nó. Đúng như cần phải thế.

- Anh Matty! – Lần này nó gọi tên anh lớn hơn, tự hỏi liệu anh có nghe thấy sự nhẹ nhõm khi nó trông thấy anh. Nó chạy xuống các bậc cấp, trong lòng cảm thấy cần anh hơn là nó có thể

tưởng tượng. Cả một mùa hè dài đau đớn, nhưng ít nhất nó đã biết nó đau tim vì ai.

Nó không thể chạy đến chỗ anh đủ nhanh.

Matt chạy tới và ôm chầm lấy Julie khi nó lao vào vòng tay anh. Nó quắp chân quanh thắt lưng anh và quàng tay quanh cổ anh, ôm ghì anh thật chặt. Nó đã từng gần gũi anh như thế cách đây lâu lắm rồi. Quá lâu.

- Julie. – Chẳng có gì tuyệt vời hơn cái cách anh gọi tên nó. Làm thế nào nó không bao giờ nhận ra điều đó nhỉ? – Có chuyện gì vậy? Em có ổn không? – Nó nghe thấy sự bối rối và lo lắng của anh.

Nó bật cười trong khi đeo dính lấy Matt.

- Bây giờ thì ổn.

Nó sụt sịt, nhận ra mình đã khóc từ lúc nào. Nhưng đó là thứ mà tình yêu gây ra cho bạn. Thứ tình yêu làm bạn rối ruột, mê mẩn, xiết niết, hoàn thiện, phức tạp và khiến bạn quy phục.

- Em nhớ anh. – Nó thì thầm vào tai anh. Và nó nhớ thật. Giọng nói của anh, sự đụng chạm của anh, cách anh di chuyển... mọi thứ nơi anh.

- Thật à? – Anh dịu dàng hỏi lại.

- Thật. Nhiều lắm.

Anh ghì chặt lấy nó trong khi nó vùi đầu vào vai anh và vuốt ve lưng anh. Không ai trong hai đứa muốn buông người kia ra. Và với cái cách hai đứa đeo dính lấy nhau thế này, nó biết lần này không giống với lần cuối cùng hai đứa ôm nhau. Đây không phải là lời từ biệt.

- Em xin lỗi. Vẫn luôn là anh. – Julie nói.

- Cái gì? – Anh khẽ hỏi.

Nó nhấc đầu lên và áp má mình vào má anh.

- Vẫn luôn là anh. Em cứ tưởng là ai khác, nhưng chính là anh. Anh là người mà em đã cảm thấy.

Julie nghe thấy anh nín thở, và nó đặt chân xuống đất, nhưng vẫn nép sát vào người anh.

Matt đặt tay lên hông nó, kéo nó lại gần hơn. Ôi trời, anh thật hoàn hảo. Thế rồi môi anh áp vào môi nó, hôn nó thật mạnh mẽ, đam mê. Khác hẳn trước đây. Không còn đóng giả, không còn phủ nhận, không còn buồn bã. Ngón tay anh luồn vào dưới áo, nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng nó, và rồi toàn bộ phần eo nó nằm trong bàn tay anh. Cái ôm của anh thật chắc chắn, vững vàng, khiến nó an lòng. Ôi trời, cảm giác của bàn tay anh trên da thịt nó... Anh hôn cổ nó, đôi môi anh mềm mại, lưỡi anh nóng ấm, và hơi thở anh dồn dập. Nó khẽ thút thít. Anh đúng là đàn ông, chọn ngay thời điểm tệ nhất để làm cả hai nổi hứng. *Để sau, nó tự nhủ. Để sau đã, hai đứa có thể ở một mình.*

Julie cố bắt mình lui lại thật nhẹ nhàng.

- Thôi nào. Chúng ta sắp bị chứng kiến rồi. – Nó tóm lấy tay anh và lôi anh đi theo, cương quyết không bỏ rơi anh lần nữa. – Và chúng ta sẽ đi trong một tiếng nữa.

- Anh có thể làm cho nhiều thứ xảy ra sau một tiếng nữa. – Matt đề nghị.

Julie nhìn quanh và nhướn mày trong khi vẫn đi giật lùi.

- Em cá là anh có thể. – Anh đã làm cho việc cất cánh cùng với anh thật hấp dẫn, nhưng ngày hôm nay rất quan trọng. – Em hứa anh sẽ có cơ hội đó. Nhưng bây giờ, chúng ta phải đi ăn đã. Anh, Celeste, Finn Phẳng và em sẽ cùng đi với nhau. Chúng ta phải đến một nơi.

- Chúng ta?

- Phải. – Nó không thể ngưng mỉm cười.

- Anh tưởng Finn Phẳng đã nhận nhiệm vụ lên gác mái trong suốt phần đời còn lại của anh ta?

- Kế hoạch thay đổi rồi.

- Vậy chúng ta không trốn đi đâu đó và vui thú cùng nhau à? – Matt rên rỉ.

- Chưa đâu.

- Đó nên là kế hoạch hay.

- Nghe này, cái trò bịt mắt này thật sự làm anh thấy sợ rồi đấy. Anh không biết em đã trở thành cô nàng táo tợn từ khi nào, Julie, nhưng em gái anh đang ở trong xe, nên thật không thích

hợp để em thể hiện những kỹ năng đặc biệt của mình trước mặt con bé. – Matt đưa tay định tháo dải băng mà Julie đã buộc để che mắt anh.

- Sao anh dám! – Celeste chồm người tới ghế trước của chiếc Volvo và đập vào tay Matt. – Anh cư xử cho đúng nào. Đây là một bất ngờ thú vị mà.

- Chúng ta gần đến đó chưa? Anh đói. – Matt nói. – Anh cần đi tè. Anh chán. Còn lâu không? Chơi trò gián điệp nhé? Mà khoan đã. Anh không thể chơi được. Anh đang bị bịt mắt. Đây là chuyến đi tệ nhất trên đời!

- Matt, anh đừng nói nữa! – Julie lái xe vào làn ngoài cùng bên phải của đường cao tốc, tay nó vẫn nằm trong tay anh. – Chỉ thêm một lối ra nữa là chúng ta sẽ đến nơi. Chuyện này sẽ đáng giá hai tiếng chạy xe. Tin bọn em đi.

- Khi em nói đến chữ *đáng giá*, ý em có phải là sẽ có liên quan đến tiền thưởng không? Hãng Apple sẽ tổ chức một cuộc họp báo trong vài ngày nữa, và anh chắc chắn họ sẽ tung ra một vài món đồ chơi cực kỳ không cần thiết mà anh cần.

- Celeste, em làm cho anh trai em cư xử đằng hoàng coi. – Julie nói.

- Việc chị vẫn đang nắm tay anh ấy sau khi Matt liên tục quấy nhiễu trong suốt chuyến đi này cho thấy bây giờ anh ấy cũng là vấn đề *của chị*. Em sẽ tận hưởng chuyến đi kịch tính này và để chị xử lý sự lên cơn phiền phức của Matty.

- Tuyệt. – Julie thở dài. – Những tràng nói chuyện huyền thuyên ngớ ngẩn xen kẽ với những câu đố chán phèo hại não về lịch sử của Internet. Đó là cái giá để đổi lấy những nét quyến rũ ít ỏi, chị nghĩ thế. – Julie thừa nhận. – Nhưng đó là người mà chị sẽ phải cố để mà chấp nhận.

- Anh vẫn còn ở đây nhé! – Matt la lên. – Anh có thể nghe thấy hai đứa đang nói về mình. Anh cũng có cảm xúc đấy. Có biết không? – Anh giả vờ lu loa.

- Em sẽ ghi nhận chuyện đó. – Julie nói.

- Chị Julie, tấm biển kia rồi. – Celeste nói. – Chúng ta đã đến nơi! Đây là nơi tiễn đưa hoàn hảo dành cho Finn Phẳng. Đến anh Finn thật cũng phải thích. Cả anh nữa, Matty.

Julie đánh xe vào bãi đậu.

- Đoán xem chúng ta đang ở đâu?

- Yosemite? Hẻm núi lớn? – Matt nói. – Hay là Vegas? Ôi trời ơi, chúng ta đang ở Vegas đúng

không? Có Celine Dion ở đây không? Hay là Cher? Chúng ta đang đi vào hậu đài à? Không, đây là bảo tàng Liberace. Anh có thể cảm thấy nó. Đúng là giấc mơ thành hiện thực! Anh đã đợi cả đời mình cho chuyện này.

- Nực cười quá đi, anh Matt. – Celeste gất lên. – Chúng ta không phải ở Lasvegas. Anh cố gắng hơn nữa đi.

- Disney World? Hay là The Mall of America? Chợ cá Pike Place? Graceland?

- Chẳng hay ho gì khi anh Matt nghĩ chị em mình kém tới nỗi bắt anh ấy vào một cái bẫy du lịch, Celeste há? Mà anh ấy cũng chẳng đoán được đâu. – Julie nói. – Mở mắt cho anh ấy nào. – Nó gỡ băng bịt mắt cho Matt và nhìn anh. Anh nheo mắt để thích ứng với ánh sáng rồi đọc tấm biển ở phía trước đầu xe.

Giờ thì anh nói nghiêm túc:

- Anh không bao giờ đoán được đây là nơi bọn em đưa anh tới. – Anh ngừng lời và cắn môi, nhoẻn miệng cười. – Lần cuối cùng anh đến đây là cùng với anh Finn.

Julie vỗ tay.

- Chúng ta sẽ nhảy dù.

Anh nhìn nó.

- Ý em bảo *chúng ta* là sao?

Julie gật đầu.

- Anh cũng chẳng thông minh lắm nhỉ? Ý em là anh và em sẽ nhảy ra khỏi một chiếc máy bay, và rồi cái dù cứu mạng sẽ bung ra, và rồi chúng ta sẽ tiếp đất nguyên vẹn.

- Cả hai chúng ta sẽ nhảy á?

- Vâng. – Julie nói. – Em muốn nhảy với anh, Matt. Lần này là nhảy thật.

Nó thích thú khi anh không nói nên lời.

- Và cả Finn Phẳng nữa. – Celeste nói. – Bọn em đã gọi cho trung tâm nhảy dù hồi giữa tuần. Họ vẫn nhớ anh và anh Finn, và họ nói anh có thể đem theo Finn Phẳng khi nhảy xuống. Em nghĩ đây là một cách thức thích hợp để ăn mừng. Anh Finn thật sẽ rất thích ý tưởng này.

- Dĩ nhiên là anh sẽ mang theo anh ta. – Matt nói. – Dĩ nhiên rồi. Julie, em có chắc về chuyện này không đấy?

- Có. – Nó đáp. Và nó nói thật lòng. Nó hoàn toàn tin tưởng ở anh. – Em muốn làm chuyện này cùng với anh.

Matt chồm người tới và đặt một bàn tay vào gáy Julie. Anh nhẹ nhàng kéo nó lại gần, hôn nó thật dịu dàng và hoàn hảo.

- Em biết mà! – Celeste ré lên. – Em đã nói với chị mà, Julie, đúng không? Em đã nói chuyện này sẽ thành công, và đúng là như thế. Như vậy có đồng nghĩa giữa hai anh chị sẽ không có những cuộc cãi vã đáng ghét nữa hay không? Em thấy những lần đó thật đáng lo ngại.

Julie ngồi lui lại và bật cười.

- Chị không biết nữa. – Nó nhìn vào mắt Matt. – Cho dù như thế, em yêu anh.

Matt mỉm cười với Julie và nháy mắt.

- Anh biết.

Celeste và Julie cùng đập vào lưng anh chàng.

- Đây là lúc thích hợp để không tỏ ra ngây ngô hoặc láu cá. – Julie nói.

Celeste chồm người lên phía ghế trước.

- Anh đóng vai người hùng đi, Matty. Coi nào, bây giờ anh phải là người hùng. Vai nam chính trong câu chuyện tình lãng mạn.

- Anh cũng biết chuyện đó nữa. – Matt nói, và không cần chờ nữa. – Julie, anh yêu em. Anh thành thật yêu em.

- Tốt. – Celeste nói, hài lòng ra mặt. – Giờ đã đến lúc nhảy dù.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>